

Ron Duffield

Rănit în casa celor ce Îl iubeau

Ron Duffield

Răpît

în casa celor ce îl Iubeau

Prefață

Puțini autori au vândut prima ediție a primei cărți publicate în 6.000 de exemplare! Aceasta a fost experiența lui Ron Duffield cu cartea *Întoarcerea Ploii Târzii*, volumul I, o carte de peste 500 de pagini – și aceasta fără ca autorul să facă vreun fel de publicitate comercială.

Evident, ceva din titlu a atras atenția. Și de ce nu? Sunt atât de mulți astăzi cei care așteaptă cu nerăbdare promisa Ploaie Târzie a Duhului Sfânt – și pe bună dreptate. Din nefericire însă, mulți cred că este îndeajuns doar să ne unim în rugăciune la nivel mondial și Duhul va considera că a sosit timpul să vină cu puterea promisă.

Însă, Dumnezeu nu se joacă! Ni se spune că ploaia târzie a început să cadă în perioada 1888-1895, dar o bună parte din liderii bisericii „i s-au opus”. Știu, este greu de crezut și cu siguranță necesită anumite explicații – acestea fiind adresate în primul volum. Dacă puțini sunt conștienți de modul în care Domnul Isus a fost tratat acum mai bine de 125 de ani de părinții bisericii noastre, este posibil ca astăzi încă să continuăm să Îl rănim prin ignoranța noastră naivă sau voită?

În acest volum, Ron se concentrează asupra la ce anume „i s-au opus” și cum această opoziție poate să continue chiar în zilele noastre. În cei câțiva ani de la publicarea cărții *Întoarcerea Ploii Târzii*, nu am văzut pe nimeni care să conteste oricare dintre dovezile cuprinzătoare cu privire la claritatea a ceea ce a fost predicat/învățat între anii 1888-1892 – și de ce „ploaia târzie” a întârziat să cadă plecând de la acei ani decisivi.

Rănit în casa celor ce Îl iubeau ne aduce față în față cu realitatea suferințelor divine care s-au intensificat pe parcursul episodului 1888 și a urmărilor acestuia și care continuă chiar până astăzi.

Subtitlul prezentului volum este „Când se va relua revărsarea Ploii Târzii care a fost întreruptă?”

Este important de observat legătura dintre întreruperea ploii târzii și biserica Laodicea din cartea Apocalipsei.

De ce? Descrierea pe care Domnul o face acestei biserici a zilelor din urmă (Apocalipsa 3:14-22), îi arată pe urmașii declarați ai lui Hristos ca

refuzând să îi deschidă Celui care stă la ușa și bate. Și bate, și bate ... deceniu după deceniu ...

Laodicea este satul Potemkin adventist. Pentru sute de ani, „Potemkin” a fost simbolul a ceva ce pare elaborat și impresionant, dar care de fapt este lipsit de conținut, de esență. Face parte din literatura rusă, unde Gregory Potemkin, un lider remarcabil al armatei și flotei ruse, a realizat lucruri uimitoare, incluzând înființarea unor așezăminte false cu locuitori fericiți de-a lungul râului Dniper pentru a păcăli pe împărăteasa Ecaterina a II-a pe parcursul vizitei acesteia în Crimeea din anul 1787. Astfel că satul Potemkin a ajuns să simbolizeze orice construcție falsă sau goală, fără conținut, fizică sau figurativă, care are scopul de a ascunde o situație neplăcută.

Se pare că descrierea pe care Domnul o face bisericii Laodicea (Apocalipsa 3:5-8) este cel mai bine identificată cu un sat Potemkin.

Niciodată în istoria ei, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea nu a părut mai prosperă, mai calitativă, mai atrăgătoare sau mai plină de succes ca astăzi. Sau condusă de pastori și administratori cu mai multe grade academice ca astăzi. Sau mai recunoscută public, cu o influență majoră în producerea de bărbați și femei sănătoși.

Din punct de vedere teologic, majoritatea membrilor, laici sau clerici, simt că „nu au nevoie de nimic” – de ce acești oameni dragi ar gândi altfel? Au toate versetele care să arate care zi este Sabatul sau unde mergem atunci când murim. Cu toții folosesc cu ușurință cuvintele potrivite ca *ispășire*, *neprihănire prin credință*, *ploaia târzie* – și lista este din ce în ce mai lungă. Fiecare dintre ei are un istoric impresionant cu privire la câte întâlniri evanghelistice a participat cu credincioșie!

Cum este posibil ca Domnul nostru să spună: „Cu cât mă uit mai atent, cu atât îmi vine să scuip (unele traduceri spun „să vomit”!) Desigur, Domnul nu varsă din gură și nu renunță la Laodiceeni. El pur și simplu stă la ușa lor, ca un domn, oricât de rușinos ar fi, așteptând ca poporul Său ales să audă – și să audă și mai mult pe măsură ce trec anii.

Ce tablou pus în cuvinte! Dumnezeu încercând să atragă atenția acelei biserici care pare că face totul cum trebuie și este mândră de aceasta! Dar El continuă să bată, deceniu după deceniu, pentru ca unii să îi deschidă ușa pentru ca El să poată da cu adevărat pace, adevăr și bucurie plină de entuziasm celor care s-au săturat de a fi satisfăcuți în starea de nici fierbinte, nici rece.

Așadar, ce pierd din vedere adventiștii Potemkin? Sau ce le lipsește? În ciuda creșterii numerice accelerate sau a clădirilor impresionante, în ciuda cantității masive de publicații de la diverse case de editură, în ciuda unui sistem de educație de invidiat, de la grădiniță și până la programe de doctorat respectate, în ciuda înmulțirii pastorilor cu grade academice din ce în ce mai avansate, ce ne mai lipsește?

Suntem cumva în pericolul de a ne crea propriul nostru sat Potemkin? Dacă este adevărat că Domnul Isus S-ar fi putut întoarce în secolul al XIX-lea, de ce încă mai suntem aici?

Sau poate că unii au idei mai bune. Cum ar fi să mergem la ușă și să luăm aminte la Cel care ciocăne și care vrea să intre și să dăm jos fațada de tip Potemkin pe care am ridicat-o atât de admirabil.

Bănuim ce ar vrea să spună? Oh, da, El niciodată nu ne-a lăsat să bâjbâim cu privire la ce vrea să spună încă de la Grădina Edenului. Ne oferă „aur curățit prin foc”, „haine albe” ca „să fim îmbrăcați” și „alifie pentru ochi” ca „să vedem”.

Exact aceasta este ceea ce Ron Duffield întreabă și răspunde în primul său volum și în acest volum intermediar. Adventiștii, din 1888, se bucură de propriul sat Potemkin. Cartea aceasta, împreună cu primul volum și viitorul volum doi (n.ed. din seria *Întoarcerea ploii târzii*), îi va aduce cu siguranță la zi pe noii cititori, cu privire la ceea ce Domnul de la ușă încearcă să spună adventiștilor în secolul al XXI-lea.

Herbert Edgar Douglass
Yontville, California, iunie 2014

Introducere

„Și dacă-L va întreba cineva, de unde vin aceste răni pe care le ai la mâini?, el va răspunde: «În casa celor ce mă iubeau le-am primit.» «Scoală-te, sabie, asupra păstorului Meu și asupra omului care îmi este tovarăș!» zice Domnul oștirilor. Lovește pe păstor; și se vor risipi oile! Și îmi voi întoarce mâna spre cei mici”.

Această profeție mesianică a fost scrisă de profetul Zaharia către sfârșitul mesajului său trimis iudeilor descurajați care s-au întors din exilul Babilonian pentru a reconstrui Ierusalimul. Cinci secole mai târziu, câțiva dintre iudei au înțeles semnificația împlinirii acestor cuvinte, în viața și moartea lui Isus Hristos, Mesia care le-a fost promis. Însă, chiar Domnul Isus este Cel care a citat din Zaharia 13:7 despre lovirea păstorului celor 11 ucenici, pe măsură ce se apropiau de Muntele Măslinilor, în noaptea de dinaintea crucificării Sale (Matei 26:13).

Unele comentarii biblice interpretează corect Zaharia 13:6 – cel puțin ca o a doua aplicație – ca o precizare a biciuirii și rănilor pe care le-a primit din mâna celor care ar fi trebuit să fie prietenii Săi.¹ Mulți adventiști de ziua a șaptea știu aceasta, cât și faptul că Ellen White, de asemenea, a citat versetul 6 ca fiind una dintre „profețiile clare și specifice” precizând „chiar și felul în care a murit”.² Însă, puțini adventiști sunt conștienți de faptul că Ellen White a aplicat tabloul zugrăvit în Zaharia 13:6 modului rușinos în care Isus Hristos, reprezentat de Duhul Sfânt, a fost tratat de către poporul rămășiței Sale pe parcursul Sesiunii Conferinței Generale din Minneapolis, în anul 1888 și de-a lungul consecințelor controversate din anii care au urmat. Cât de puțini sunt conștienți de faptul că Hristos a fost „rănit” în mijlocul părinților bisericii noastre, în urmă cu 125 de ani. Este oare posibil ca noi să continuăm să îl rănim astăzi prin ignoranța noastră, naivă sau voită, în ce privește modul în care a fost tratat în trecut? Prea

---

¹ Francis D. Nichol, ed., *Comentariul Biblic Adventist* (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1997), vol. 4, 1.115.

² Ellen G. White, *Faptele Apostolilor*, 222, 226.

des, tânjind după cea de-a doua venire a Domnului Isus pentru a pune capăt suferințelor *noastre*, uităm cum a fost rănit *El* și ce suferință enormă i-a fost produsă Lui și întregului Cer de această mare amânare. Am face bine să luăm aminte la cuvintele scrise în 1902 de către Ellen White:

„Ne gândim la rezultatul grăbirii sau împiedicării Evangheliei – dacă măcar ne gândim la aceasta – în raport cu noi înșine și lumea. Puțini se gândesc la legătura dintre aceasta și Dumnezeu. Puțini se gândesc la suferința pe care păcatul a produs-o Creatorului. Tot cerul a suferit în agonia lui Hristos; dar acea suferință nu a început și nu s-a încheiat cu manifestarea Sa în formă umană. Crucea este descoperirea pentru simțurile noastre tocite a suferinței pe care păcatul, încă de la apariția lui, a produs-o inimii lui Dumnezeu ... Lumea noastră este o întinsă leprozerie, o scenă a mizeriei pe care nicio pană nu o poate descrie, mizerie asupra căreia nu îngăduim nici măcar gândurilor noastre să poposească. Dacă am vedea-o așa cum este în realitate, povara ar fi prea teribilă. Cu toate acestea, Dumnezeu o simte pe toată.”³

Este posibil ca aceste suferințe divine să se fi intensificat pe parcursul episodului 1888 și a ceea ce a urmat, urmări care continuă chiar până astăzi? *Rănit în casa celor ce îl iubeau* caută să ne pună față în față cu realitatea acestui fapt.

Rănit în casa celor ce îl iubeau este de fapt un interludiu sau un volum rezumat al seriei *Întoarcerea ploii târzii* – volumul I fiind primul publicat în anul 2010. *Întoarcerea ploii târzii* a fost rezultatul unui studiu personal care a început în 1998 ca o compilație simplă, dar unică, a afirmațiilor lui Ellen White cu privire la subiectul ploii târzii și a marii strigări, puse în ordine cronologică – afirmații pe care Ellen White le-a făcut între anii 1840 și sfârșitul vieții ei, anul 1915. Pe măsură ce studiul s-a dezvoltat într-un manuscris, au fost adăugate din ce în ce mai multe informații de fundal pentru a ajuta în a înțelege contextul evenimentelor istorice în care afirmațiile lui Ellen White au fost făcute. Afirmațiile făcute în preajma Conferinței Generale din 1888 de la Minneapolis cât și pe

---

³ Ellen G. White, „The Definitive Aim in Service”, *General Conference Bulletin*, 1 iulie 1902; vezi și *Educație*, p. 263, 264.

parcursul evenimentelor care s-au succedat ulterior de-a lungul deceniului următor, au fost de un interes deosebit.

Inițial, scopul principal al manuscrisului a fost de a se ocupa de întrebările principale cu privire la episodul 1888 care au chinuit adventismul din anii 1890 și anume: A trimis Domnul cu adevărat începutul ploii târzii și a mării strigări în 1888 – și au fost acestea acceptate? Pentru 125 de ani mulți au crezut, cel puțin, că marea strigare a început și că a fost în cele din urmă acceptată, după o scurtă perioadă mai dificilă și că a fost proclamată de atunci încolo. Unii însă au afirmat că atât ploaia târzie cât și marea strigare au început în anul 1888, dar, prin ceea ce frații noștri au făcut atunci, aceste daruri trimise de Cer au fost în mare măsură oprite de la poporul nostru, ceea ce a dus la îndelunga amânare a revenirii Domnului Isus.

Pe măsură ce manuscrisul *Întoarcerea ploii târzii* a continuat să se dezvolte, au fost adăugate din ce în ce mai multe surse originale și dovezi de primă mână în încercarea de a adresa aceste întrebări de bază. *În același timp, manuscrisul a început să abordeze și multe alte subiecte și teme înrudite* cum ar fi: schițele biografice ale lui Jones și Waggoner înainte și după întâlnirile de la Minneapolis; ce parte au jucat personalitățile lor în sesiunea din 1888 și controversele care au urmat; o înțelegere mai bună a controversei legii în Galateni; care a fost în ansamblul lui mesajul din 1888; care au fost contribuțiile teologice ale lui Jones și Waggoner la teme cum ar fi natura păcatului și a omului, natura lui Hristos (atât cea umană cât și cea divină), neprihănirea prin credință, legămintele, desăvârșirea unei generații finale înainte de întoarcerea lui Hristos; libertatea religioasă; aria susținerii pe care Ellen White a oferit-o lui Jones și Waggoner; măsura în care mesajul a fost acceptat sau respins; aspectele și cât de mare a fost antagonismul exprimat împotriva lui Jones și Waggoner de susținători cheie cum ar fi Frank Belden, Captain Eldrige, Dan Jones, John Harvey Kellogg, Harmon Lindsay, A.R. Henry, Uriah Smith și alții; cât de complete erau și care a fost rezultatul mărturisirilor făcute de opozanți după Minneapolis; magnitudinea redeșteptării și reformei care a avut loc între 1889 și 1893 între adventiști; cauza și realitatea îndepărtării de credință a lui Jones și Waggoner; urmările a tuturor celor amintite asupra gândirii adventiste începând cu anul 1890 și până astăzi și multe alte subiecte și teme înrudite.

Ca o consecință a încercării de a acoperi atât de multe subiecte și teme relaționate, atunci când *Întoarcerea ploii târzii* a fost publicată inițial în anul 2010 (n.ed. 2010 în Statele Unite, 2013 în România), aceasta a fost doar primul volum care și-a avut originea în manuscrisul original și a acoperit doar perioada dintre anii 1844-1891. Au fost făcute imediat planuri în vederea publicării a ceea ce a rămas nespuse din poveste, într-un al doilea volum, în anul următor. Până în 2012 însă, a devenit clar că era cu mult mai mult material de acoperit decât ceea ce ar fi încăput într-un doar al doilea volum și că era necesară o cercetare completă, în așa fel încât să poată să fie acoperită o gamă atât de largă de subiecte și teme. Drept urmare, completarea seriei a fost amânată.

La începutul lui 2013, în timp ce lucra la manuscrisul pentru volumul al II-lea din *Întoarcerea ploii târzii*, autorul a fost rugat să scrie un articol pentru numărul special din *Adventist Review* (n.ed. fosta revistă *Review and Herald*) dedicat aniversării a 125 de ani de la sesiunea Conferinței Generale de la Minneapolis, care urma să apară în octombrie 2013. Tema atribuită inițial a fost acoperirea evenimentelor (din jurul mesajului 1888) care s-au dezvoltat între anii 1888-1896. În procesul prin care s-a căutat rezumarea evenimentelor perioadei respective – din vastul material acumulat pe parcursul ultimilor 20 de ani – s-a format un mic manuscris prin care tema sau subiectul de bază al manuscrisului *Întoarcerea ploii târzii* a fost adus din nou la suprafață, și anume: a trimis Domnul cu adevărat începutul ploii târzii și a marii strigări în 1888 și au fost acestea acceptate? Multe dintre răspunsurile la aceste întrebări de bază pot fi găsite în materialul care acoperă perioada dintre anii 1888-1896. Din acest manuscris nou format, un articol rezumat de 2000 de cuvinte a fost extras cu mare trudă pentru *Review*, cu ajutorul editorial excelent și profesional oferit de Ken McFarland. Au fost făcute, de asemenea, planuri pentru publicarea unui mic manuscris în formă de pamflet pentru acei cititori ai articolului care ar fi dorit o documentare ulterioară.

Cu toate acestea, când articolul a fost trimis către *Review* în august 2013, cu o săptămână înaintea termenului limită, nu a reușit să atingă obiectivele personalului editorial și a fost în cele din urmă respins. Pentru a nu se pierde timpul și efortul investite atât în realizarea articolului-rezumat cât și a pamfletului, s-au făcut planuri (dezvoltând un pic mai mult materialul existent) pentru realizarea cărții pe care acum o țineți în mână. Din nou, *Rănit în casa celor ce îl iubeau*, este în realitate o carte

rezumat a temei de bază a seriei *Întoarcerea ploii târzii*. Se va continua lucrul la seria de bază, acoperindu-se într-o mai mare profunzime tema principală a cărții *Rănit în casa celor ce îl iubeau*, cât și multe alte subiecte și teme înrudite care au de-a face cu Sesiunea Conferinței Generale de la Minneapolis din anul 1888 și a ceea ce a urmat după.

Între timp, haideți să ne îndreptăm acum atenția către Domnul Isus Hristos și reprezentantul Său, Duhul Sfânt și să ne întrebăm cum au fost tratați pe parcursul Conferinței Generale de la Minneapolis, 1888, cât și de-a lungul consecințelor controversate din anilor următori. Este posibil ca, așa după cum Iudeii au așteptat îndelung după Eliberatorul, dar nu L-au recunoscut la venirea Sa, tot la fel mulți adventiști de ziua a șaptea, care au așteptat îndelung ploaia târzie și marea strigare, să nu fi recunoscut ceasul lor? Dacă răspunsul este afirmativ, cum ar trebui noi să reacționăm la greșelile părinților noștri spirituali și la îndelunga îngăduință și milă a lui Dumnezeu față de noi toți? Ba mai mult, care este rolul pe care îl joacă chemarea la pocăință din partea Martorului Credincios, găsită în solia către laodiceeni, în răspunsul la astfel de întrebări? Fie ca *Rănit în casa celor ce îl iubeau* să ne ajute în a începe să găsim unele dintre răspunsuri.

Pe măsură ce trecem în revistă istoria noastră, să ne aducem aminte că scopul acesteia nu este de a găsi greșeli în alții – trecute sau prezente – sau pentru a dărâma, ci mai degrabă pentru a învăța din greșelile lor și a nu le repeta – pentru a învăța din nou adâncimea îndelungii răbdări și mile a lui Dumnezeu. Ar trebui să luăm aminte cu atenție la cuvintele lui Kenneth H. Wood, fost editor pentru *Review*:

„Pe măsură ce observăm greșelile înaintașilor noștri, să fim umpluți cu agonie și regret. Dar nu putem schimba trecutul. Nu putem rescrie istoria. Însă putem să învățăm din istorie, și ne putem pune inimile și casele în ordine, oferindu-l Duhului Sfânt ocazia de a-și împlini pe deplin voia Sa cu noi. Doar pe măsură ce ne raportăm corect, astăzi, la mesajul neprihănit prin credință, putem aștepta revărsarea ploii târzii și încheierea lucrării.”⁴

---

⁴ Kenneth H. Wood, „Punctul de vedere al redactorilor: F.Y.I. – 4”, *Review and Herald*, 18 noiembrie 1976, 2.

La fel ca în volumul I din *Întoarcerea ploii târzii*, narațiunea din *Rănit în casa celor ce Îl iubeau* se concentrează asupra evenimentelor cheie din istoria Adventismului de Ziua a Șaptea din anul 1888 și până în prezent și se inspiră, în cea mai mare parte, din surse primare. Comentarii adiționale și/sau puncte de vedere diferite exprimate de diverși istorici adventiști contemporani au fost incluse în unele note de subsol indicate printr-un asterisc (*) alături de numărul notei de subsol.

1

Ploaia Târzie a Duhului Sfânt

„De nimic nu se teme Satana mai mult, ca de faptul că poporul lui Dumnezeu va deschide drumul și va înlătura orice obstacol pentru ca Domnul să poată turna Duhul Său peste o biserică slabă și nepocăită”¹, scria Ellen White în 1887, pe când era în Europa. Vreme de 40 de ani adventiștii au așteptat cu nerăbdare vremurile de înviore (Fapte 3:19), atunci când ploaia târzie va fi turnată peste biserică, împuternicind-o pentru vestirea mesajului din Apocalipsa 18 în lume.

În una din viziunile ei recente, lui Ellen White i s-a spus că ploaia târzie, vremea de înviore de la Dumnezeu și strigătul îngerului al treilea vor da putere poporului lui Dumnezeu să vestească adevărul cu tărie în mijlocul unor împrejurări vitrege.² Ploaia târzie și marea strigare, deși două evenimente distincte, nu pot fi separate niciodată. Ploaia târzie este cauza, iar marea strigare este efectul. Ploaia târzie nu este numai o creștere în **puterea** divină, ci, ca și la Cincizecime, ea va aduce o creștere în **lumină și înțelegere**. Dacă este primită în inimă și trăită, această solie care iluminează și dă putere va face ca marea strigare să învăluie lumea cu mesajul ultimei strigări a evangheliei și harului lui Dumnezeu. De multe ori după sesiunea din 1888, Ellen White a vorbit despre aceasta:

---

¹ Ellen White, *Marea nevoie a bisericii*, Review and Herald, 22 martie 1887.

² Ellen White, *Experiențe și viziuni*, p. 271.

„Când îngerul puternic coboară din cer, îmbrăcat în strălucirea cerului, și dă putere celui de al treilea înger, puterea soției este simțită de ei. Picuri cerești cad asupra lor. Picuri ai ploii târzii în vasele lor.”³

„Cei ce merg în lumină, nu trebuie să aibă nicio teamă că în timpul ploii târzii ei nu vor fi botezați cu Duhul Sfânt. Dacă primim lumina îngerului slăvit care luminează întreg pământul cu slava sa, să avem grijă ca inimile noastre să fie curățite, golite de sine și îndreptate către cer, pentru a fi pregătite în vederea ploii târzii.”⁴

„Astăzi avem invitația harului de a deveni vase de cinste și apoi nu trebuie să ne îngrijorăm de ploaia târzie; tot ceea ce avem de făcut este a ne păstra vasul curat și îndreptat către cer pentru primirea ploii cerești, rugându-ne: «Fie ca ploaia târzie să-mi pătrundă în suflet. Fie ca lumina îngerului plin de slavă ce se unește cu îngerul al treilea să lumineze peste mine. Dă-mi Doamne și mie un rol în această lucrare; ajută-mă să vestesc mesajul, fă-mă un conlucrător cu Isus Hristos.»”⁵

„Când Duhul Sfânt a fost turnat din înălțime, la Cinzecime, biserica a fost inundată cu lumină. Hristos a fost izvorul acelei lumini; Numele Său a fost pe fiecare limbă, iubirea Lui în fiecare inimă. La fel va fi când îngerul care va coborî din cer cu mare putere va lumina pământul cu slava lui.”⁶

---

³ Ellen White, *Jurnal, Manuscris 8*, 10 octombrie 1859; *Manuscript Releases*, vol. 3, p. 145.

⁴ Ellen White, *Necesitatea primirii Duhului Sfânt, Signs of the Times*, 1 august 1892.

⁵ Ellen White, *Lucrarea și primirea Duhului Sfânt*, Manuscrisul 35, 26 septembrie, 1891, *Manuscript Releases*, vol. 1, 179.

⁶ Ellen White către Uriah Smith, Scrisoare 25b, 30 august 1892, *Materiale 1888*, 1017.

Alții, scriind despre evenimentele de la 1888 și cele care au urmat, au făcut aceleași conexiuni. A.G. Daniells, fost președinte al Conferinței Generale, spunea că scrierile lui Ellen White vorbesc despre legătura dintre „ploaia târzie și marea strigare, arătarea neprihănirii lui Hristos și umplerea pământului cu lumina soliei îngerului al treilea.... Se va vedea atunci cum toate aceste evenimente sunt legate între ele pentru a lucra în același timp. Apariția unuia este semnul pentru apariția celorlalte.”⁷

Leroy Froom, scriind despre mesajul de la 1888, a mers până acolo încât a sugerat că ploaia târzie este sinonimă cu marea strigare datorită legăturii inseparabile dintre aceste două evenimente.⁸

Seventh-day Adventist Encyclopedia, descriind evenimentele finale, ne spune că „ploaia târzie împlințește biserica pentru a da mărturie în timpul mării strigări și pentru a sta neclintită în vremurile de încercare.”⁹

Rănit în casa prietenilor Săi

Într-o sinteză a acestor gânduri, Woodrow Whidden scria într-o carte despre E.J. Waggoner: „Marea strigare este o expresie des invocată de adventiștii de ziua a șaptea pentru a descrie rolul rămășiței în vestirea cu putere a ultimului mesaj de milă și avertizare către lume. Aceasta va fi efectul imediat al revărsării ploii târzii și a umplerii cu Duhul Sfânt.”^{10*}

Un lucru este cert: marea strigare nu poate începe fără revărsarea ploii târzii, fără ca aceasta să dea lumină și o putere transformatoare mesajului. Cele două merg mână în mână. Apariția uneia este semnul începerii celei de-a doua.

---

⁷ A.G. Daniells, *Christ Our Righteousness*, (Washington, D.C., Review and Herald, 1926), p. 59, 62.

⁸ Leroy Froom, *Movement of Destiny*, (Washington, D.C., Review and Herald, 1971), 651.

⁹ Don F. Neufeld, *Seventh-day Adventist Encyclopedia*, (Washington, D.C., Review and Herald, 1995), vol. 10, 905.

¹⁰ Woodrow W. Whidden II, *E.J. Waggoner: From the Physician of Good news to the agent of division* (Hagerstown, MD; Review and Herald, 2008), 211. Chiar dacă în acest context observațiile lui Whidden sunt clare, mult din lucrarea lui cu privire la Waggoner se aseamănă, ca stil, cu biografia făcută de George Knight lui Jones. Cititorul poate concluziona că interesul primordial al celor doi autori a fost, nu atât onestitatea față de istoria adventă, cât promovarea teologiei lor evanghelice.

Apropierea Conferinței din 1888

Pe când se afla în Europa, între 1885-1887, cu doar câteva luni înainte de Conferința de la Minneapolis, lui Ellen White i-au fost descoperite câteva din evenimentele ce se vor desfășura în biserică. I s-a spus că: „Există încă multă lumină care va străluci din legea lui Dumnezeu și din evanghelia neprihănirii. Solia aceasta, înțeleasă în adevăratul ei caracter și proclamată în Duhul, va lumina pământul cu slava ei.... Lucrarea de încheiere a soliei îngerului al treilea va fi însoțită de o putere ce va face ca razele Soarelui Neprihănirii să se reverse peste toate aspectele deschise sau ascunse ale vieții”. Dar i s-a mai descoperit că „spiritul care i-a condus pe farisei va veni și între credincioșii care au fost mult prețuiți de Dumnezeu.” O asemenea stare îi va permite lui Satana „să lucreze asupra elementelor neconsacrate din mintea umană și mulți nu vor accepta lumina trimisă în felul ales de Domnul.”¹¹

Un asemenea mesaj pătrunzător cu privire la starea bisericii, a lăsat-o pe Ellen White „teribil de înfricoșată să participe la conferința noastră.”¹² (în 1888), care a fost caracterizată de ea într-o scrisoare trimisă fraților din conducere ca fiind „cea mai importantă întâlnire la care am participat vreodată.”¹³ Cu 500 de participanți, dintre care 96 delegați reprezentând cei 27.000 de membri din întreaga lume, rezultatele acestei întâlniri aveau să creeze un impact de lungă durată asupra mișcării advente.¹⁴ Însă, încă de la începutul întâlnirii, Ellen White a sesizat un „spirit care a îngrijorat-o”.¹⁵ După doar două zile de la începutul întâlnirii, ea scria că „botezul Duhului Sfânt ar putea veni dacă noi dorim acest lucru.”¹⁶ Însă, având înaintea manifestarea unei atitudini fariseice, încă din

---

¹¹ Ellen White, *Către frații adunați la Conferința Generală*, Manuscrisul 15, noiembrie 1888, *Materiale 1888*, 165, 166.

¹² Ellen White, *Reflexii după citirea articolului*, Manuscrisul 26, octombrie 1888, *Materiale 1888*, 154.

¹³ Ellen White, *Către frații adunați la Conferința Generală*, Scrisoarea 20, 5 august 1888, *Materiale 1888*, 38.

¹⁴ Roger Coon, *Minneapolis 1888, the forgotten issue*, transcris din prezentarea de la Loma Linda University, 23-25 octombrie 1988.

¹⁵ Ellen White, *Manuscrisul 24*, decembrie 1888, *Materiale 1888*, 206.

¹⁶ Ellen White, *Cuvântarea de dimineață*, Manuscris 6, 11 octombrie 1888, *Materiale 1888*, 72.

timpul dezbaterilor de la Institutul Pastoral, ea întreba retoric: „Cum vom sta în timpul revărsării ploii târzii?”¹⁷

Ea avea să realizeze curând că „spiritul și influența pastorilor care participau la întâlnire este de a respinge lumina”¹⁸, iar „opoziția, mai degrabă decât cercetarea, era la ordinea zilei.”¹⁹ În timp ce Domnul era în mijlocul lor, „unii nu au primit binecuvântarea. Ei au fost binecuvântați să audă cea mai credincioasă predicare a Evangheliei, au ascultat mesajul lui Dumnezeu dat de servii Săi, însă inimile lor erau închise.” În loc să se bucure de mesajul lui Alonzo T. Jones și Ellet J. Waggoner, ei „și-au folosit toate puterile să arate niște greșeli în mesaj și mesageri, lucru care a întristat Spiritul lui Dumnezeu.” Însă cei ce au „primit mesajul s-au putut bucura de o prezentare nemaipomenită a darurilor lui Isus Hristos.”²⁰

Pastorul G.B. Starr, care avea să petreacă 10 ani în misiune în Australia cu Ellen White, a fost unul din cei binecuvântați la Minneapolis, acolo unde „a fost evidențiat subiectul neprihănirii prin credință”. Acolo, el a fost martor al modului în care Ellen White „zilnic, prin cuvinte clare, întârea mesajul transmis”. Mai târziu, el avea să spună că ea „a spus că aceasta a marcat începutul ploii târzii și a mării strigări a îngerului al treilea.”²¹ F.H. Westphal, care a venit mai târziu la Conferință²² s-a bucurat, de asemenea, de mesajul care a fost ca „o muzică pentru sufletul său”. S-a întors acasă în Wisconsin „și a spus bisericii că ploaia târzie a început.”²³

În timp ce, pe de-o parte, Ellen White a avut cuvinte de susținere pentru Jones și Waggoner la Minneapolis, ea a fost îndrumată să

---

¹⁷ Ellen White, *Reflexii după citirea articolului*, Manuscrisul 26, octombrie 1888, *Materiale 1888*, 162.

¹⁸ Ellen White către G.I. Butler, *Scrisoarea 21*, 14 oct. 1888, *Materiale 1888*, 86.

¹⁹ Ellen White, *Către frații adunați la Conferința Generală*, Manuscris 15, noiembrie 1888, *Materiale 1888*, 170.

²⁰ Ellen White, *Experiențe după Conferința Minneapolis*, Manuscrisul 30, iunie 1889, redat în *Materiale 1888*, 368.

²¹ G.B. Starr, *62 Sixty-Two Years in the Highest University*, manuscris nepublicat, 8; Document 496, Ellen White Estate, sucursala Loma Linda.

²² *Lucrările din a 8-a zi, Buletinul Conferinței Generale*, 26 octombrie 1888, 1.

²³ F.H. Westphal către L.E. Froom, 28 aprilie 1930; redată în cartea lui Leroy Froom, *Movement of Destiny*, 262.

avertizeze despre „pericolul respingerii Duhului lui Dumnezeu”.²⁴ Datorită susținerii celor doi în cuvântările ei, unii au crezut că există „unele greșeli în mărturiile ei”, iar poziția și lucrarea sa din cadrul Conferinței „a fost neglijată aproape de toți. Răzvrătirea era în masă.” Un asemenea drum, a spus ea, „este o insultă adusă Duhului lui Dumnezeu”.²⁵ În una din cele mai sobre afirmații despre 1888, Ellen White citează din Zaharia 13:6 și aplică pasajul la modul în care mărturiile inspirate, date în favoarea mesajului și mesagerilor, au fost tratate la Minneapolis: „Hristos a fost rănit în casa prietenilor Săi.”²⁶

Încă din 1885, ea a avertizat că atunci când „cele mai deosebite lucrări ale Duhului lui Dumnezeu” aveau să vină peste biserică, „se vor ridica frați și după obiceiul lor de a potrivi pe fiecare după felul lor, vor pune mâna pe lucrarea Domnului și o vor interzice.”²⁷ De fapt, ea a mai spus că este posibil ca „atunci când Spiritul Sfânt va veni, el să fie numit fanatism, ca în ziua Cincizecimii.”²⁸ Aceste nefaste declarații s-au împlinit la Minneapolis în anul 1888.

În lunile care au urmat întâlnirii de la Minneapolis, Ellen White descria cum „toți cei adunați au avut ocazia a se pune de partea adevărului prin acceptarea Duhului Sfânt, care a fost trimis de Domnul atât de abundent în milă și dragoste. Dar... manifestarea Duhului a fost atribuită fanatismului.”²⁹ Cu tristețe ea a mai spus că „Satana a reușit să oprească puterea specială a Duhului Sfânt de a ajunge la popor, acea putere pe care Domnul dorea să le-o împărtășească.”³⁰ Chiar și în noul secol, ea a fost instruită „că experiența teribilă de la Conferința de la

---

²⁴ Ellen White, *Lumină în lumea lui Dumnezeu*, Manuscrisul 37, 1890; *Materiale 1888*, 829.

²⁵ *Ellen White către copiii bisericii*, Scrisoarea 14, 12 mai 1889; *Materiale 1888*, 314.

²⁶ Ellen White către J. Fargo, Scrisoarea 50, 2 mai 1889; *Materiale 1888*, 296.

²⁷ Ellen White către W.C. White, Scrisoarea 35, 17 noiembrie 1885.

²⁸ Ellen White către J.N. Laughborough, J.H. Waggoner, E.J. Waggoner, A.T. Jones, Scrisoarea 76, aprilie 1886; *Manuscript Releases*, vol. 21, 148.

²⁹ Ellen White către O.A. Olsen, Scrisoarea 81, 31 mai 1896; *Materiale 1888*, 1565.

³⁰ Ellen White către Uriah Smith, Scrisoarea 96, 6 iunie 1896; *Materiale 1888*, 1575.

Minneapolis este una dintre cele mai triste capitale din istoria celor ce cred adevărul prezent.”³¹

Dați oamenilor o șansă

Dumnezeu însă este plin de milă. Picurii cerului nu vor fi oprți până când oamenilor nu le va fi dată o șansă pentru primirea celei mai prețioase solii. La una din ultimele întâlniri ale pastorilor de la Conferința din 1888, Ellen White întreba: „care a fost folosul adunării noastre aici laolaltă, și de ce au trebuit să vină aici frații noștri predicatori, dacă au venit doar ca să îndepărteze de popor Duhul lui Dumnezeu.... Dacă predicatorii nu vor să primească lumina, vreau să dau poporului o șansă; poate că ei o vor primi.”³² Consecventă cu ce a spus, împreună cu Jones, Waggoner și alții, în lunile următoare, Ellen White a dus acest mesaj bisericilor de-a lungul Americii.

În ianuarie 1889, Ellen White împreună cu Jones și S.N. Haskell au luat parte la o întâlnire de 10 zile la o școală adventistă din South Lancaster, Massachusetts, unde „povestea simplă a crucii a fost împărtășită”. Mai târziu, ea avea să descrie „cum slava lui Dumnezeu a venit peste întâlnire... dar nu a venit doar peste unii, ci de data aceasta, ca un val de putere a venit peste majoritatea, creând un timp al sărbătorii.”³³ S.N. Haskell a relatat cum „adunarea a fost caracterizată de revărsarea Duhului lui Dumnezeu... O impresie solemnă a fost lăsată asupra multora, că au fost simțiți câțiva picuri din ceea ce va fi experimentat de către aceia care au un rol în lucrarea finală – în marea strigare a soliei îngerului al treilea, care va strânge roadele gata de recoltat.” Apoi el a întrebat retoric: „să fie oare adevărat că noi suntem în timpul revărsării Duhului Sfânt, care va crește în putere și se va extinde până când se va transforma în marea strigare a soliei îngerului al treilea?”³⁴

---

³¹ Ellen White către C.P. Bollman, Scrisoarea 179, 18 noiembrie 1902, *Materialele 1888*, 1796.

³² Ellen White, *Cuvântarea de dimineață*, Manuscrisul 9, 24 octombrie 1888; *Materiale 1888*, 151, 152.

³³ Ellen White, *Predică la Ashfield, Australia*, Manuscrisul 49, 3 noiembrie 1894; *Manuscript Releases*, vol. 5, 234.

³⁴ S.N. Haskell, *Întâlnirea din South Lancaster, Review and Herald*, 29 ianuarie 1889, 73.

Multe alte întâlniri au fost organizate în acel an, până la Conferința Generală din 1889, unde Ellen White, Jones și Waggoner au împărțit solia cu rezultate asemănătoare. Mulți credincioși au avut parte de o experiență nouă în urma cuvântărilor și a primirii în inimă a soliei prezentate. Cu toate acestea, mulți, în special dintre conducători, continuau să se împotrivescă mesajului și mesagerilor. În timpul întâlnirilor din Kansas, Ellen White a scris muștrări pentru cei care continuau în opoziția lor îndărătnică: „Nu vă gândiți că Veghetorul ceresc vă vede necredința și împotrivirea? Nu vă gândiți că, cuvintele voastre batjocoritoare vă vor fi puse cândva în față? Până și revărsarea Duhului lui Dumnezeu ați tratat-o cu dispreț și ați pronunțat asupra ei judecata voastră nesfințită.”³⁵

Conferința din 1889 s-a deschis într-un alt spirit decât cea din 1888. În cursul primei săptămâni, mulți au dat „mărturie despre binecuvântările primite de ei anul trecut, despre binecuvântata lumină pe care au primit-o și au prețuit-o, care a fost îndreptățirea prin credință.” Aceasta a condus-o pe Ellen White să spună că „Duhul lui Dumnezeu este în mijlocul nostru.”³⁶ Ea avea să scrie nurorii ei, Mary White, că până acum „nicio voce de opoziție nu a fost auzită. Pare a predomina unitatea.” Totuși, ea a adăugat: „Sunt unii care au aceeași poziție ca la Minneapolis.”³⁷

Dar până la încheierea Conferinței, Ellen White avertiza despre pericolul care stătea înaintea ei, din cauza planurilor care erau făcute cu repeziune pentru controlul lucrării, sub conducerea celor care se opuneau încă soliei trimise de Dumnezeu. Ea știa că o lucrare trebuia făcută „sau mulți nu vor fi pregătiți să primească lumina îngerului trimis din cer ca să lumineze tot pământul cu slava Sa.” Ea a recunoscut că ei „nu vor fi gata pentru timpul ploii târzii, pentru primirea slavei Domnului”, dacă ei „nutreau în taină rădăcinile de amărăciune aduse de la conferința de la Minneapolis”. Ea a mers mai departe, încât a spus că „Baal, Baal” va fi alegerea care rezultă din „infidelitatea față de Dumnezeu” care vine între rândurile noastre:

---

³⁵ Ellen White către copiii bisericii, Scrisoarea 14, 12 mai 1889; *Materiale 1888*, 320.

³⁶ Ellen White, *Jurnal*, Manuscrisul 22, octombrie 1889; *Materiale 1888*, 454.

³⁷ Ellen White către Mary White, Scrisoarea 76, 29 octombrie 1889; *Materiale 1888*, 450.

„Religia multora dintre noi va fi religia Israelului apostaziat, deoarece își iubesc căile lor și părăsesc calea Domnului. Adevărata religie, singura religie a Bibliei, cea care învață iertarea prin meritele Mântuitorului răstignit și înviat, care susține îndreptățirea prin credința Fiului lui Dumnezeu, este tratată cu ușurătate, vorbită de rău, ridiculizată. Este denunțată că ar conduce la entuziasm și fanatism.”³⁸

---

³⁸ Ellen White către Conferința Generală, Scrisoarea 24, octombrie 1889; *Materiale 1888*, 442, 445.

2

1889-1891 Institute Pastorale și Sesiuni ale Conferinței Generale

Institutul Pastoral din 1889

Următoarea iarnă, la Institutul Pastoral de la Battle Creek din 1889-1890, Ellen White avea să rezume rezultatele Conferințelor Generale din 1888 și 1889 astfel: „Știu că [Hristos] are o binecuvântare pentru noi. El a avut-o la Minneapolis și a avut-o și în perioada Conferinței Generale [1889] de aici [de la Battle Creek]. Dar aceasta nu a fost primită. Unii au primit lumina dată poporului și s-au bucurat de ea. Însă alții au fost reticenți, iar poziția lor i-a încurajat pe alții să își exprime necredința și să o nutrească.”¹

Controversa a continuat în timpul Institutului Pastoral din 1890 unde subiectele Legămintelor și Legii în Galateni au fost aduse din nou în discuție. Au avut loc două întâlniri speciale în care au fost date explicații de către Ellen White, Jones și Waggoner prin care au căutat să producă reconcilierea și să soluționeze disputa care existase încă dinainte de Minneapolis și care produsese îndoială chiar și cu privire la Mărturia. Întâlnirile au avut succes doar într-o anumită măsură.² În vreme ce unii au ajuns să înțeleagă altfel lucrurile, mulți au continuat pe același drum greșit. Ellen White a descris celor adunați acolo rezultatele finale ale

---

¹ Ellen G. White, Predică, Manuscrisul 2, 16 martie 1890; *Materialele 1888*, 640.

² Ron Duffield, *Întoacerea ploii târzii*, vol. 1, Editura Alege viața, București, 2013, 331-430.

primei întâlniri: „[Ieri] în capelă puterea lui Dumnezeu era pregătită să se reverse peste noi. Pentru puțin timp m-am simțit ca și cum aș fi privit direct slava lui Dumnezeu; dar spiritul prezent acolo a îndepărtat acest simțământ.”³ Câteva luni mai târziu ea descria rezultatul celei de-a doua întâlniri într-o scrisoare către Uriah Smith, editorul de la *Review and Herald* și un oponent cheie al soliei: „am ținut o a doua adunare în capela editurii, în Sabat, când Spiritul lui Dumnezeu S-a apropiat de noi. Hristos a bătut la ușă, dar nu s-a găsit loc pentru El, ușa nu a fost deschisă, iar lumina slavei Sale, care era atât de aproape, a fost retrasă.”⁴

În articolul publicat în *Review*, la două luni după Institutul Pastoral, Ellen White a continuat să încurajeze oamenii să se consacre pe deplin lui Hristos. Era timpul de a face alegerea între Hristos și Baal, „fără ezitarea între a depinde de neprihănirea lui Hristos și a depinde de propria noastră neprihănire”. Dumnezeu trimisese un mesaj al „adevărului și neprihănirii” și îi chema pe toți „să Îl înalțe pe Isus”. Cu toate acestea mulți refuzau mesajul și criticau mesagerii, Jones și Waggoner, situație care, dacă nu se schimba, avea să producă rezultate înspăimântătoare:

„Dumnezeu și-a ridicat solii Săi ca să facă lucrarea Lui pentru acest timp. Unii au întors spatele soliei neprihănirii lui Hristos ca să critice oamenii și imperfecțiunile lor, pentru că aceștia nu rostesc solia adevărului cu politețea și cu finețea pe care ar dori-o ei. „Sunt prea zeloși, sunt prea serioși, vorbesc prea clar”, iar solia care ar trebui să aducă vindecare, viață și mângâiere multor suflete obosite și apăsate, este îndepărtată într-o anumită măsură»... Hristos a înregistrat toate discursurile dure, mândre și batjocoritoare rostite împotriva servilor Săi, ca și cum ar fi fost rostite împotriva Lui Însuși.

Solia îngerului al treilea nu va fi înțeleasă, lumina care va lumina pământul cu slava sa va fi numită lumină falsă, de către cei ce refuză să umble în slava ei crescândă. Lucrarea care ar fi putut fi făcută, va fi lăsată nefăcută de către cei ce resping adevărul, din cauza necredinței lor. Vă implorăm pe

³ Ellen G. White, Predică: *Nutrirea credinței nu a îndoielii*, Manuscrisul 2, 16 martie 1890; *Materialele 1888*, 616.

⁴ Ellen White către Uriah Smith, Scrisoarea 73, 25 noiembrie 1890; *Materialele 1888*, 734.

voi, cei ce vă împotriviți luminii adevărului, să vă dați la o parte din calea poporului lui Dumnezeu.”^{5*}

Scriindu-i președintelui Conferinței Generale O.A. Olsen, în vara anului 1890, Ellen White i-a împărtășit ceea ce îi fusese arătat cu privire la relele care existau în multe conferințe din țară. Spiritul de opoziție „în a prezenta neprihănirea lui Hristos ca fiind singura noastră speranță a întristat Duhul lui Dumnezeu”, a explicat ea. S-a întristat foarte mult când a văzut că „cei care aveau datoria să dea trâmbiței un sunet clar... să pregătească un popor care să stea în picioare în ziua lui Dumnezeu” stăteau ca santinele pentru a bloca drumul. Satana a văzut că era timpul „să dea o lovitură” și aceia care ar fi trebuit să ia poziție în favoarea luminii adevărului au opus rezistență, însuși mesajului trimis de Dumnezeu. Într-adevăr, mesajul transmis prin A.T. Jones și E.J. Waggoner „a fost considerat ca fiind eronat de foarte mulți și au strigat «Pericol, fanatism» când nu era nici erezie și nici fanatism.”⁶

Institutul Pastoral din 1890-1891 a adus rezultate mai bune, dat fiind că unii și-au recunoscut greșelile (deși în cazul multora nu a fost de durată). Ellen White s-a bucurat că „în această perioadă de cercetare atentă a Scripturilor” inimile participanților „nu au fost închise ca să nu pătrundă raze de soare în camerele întunecoase ale minții și ca puterea sfințitoare să curețe și să perfecționeze templul sufletului”. Ea a mărturisit că, în timpul perioadelor de studiu special, la Institut au fost ocazii când „nu era nicio întrebare din partea studenților, iar Mângâietorul, Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, își făcea lucrarea.” Mulți dintre studenți au mărturisit experiențe frumoase și „au continuat să lucreze, având încredere că vor avea rezultate cu ajutorul Duhului Sfânt.”⁷

E.J. Waggoner și Ellen White s-au bucurat să declare, la începutul lui ianuarie 1891, că „o cu totul altă atmosferă a dominat întâlnirile, față de

⁵ Ellen G. White, *Canale vii de lumină, Review and Herald*, 27 mai 1890, p. 321; *Materialele 1888*, 673. Aceste critici aduse lui Jones și Waggoner există chiar și astăzi și se găsesc în scrierile unor istorici ai bisericii care s-au ocupat de Conferința din 1888 și consecințele ei. Vezi capitolul 3, nota de subsol 30.

⁶ Ellen G. White către O.A. Olsen, Scrisoarea 116, 27 august 1890; *Materialele 1888*, 703.

⁷ Ellen G. White către frații Fulton și Burke, Scrisoarea 3, 20 martie 1891; *Manuscript Releases*, vol. 3, 194.

cea care a fost la Institutul Pastoral” din anul precedent⁸. Cu toate acestea, chiar în aceeași noapte, lui Ellen White i-au fost arătate din partea Domnului „multe lucruri care se petreceau în Battle Creek, chiar aici în inima lucrării, care erau contrare principiilor clar definite de Cuvântul lui Dumnezeu.” Se forma o confederație care va împiedica planul Său divin, Ellen White declarând despre aceasta: „Dumnezeu este insultat”⁹. Astfel, Satana lucra ca să strice ceea ce Domnul căuta să realizeze prin manifestările Duhului Sfânt.

În ultima seară la Institut, Ellen White a vorbit despre „lucruri care au făcut o impresie adâncă asupra minții mele”. Ea a făcut referire la teama exprimată de unii *care nu participaseră la Institut* că „exista pericolul de a împinge prea departe întregul subiect al neprihănirii prin credință fără a zăbovi suficient asupra legii”. Ea a spus însă că nu vedea „niciun motiv de îngrijorare” și că astfel de temeri „nu erau justificate”. Biblia și numai Biblia a fost subiectul cercetărilor la Institut. Totuși, dintre cei care nu fuseseră prezenți, mulți aveau o religie „rece ca gheața”; „inimile multora sunt încă neînmuiate, nesupuse”.¹⁰

Conferința Generală din 1891

Ellen White a purtat aceeași povară cu ea și pe parcursul Conferinței Generale din 1891, care s-a desfășurat din 5 martie până în 24 martie. Vorbind în fața unei audiențe numeroase în cortul de la Battle Creek, Ellen White a făcut referire la „lumina crescândă” pe care Dumnezeu o avea pentru ei și la marile binecuvântări care „vin odată cu primirea acestei lumini”. Totuși, când i-a văzut pe proprii ei frați „răscoliți de mânie împotriva mesajului lui Dumnezeu și a mesagerilor”, ea s-a gândit la „scene asemănătoare din viața lui Hristos și a reformatorilor.” Din păcate, „primirea făcută slujitorilor lui Dumnezeu în veacurile trecute este aceeași cu primirea de care au parte cei de azi, prin care Dumnezeu trimite raze prețioase de lumină. Liderii poporului de azi urmează același curs al

---

⁸ Ellen G. White, Jurnal, Manuscrisul 40, ianuarie 1891; în Robert W. Olson, *The Salamanca Vision and the 1890 Diary*, Ellen G. White Estate Document, 1983, 69.

⁹ Ellen G. White, Jurnal, Manuscrisul 40, ianuarie 1891, secțiunea datată 11 ianuarie; *Materialele 1888*, 877, 878.

¹⁰ Ellen G. White, *Hristos neprihănirea noastră*, Jurnal, Manuscrisul 21, 27 februarie 1891; *Materialele 1888*, 890, 896, sublinieri adăugate.

acțiunii pe care l-au urmat iudeii.” Trasând o paralelă între tratamentul acordat de iudei lui Hristos și felul în care solia și solii de la 1888 fuseseră tratați, Ellen White a vorbit despre păcatul împotriva Duhului Sfânt și despre rezultatele triste ale considerării lucrării Sale ca fiind fanaticism:

„El le-a spus ascultătorilor Săi că orice păcat și orice blasfemie le pot fi iertate, dacă sunt făcute din neștiință. În marea lor orbire, se putea să rostească vorbe de insultă și derâdere împotriva Fiului Omului, și totuși să nu treacă peste hotarul milei. Dar când puterea și Duhul lui Dumnezeu S-au odihnit peste solii Săi, atunci erau pe un teren sfânt. A ignora Duhul lui Dumnezeu, a-L învinui că ar fi spiritul diavolului, îi pune pe oameni într-o poziție în care Dumnezeu nu mai are altă putere cu care să le atingă sufletul. Nicio putere, din niciuna din măsurile lui Dumnezeu pentru a-l corecta pe cel greșit, nu-i poate atinge.

Unii, în Battle Creek, vor ajunge cu siguranță în acest punct, dacă nu-și vor schimba felul de acțiune. Ei se vor pune în poziția în care niciunul din mijloacele rânduite de Dumnezeu nu vor mai putea să-i facă drepecți.... A vorbi împotriva lui Hristos, a atribui lucrarea Lui agențiilor satanice, a numi manifestările Duhului drept fanaticism, nu este un păcat în sine care provoacă condamnarea, ci spiritul care-i conduce pe oameni să facă astfel de afirmații îi pune într-o poziție de împotrivire încăpățanată, de unde nu pot vedea lumina spirituală. Unii nu-și vor mai regăsi niciodată calea, niciodată nu-și vor umili inimile prin recunoașterea greșelilor lor ci, ca iudeii, vor continua să facă afirmații care vor conduce pe alții în direcții greșite...

În zilele noastre, s-a rezistat îndelung luminii venite de la tronul lui Dumnezeu, ca și cum ar fi fost un lucru de disprețuit. A fost privită ca fiind întuneric și s-a vorbit despre ea ca fiind fanaticism, ca și cum ar fi ceva periculos. În felul acesta oamenii s-au făcut călăuze care trimit spre direcții greșite. Ei au urmat exemplul dat de poporul iudeu.... Dacă toți cei care afirmă a crede adevărul prezent și-ar fi deschis inimile ca să primească solia și spiritul adevărului, care este mila, dreptatea și iubirea

*lui Dumnezeu, nu ar fi adunat deasupra lor întunericul atât de dens încât să nu poată deosebi lumina. Atunci nu ar fi numit operațiunile Duhului Sfânt, fanatism și înșelăciune.*¹¹

În ultima seară a sesiunii Conferinței Generale, Ellen White a reluat această temă. Unii manifestaseră „un spirit de prejudecată fariseică și de critică” și îndată ce acesta a fost tolerat, „îngerii sfinți au plecat”. Ellen White remarcă faptul că ei aveau „într-o mare măsură același spirit care s-a dat pe față la Minneapolis”. Rătăcirea care era în mințile lor în 1888 încă mai exista în 1891. Mulți încă „nutreau scepticism și necredincioșie” și refuzau să accepte mesajul pe care îl trimisese Dumnezeu. Ellen White s-a referit aici la afirmația că mesajul era, în sine, fanatism:

„În lucrarea de redeșteptare ce s-a desfășurat aici în timpul iernii trecute, nu s-a văzut niciun pic de fanatism. Dar vă voi spune ce am văzut. Am văzut bărbați care erau atât de înălțați în ei înșiși, atât de încăpățânați, încât inimile lor au fost înfășurate în întuneric. Toată lumina pe care cerul le-a trimis-o din îndurare, ei au socotit-o întuneric...

*Razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii, dacă ar fi fost primite, ar fi iluminat templul sufletului și ar fi scos afară pe vânzători și pe cumpărători, mândria de opinie și pofta trupului. Dar au fost unii care au criticat și au subestimat, ba chiar s-au înjosit până acolo încât să ridiculizeze solii prin care Domnul a lucrat cu putere.”*¹²

Astfel de atitudini negative în privința soliei de la 1888 s-au răspândit în organizația bisericii. Lui Ellen White i-au fost arătate pericolele care ar amenința biserica datorită „formării unei confederații care ar face

---

¹¹ Ellen G. White, Articol citit în auditoriu din tabernacolul de la Battle Creek, înaintea unei mari adunări, la Conferința Generală din martie 1891, Manuscrisul 30, 1890, *Materialele 1888*, 911, 912, 915, 916.

¹² Ellen G. White, *Pericolele noastre prezente*, predică rostită marți seara, 24 martie 1891, *General Conference Daily Bulletin*, 13 aprilie 1891, 257, 260; *Materialele 1888*, 904.

Battle Creek ca Roma”, și astfel ar afecta lucrarea mondială.¹³ Bărbații aflați în poziții de răspundere, care „nu umblau în lumina” pe care Dumnezeu o trimitea, „au adus dezastrul asupra cauzei și ocară asupra oamenilor” prin influența lor dăunătoare.¹⁴

Zece ani mai târziu Ellen White avea să se uite înapoi la Conferința Generală din 1891 și avea să consemneze cum „Duhul și puterea lui Dumnezeu au pătruns în cadrul întrunirii noastre, ca să mărturisească faptul că Dumnezeu era gata să lucreze pentru poporul acesta dacă voiau să intre pe fâgașul lucrării” și totuși frații doar „au consimțit în fața luminii”. Erau acolo cei aflați „în legătură cu instituțiile noastre, îndeosebi cu Editura Review and Herald și Conferința Generală, care au introdus elemente ale necredinței, așa încât nu s-a acționat după lumina care a fost dată.” Aceasta a produs o așa stare de lucruri, încât puterea lui Dumnezeu nu a mai putut fi descoperită în mijlocul poporului Său.¹⁵

În mijlocul apelurilor lui Ellen White de a accepta mesajul de la 1888 și de a revizui schimbările organizaționale necesare la Conferința Generală de la 1891, a luat naștere un plan de a o trimite – împreună cu lucrătorii ei și cu fiul său W.C. White – în Australia.¹⁶ Ani mai târziu, ea avea să clarifice faptul că plecarea lor din America nu a fost voia lui Dumnezeu. Dar forțe puternice de la inima lucrării erau foarte dornice să îi vadă plecați. Ca întotdeauna, Domnul nu S-a impus, ci a dat voie poporului Său să își aleagă calea:

„Nu a fost mâna Domnului în plecarea noastră din America. El nu a descoperit că era voia Lui ca eu să plec din Battle Creek. Domnul nu a plănuțit aceasta, dar v-a lăsat pe voi toți să acționați după închipuirile voastre. Domnul voia ca W.C. White, mama lui și ajutoarele ei să rămână în America. Era

¹³ Ellen G. White către Comitetul Conferinței Generale și Comitetul de publicații de la Review and Herald și Pacific Press, Scrisoarea 71, 8 aprilie 1894; *The Publishing Ministry*, 144.

¹⁴ Ellen G. White către A.R. Henry, Scrisoarea 41, 16 mai 1898; *Materialele 1888*, 1663, 1664.

¹⁵ Ellen G. White, *Remarci făcute la Conferința Generală, General Conference Daily Bulletin*, 3 aprilie 1901, 23; *Materialele 1888*, 1743.

¹⁶ “Proceedings of the Board of Foreign Missions”, *General Conference Daily Bulletin*, Aprilie 13, 1891, 256.

nevoie de noi la inima lucrării, și, dacă percepția ta spirituală ar fi discernut adevărata situație, nu ai fi consimțit niciodată în fața mutărilor ce s-au făcut. Însă Domnul citește inima tuturor. S-a dorit așa de mult ca noi să plecăm, încât Domnul a permis ca aceasta să se întâmple. Aceia ce s-au obosit de mărturiile date, au fost lăsați fără persoanele care să le dea. Despărțirea noastră de Battle Creek s-a produs pentru a lăsa oamenii să meargă după voia lor, pe calea lor, despre care au crezut că este mai bună decât calea Domnului.”^{17*}

În lipsa lui Ellen White, nu numai că împotrivirea față de solia de la 1889 a continuat în anii care au urmat printre mulți din liderii cu poziții cheie, ci ea s-a manifestat și împotriva sfatului ei, trimis de Cer cu privire la aproape fiecare domeniu al mișcării advente. Asemenea desconsiderare a soliei trimisă din cer avea să ducă la provocări uriașe întâmpinate de biserică, la scurt timp după întoarcerea lui Ellen White în America, în 1901.

Totuși, nu totul a fost întunecat la Conferința Generală de la 1891. Ca și la Conferințele de la 1888 și 1889, Duhul Sfânt nu dădea pace rămășiței poporului lui Dumnezeu căutând să îi ilumineze și să-i împuternicească pentru vremurile tulburi care erau gata să se abată peste ei și să îi pregătească să împărtășească lumii marea strigare. Dimineața devreme aveau loc întâlniri pentru pastori, de la 5:30 la 6:30 în fiecare zi. *Daily Bulletin* a declarat că cei mai mulți dintre cei care au participat au plecat „simțind că primiseră o binecuvântare specială de la Dumnezeu și că se puteau întoarce în câmpurile unde lucrau, având asigurarea că mai mult din puterea Duhului Său avea să îi însoțească în eforturile lor pe viitor, față de trecut.” Astfel de dovezi păreau să arate că Dumnezeu „aștepta să își binecuvânteze în măsură bogată poporul Său și că, îndată ce ei se așază într-o relație potrivită cu El, așa revărsări de har divin vor cădea peste ei încât vor îmbuna inima și vor da putere pentru proclamarea adevărilor Evangheliei.”¹⁸ Cu adevărat Dumnezeu vroia să reverse ploaia

¹⁷ Ellen G. White către O.A. Olsen, Scrisoarea 127, 1 decembrie 1896; *Materialele 1888*, 1622-1624. Pentru mai multe informații despre exilul lui Ellen White în Australia vezi *Întoarcerea ploii târzii*, vol. 1 și 2 (n. ed. Volumul 2 este încă în procesul de scriere la data tipăririi acestei cărți).

¹⁸ W.A. Colcord, *The General Conference, General Conference Daily Bulletin*, 13 aprilie 1891, 251.

târzie ca să ilumineze și să împuternicească pe poporul Său.

Ellen White a simțit la fel, participând la aproape toate întâlnirile de dimineață, în afară de trei, și putând „să se exprime foarte liber față de pastori”. Ea a declarat cu convingere că Domnul fusese în mijlocul lor și că ei „au văzut mântuirea Lui.” De fapt, ea a mărturisit că nu mai participase niciodată la întâlniri „unde să se fi manifestat atât de mult Duhul Domnului în studiul Cuvântului Său, ca în ocazia aceasta.” Aceste întâlniri „au avut un caracter solemn. A fost o trăire adâncă, recunoștință și laudă, oferite lui Dumnezeu pentru binecuvântările speciale acordate pe parcursul cercetării Cuvântului Său.”¹⁹ Unii dintre cei veniți să învețe, au mărturisit cum în sfârșit ajuseseră să creadă că Hristos într-adevăr „le iertase păcatele”. Ellen White și-a exprimat bucuria că, deși era „ceasul al unsprezecelea pentru a descoperi aceasta”, nu era prea târziu ca „greșelile să fie îndreptate”. Ea i-a atenționat pe toți „să dea la o parte fiecare fibră din rădăcina amărăciunii” care a fost „plantată în atât de multe inimi”, în principal de la Conferința de la Minneapolis.²⁰

Alte întâlniri au fost ținute, de asemenea, acolo unde mesajul adevărului prezent se dorea a fi prezentat. Pentru că atât de mulți au fost binecuvântați datorită Școlilor Pastorale ținute în timpul lunilor dinaintea Conferinței Generale, toți cei prezenți la Conferință au fost invitați să participe la o oră de studiu, în fiecare zi, „ca să ofere la cât mai mulți posibil unele dintre beneficiile unei astfel de școli.”²¹ W.W. Prescott și E.J. Waggoner urmau să fie principalii vorbitori, programați să prezinte la ora 9:00 în fiecare dimineață. Totuși, „pentru că a fost manifestat foarte mult interes din partea bisericii Battle Creek, din partea studenților de la Colegiu, lucrătorilor de la Sanatoriu și ajutoarelor de la redacția Review”, prezentarea a fost mutată la ora 19:00, „ca să fie convenabil tuturor.”²²

W.W. Prescott a prezentat în prima săptămână o serie de prelegeri „pe tema Bibliei, Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu”. Accentul său a fost pus pe ideea că „nu pot să existe grade ale inspirației. Noi acceptăm că Biblia vine în întregime de la Dumnezeu”. Prescott continua arătând că

¹⁹ Ellen G. White către frații Fulton și Burke, Scrisoarea 3, 20 martie 1891; *Manuscript Releases*, vol. 3, 194.

²⁰ Ellen G. White, *Our Present Danger*, predică prezentată la Conferința Generală, 24 martie 1891; *General Conference Daily Bulletin*, 13 aprilie 1891, 261, 257.

²¹ *Ministers' School, General Conference Daily Bulletin*, 6 martie 1891, 4.

²² *Bible Study, General Conference Daily Bulletin*, 6 martie 1891, 15.

„imediat ce acceptăm că o parte a Scripturii este mai inspirată ca alta, rezultă o Biblie făcută de om, care, în mod sigur, nu constituie un standard cu privire la ceea ce este corect sau incorect”. O astfel de vedere eronată despre Biblie conducea la o „credință îndoielnică” și răpea oamenilor „sursa tăriei lor”.²³

În mod evident, Prescott răspundea astfel învățăturilor greșite ale unora, între care fostul președinte al Conferinței Generale, G.I. Butler, care nu numai că scrisese o serie de articole în *Review*, în care prezentase concepția că doar porțiuni din Scriptură erau total inspirate,²⁴ dar, de asemenea, predase aceste puncte de vedere la Colegiul din Battle Creek.²⁵ Astfel de concepții greșite au fost, de asemenea, aplicate Spiritului Profetic, scrierilor lui Ellen White, lipsindu-le de plenitudinea inspirației și autorității lor. Ellen White a răspuns la aceasta declarând că „Domnul nu a inspirat articolele despre inspirație publicate în *Review* și nici nu a aprobat susținerea lor înaintea tinerilor noștri de la colegiu.”²⁶ Respingerea sfatului dat de Dumnezeu la Minneapolis prin Ellen White, a fost parțial datorată unor astfel de teorii, ceea ce „le făcea fără efect”.²⁷

Începutul mării strigări

Cele șaisprezece prezentări ale lui Waggoner despre cartea Romani, au urmat prezentărilor lui Prescott și s-au prelungit până la sfârșitul Conferinței Generale. Tema sa era „neprihănirea prin credință”, bazată pe primele opt capitole, care erau abordate succesiv. W.A. Colcord a simțit ca „acest studiu biblic a fost apreciat mult de toți cei prezenți și a constituit

---

²³ Notă editorială, *Bible Study, General Conference Daily Bulletin*, 6 martie 1891, 15.

²⁴ G.I. Butler, *Inspiration*, Nr. 1-10, *Review and Herald*, 8, 15, 22, 29 ianuarie; 5 februarie; 15, 22 aprilie; 6, 27 mai; 3 iunie 1884, 24, 41, 57, 73, 89, 249, 265, 296, 345, 361.

²⁵ Roger W. Coon, *Inspiration/Revelation: What It Is and How It Works*, White Estate Shelf Document, 73, 74.

²⁶ Ellen G. White către R.A. Underwood, Scrisoarea 22, 18 ianuarie 1889; *Materialele 1888 Materials*, 238.

²⁷ Ellen G. White, Către frații adunați la Conferința Generală, Manuscrisul 15, noiembrie 1888; *Materialele 1888*, 173, 174. Vezi de asemenea și Ellen G. White către S.N. Haskell, Scrisoarea 14, 11 decembrie 1891; în *Materialele 1888*, 975, 976.

un punct foarte benefic al Conferinței”.²⁸

În prezentarea finală despre cartea Romani, în ultima seară a Conferinței, Waggoner a declarat că „puterea Cuvântului lui Hristos lucrează în noi, de asemenea, neprihănire. Predicarea crucii lui Hristos prezintă oamenilor viață și neprihănire. Predicarea crucii lui Hristos este cea care avertizează oamenii cu privire la distrugere. Ne eliberează din cursele acestei lumi și ne oferă acces la harul pe care ne bazăm și prin care ne bucurăm în speranța slavei lui Dumnezeu”. Acesta a fost subiectul său de-a lungul celor șaisprezece cuvântări – prezentându-L pe Hristos în toate doctrinele caracteristice ale adventismului:

„În timp ce suntem credincioși soliei îngerului al treilea și tuturor doctrinelor care ne fac deosebiți de lume, haideți să ne hotărâm să nu știm altceva decât pe Isus Hristos și pe El răstignit. Aceasta este puterea lui Dumnezeu pentru mântuire. Este Evanghelia veșnică ce pregătește oamenii pentru judecata care stă să vină. O, și dacă primul înger a declarat «Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă; căci a sosit ceasul judecății Lui», cu cât mai mult ar trebui să proclamăm noi acel mesaj – ceasul judecății – acum, când acea judecată nu numai că a sosit, ci e aproape încheiată.

Mulțumesc lui Dumnezeu că ne descoperă adevărurile Cuvântului Său și că ne-a arătat că solia îngerului al treilea este întreaga Evanghelia a lui Isus Hristos. De ce cunoaștem încă și mai mult despre Cuvântul lui Dumnezeu? Pentru că Dumnezeu ni-L descoperă pe Hristos nouă și în noi. Tot ceea ce cunoaștem despre puterea lui Hristos știm din Cuvânt și prin aceasta suntem curățiți de păcat. Credința noastră se prinde de Hristos și El devine o realitate în inimile și în viețile noastre.

Când credem cu putere că Hristos rămâne în noi, putem să înaintăm în lucrarea pentru alții cu putere și să ne unim vocile noastre cu ale îngerilor din cer și atunci mesajul va fi proclamat cu un strigăt puternic. Motivul pentru care nu a fost proclamat cu o mare strigare este că noi nu l-am înțeles în deplinătatea lui. În trecut mulți dintre noi nu am

---

²⁸ W.A. Colcord, *The General Conference, General Conference Daily Bulletin*, 13 aprilie 1891, 251.

înțeleș chintesența mesajului care este, întrutotul, Hristos.

Când Îl avem pe Hristos avem totul și știm puterea care este în El. Apoi ne supunem pe noi înșine Lui și puterea aceasta rămâne asupra noastră, iar cuvântul pe care îl predicăm va lucra cu putere și strigătul puternic al soliei îngerului al treilea va fi proclamat. În seara aceasta mă bucur de convingerea pe care o am că marea strigare începe acum.”²⁹

Waggoner a explicat adevăratul înțeleș al mesajului că „Hristos este totul” - un mesaj care a fost distorsionat în mantra modernă „Isus. Și atât!”^{30*} El credea că o Biserică Adventistă plină de membri care să beneficieze și să experimenteze mesajul neprihănirii prin credință va fi o biserică luminată și împuternicită să transmită același mesaj lumii, printr-o mare strigare. Aceasta ar fi avut loc doar în urma revărsării ploii târzii, care era, în principal, rezultatul unei creșteri a experienței ploii timpurii.³¹ Waggoner putea să se bucure, în martie 1891, în convingerea sa că marea strigare începea la vremea aceea.

Mesajul puternic al Evangheliei, prezentat de Waggoner, nu a rămas doar la cei din Battle Creek, ci, prin paginile *General Conference Daily Bulletin* (*Buletinului zilnic al Conferinței Generale*) a ajuns în întreaga lume. Ulterior, A.G. Daniells mărturisea că „la Conferința din 1891, pastorii care predicau mesajul acesta au prezentat predici atât de tulburătoare”, încât „vibrațiile puternice ale întâlnirilor voastre, aici în acest tabernacol, au fost resimțite în toată lumea”. Puterea soliei a fost simțită în Australia și când au primit *Buletinul* și au început să citească, „inimile lor au fost mișcate”. Daniells își amintește cum a văzut pe frați „așezându-se și citind acele mesaje cu lacrimi curgând pe obraji; i-am văzut cât se poate de

---

²⁹ E.J. Waggoner, *Bible Study Letter to the Romans*, Nr. 16, *General Conference Daily Bulletin*, 25 martie 1891, 245, 246.

³⁰ *The One Project, through its Emerging Church philosophy*, exprimă concepte care sunt o contrafacere a adevăratului mesaj de la 1888. Vezi Ron Duffield, *The emerging One project?* - o prezentare PowerPoint în zece părți, disponibilă din partea autorului. Puteți solicita prezentările PowerPoint în limba engleză la paul.bucur@gmail.com

³¹ Percy T. Megan, *Our Future Work, Bible Echo and Signs of the Times*, 15 februarie 1891, 60.

zguduiți de puterea care era în mesaj, chiar dacă era doar tipărită în *Buletin*". Dar nu numai colegii săi au experimentat schimbări în viață – Daniells însuși a fost cu adevărat binecuvântat:

„Am simțit-o eu însumi. Chiar înainte să sosească Buletinul, mintea mea a fost cu putere chemată către acest capitol nouă al cărții Romani. «Deci ce vom zice? Neamurile, care nu umblau după neprihănire, au căpătat neprihănirea și anume neprihănirea care se capătă prin credință; pe când Israel, care umbla după o Lege, care să dea neprihănirea, n-a ajuns la Legea aceasta. Pentru ce? Pentru că Israel n-a căutat-o prin credință, ci prin fapte.» Acest verset îmi venea în minte zile și zile înainte ca primele Buletine să sosească. A fost tot timpul în mintea mea și, când Buletinele au venit, în ce fel ne-a pătruns acest mesaj! Frații noștri se trezeau dimineața devreme, cu mult înaintea zorilor și studiau acele prelegeri și studii biblice. Deși atenția lor nu fusese atrasă înainte de acest mesaj, pe măsură ce citeau Buletinele, s-au plecat pe genunchi și au găsit neprihănirea care se capătă prin credință.»³²

În iunie 1891, W.W. Stebbins a încurajat cititorii să se aboneze la *Review* și „la cât mai multe dintre publicațiile noastre” și „să se roage fără încetare. Sorbiți ploaia târzie! Ajutați la creșterea mării strigări a soliei îngerului al treilea și a înaintării ei în jurul lumii!” De asemenea, i-a încurajat pe frați să participe la taberele și institutele ce urmau să aibă loc, pentru că, declară el, „avem toate motivele să credem că în viitorul foarte apropiat, la unele dintre întrunirile noastre generale, când vom fi «toți împreună în același loc», ploaia târzie va cădea peste noi într-o măsură însemnată. Într-adevăr, fără îndoială că «un sunet din cer» deja a fost auzit, un vestitor bucuros al unei redeșteptări mărețe.” El știa că aceste întâlniri erau locul unde membrii bisericii puteau să „prindă mai mult și mai mult din spiritul mesajului așa cum este el azi”.³³

Dar nu numai în Statele Unite a fost evident că puterea lui

³² A.G. Daniells, Predică, 14 aprilie 1901, *General Conference Bulletin*, 16 aprilie 1901, 272.

³³ W.W. Stebbins, *Reflections Upon Visiting the Lonely Ones*, *Review and Herald*, 23 iunie 1891, 386.

Dumnezeu era la lucru. Când P.T. Magan a văzut creștini în Rusia rupându-se de tradițiile Bisericii Ortodoxe, chiar în acel timp și căutând o lumină mai mare din Scripturi, a știut că aceasta se făcea doar prin puterea lui Dumnezeu care îi împuternicea să facă pași atât de îndrăzneți. „Cu siguranță”, declară el, „încheierea lucrării Evangheliei începe cu o «mare strigare» și se va împlini pe deplin și repede.”³⁴

S. McCullagh a scris că „părea că începeam să primim ceva din ploaia târzie” la unele dintre întrunirile impresionante care se țineau în Noua Zeelandă. Și „de ce să nu primim acum mari binecuvântări?” a întrebat el. „Vom primi, dacă vom veni acolo unde ne cheamă Isus.”³⁵

Câteva tabere presărate de-a lungul Statelor Unite în vara aceea, au fost descrise ca fiind „cea mai mare adunare” ținută vreodată între adventiști. La tabăra din Ohio ținută la sfârșitul lui august, J.N. Loughborough, un vechi pionier adventist, a împărtășit „imagini grafice din zilele de început și despre puterea lui Dumnezeu care a fost prezentă la proclamarea primului mesaj”. A.T. Jones și W.W. Prescott au susținut prezentări la întâlniri, și „subiectul neprihănit prin credință a fost marea temă centrală a întâlnirii”.

L.A. Smith a consemnat că niciodată „nu mai văzuseră o tabără atât de impregnată și de pătrunsă de sentimentul laudei la adresa lui Dumnezeu. La întâlnirile de dimineața devreme, la altarele familiale, la toate celelalte întâlniri de natură socială, acesta era subiectul fiecărei mărturisiri și gândul fiecărei inimi.”³⁶ Loughborough, care participase la strigătul de la miezul nopții din mișcarea milerită, a mărturisit că „tabăra din Ohio a fost manifestarea cea mai asemănătoare cu revărsarea Duhului Sfânt de la Cincizecime, din ce am văzut eu din 1844 până acum. Lăudat să fie Numele Lui Sfânt! Când acești oameni dragi s-au ridicat ca răspuns la chemarea Cuvântului lui Dumnezeu de a se preda pe ei înșiși Lui, El s-a apropiat cu adevărat”.³⁷

³⁴ P.T. Magan, *Evangelical Dissent in the Russian Church, Review and Herald*, 26 mai, 326.

³⁵ S. McCullagh, *Palmerston and Napier, New Zealand, Bible Echo and Signs of the Times*, 1 iulie 1891, 204.

³⁶ L.A. Smith, *The Ohio Camp-Meeting, Review and Herald*, 1 septembrie 1891, 552, 553.

³⁷ J.N. Loughborough, *Ohio Camp-Meeting, Review and Herald*, 15 septembrie 1891, 571.

Nici nu trecuse încă anul 1891 când Ellen White a declarat că marea strigare începuse. Predicând la tabăra de la Lansing, Michigan, la începutul lui septembrie, ea a proclamat că „solia îngerului al treilea crește într-o mare strigare și nu trebuie să vă simțiți confortabil la gândul de a neglija datoria de față și, în același timp, să continuați să credeți că la un moment dat în viitor veți fi beneficiarii unei mari binecuvântări.” „Astăzi”, a avertizat ea, „trebuie să vă curățiți vasele ca să fie gata pentru roua cerească, pentru căderea ploii târzii”.³⁸

O.A. Olsen a simțit că Domnul a dat lui Ellen White „o mare libertate de exprimare și putere în vorbire către oameni”. De fapt, el nu își amintea „să o mai fi auzit vreodată vorbind cu atâta forța, claritate și putere de la Dumnezeu, ca în aceste ocazii”. E.J. Waggoner și alții au lucrat de asemenea cu oamenii și „mulți care veniseră la întâlniri cu un simțământ de îndoială au plecat bucurându-se în dragostea lui Dumnezeu”. Totuși, Olsen a remarcat faptul că „nu era vreun fel de entuziasm special, ci fiecare inimă era adânc mișcată și era un simțământ evident al prezenței lui Dumnezeu”.³⁹

Advenștii din Michigan au fost încurajați să participe la întâlniri în lunile de iarnă, unde erau prezentate instrucțiuni importante, „potrivite cu timpul de față”. Ținând cont de evenimentele mondiale care aveau loc la acea dată, J.O. Corliss ar fi fost de părere că, la acel moment „erau conduși cu rapiditate către timpul în care ploaia târzie era așteptată și nu ar fi fost de mirare dacă picuri din aceasta urmau să fie simțiți la aceste întâlniri.”⁴⁰ J.F. Ballenger a exprimat idei asemănătoare în noiembrie 1891, afirmând că picuri ai ploii târzii „păreau că deja cad” și se ruga ca „să ne mărească Domnul credința”.⁴¹

---

³⁸ Ellen G. White, *Nu este treaba voastră să știți vremurile sau soroacele*, predică la Lansing, Michigan, 5 septembrie 1891; *Materialele 1888*, 958.

³⁹ O.A. Olsen, *A Good Camp-Meeting, Review and Herald*, 29 septembrie 1891, 601.

⁴⁰ J. Fargo și J.O. Corliss, *To the Brethren in Northern Michigan, Review and Herald*, 15 decembrie 1891, 784.

⁴¹ J.F. Ballenger, *An Explanation, Review and Herald*, 24 noiembrie 1891, 723.

3

Taberele de redeşeptare din 1892

„Lumina strălucește acum”

Curând după sosirea în Australia, la începutul anului 1892, Ellen White avea să scrie lui S.N. Haskell una dintre cele mai arzătoare scrisori pe care le scrisese până la acea dată cu privire la implicațiile prețioasei solii a neprihănirii prin credință, trimisă poporului lui Dumnezeu. După ce a reflectat la tot ceea ce se petrecea în lume și în biserică la acea dată, lucruri care indicau un punct culminant al evenimentelor ultimelor zile, ea și-a exprimat dorința de a vedea un popor luminat și împuternicit de lumina care strălucea, în acel timp, din Apocalispa 18:

„Inima mea tânjește ca poporul lui Dumnezeu să se trezească și să vadă cum lucrarea a fost împiedicată chiar și în aceasta țară din lipsa dragostei frățești. Invidia, gelozia și înălțarea de sine vor alunga pe Isus din inimă... Aș vrea ca ei să își dea seama că sunt într-un timp de probă; Dumnezeu îi încearcă să vadă dacă pot deveni membri ai familiei Sale din ceruri...

Ce pot să spun mai mult? Inima mea este plină de dă peste ea. Doar aceia care sunt impregnați de Duhul lui Dumnezeu sunt potriviți pentru lucrarea aceasta. Lumina a venit, lumina care va lumina întregul pământ cu razele sale

arzătoare a început să strălucească de la tronul lui Dumnezeu. Vom eșua noi în a ne da seama de privilegiile care sunt așezate la îndemâna noastră? Vom merge mai departe în slăbiciunea noastră? Vom umbla în lumina făcută de scânteile vreascurilor noastre? Dumnezeu vrea ca aceste privilegii și oportunități să facă o lucrare specială pentru noi. Vom umbla noi în lumină? Vom lăsa această lumină să strălucească pe calea altora? Cât timp îl vom mai dezamăgi noi pe Isus printr-o viață rece, trăită cu jumătate de inimă și golită de dragoste? Trebuie mutat sfeșnicul din locul lui? Hristos spune că așa se va întâmpla dacă nu «ne pocăim și nu ne îndeplinim datoria»...

O, fie ca Domnul să convingă și să schimbe suflete, fie ca lumina care strălucește acum să nu fie luată de la noi pentru că nu umblăm în ea și nu îi conducem pe alții afară din întuneric. Mă simt puternic impresionată cu privire la această amortire și frivolitate a poporului lui Dumnezeu. Mă rog pentru ei, să nu aibă odihnă până când sufletele lor nu vor fi luminate de razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănit. Aceia care nu folosesc lumina pe care o au, nu doar că nu vor primi alta mai mare, dar o vor pierde și pe aceea care strălucește acum asupra lor. Ca și Capernaumul, au fost înălțați până la cer în ceea ce privește privilegiile; dacă nu vor răspunde la lumina primită, vor fi lăsați în întuneric și nu vor ști unde s-au poticnit.

Vă spun, Dumnezeu ne testează acum, chiar acum. Întregul pământ urmează să fie luminat de slava lui Dumnezeu. Lumina strălucește acum și cât de greu este pentru inimile mândre să îl accepte pe Isus ca Mântuitor personal; cât de greu este să abandonezi curentul religiei legaliste; cât de greu este să primești darul gratuit și prețios al lui Hristos.

Aceia care nu au acceptat această jertfă nu vor înțelege nimic din lumina care umple întregul pământ cu slava sa. Fie ca orice inimă să caute acum pe Domnul. Fie ca eul să fie răstignit pentru că binecuvântări bogate și mărețe îi așteaptă pe toți aceia care vor păstra pocăința sufletului. Cu aceștia Isus poate să locuiască.”¹*

---

¹ Ellen G. White către S.N. Haskell, Scrisoarea 10a, 6 aprilie 1892, nepublicată (n.ed. la data scrierii cărții scrisoarea un era disponibilă, acum ea poate fi

În această scrisoare Ellen White a folosit timpul prezent de nu mai puțin de șapte ori, arătând că mesajul mării strigări din Apocalipsa 18 începuse, fapt posibil doar prin darul Duhului Sfânt. La doar câteva săptămâni mai târziu, scriindu-i lui S.N. Haskell, Ellen White continua aceeași temă:

„Se va ridica biserica și își va pune veșmintele sale frumoase, neprihănirea lui Hristos? În curând se vor vedea cei care sunt vasele de cinste. «După aceea am văzut un alt înger coborând din cer cu mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui» (Apocalipsa 18:1, 2) «Dar pentru voi care vă temeți de Numele Meu va răsări Soarele neprihăririi și tămăduirea va fi sub aripile Lui; veți ieși și veți sări ca vițeei din grajd.» (Maleahi 4:1, 2) Aici sunt avuți în vedere, în mod evident, cei care sunt vase de cinste; căci ei vor primi ploaia târzie. Fiecare suflet care, în timp ce lumina strălucește acum pe cărarea noastră, continuă în păcat, va fi orbit și va accepta înșelăciunile care vin de la Satana. Acum noi ne apropiem de sfârșitul istoriei acestui pământ...

Aceia care nu au acceptat această jertfă, nu vor înțelege nimic din lumina care umple întregul pământ cu slava sa. Fie ca orice inimă să caute acum pe Domnul. Fie ca eul să fie răstignit pentru că binecuvântări bogate și mărețe îi așteaptă pe toți aceia care vor păstra pocăința sufletului. Cu aceștia Isus poate să locuiască. Revărsarea Duhului Sfânt asupra bisericii este așteptată ca fiind în viitor; dar biserica are privilegiul de a o primi acum. Cereți aceasta, rugați-vă pentru ea și credeți! Trebuie să o primim și cerul așteaptă să o reverse.”²

---

consultată în întregime pe site-ul fundației White. Această notă este valabilă și pentru restul scrisorilor lui Ellen White amintite aici ca nepublicate). Timp de mai mult de 120 de ani această parte a scrisorii lui Ellen White către S.N. Haskell a rămas nepublicată! De ce? S.N. Haskell a citat masiv din această parte a scrisorii în articolele sale amintite mai jos. Poate și acestea ar trebui republicate. (n. ed. Articolele lui Haskell pot fi consultate pe adventistarchives.org)

² Ellen G. White către S.N. Haskell, Scrisoarea 15, 25 iunie 1892; *Manuscript Releases*, vol. 1, 176 și vol. 5, 334, 335, sublinieri adăugate.

În urma avertizării date lui Haskell – că aceste gânduri i-au fost împărtășite pentru ca el „să le prezinte altora”³ – acesta a scris o serie de șase părți pentru *Review*, intitulată : *Străjerule, cât mai e din noapte?* În aceste articole Haskell a citat mult din scrisoarea adresată lui, recent, de către Ellen White, atrăgând atenția cititorilor asupra evenimentelor care se petreceau în lume, dovezi ale revărsării din cer a luminii și a Duhului lui Dumnezeu și începutul mării strigări.

În primul său articol, Haskell a rezumat „trei evenimente care se află în strânsă legătură cu venirea lui Hristos”, pe care adventiștii de ziua a șaptea o așteptau de mai bine de patruzeci de ani. Primul era „răspândirea adevărului la toate neamurile pământului ca mărturie”. Al doilea era „marea strigare a soliei îngerului al treilea... îmbrăcând Cuvântul lui Dumnezeu cu o putere specială”, ceea ce avea să împlinească profeția din Apocalipsa 18:1. Al treilea, „va veni o vreme când va începe persecuția” în Statele Unite pentru că păzitorii poruncilor „nu se vor închina fiarei sau chipului ei”. Apoi Haskell a adresat întrebarea: „Avem vreun indiciu că aceste evenimente au loc acum?”⁴ El avea să răspundă la această întrebare pe parcursul următoarelor câteva articole publicate în săptămânile ulterioare.

În cel de-al doilea articol, Haskell a scris despre răspândirea soliei îngerului al treilea în principal prin publicații și prin lucrarea de colportaj.⁵ În cel de-al treilea articol Haskell se ocupă de al doilea eveniment, scriind despre marea strigare și ploaia târzie. El a atras atenția asupra faptului că Apocalipsa 18:1 „se referă la o putere și lumină specială, ce vor însoți proclamarea aceasta în lucrarea de încheiere; și pe măsură ce această lumină se va revărsa asupra oamenilor, predicarea mesajului va avea parte de succes, așa încât lucrarea sa de încheiere se va realiza într-o scurtă perioadă de timp.” Dar mai degrabă decât a se înfățișa „ca un vânt puternic și grăbit, ca în ziua Cincizecimii sau prin unele intervenții speciale, miraculoase ale providenței lui Dumnezeu”, bărbații și femeile aveau ei

---

³ Ellen G. White către S.N. Haskell, Scrisoarea 10a, 6 aprilie 1892, sublinieri adăugate.

⁴ S.N. Haskell, *Străjerule, cât mai e din noapte?*, Nr. 1, *Indiciile actuale, Review and Herald*, 12 iulie 1892, 441.

⁵ S.N. Haskell, *Străjerule, cât mai e din noapte?*, Nr. 2, *Lucrarea noastră de colportaj, Review and Herald*, 19 iulie 1892, 458.

înșiși datorită „de a căpăta o experiență cu Dumnezeu care să îi facă potriviți să primească revărsarea Duhului Sfânt.” Așa cum ucenicii au trebuit să fie iluminați „ca pentru o astfel de lucrare” și să li se aducă inimile „în stare de a primi Duhul lui Dumnezeu”, tot astfel era și cu biserica rămășiței. Haskell a arătat că mesajul actual la acea dată, care era prezentat bisericii, avea menirea să împlinească însăși această lucrare și, conform cu scrisorile recent adresate lui de către Ellen White, din care Haskell a citat într-o bună măsură, erau semne care arătau începutul mării strigări și timpul ploii târzii:

„Primul pas necesar pentru a pregăti poporul pentru primirea revărsării Duhului lui Dumnezeu este conștientizarea faptului că Hristos este Mântuitorul nostru personal; să ne aplicăm nouă înșine făgăduințele Lui și să ne dăm seama că mărturiile inspirației ne sunt adresate nouă, personal; făcând astfel o aplicare la noi înșine a făgăduințelor lui Dumnezeu, îl aducem pe Hristos în inimă, ceea ce ne va face în stare să participăm la lucrarea de încheiere; în consecință, atunci când atenția ne este atrasă în mod special asupra acestei etape a lucrării și este făcută o aplicare personală a promisiunilor, acesta este într-adevăr începutul mării strigări a soliei îngerului al treilea. Într-o mărturie recentă din partea sorei White, ea spune:

«Ce pot să spun mai mult? Inima mea este plină de dă peste ea. Doar aceia care sunt impregnați de Duhul lui Dumnezeu sunt potriviți pentru lucrarea aceasta. Lumina a venit, lumina care va lumina întregul pământ cu razele sale arzătoare strălucește de la tronul lui Dumnezeu... Vă spun, Dumnezeu ne testează acum, chiar acum. Întregul pământ urmează să fie luminat de slava lui Dumnezeu. Lumina strălucește acum și cât de greu este pentru inimile mândre să îl accepte pe Isus ca Mântuitor personal; cât de greu este să abandonezi curentul religiei legaliste; cât de greu este să primești darul gratuit și prețios al lui Hristos.»⁶

---

⁶ Ellen G. White către S.N. Haskell, Scrisoarea 10a, 6 aprilie 1892. Haskell a citat porțiuni mai extinse din această scrisoare decât este menționat aici.

Este evident, așadar, că niciunul în afară de cei care experimentează această primire a Mântuitorului în inimile lor, nu va fi în stare să primească și să ia parte la marea strigare care stă să fie dată în viitorul apropiat. Acesta este, într-adevăr, începutul, și nu este așa că are loc chiar acum? Nu a fost atenția noastră atrasă în mod special către acest aspect al lucrării? Asta nu scade importanța oricărui alt punct al adevărului care a fost predicat în ultimii cincizeci de ani, dar oferă omului o experiență vie și o însuflețire cu privire la adevă, care nu a mai fost trăită de mulți până acum. Experiența noastră a devenit prea legalistă și formală. În general, a fost prea mult spirit fariseic și prea puțin din spiritul blând, înduplecător al Duhului lui Hristos. Îndreptățirea de sine a fost prea predominantă. Încheiem, așadar, prin a spune că, până și așa, nu lipsesc dovezile că ne aflăm la începutul mării strigări a soliei îngerului al treilea. Nu există nicio limită pentru timpul lucrării de încheiere? Nu am citit noi că lucrarea va fi scurtată în neprihănire?... Cine nu își dă seama că această mișcare de atragere a atenției la Hristos ca Mântuitor personal, care oferă acum mântuirea, este «vuietul de pași din vârfurile duzilor»? Dacă este așa, atunci nu ar trebui «să cerem Domnului să plouă la timp ploaia târzie»? Dacă vom face aceasta, El a promis că «va scoate fulgerele, va trimite o ploaie îmbelșugată, pentru toată verdeța de pe câmp». (Zaharia 10:1). Nu a sosit oare vremea pentru asta? Noi credem că, într-adevăr, a sosit.”⁷

Haskell și-a continuat seria de articole, scriind despre revenirea, în America, a modalităților de persecuție practicate de Roma, făcând astfel un chip fiarei⁸ și despre o trecere în revistă a soliei îngerului al treilea în istoria adventismului.⁹ Seria lui s-a încheiat cu un rezumat al soliei

---

⁷ S.N. Haskell, *Străjerule, cât mai e din noapte?*, Nr. 3, *Marea strigare*, *Review and Herald*, 26 iulie 1892, 474.

⁸ S.N. Haskell, *Străjerule, cât mai e din noapte?*, Nr. 4, *Lucrarea fiarei cu doua coarne*, *Review and Herald*, 2 august 1892, 488.

⁹ S.N. Haskell, *Străjerule, cât mai e din noapte?*, Nr. 5, *Gânduri despre solie*, *Review and Herald*, 16 august 1892, 519.

îngerului al treilea, arătând că lumea se afla la un pas de a doua venire. El anunță cu convingere că „îngerul puternic al lui Dumnezeu a coborât din cer și lumina sa a luminat întregul pământ cu slava lui Dumnezeu.” Având în minte aceste adevăruri incredibile, Haskell declară că „acum este timpul cel mai potrivit ca străjerul să își înalțe glasul de avertizare, să dea trâmbiței un sunet clar, astfel încât poporul să se pregătească pentru conflictul final.”¹⁰

Taberele de redeșteptare

Astfel de gânduri solemne nu au avut cum să nu ajungă în taberele și conferințele care se țineau pe timpul verii. Scriind despre experiențele lor din tabăra anului 1892, mulți lideri ai bisericii și membri și-au exprimat mulțumirile pentru binecuvântările pe care Dumnezeu le revărsa asupra lor. O.A. Olsen, W.W. Prescott, A.T. Jones și alții se bucurau de ceea ce vedeau în tabere în acea perioadă: „Vedem foarte clar dovezi că mesajul ia amploare. În timp ce ne bucurăm că am văzut ce face Dumnezeu între copiii Săi, suntem siguri că este privilegiul nostru să avem parte în continuare de revărsări și mai abundente ale harului divin.”¹¹

După tabăra din august de la Wichita, Kansas, O.S. Ferren a declarat că „puterea lui Dumnezeu s-a manifestat” și că „aproape întreaga adunare s-a bucurat că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea că a dat pe singurul Său Fiu”. Adunările de laudă care au urmat l-au condus la concluzia că într-adevăr, „picuri din ploaia târzie au venit asupra noastră.”¹²

O.J. Mason a dat slavă lui Dumnezeu după tabăra din septembrie, din sudul Illinoisului. Pe măsură ce se bucurau de predicile lui J.N. Loughborough și A.T. Jones, „mulți care se îndoiau și erau descurajați, au început să se prindă de promisiunile lui Dumnezeu și au început să își dea seama că ei sunt primiți în Preaiubitul Său.” Șaptesprezece au fost botezați în urma taberei, ceea ce l-a făcut pe Mason „să dea slavă Domnului pentru acești stropi ai «ploii târzii» de care ne bucurăm și așteptăm ploaie și mai

---

¹⁰ S.N. Haskell, *Străjerule, cât mai e din noapte?*, Nr. 6, *Solia îngerului al treilea, Review and Herald*, 23 august 1892, 538.

¹¹ O.A. Olsen, *Tabăra din Dakota de Sud, Review and Herald*, 12 iulie 1892, 443.

¹² O.S. Ferren, *Kansas, Review and Herald*, 20 decembrie 1892, 796.

abundență, după cum credința noastră se prinde și mai mult de făgăduințele Lui.”¹³

Tabăra de la Lansing, Michigan a fost „una cum nu au mai văzut adventiștii de ziua a șaptea.” Nu doar pentru că a fost cea mai mare adunare și cu cel mai mare număr de participanți, „ci și în alte aspecte.” J.N. Loughborough nota că „o mare putere de la Domnul a fost acolo în așa măsură cum eu nu am mai văzut de când am participat la adunările advente din 1843-1844.” Ei au simțit „cu adevărat că «timpuri de reînviore» începeau «să vină de la Fața Domnului» și că aveam parte de câțiva stropi ai ploii târzii.”¹⁴ Unii dintre ceilalți „mai cu experiență, cum ar fi fratele Gurney, fratele Whipple și alții, au spus că această tabără a fost cea mai asemănătoare cu timpurile din 1844, din câte au văzut ei de atunci încoace.”¹⁵

Doamna Peebles a descris poetic experiența ei la aceeași tabără astfel: „Cu uimire ne uităm în jur, încântați să vedem aceeași bucurie strălucind de pe fețele celorlalți, încât simțim în inimile noastre și ne întrebăm: oare ce este aceasta? Să fie picuri ai ploii târzii; o pregustare a reînviorei care stă să vină de la Fața Domnului? Și ne întrebăm dacă o mai fi fost vreo adunare ca aceasta de la Cincizecime până acum și încercăm să ne gândim la ce mai are Dumnezeu pregătit pentru noi.”¹⁶

Ce a avut loc de s-au născut astfel de descrieri din partea participanților la tabără? M.E. Kellogg ne dă câteva indicii. Predicile lui O.A. Olsen, A.T. Jones, W.W. Prescott, J.O. Corliss și alții „nu au fost prezentate pentru a gădila urechile sau să se scoată în evidență pe ei înșiși, ci pentru a-L înălța pe Isus Hristos înaintea oamenilor și ca să proclame Evanghelia Sa, care este «puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede.»” Împlinirea cu repeziciune a profeției și datorია, având în vedere „solemnitatea acestui timp au fost prezentate cu credincioșie.” Dar altceva a fost ceea ce i-a ajutat să avanseze în

---

¹³ O.J. Mason, *Tabăra din sudul Illinoisului, Review and Herald*, 25 octombrie 1892, 667, 668.

¹⁴ J.N. Loughborough, *Taberele din Nebraska, Illinois de sud și Michigan, Review and Herald*, 1 noiembrie 1892, 684.

¹⁵ O.A. Olsen către Ellen G. White, 28 septembrie 1892, Ellen G. White Estate, Loma Linda Branch Office.

¹⁶ Doamna E.M. Peebles, *Reflecții despre Camp Gound, Review and Herald*, 22 noiembrie 1892, 724.

experiența lor: „În tot acest timp, de-a lungul întâlnirilor și în mod special în Sabat a avut loc o profundă cercetare a inimilor. De la zece și jumătate dimineața întâlnirea a ținut cinci ore, fără pauză. Această primă parte a fost dedicată prelegerii fratelui Olsen; apoi a fost făcut un apel să vină în față cei care doreau să se reconsacre lui Dumnezeu. Sute de oameni au răspuns invitației. Pastori și membri au venit în față împreună; au fost făcute mărturisiri și lacrimi de pocăință sinceră și de bucurie sfântă se amestecau împreună.”¹⁷

O.A. Olsen a descris întâlnirea de Sabat astfel: „Când s-a dat posibilitatea păcătoșilor, celor căzuți de la credință și celor care doreau să se reconsacre lui Dumnezeu să vină înainte, în rândurile din față, au răspuns în jur de șase sute. Puterea lui Dumnezeu era deasupra adunării. Mărturisiri extraordinare au fost făcute. Mi s-a părut că la această întâlnire am avut parte de câțiva stropi ai ploii târzii.”¹⁸ Olson a recunoscut că nu a mai participat niciodată „la o întâlnire în care puterea lui Dumnezeu să se manifeste atât de evident și cu toate acestea”, a exclamat el, „nu a fost nicio surescitare.” Printre cei care au venit în față cu această ocazie de neuitat au fost „câțiva pastori.”¹⁹

Unul dintre cei mai de seamă pastori care au venit în față și au mărturisit a fost H. Miller, care a jucat un rol remarcabil în disensiunea și scepticismul care au urmat după întâlnirile de la Minneapolis. Olsen i-a descris lui Ellen White ce s-a întâmplat: „Mai întâi a vorbit puțin și a recunoscut unele lucruri și era destul de zdrobit; dar era evident că nu ajunsese la miezul problemei. Bineînțeles, eram bucuroși pentru ce se întâmplase. A luat loc; dar nu a șezut decât un moment, după care s-a ridicat din nou și a spus că nu se simte eliberat. Apoi a ridicat în mână mărturiile pe care i le-ai trimis... și le-a acceptat.”²⁰ Ellen White îi trimisese două mărturii cu trei ani înainte, confruntându-l cu privire la respingerea luminii trimise din cer la Minneapolis și declarând că, datorită fariseismului

---

¹⁷ M.E. Kellogg, *Tabăra de la Lansing, Michigan, Review and Herald*, 11 oct 1892, 635, sublinieri adăugate.

¹⁸ O.A. Olsen către Lewis Johnson, 4 octombrie 1892, Ellen G. White Estate, Loma Linda Branch Office.

¹⁹ O.A. Olsen către E.J. Waggoner, 17 octombrie 1892; Ellen G. White Estate, Loma Linda Branch Office.

²⁰ O.A. Olsen către Ellen G. White, 28 septembrie 1892, 2 octombrie; în *Manuscript and Memories of Minneapolis*, 213, 214.

său, dacă ar fi trăit în timpul lui Hristos el s-ar fi alăturat celor care L-au respins.²¹ Ea îi spusese că „cei care acceptă solia trimisă ascultă de sfatul Martorului credincios către Laodiceea.”²² Acum fratele Miller a recunoscut tot.

Dar acesta nu a fost finalul mărturisirii sale. În fața a aproape 3.000 de oameni, adventiști și vizitatori, Miller s-a întors și a „vorbit cu fratele Jones și a recunoscut sentimentele pe care le-a avut față de el. Era foarte afectat. A spus că cea mai mare problemă a lui era el însuși. Prin harul lui Dumnezeu, el avea să îl scoată afară pe Miller și să îl aducă înăuntru pe Hristos.” O astfel de mărturisire, declară Olson, „a avut un efect minunat asupra adunării... Cu toții ne-am bucurat mult să auzim asta. Trebuie să admit că nu l-am mai văzut pe Miller niciodată atât de dărâmat... Dar, soră White, Duhul lui Dumnezeu lucrează și puterea Domnului este mare.”²³ O.A. Olsen i-a descris mai departe lui Ellen White cum A.T. Jones vorbise de două ori în amândouă duminicile, „prezentând situația actuală și evenimentele în curs de desfășurare. Nu știu cum altfel să descriu, decât să spun că Puterea lui Dumnezeu era asupra lui; și să o spun din nou. El vorbea cu putere, nu cum făceau cărturarii.”

Aproape 2.000 de persoane au participat la întrunirea finală ținută duminică seara, pe 2 octombrie. Olson a afirmat că „niciodată nu mai participase la o așa întâlnire înainte și niciodată nu mai văzuse o așa manifestare a puterii lui Dumnezeu.” Totuși, din nou el declară că „nu a fost nicio surescitare.”²⁴ Ca și cele dinainte, întâlnirea finală s-a încheiat cu un timp în care participanții să își împărtășească experiențele personale de laudă a lui Dumnezeu. Adunarea „pur și simplu s-a ridicat în masă din toate părțile și oamenii au început să vorbească.” Olsen a cerut pastorilor, care erau prezenți, să se ducă printre cei adunați și „să îi asculte pe cei care mărturiseau și, în felul acesta, erau cincisprezece sau douăzeci de persoane care vorbeau în același timp. Și deși ar putea să pară că era o

---

²¹ Ellen G. White către H. Miller, Scrisoarea 5, 2 iunie 1889; în *Materialele 1888*, 330-335.

²² Ellen G. White către M. și H. Miller, Scrisoarea 4, 23 iulie 1889; în *Materialele 1888*, 414.

²³ O.A. Olsen către Ellen G. White, 28 septembrie 1892, 2 octombrie; în *Manuscript and Memories of Minneapolis*, 213, 214.

²⁴ *Ibid.*, p. 214

învălmășeală, totuși nu era nicio dezordine, ci spiritul de laudă a lui Dumnezeu se auzea peste tot în cort ca o singură voce.”²⁵

M.E. Kellogg și-a împărtășit versiunea sa ca martor la fața locului astfel: „Întrunirea de rămas-bun ținută duminică seară după încheierea predicării a fost diferită de orice am văzut noi vreodată. Cortul cel mare era plin de frați și surori și aproape toți eram plini de laudă la adresa lui Dumnezeu. Pastorii s-au împărțiat prin adunare și cuvântarea a ținut continuu timp de aproximativ o oră și jumătate, mulți care erau în picioare vorbind în același timp, singurele întreruperi fiind versurile vreunei cântări sfinte, care ne unea vocile și inimile împreună.” Ne-a făcut bine să fim acolo și fratele Loughborough a spus că nu mai văzuse așa ceva din 1844.”²⁶

Dar în vreme ce se bucura de rezultatele taberei de la Lansing printre oameni, pe inima lui era încă o povară grea – povara pentru slujire. Scriindu-i lui Ellen White pe la jumătatea întâlnirilor, Olsen a descris situația astfel: „În ceea ce îi privește pe oameni, ei fac tot ce pot mai bine, mai mult nu aș putea să îmi doresc, în general vorbind. Primesc cuvântul cu toată bucuria. Nu există niciun fel de opoziție. Ceea ce însă mă împovărează este starea pastorilor. Mă simt foarte apăsător pentru că realitatea este că oamenii sunt mult înaintea pastorilor.”²⁷ Aprecierile lui Olsen au fost aceleași spre finalul întâlnirilor: „Cea mai mare neliniște a mea o reprezintă pastorii. Oamenii îi depășesc pe pastori în multe privințe.” De seamă, printre cei de care era îngrijorat Olsen, era Uriah Smith, care deși locuia în apropiere, „nu fusese deloc prezent la întâlniri.”²⁸

Olsen a împărtășit astfel de gânduri și cu S.N. Haskell: „Ceea ce mă apasă cel mai mult este faptul că sunt unii frați lideri, în mod special aceștia din Battle Creek, care nu primesc beneficiile de care Domnul vrea ca ei să se bucure prin revărsarea Spiritului Său la acest moment. Cât aș

---

²⁵ O.A. Olsen către Ellen White, 28 septembrie 1892; Ellen G. White Estate, Loma Linda Branch Office.

²⁶ M.E. Kellogg, *Tabăra de la Lansing, Michigan, Review and Herald*, 11 octombrie 1892, 635.

²⁷ O.A. Olsen către Ellen G. White, 28 septembrie 1892; Ellen G. White Estate, Loma Linda Branch Office.

²⁸ O.A. Olsen către Ellen G. White, 28 septembrie 1892, 4 octombrie; în *Manuscript and Memories of Minneapolis*, 214.

vrea ca fratele Smith și mulți alții, să fie aici ca să ia parte la această tabără bună.”²⁹ Din păcate, mulți dintre acești lideri proeminenți care aleseseră să nu participe, mai târziu aveau să afirme că redeșteptările din anii 1892 și 1893 nu au fost altceva decât rezultatul surescitației, extremismului și fanatismului.^{30*}

---

²⁹ O.A. Olsen către Ellen G. White, 26 septembrie 1892; Ellen G. White Estate, Loma Linda Branch Office.

³⁰ Gilbert M. Valentine, *William Warren Prescott: Seventh-Day Adventist Educator*, Disertație la Universitatea Andrews (Ann Arbor, MI: University Microfilms International, 1982), 147, 148. J.H. Kellogg către W.C. White, 17 iulie 1893; în *Manuscript and Memories of Minneapolis*, 264, 265. Atitudini și aprecieri similare încă există astăzi. Într-un articol de revistă, descriind motivul principal pentru care a scris biografia lui A.T. Jones (*From 1888 to Apostasy*), George Knight, fără rușine, afirmă: „Am făcut tot ce am putut ca să demonstrez că Jones a fost greșit de la început la sfârșit. ... Punctul de vedere pe care am încercat să îl transmit a fost că, pe parcursul perioadei de «erou» a lui Jones, el a fost copleșit de unele trăsături ale sale de caracter, în ciuda aprobării din partea lui Ellen White” (*O scânteie în întineric, Adventist Currents*, aprilie 1988, 43). Menținându-și cu credincioșie bine-cunoscuta sa poziție, Knight nu putea să piardă o ocazie de a-l discredita pe Jones, chiar când scria despre tabăra de la Lansing. Comentând declarațiile lui O.A. Olsen cu privire la Jones și Prescott, când aceștia au plâns de bucurie la auzirea experienței de creștere în Hristos, împărtășite de unul dintre vorbitori, Knight îndreaptă încă o înțepătură compromițătoare către Jones: „Carismaticul Jones, așa cum era de așteptat, era destul de susceptibil la a-și exprima trăirile religioase într-un fel emotiv. În timpul redeșteptării din 1892 din tabăra de la Michigan, de exemplu, Jones și Prescott au plâns de bucurie la amvon și au dat slavă lui Dumnezeu «cu voce tare pentru ceea ce făcea Dumnezeu».” (*From 1888 to Apostasy*, 168)

Pastorul Wayne Willey a răspuns biografiei lui Knight cu opinii documentate care ar fi de ajutor chiar și astăzi când avem de-a face cu ceea ce pastorul Willey numește scrierile „polemice” și „alterate” ale lui Knight: „Imediat ce am început să citesc cartea lui Knight, mi-am dat seama că acesta se hotărâse să scrie o biografie «interpretativă», mai degrabă decât una «obiectivă» ... Scopul polemic al lui Knight devine foarte evident odată cu utilizarea generoasă a unor termeni compromițători cum ar fi «apostazie», «anarhie», «extremist» și «panteism». Jones este zugrăvit ca fiind un așa extremist, încât cititorul să se dea înapoi de la orice poartă numele lui sau pare că are cea mai vagă asemănare cu învățăturile sale. Knight nu oferă o explicație adecvată pentru faptul că un asemenea «extremist» sau «anarhist» a putut să fie, timp de 15 ani, unul dintre cei mai puternici lideri ai adventismului. Citind cartea, mă întreb dacă Knight a scris

Marea strigare și neprihănirea lui Hristos

Predicând multor membri ai bisericii din centrul lucrării de la Battle Creek, la sfârșitul lui octombrie, O.A. Olsen s-a bucurat mult de „timpul de mare reînviare” de la întâlnirile din timpul verii și a căutat să îi inspire pe ascultătorii săi cu gândul că marea strigare a început: „Am vorbit mult despre marea strigare a soliei celui de-al treilea înger... A venit timpul să fie auzită această strigare? A venit timpul ca această avertizare să fie dată cu seriozitate și putere? Cu siguranță a venit... Atunci nu o mai așteptați;

---

această biografie ca să îl discrediteze pe Jones ... Un Jones discreditat ar limita influența celor care formează «solia de la 1888» – învățăturile lui Jones și Waggoner din următorii zece ani de după Sesiunea Conferinței Generale de la 1888 – standardul «adevărului prezent» ... În timp ce se găsește ... informație folositoare în această carte, această informație pare a fi atât de «alterată» de «interpretare» încât ridică întrebări cu privire la siguranța și acuratețea sa ca biografie.” (*Knight îl atacă pe fratele A.T. Jones, Spectrum*, vol. 19, Nr. 3, februarie 1989, 61, sublinieri originale).

Contrar pretențiilor exagerate din prefața lui Knight - „Cuvânt către cititor” , cea mai nouă carte polemică a sa, *A.T. Jones: Point Man on Adventism’s Charismatic Frontier*, nu constituie o revizuire majoră a biografiei precedente, *From 1888 to Apostasy: The Case of A.T. Jones*. Această carte, publicată în 2011, este mai degrabă o nouă și convenabilă variantă de prezentare a cărții scrise în 1987, *From 1888 to Apostasy*, care își propune, în plus, să expună „un aspect remarcabil în mod special al omului (A.T. Jones)” prin dezvăluirea „personalității sale carismatice și a crezurilor sale.” Acest obiectiv se remarcă în primul capitol, nu datorită vreunei noi dovezi – capitolul fiind la fel aproape cuvânt cu cuvânt – ci datorită titlului capitolului. În *From 1888 to Apostasy* titlul capitolului era „Tânărul Jones”; în *A.T. Jones: Point Man on Adventism’s Charismatic Frontier*, titlul capitolului se schimbă în „Carismatic de la început”.

Comentariile lui Knight cu privire la tabăra de la Lansing se află, în același fel, într-un capitol proaspăt denumit „Accente carismatice din mijloc: A.T. Jones în culmea puterii”, unde caută să îl lege pe Jones de „Mișcarea Sfințeniei” produsă printre evanghelici în secolul al nouăsprezecelea și să îl acuze pe acesta ca fiind instigatorul mișcării „Carnea Sfântă” din adventism, la trecerea dintre cele două secole. Plânsul de bucurie al lui Jones și Prescott se presupune că ar fi parte a dovezii în acest sens. Ne vom uita mai îndeaproape în aceasta carte la unele dintre acuzațiile lui Knight și cu încă mai multă atenție în seria *Întoarcerea ploii târzii*.

nu vă mai uitați după ea undeva departe; dați-vă seama că este aici și că asta înseamnă ceva.”³¹

Și alții au exprimat aceeași seriozitate pentru lucrarea care trebuia făcută și convingere că marea strigare începuse. Fratele P.L. Hill, scriind din Noua Zeelandă, pe 16 octombrie 1892, a admis că „extinderea pe care această lucrare a căpătat-o acum îmi arată că ne aflăm în timpul mării strigări sau intrăm în ea.”³² A.P. Heacock, scriind, la începutul lui noiembrie, din sud, unde lucrarea se mișca încet, s-a bucurat că „Dumnezeu, prin Duhul Său, a fost cu noi și chiar și aici ni s-a dat voie să simțim și să vedem câteva dintre picăturile ploii târzii.”³³ Fiind binecuvântat de predicarea lui A.T. Jones în timpul întâlnirilor taberei de vară, W.A. Colcord, secretarul Conferinței Generale, a crezut fără nicio umbră de îndoială că marea strigare deja începuse.³⁴

În cele din urmă, la sfârșitul lui noiembrie, un articol în două părți al lui Ellen White a fost publicat în *Review* cu privire la pericolele și privilegiile zilelor din urmă. În articol, printre avertizările cu privire la încercările Satanei de a reduce la tăcere adevărul Bibliei și practicarea lui, Ellen White a confirmat începutul mării strigări și revărsarea ploii târzii:

„Zilele în care trăim sunt bogate în evenimente și pline de pericole... Oricine pretinde a crede că Domnul vine în curând, să cerceteze Scripturile ca niciodată mai înainte, pentru că Satana este hotărât să încerce fiecare șiretlic posibil pentru a ține sufletele în întuneric, și pentru a orbi mintea în fața primejdiilor timpului în care trăim... Timpul de încercare este chiar asupra noastră, pentru că marea strigare a îngerului al treilea a început deja în descoperirea neprihănirii lui Hristos, Mântuitorul care iartă păcatul. Aceasta este începutul luminii îngerului a cărui slavă va umple întreg pământul. Pentru că

---

³¹ O.A. Olsen, *Mergeți înainte*, predică ținută la Battle Creek, 29 octombrie 1892; în *Review and Herald*, 8 noiembrie 1892, 689.

³² W.A. Colcord, *The Good Work Spreading, The Home Missionary*, ianuarie 1893, 2, 3.

³³ A.P. Heacock, *Alabama, Review and Herald*, 22 noiembrie 1892, 731.

³⁴ W.A. Colcord către R.C. Porter, 27 octombrie 1892; W.A. Colcord către W.H. Saxby, 31 octombrie 1892.

lucrarea fiecăruia la care a ajuns solia de avertizare, este să înalțe pe Isus, să-L prezinte lumii ca descoperit în tipuri, umbrit în simboluri, manifestat în revelațiile profeților, dezvăluit în lecțiile date ucenicilor Săi și în minunile uimitoare făcute pentru fiii oamenilor. Cercetați Scripturile, pentru că ele sunt cele care mărturisesc despre El. Dacă vreți să stați în picioare în timpul de strâmtorare, trebuie să-L cunoașteți pe Hristos și să vă însușiți neprihănirea Sa, pe care El o atribuie păcătosului pocăit.³⁵

Cineva poate fi în măsură să citeze din Vechiul și Noul Testament, poate fi familiarizat cu poruncile și făgăduințele Cuvântului lui Dumnezeu, dar dacă Duhul Sfânt nu trimite adevărul în locașul inimii, dacă nu luminează mintea cu lumina divină, nici un suflet nu cade pe Stâncă și nu se zdrobește; pentru că agentul divin este cel care leagă sufletul de Dumnezeu. Fără iluminarea Duhului lui Dumnezeu, nu vom fi în măsură să discernem adevărul de eroare, și vom cădea sub ispitele meșteșugite și amăgirile pe care Satana le va aduce în fața lumii.....

Dar, deși prințul întunericului va lucra pentru a acoperi pământul cu întuneric și cu negură pe oameni, Domnul va manifesta puterea Sa de convertire. O lucrare este necesară de făcut pe pământ, similară celei care a avut loc la revărsarea Duhului Sfânt în zilele primilor ucenici, atunci când ei au predicat pe Isus, și El răstignit. Mulți vor fi convertiți într-o zi, pentru că solia va merge cu putere....

Lucrarea Duhului Sfânt nu poate fi măsurată în profunzimea ei. El este sursa din care își trage puterea și eficiența acela care lucrează pentru Dumnezeu; și Duhul Sfânt este Mângâietorul, ca o prezență personală a lui Hristos pentru suflet. Cel care privește la Hristos cu credință simplă, de copil,

---

³⁵ Ellen G. White, *Primejdiile și privilegiile zilelor din urmă*, *Review and Herald*, 22 noiembrie 1892, *Materialele 1888*, 1073-1074, (n. ed. sublinieri adăugate. Cele 2 părți ale articolului, din 22 și 29 noiembrie, pot fi citite accesând linkul: <http://www.zguduireaadventismului.ro/crestere/primejdiile-si-privilegiile-zilelor-din-urma/>).

este făcut părtaș de natură divină prin intermediul Duhului Sfânt. Când este condus de Duhul lui Dumnezeu, creștinul poate să știe că este făcut desăvârșit în El, care este Capul tuturor lucrurilor. Așa cum a fost slăvit Hristos în ziua Cincizecimii, tot așa va fi slăvit din nou în lucrarea de încheiere a Evangheliei, când va pregăti un popor care să reziste încercării finale, în conflictul de încheiere a mării controversate....

Așa a fost în timpul ploii timpurii, dar ploaia târzie va fi mai abundentă. Mântuitorul oamenilor va fi slăvit și pământul va fi luminat de strălucitoarea lumină a razelor neprihănirii Sale. El este izvorul de lumină, și lumina strălucind prin porțile întredeschise a căzut peste poporul lui Dumnezeu, ca să-L înalțe, în caracterul Său glorios, înaintea celor care stau în întuneric....

Oh, dacă noi, ca popor, ne-am umili inimile înaintea lui Dumnezeu și am stăruii pe lângă El pentru a primi Duhul Sfânt! Dacă venim la Domnul cu smerenie și căință a sufletului, El va răspunde la rugăciunile noastre, pentru că El spune că este mai dornic să ne dea Duhul Sfânt decât sunt părinții să dea daruri bune copiilor lor.”³⁶

Scriind ca răspuns la declarația lui Ellen White, O.A. Tait a relatat despre convingerea crescândă cu privire la marea lucrare ce trebuie făcută în timpul mării strigări sub revărsarea Duhului Sfânt: „Frații prezenți par să fii rămas puternic impresionați de părerea că ne aflăm într-o criză puternică în istoria soliei (îngerului al treilea) și că fiecare persoană care este conectată cu Hristos va simți o povară de a lucra pentru suflete... Solia ia amploare, frați și surori, și numărul de săptămâna trecută din *Review* ne informează într-un limbaj neîndoielnic de faptul că «marea strigare» este începută deja. Ni se spune, de asemenea, în mărturii recente că Duhul Sfânt «așteaptă să fie cerut și primit.» Cine nu vede că ploaia târzie este gata să fie turnată peste noi în măsură bogată? Suntem gata să o primim?”³⁷

---

³⁶ Ellen G. White, *Primejdiile și privilegiile zilelor din urmă*, *Review and Herald*, 29 noiembrie 1892, *Materialele 1888*, 1075-1076.

³⁷ O.A. Tait, *Planning for Big Work*, *Review and Herald*, 29 noiembrie 1892, 752.

O.A. Tait nu se referea numai la articolul recent scris în *Review* de Ellen White, care afirma că marea strigare începuse deja, dar de asemenea se referea la „mărturii recente” care precizau că Duhul Sfânt „așteaptă să fie cerut și primit.” În mod evident, Tait se referea la o broșură recentă compilată de O.A. Olsen în care erau citate câteva declarații ale lui Ellen White nepublicate până la acea dată. Sub titlul „Puterea Duhului Sfânt așteaptă să fie cerută și primită”, era citată următoarea mărturie:

„Chiar înainte de a-i lăsa pe ucenici pentru a se duce la curțile cerești, Isus i-a încurajat cu făgăduința Duhului Sfânt. Această făgăduință ne aparține și nouă în aceeași măsură în care le-a aparținut lor, și totuși, cât de puțin le este prezentată oamenilor și cât de puțin se vorbește despre primirea ei în biserică... Acest subiect a fost pus deoparte ca și cum pe viitor i s-ar acorda atenția cuvenită. Alte binecuvântări și privilegii au fost prezentate înaintea oamenilor, până când a fost trezită o dorință după dobândirea binecuvântării promise a lui Dumnezeu; dar impresia cu privire la Duhul Sfânt a fost că acest dar promis bisericii nu este pentru acum, ci că la un moment dat în viitor va fi nevoie ca biserica să îl primească. Această binecuvântare promisă, dacă ar fi cerută prin credință, ar aduce multe alte binecuvântări la rândul său și este oferită cu generozitate poporului lui Dumnezeu...

Biserica a fost mulțumită, pentru mult timp, cu puțin din binecuvântarea lui Dumnezeu; ei nu au simțit nevoia de se ajunge la privilegiile glorioase dobândite pentru ei cu un preț infinit... Puterea lui Dumnezeu așteaptă să fie cerută și primită de ei.”³⁸*

---

³⁸ Ellen G. White, *Puterea lui Dumnezeu așteaptă cererea și primirea din partea noastră*, Manuscrisul 20, 28 decembrie 1891; în *Special Testimony to Our Ministers*, Nr. 2, (1892), 24, 25. Dar nu numai această broșură recent publicată a exprimat gândul că Duhul Sfânt a așteptat să fie „cerut și primit”. Un articol publicat în *Review*, cu numai o săptămână înainte de binecunoscutul articol din 22 noiembrie, declara gânduri asemănătoare:

„Tema asupra căreia Hristos a ales să stăruie în ultima sa cuvântare către ucenici a fost aceea a funcției Duhului Sfânt. El a deschis înaintea lor o prezentare cuprinzătoare a adevărului. Ei urmau să primească vorbele sale prin credință și

Faptul că adventiștii credeau, în general, că marea strigare era efectul imediat al ploii târzii i-a condus să creadă că, dacă marea strigare începuse, deci și ploaia târzie, care era inseparabilă de aceasta, începuse de asemenea. Dar, ca și soarele când răsare, începutul nu se poate compara cu apogeul și tot astfel era și sfatul de a căuta după revărsarea deplină. Bazat pe studiul Bibliei și pe cercetări istorice, pe mărturiile lui Ellen White cu privire la ultimii patru ani, pe evenimentele mondiale care

---

Mângâietorul, Duhul Sfânt, urma să le aducă aminte de toate lucrurile. Consolarea dată de Hristos în această făgăduință se găsea în faptul că influența divină urma să fie cu urmașii Săi până la sfârșit. Dar această promisiune nu este acceptată și crezută astăzi de oameni, deci nu este nici prețuită și nici nu se vede împlinirea ei în experiența bisericii. Făgăduința darului Duhului lui Dumnezeu trece drept o problemă care trebuie luată doar puțin în considerare de către biserică. Oamenii nu sunt conștientizați de aceasta și rezultatul este cel care poate fi prevăzut: secetă spirituală, întunecime spirituală, declin spiritual și moarte. Chestiuni minore preocupă mintea și sufletul, dar puterea divină care este necesară pentru creșterea și prosperitatea bisericii, care, dacă ar fi deținută, ar aduce la rândul său multe alte binecuvântări, lipsește, deși ne este oferită în abundență infinită. Câtă vreme bisericile sunt mulțumite cu lucruri mărunte, ele sunt descalificate în ce privește primirea lucrurilor mari ale lui Dumnezeu. Dar de ce nu înfometăm și nu însetăm după darul Duhului Sfânt, câtă vreme acesta este mijlocul prin care inima poate fi păstrată curată? Domnul intenționează ca puterea divină să coopereze cu efortul omenesc. Este esențial pentru creștin să înțeleagă *însemnătatea făgăduinței Duhului Sfânt chiar înainte de venirea pentru a doua oară a Domnului nostru Isus. Vorbiți despre aceasta, rugați-vă pentru aceasta, predicați cu privire la aceasta; pentru că Domnul este mai doritor să ne dea Duhul Sfânt decât sunt părinții să dea daruri bune copiilor lor.* «Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.» Trăim în ultimele zile, când eroarea cea mai înșelătoare este acceptată și crezută, în timp ce adevărul este lepădat. Domnul îi va trage la răspundere și pe pastori și pe membri pentru lumina care strălucește acum. Dumnezeu face apel la toți cei care pretind că au credință în adevărul prezent să lucreze cu sârguință la strângerea comorilor scumpe ale adevărului și să le așeze la locul lor în cadrul lucrării evangheliei. Să strălucească în toată frumusețea și splendoarea lor divină, ca lumina să pătrundă prin întunecimea morală. Aceasta nu se poate realiza fără ajutorul Duhului Sfânt, dar cu ajutorul Său putem să facem totul. Când suntem înzestrați cu Duhul Sfânt, prin credință ne prindem de puterea infinită.” (Ellen G. White, *Imperative Necessity of Searching for Truth, Review and Herald*, 15 noiembrie 1892, sublinieri adăugate).

se precipitau în acea perioadă de timp și pe aceeași convingere crescândă a multora dintre frații săi, A.T. Jones ajunsese la aceleași concluzii. În urma articolului din 22 noiembrie scris de Ellen White în *Review*, care confirma ceea ce ei deja bănuiau, Jones a predicat „două cuvântări mișcătoare și benefice” înaintea unei audiențe supraaglomerate în Cortul de la Battle Creek. „Prima a fost despre «ploaia târzie» (Zaharia 10:1), arătând că, așa cum «marea strigare a îngerului al treilea a început deja», după declarația lui Ellen White în articolul său din numărul de săptămâna trecută al revistei *Review*, la fel stau lucrurile și cu «timpul ploii târzii». Deci este acum datoria și privilegiul bisericii acela de a-l cere Domnului ploaie la timp și El va aduna nori strălucitori și va turna șuvoaie abundente de binecuvântări spirituale, pe care El așteaptă să le reverse peste poporul Lui. A doua predică a fost despre «neprihănirea lui Hristos» pe care creștinul o dobândește prin credința în El.”³⁹

Așa cum Biblia, Spiritul Profetic și alți pionieri adventiști arătaseră, marea strigare și ploaia târzie erau într-o legătură inseparabilă și Jones le-a prezentat în mod corect alături de mesajul neprihănirii prin credință.^{40*}

³⁹ Note editoriale, *Review and Herald*, 29 noiembrie 1892, 752.

⁴⁰ Într-o încercare vădită de a-l discredită din nou pe A.T. Jones și de a diminua însemnătatea evenimentelor din 1892-1893, George Knight întrebă: „Se găsește în scrierile lui Ellen White, așa cum se găsește în scrierile unor adventiști, o legătură puternică între neprihănirea prin credință și evenimentele finale? Nu! De fapt, declarația din 1892 despre marea strigare ... este, se pare, singurul loc în care (Ellen White) leagă în mod clar învățătura neprihănirii prin credință de evenimentele sfârșitului. Conform vastei lucrări de doctorat a lui Ralph Neall, declarația din 1892 cu privire la marea strigare, este singura ocazie în scrierile ei de după 1888, când se referă «la neprihănirea prin credință ... în conexiune cu evenimentele finale.»” Knight continuă afirmând că „din nou găsim o situație în care unii dintre comentatorii lui Ellen White interesați de mesajul de la 1888, influențați de prezentările indușilor în eroare, Jones și Prescott ... au dezvoltat accente care nu se găsesc în scrierile ei, dar care sunt perfect în armonie cu agenda lor.” (*A User-Friendly Guide to the 1888 Message*, 164, 165.)

În ce privește legătura pe care Jones o face între ploaia târzie și marea strigare, Knight declară: „A introduce în declarațiile sale concepte despre ploaia târzie și a le privi apoi ca fiind texte de referință în istoria adventismului înseamnă a exagera atât în ce privește pasajul în sine cât și în ce privește scrierile ei în totalitate. Este adevărat că A.T. Jones a atribuit multe înțeleșuri declarației cu privire la marea strigare, dar asta nu înseamnă că a avut dreptate.” Knight susține în altă parte că

La o zi după ce articolul său din 22 noiembrie a fost publicat în *Review*, Ellen White a scris cea mai arzătoare scrisoare președintelui O.A. Olsen, în primul rând cu privire la pastori. Parabola celor zece fecioare era un simbol potrivit pentru timpul acela conform declarației ei: „Cinci dintre ele erau înțelepte, cinci erau neînțelepte. Mărețul adevăr al Bibliei, dătător de viață, dacă ar fi pus în practică, ar da oamenilor înțelepciunea care duce la mântuire; dar acceptarea Duhului Sfânt nu este simțită ca fiind o necesitate absolută.” Mulți dintre cei implicați în lucrarea pastorală se bucuraseră de avantajele Institutelor Pastorale în decursul anilor precedenți, însă nu absorbiseră adevărul și deci nu puteau să ofere adevărul altora: „Unii se exprimă cu apreciere, de parcă ar analiza o vacă sau un cal pe care vor să le cumpere, dacă le convine. Adevărul trebuie adus chiar în experiența vieții lor, Duhul Sfânt să fie o putere care să locuiască în viața lor, sfințind sufletul zi de zi și pregătind, modelând și formând caracterul după modelul divin.” Oamenii erau mulțumiți cu propriile lor haine obișnuite în locul „mantiei neprihănirii lui Hristos, un dar fără plată oferit tuturor”, și prin comportamentul lor nu puteau să îl rănească pe Isus într-un mod mai clar:

---

declarația din 22 noiembrie a lui Ellen White „a fost foarte mult exagerată de exaltarea acelor timpuri” de către Jones și Prescott (*Angry Saints*, 59, 127). Dar înțelegerea lui Jones și însemnările altor adventiști cu privire la marea strigare și ploaia târzie nu s-a bazat doar pe această declarație din 22 noiembrie. Ellen White doar a confirmat ceea ce mulți deja credeau și predicau, inclusiv A.T. Jones însuși.

George Knight prezintă propria sa interpretare cu privire la afirmația din 22 noiembrie a lui Ellen White, susținând că marea strigare era pur și simplu o trăsătură caracteristică adventistă – la fel ca Legea și Sabatul etc. – alături de mesajul evangheliei din 1888 sau „adevăruri ale creștinismului evanghelic” (Ibid., 128). În altă parte, Knight insistă că „noțiunea de îndreptățire prin credință cu care (Ellen White) era de acord în predicile lui Jones și Waggoner” este „aceeași cu cea predicată de evanghelic.” (*În căutarea identității*, 106) și, în cele din urmă, „cu ceea ce a fost propovăduit de predicatorii sfințeniei”. (*A User-Friendly Guide to the 1888 Message*, 113). Conform susținerilor lui Knight, adventiștii au acceptat acest mesaj evanghelic, dar încă așteaptă „puterea ploii târzii a Duhului Sfânt” după 120 de ani (*Angry Saints*, 128). Cineva ar avea mari dificultăți în a găsi un pionier adventist care nu a văzut legătura inseparabilă între ploaia târzie și marea strigare ca și Jones, și care în schimb acceptă vederile actuale prezentate și predicate de George Knight de mai bine de treizeci de ani.

„Dar este esențial ca marele și mărețul adevăr – împărtășirea cu Duhul Sfânt - să fie adus în contact cu lucrurile mărunte și să își pună amprenta pe ele, să ofere motivația puternică pentru sfințenie și să înfățișeze în linii clare principii cuprinzătoare cu privire la formarea caracterului și a comportamentului zilnic, descoperindu-L pe Hristos lumii... Dacă Duhul Sfânt nu este cu cel ce lucrează, eforturile sale sunt fără folos. De ce? Nu am primit noi cele mai înălțătoare și înnobilitoare adevăruri? Ce am putea primi mai mult decât avem? Și acestea ne sunt înfățișate în forma cea mai simplă, așa încât cel neștiutor și cel neînvățat să le priceapă...

Iertarea păcatelor, nelegiuirilor și fărădelegilor este în mod deosebit specifică acestui timp. Noi suntem în antitipul zilei ispășirii și fiecare suflet ar trebui să se umilească înaintea lui Dumnezeu, cerând iertare pentru fărădelegi și păcate și acceptând îndreptățirea prin harul lui Hristos și sfințirea sufletului prin acțiunile Duhului Sfânt al lui Hristos... O, ce fel de adevăruri avem – pline de putere! Și este imposibil să pui la îndoială aceste învățături biblice. Nu există nici un adevăr în cer sau pe pământ care să impresioneze pe unele persoane, chiar dacă ar fi înfățișate în toată puterea, în curăție și frumusețe fără seamăn, pentru că inimii nu îi place să trăiască aceste simțăminte sfinte. Adevărul pe care l-am așezat înaintea noastră în ultimii câțiva ani este de o importanță uriașă, ajungând până la cer și străbătând veșnicia.^{41*} Satana și confederația răului au făcut toate eforturile ca să acopere și ca să deruteze mințile, să facă fără efect adevărurile glorioase și prețioase ale Cuvântului lui Dumnezeu. Trăim timpuri

---

⁴¹ Fred Bischoff a identificat expresia „ajungând până la cer și străbătând veșnicia” ca fiind izvorul a treizeci de afirmații asemănătoare făcute între 1892 și 1913: „Într-o scrisoare din 1892 Ellen White a folosit termeni expansivi cu privire la spațiu și timp cu scopul de a descrie magnitudinea adevărilor pe care ni le-a dat Dumnezeu. Structura acestei scrisori își are originile, în mod evident, în lumina dată în anii dinainte și de după Minneapolis. Ea a continuat să folosească aceiași termeni descriptivi în cursul următorilor 20 de ani ca să se refere la principiile Cuvântului lui Dumnezeu.” Lucrarea de cercetare a lui Bischoff cu privire la această declarație a lui Ellen White poate fi găsit pe site-ul www.scripturefirst.net.

neobișnuit de solemne și chiar în timpul în care poporul lui Dumnezeu ar trebui să fie treaz de-a binelea, mulți sunt adormiți sau morți spiritual...

Ne aflăm chiar acum la hotarele Canaanului ceresc. Știți cum a fost cu vechiul Israel. Satana, prin agenții săi, a lucrat cu ispitele sale și imoralitatea a intrat în tabără într-o atitudine de sfidare foarte îndrăzneată. Doar cele mai aspre dintre pedepse puteau să oprească înaintarea fățișă a necurăției și crimei. Ei bine, acum ne aflăm la hotarele Canaanului ceresc, iar cei care nu își curăță sufletele trăind după toate beneficiile, după toată lumina și dovezile adevărului care strălucesc asupra noastră ca popor, sunt ca locuitorii Sodomei și ca lumea antedeluviană, umblând în închipuirile inimilor lor. Ce vină apasă asupra celor care fac această alegere!...

O, de ce amână? De ce nu se prind acum, fără nicio clipă de amânare? De ce nu sunt cuprinși de o frică teribilă că va fi prea târziu pentru ei, prea târziu, nu va mai fi ulei în candelile lor!... Sfârșitul este aproape. Suntem chiar la hotarele lumii veșnice și cât este de târziu să mai facem rost de uleiul harului pentru a umple candelile care se sting! Dumnezeu să îi ajute pe păcătoșii din Sion!”⁴²

În consecință, în vreme ce marea strigare se pornise ca urmare a începutului revărsării ploii târzii, Satana căuta să întoarcă poporul lui Dumnezeu de la granițele Canaanului. Cele mai eficiente mijloace ale sale erau unele persoane implicate în lucrare. Dar, din nou, Dumnezeu avea să caute fiecare mijloc posibil de a ajunge la poporul Său.

---

⁴² Ellen G. White către O.A. Olsen, Scrisoarea 22, 23 noiembrie 1892; în Pamphlets, Nr. 2, *Appeal and Suggestions to Conference Officers*, 1893, 23-28.

4

Redeșteptarea de la Battle Creek și în continuare

În toamna anului 1892, președintele Colegiului de la Battle Creek, W.W. Prescott, s-a întâlnit cu cei de la facultate pentru prima dată înainte de începerea unui nou an de cursuri. Pe baza evoluțiilor recente ale mișcărilor legate de legea duminicală în Statele Unite și, ca rezultat al acestor mișcări, creșterea mesajului adventist în timpul verii precedente, cei de la facultate au simțit că „venise timpul să aibă loc o schimbare în lucrarea noastră”. Era acum evident că „o nouă putere ar trebui să însoțească fiecare ramură a lucrării” și această schimbare „ar trebui să fie la fel de evidentă în lucrarea de educație ca și în oricare alt domeniu.” Problemele care, în anii precedenți, îi preocupaseră în mare măsură, erau acum așezate pe un loc secundar și îndată au început să prezinte înaintea școlii situația evenimentelor mondiale și „nevoile lor speciale, ținând cont de aceste evenimente.” Fiecare prilej favorabil era folosit la maxim pentru a promova aceste scopuri, dar, ca de obicei, diavolul avea să se folosească de orice mijloace ca să submineze aceste aspirații nobile.

Lucrurile au continuat astfel până la mijlocul lui noiembrie – înainte de articolul scris de Ellen White în *Review* pe 22 noiembrie – când Prescott a fost chemat la Union College și apoi la Walla Walla College ca să asiste la inaugurare. Totuși, înainte să plece, Prescott le-a spus celor de la facultate că „trebuiau îndeplinite anumite lucruri înainte de săptămâna de

rugăciune (17-24 decembrie), altfel școala va fi lipsită în mare măsură de binecuvântările pregătite de Dumnezeu cu această ocazie.” Imediat s-a început un efort de „a-l cere lui Dumnezeu binecuvântarea Sa specială pentru ca lucrarea Lui să fie dusă mai departe, astfel încât să se potrivească năzuinței Duhului.” Ca întotdeauna în astfel de cazuri, se vedea că dușmanul se străduia să aducă necazuri în școală.¹

De Ziua Recunoștinței două cupluri, unul dintre tineri fiind nepotul lui Prescott, au planificat o plimbare clandestină cu sania împreună, fără permisiune și fără însoțitor. Fiind doar două săptămâni până la începutul săptămânii de rugăciune și îngrijorați să nu distrugă moralul studenților, facultatea a hotărât să amâne luarea de măsuri și s-au rugat pentru călăuzire, cu simțămîntul că „se aflau în preajma unei crize și era o nevoie specială de ajutor din partea lui Dumnezeu.” Studenții au fost surprinși. Două zile după hotărârea facultății, amândoi băieții, fără să se consulte unul cu altul, au căutat sfat la diferiți membrii ai conducerii facultății. În acea seară amândoi și-au predat inimile Domnului.² Prescott avea să descrie ulterior ceea ce s-a întâmplat după aceea:

„Deși cele întâmplate nu erau cunoscute de ceilalți studenți la acel moment, a fost ca un semnal pentru o mișcare generală. Se pare că, în camerele studenților, în timpul studiului de seară, la aceeași oră la care cei doi tineri făcuseră pasul lor, a venit peste ei un așa spirit încât nu i s-au putut împotrivi și au fost îndemnați să iasă din camere și să ceară ajutor. Unii au fost, pentru ceva timp, într-o mare suferință interioară. Profesorii care au fost prin preajmă, îndată le-au oferit ajutor celor care aveau nevoie și, timp de câteva ore, nici profesorii, nici studenții nu s-au ocupat cu nimic altceva. Fără nicio planificare prealabilă s-au reunit pentru a aduce laudă lui Dumnezeu în camere și în salon și, unul după altul s-au predat chemărilor Duhului.

În unele cazuri s-a arătat un interes deosebit.

---

¹ W.W. Prescott, „Lucrarea la Colegiul Battle Creek”, scrisoare către conducerea facultății și angajați, decembrie 1892; documentul 256, Ellen G. White Estate, Loma Linda Branch Office.

² Ibid., Ron Graybill, „A.D. 1892: Revival Comes to Michigan”, *Insight*, 30 martie 1971, pag. 3-7.

Studentii... au fost profund convinși de păcatul lor și au acceptat cu bucurie ajutorul care le era oferit prin iertarea acestor păcate și pacea care vine din credința în Hristos ca Salvator personal. Lucrarea a continuat până spre miezul nopții și s-a încheiat prin cântare din toată inima.”³

Chiar în ziua următoare a sosit pentru W.W. Prescott o scrisoare de la Ellen White. În lipsa lui, doamna Prescott a decis ca părți din scrisoare să fie citite studenților a doua zi, în timpul întâlnirii din capelă. Unele fraze s-au arătat a fi o expresie puternică a Evangheliei: creștinul era acela „mulțumit să primească fără să merite”, scria Ellen White, dragostea veșnică a lui Dumnezeu era „un dar gratuit și nesfârșit”.^{4*} Cuvintele citite au cuprins inimile tinerilor cu o putere minunată. A fost evident pentru cei de la facultate că acolo era de îndeplinit o lucrare mai importantă decât clasele teoretice și au ales să continue întâlnirile religioase, care au mai durat încă patru ore. În acest timp, „au fost între patruzeci și cincizeci care practic și-au început viața de creștini.” Dintre cei 350 de studenți aflați în capelă, mai mult de 300 au participat activ la întâlnire, „50 de persoane sau mai multe, în picioare, în același timp.” În final aproape toți studenții au fost captivați, aceasta având ca rezultat treizeci de botezuri. Cu toate acestea, scria W.W. Prescott, „nu a fost nici urmă de exaltare, ci se distingeau clar impresiile adânci ale Duhului lui Dumnezeu.”⁵

Redeșteptarea s-a răspândit de la colegiu la comunitatea din Battle Creek, pe măsură ce studenții au început să își împărtășească noua lor experiență. W.A. Spicer a declarat că „un spirit de cerere la adresa

---

³ W.W. Prescott, „Lucrarea la Colegiul Battle Creek”, scrisoare către conducerea facultății și angajați, decembrie 1892; documentul 256, Ellen G. White Estate, Loma Linda Branch Office.

⁴ Ellen G. White către O.A. Olsen, Scrisoarea 19e, 26 octombrie 1892; în *Manuscript Releases*, vol. 8, pag. 186. Nu este sigur ce scrisori, în mod exact, au fost primite de doamna Prescott, dar într-o scrisoare de mai târziu, profesorul Prescott menționează că materialul a fost scris în 26 octombrie 1892. Nu se știe dacă scrisoarea a fost adresată doar lui Prescott. Singura scrisoare cunoscută cu acea dată, care este posibil să fi ajuns și la el, este una adresată lui O.A. Olsen, președintele Conferinței Generale, Scrisoarea 19e din 1892.

⁵ W.W. Prescott, „Lucrarea la Colegiul Battle Creek”, scrisoare către conducerea facultății și angajați, decembrie 1892; documentul 256, Ellen G. White Estate, Loma Linda Branch Office.

Domnului de a revărsa Duhul Său Sfânt a luat în stăpânire pe credincioși”, în mod special la „colegiu și la redacția *Review*”. El a sperat ca toți „să experimenteze câteva picături ale binecuvântatei ploii târzii! Aceasta «așteaptă să fie cerută și primită».”⁶ *Review* observa că „lucrarea nu era rezultatul vreunor eforturi de redeșteptare speciale, ci se părea că ieșea la iveală în locuri și în inimi unde era cel mai puțin așteptată să apară”, pe măsură ce oamenii au realizat „împlinirea rapidă a profeției în țara noastră și dovezile că venise timpul să se dea marea strigare.”⁷ S-a remarcat, de asemenea, că „aceeași lucrare se desfășoară în multe alte părți ale câmpului, în mod special în Michigan. Înviorarea nu trebuie restrânsă într-o localitate anume.”⁸

W.A. Colcord a observat că Domnul „binecuvântase în mod minunat poporul Său” și „aceeași lucrare bună părea că se răspândește și izvorăște în alte locuri.” Citând o scrisoare scrisă despre întâlnirile ținute la începutul lui decembrie în Graysville, Tennessee, pastorul J.W. Scoles a mărturisit despre binecuvântările primite de tineri și vârstnici: „Nu pot începe să descriu întâlnirile, decât prin a spune că au părut cel mai aproape de imaginea mea despre Cincizecime față de orice altceva am trăit vreodată. Nu a fost nici cel mai mic spirit de fanatism și nici exaltare, ci doar a părut ca și cum val după val al slavei și puterii Duhului lui Dumnezeu a trecut peste și prin întreaga asistență.”⁹

W.C. Wilcox a împărtășit o scrisoare de la un student de 15 ani care s-a convertit chiar la aceste întâlniri. Scriind celor de acasă după experiență, el a împărtășit vestea cea bună: „Tată, mi-am predat inima Domnului... O, cât sunt de recunoscători!... Știu că Duhul lui Dumnezeu a lucrat cu putere Sabatul trecut (10 decembrie 1892). Ploaia târzie este aici și noi am avut parte de ceva din ea în Graysville.”¹⁰

Alte declarații din statele din jur, ca și din jurul lumii, au continuat să sosească. H.W. Reed a spus despre întâlniri ținute în același timp în

---

⁶ W. A. Spicer, Editorial comment, „The Home Missionary”, decembrie 1892, pag. 288.

⁷ Notă editorială, *Review and Herald*, 6 decembrie 1892, pag. 768.

⁸ Notă editorială, *Review and Herald*, 13 decembrie 1892, pag. 784.

⁹ W.A. Colcord, „The Good Work Spreading”, „The Home Missionary”, ianuarie 1893, pag. 2.

¹⁰ M.C. Wilcox, „O scrisoare interesantă”, *Semnele timpului*, 6 februarie 1893, pag. 221.

Springville, Tennessee: „Puterea și slava lui Dumnezeu au fost mai mari decât trăisem eu vreodată înainte”, a declarat el. „Partea finală a întâlnirii a fost cea mai măreață și a continuat până târziu în noapte. Cu siguranță am avut parte de ceva din ploaia târzie la acest institut bun.”¹¹ M.C. Wilcox a împărtășit declarații de foarte departe, cum ar fi Constantinopol, arătând „cum Dumnezeu lucrează pentru poporul Său și cum Duhul Domnului este revărsat peste copiii Lui. «Cereți de la Domnul ploaie, ploaie de primăvară...» Zah. 10:1.”¹²

Redeșteptarea nu s-a oprit în acest punct, ci a continuat să crească în timpul săptămânii de rugăciune, care a avut loc de pe 17 până pe 24 decembrie; în timpul căreia se prezentau în fiecare seară lecturi în bisericile adventiste din zonă. Scriind cu câteva zile înainte de începerea acestora, O.A. Olsen a atenționat membrii de pretutindeni „să depună eforturi speciale pentru a se întâlni, în această perioadă importantă, cu cei de la cea mai apropiată biserică sau grup de pázitori ai Sabatului. Așteptăm revărsarea de mari binecuvântări de la Domnul peste poporul Său, în vremea aceasta.”¹³

În seara de deschidere a săptămânii de rugăciune, prelegerea lui O.A. Olsen, care a fost desemnată și scrisă înainte de luna noiembrie,¹⁴ a fost împărtășită cu adventiștii din întreaga lume. El a atras atenția tuturor cu privire la „ultimele tabere și alte întruniri generale”, care „au demonstrat că mesajul crește și că este pe punctul de a se răspândi cu putere și că pământul va fi în curând luminat de slava sa.” Astfel, „ei ar trebui să ceară și să aștepte revărsarea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu.”^{15*}

Pe măsură ce săptămâna de rugăciune s-a apropiat de sfârșit,

---

¹¹ H.W. Reed, „Tennessee River Conference”, *Review and Herald*, 14 februarie 1893, pag. 108.

¹² M.C. Wilcox, notă editorială, *Semnele timpului*, 19 decembrie 1892, pag. 112.

¹³ O.A. Olsen, „Readings for the Week of Prayer”, *Review and Herald*, 13 decembrie 1892, pag. 780.

¹⁴ „Întâlnirea Comitetului Conferinței Generale, a zecea întâlnire,” 23 martie 1892; în „Transcrierea proceselor verbale ale Comitetului Conferinței Generale, de la 1892 la 1896”, 10, Arhivele Conferinței Generale, Silver Spring, MD.

¹⁵ O.A. Olsen, „The General Outlook and Survey of the Situation”, prelegere pentru Sabat, 17 decembrie 1892; în „The Home Missionary Extra”, noiembrie 1892, 3. Acesta este unul dintre multele exemple care arată că percepția începutului marii strigări și a timpului ploii târzii sosise, înainte de publicarea în *Review* a articolului lui Ellen White din 22 noiembrie.

colegiul de la Battle Creek a ținut ultima întâlnire la capelă înainte de vacanța de iarnă. În timpul orei de rugăciune de dimineață, W.W. Prescott, care se întorsese în campus din călătoriile sale în vest, a fost profund convins că trebuie să facă unele mărturisiri cu privire la anumite aspecte din trecutul său. Stând înaintea studenților, Prescott a citit un scurt pasaj din niște Mărturii primite recent: „Începând să plângă chiar în timp ce citea, conștiinciosul Prescott a mărturisit reținerea sa din trecut în a răspunde la «noua lumină» - neprihănirea prin credință.”¹⁶ Deși se pocăise cu un an înainte, pentru că nu fusese atât de deschis în a accepta mesajul de la Minneapolis, acum a fost impresionat să meargă și mai adânc în pocăința lui.¹⁷

Prescott a spus ulterior că el nu mai avusese o astfel de experiență: „Un așa simțământ al totalei noastre păcătoșenii, al nenorocirii noastre, extrema păcătoșenie a păcatului și nevoia după acel ajutor care vine în urma acceptării lui Hristos și a plinătății Sale, părea că se așezase în inimile tuturor. Personal, nu am mai simțit niciodată acea oroare a păcatului care m-a cuprins în acea zi, și alții au simțit la fel.” Ca rezultat al mărturisirii cu lacrimi făcută de Prescott, din nou studenții au fost mișcați și, „deși vacanța trebuia să înceapă în acea după-amiază, întâlnirea a continuat până la 6 p.m.” Au fost făcute mărturisiri de către studenți și profesori, iar „Duhul lui Dumnezeu a fost prezent ca să fie martor al caracterului lucrării.” După o pauză de o oră și jumătate, „mărturisirea și împărtășirea experiențelor au fost reluate, terminându-se la 10:15 p.m.” Totuși, Prescott a fost ferm convins că „nu a fost niciun fel de izbucnire fanatică sau ceva care să aducă reproș asupra cauzei lui Dumnezeu. Toți au recunoscut-o ca fiind lucrarea Duhului, care, în timp ce a convins de păcat, a fost totuși un Mângâietor.”¹⁸

După săptămâna de rugăciune, Prescott a scris un raport cu privire la toate evenimentele care se petrecuseră la colegiu și l-a împărțit nu numai angajaților colegiului și facultății de la Battle Creek, ci și educatorilor din întreaga țară. Trimițând o copie lui Ellen White în Australia, Prescott s-a

---

¹⁶ Gilbert M. Valentine, *The Shaping of Adventism*, pag. 30.

¹⁷ Ellen G. White, „Diary”, Manuscrisul 54, 30 decembrie 1890; în *Materialele 1888*, pag. 787.

¹⁸ W.W. Prescott, „The Work at Battle Creek College”, decembrie 1892; în Documentul 256, Ellen G. White Estate, Loma Linda Branch Office; Ron Graybill, „A.D. 1892: Revival Comes to Michigan”, *Insight*, 30 martie 1971, pag. 6, 7.

bucurat de vremea providențială de reînviore: „Din toate părțile auzim declarații care arată că Dumnezeu lucrează într-un mod deosebit pentru poporul Său. Curajul nostru se reînnoiește și ne rugăm zilnic pentru ploaie la vremea potrivită.”¹⁹ Olsen i-a scris, de asemenea, lui Ellen White informând-o cum Domnul lucruse în Battle Creek „într-un mod cum nu am mai văzut înainte. La redacția *Review*, la sanatoriu și la colegiu un mare număr de tineri s-au întors la Domnul și au fost convertiți.” Totuși Olsen a declarat foarte limpede, ca și Prescott, că „nu a fost acolo nicio exaltare specială, ci o lucrare serioasă și profundă. Biserica a fost, de asemenea, foarte zidită și încurajată. Săptămâna de rugăciune a fost un timp deosebit.”²⁰

Alții au avut aceeași părere. M.E. Kellogg a scris despre opinia lui, că influența săptămânii de rugăciune, „cu picăturile sale de ploaie târzie”, avea să se extindă „în inimile și în casele multora care vor citi și auzi despre aceasta, până când ploii torențiale sunt turnate peste alții care, în același fel, se pregătesc pentru aceasta.”²¹ Doamna Peebles a declarat că „a fost bucurie în cer astăzi printre îngeri” pentru cei eliberați de păcat. „Ultimele tonuri ale mesajului final al milei se aud chiar acum de-a lungul pământului,” a exclamat ea; „se revarsă mai multe căderi abundente ale ploii târzii.”²²

Încă o dată, revărsarea ploii târzii a Duhului Sfânt nu a fost limitată la cei din Battle Creek. R.C. Porter, povestind despre lucrarea sa în statele din New England, a spus că „Domnul a venit foarte aproape și toate inimile au fost înviorate. Domnul mișcă inimile peste tot în lume. Picături ale ploii târzii înviorătoare, după care am așteptat, au început să se vadă. Mesajul începe să crească într-o mare strigare. Acum este timpul optim pentru trezirea din somn.”²³ Totuși, scriind despre întâlnirile săptămânii de

---

¹⁹ W.W. Prescott către Ellen G. White, 28 decembrie 1892; Ellen G. White Estate, Loma Linda Branch Office.

²⁰ O.A. Olsen către Ellen G. White, 28 decembrie 1892: în dosarul scrisorilor primite de Ellen G. White.

²¹ M.E. Kellogg, „The Work at B. C. College”, *Review and Herald*, 10 ianuarie 1893, pag. 29.

²² Mrs. E.M. Peebles, „Reflections in the College Chapel Meetings”, *Review and Herald*, 17 ianuarie 1893, pag. 45.

²³ R.C. Porter, „New England Conference”, *Review and Herald*, 3 ianuarie 1893, pag. 13, 14.

rugăciune de la academia din South Lancaster, Porter era, de asemenea, convins că acolo „nu a fost nicio exaltare, ci Duhul Sfânt lucra efectiv ca răspuns la rugăciunile credinței înălțate din inimi credincioase. Aproape toți studenții și-au predat inimile Domnului... Cu adevărat a fost bine să fim acolo și, pe măsură ce Duhul lui Hristos a coborât peste oameni, toate inimile au fost înviorate, iar lauda și recunoștința s-au revărsat înapoi către Dătătorul tuturor darurilor, din inimi care tresăltau de o bucurie negrăită și plină de slavă.”²⁴

W.S. Lowry a recunoscut, privitor la întâlnirile din săptămâna de rugăciune din Springville, Tennessee, că „niciodată nu am fost martorul unei asemenea revărsări a Duhului Sfânt, ca aceea de care am avut parte în timpul întregii perioade a întâlnirilor.” Întrunirile care au urmat după fiecare seară au fost din ce în ce mai numeroase și el nu mai văzuse niciodată „o așa deschidere ca aceea manifestată din partea tuturor celor prezenți. Mărturisiri au fost făcute și suflete renăscute.”²⁵

Scriind din Kalamazoo, Michigan, J.L. Edgar a dat slavă Domnului pentru că „într-adevăr, timpul de reînviere a venit și picături ale ploii târzii cad peste poporul Său.” El a raportat, totuși, că „a fost doar puțină exaltare”; mai degrabă „un sentiment solemn al nevoii noastre de a-L căuta pe Dumnezeu.” J.W. Collie a scris despre rezultatul săptămânii de rugăciune din Owatonna, Minnesota, confirmând faptul că „Dumnezeu a trimis ploaie târzie la vreme... Tați și mame și-au încredințat copiii Domnului și copiii s-au predat ei înșiși lui Dumnezeu.”²⁶

Din nou, aceste evenimente uimitoare nu au fost limitate doar la Statele Unite. Pastorul și învățătorul biblic G.B. Starr a relatat din Australia, unde Ellen White, A.G. Daniels și mulți alți lucrători au participat la întâlniri ale săptămânii de rugăciune, urmate de întâlniri anuale ale Conferinței Australia. În Melbourne „participarea a fost bună, iar lumina și binecuvântarea au fost prezente în întâlnirile noastre”, își amintea Starr.

---

²⁴ R.C. Porter, „New England”, raport 2 ianuarie, *Review and Herald*, 17 ianuarie 1893, pag. 43.

²⁵ W.S. Lowry, „Tennessee,” raport, 1 ianuarie, *Review and Herald*, 17 ianuarie 1893, pag. 43.

²⁶ O.A. Olsen, „Reports From the Week of Prayer”, *Review and Herald*, 31 ianuarie 1893, pag. 77.

„Am simțit influența dulce și scumpă a Duhului Sfânt.”²⁷ A.G. Daniells a descris cum Ellen White a vorbit de câteva ori de-a lungul săptămânii, iar în Sabat „a vorbit cu mare putere despre îndatoririle timpului prezent... Rugăciuni zeloase au fost adresate Domnului pentru «ploaia târzie la vremea potrivită». Aceste cereri au fost auzite și multe din binecuvântările Domnului au venit peste noi.”²⁸ Cam în același timp, G.B. Starr i-a scris lui A.T. Jones, informându-l că „sora White spune că ne aflăm în timpul ploii târzii încă din timpul întâlnirilor de la Minneapolis.”^{29*} O astfel de

---

²⁷ G.B. Starr, în A. G. Daniells, „The Week of Prayer”, *The Bible Echo*, 1 februarie 1893, pag. 48.

²⁸ A.G. Daniells, „The Australian Conference”, „The Bible Echo”, 1 februarie 1893, pag. 42.

²⁹ A.T. Jones, „Solia îngerului al treilea, nr. 16,” „General Conference Daily Bulletin”, 24 februarie 1893, pag. 377. Totuși, George Knight, căutând să respingă evenimentele autentice din 1892 și 1893 și să conchidă că au fost doar rezultatul exaltării, extremismului și fanatismului creat de A.T. Jones și W.W. Prescott, contestă comentariile lui G.B. Starr din Australia: „Un prim lucru de remarcat este că Ellen White nu a spus că ploaia târzie începuse cu predicarea neprihănită a lui Hristos la Minneapolis. Ea a spus clar că era marea strigare. Oamenii ca Jones, Prescott și G.B. Starr au tras concluzia ploii târzii. Această interpretare fost sprijinită de o confuzie conceptuală între doi termeni, care este încă predominantă între adventiști. Când Starr și alții au citit sau auzit că doamna White a spus că „marea strigare” începuse în 1888, ei, în mod automat, au substituit ploaia târzie ca sinonim. Nu a fost substituirea lui Ellen White, ci a exegeților săi. (*Angry Saints*, pag. 126-128)

Knight susține aceleași lucruri și în altă parte: „A pretins Ellen White că ploaia târzie începuse în 1888 sau în perioada Conferinței Generale de la 1893? Nu, după ceea ce cunoaștem din însemnările ei. Pe de altă parte, câțiva predicatori, inclusiv A.T. Jones, G.B. Starr și W.W. Prescott au transformat afirmația ei din noiembrie 1892, că marea strigare începuse, în ideea că ploaia târzie începuse.” (*A User-Friendly Guide to the 1888 Message*, pag. 112). Cât despre Jones și Prescott, Knight continuă spunând: „Trebuie să evidențiem din nou că nici Jones și nici Prescott nu erau îndrumători de încredere în ce privește Duhul Sfânt, la momentul întrunirilor din 1893” (Ibid., pag 128, sublinieri în original).

Dar nu există niciun motiv să ne îndoim de ceea ce G.B. Starr a arătat ca fiind declarația verbală a lui Ellen White, de vreme ce el, prin îndrumarea lui Dumnezeu, lucra personal cu ea în Australia, iar prin felul lucrării sale nu a dat niciun motiv de îndoială. De asemenea, Ellen White avea să confirme validitatea afirmațiilor lui Starr în publicații ulterioare. Ne vom referi mai în amănunt la acest

declarație nu avea decât să confirme ceea ce mulți alții, inclusiv A.T. Jones, concluzionaseră deja.

Din păcate, nu toți s-au bucurat de revărsarea Duhului Sfânt, nici nu au fost de acord cu multele declarații conform cărora ploaia târzie începuse, însoțită de înviore și reformă în atât de multe vieți. Unii dintre acești „frați din conducere” din Battle Creek – care aleseseră să nu participe la tabăra de la Michigan cu câteva luni înainte și nu au primit beneficiile „revărsării Duhului Său” - au decis acum că redeșteptarea de la Battle Creek a fost rezultatul exaltării, extremismului și fanatismului.³⁰ Istoricul modern Gilbert Valentine indică faptul că „la momentul redeșteptării studenților la Battle Creek în decembrie 1892 era, fără îndoială, o destul de mare înstrăinare între liderii bisericii. Redeșteptarea de la colegiu, care a fost de proporții dramatice și care a dus la botezul a treizeci de persoane, a fost etichetată ca simplă exaltare de către U. Smith și alții. Aceasta a avut un efect de atenuare asupra lucrării.”³¹

J.H. Kellogg, care avea la sanatoriu între șaiszeci și șaptezeci de lucrători care mergeau la colegiu, considera aceasta ca fiind nimic altceva decât „o perioadă exaltată și senzațională.” El „nu a încurajat același efort” la sanatoriu, pentru că „niciodată nu văzuse rezultate bune din acest fel de

---

aspect în capitole următoare ale acestei cărți. Deocamdată putem să observăm că, în timp ce Knight pune la îndoială afirmația lui Starr fără nicio dovadă, îl citează nestingherit pe Dan Jones ca o autoritate cu privire la pozițiile lui Ellen White față de legăminte, care erau opuse afirmațiilor sale clare. (*Angry Saints*, pag. 93, 94). Mai mult, afirmațiile lui Dan Jones, pe care Knight le citează ca ajutor, au fost făcute pe când Ellen White spunea că el „lucra ... pentru diavolul” (*Materialele 1888*, pag. 596) și „nu credea în Mărturii” (Scrisoarea 86, 1891, nepublicată). Nimic de felul acesta nu a fost vreodată scris de Ellen White despre G.B. Starr. Mai mult despre abordarea lui Dan Jones cu privire la mesajul și mesagerii de la 1888 și întrebuintarea lui Dan Jones de către Knight, a se vedea cartea lui Ron Duffield, *Întoarcerea ploii târzii*, vol. 1, cap. 15, în mod special nota 60 (n.ed. informații despre carte se pot obține la www.zguduireaadventismului.ro).

³⁰ O.A. Olsen către Ellen G. White, 28 septembrie 1892, Ellen G. White Estate, Loma Linda Branch Office.

³¹ Gilbert M. Valentine, *William Warren Prescott: Seventh-Day Educator*, Andrews University Dissertation (An Harbor, MI: University Microfilms International, 1982), 147, 148.

lucrare.”³²

Ca și după tabăra de la Lansing, Michigan, O.A. Olsen a remarcat cu tristețe față de Ellen White că singurul lucru pe care ar fi fost fericit să îl vadă în plus, față de ce a văzut în activitatea de redeșteptare și reformă din miezul lucrării, ar fi fost „mai mulți oameni aflați în poziții de răspundere care să manifeste un interes profund.”³³ Dar Ellen White a fost aceea care a explicat motivele pentru un asemenea dezinteres. Într-un articol publicat în 13 decembrie 1892 ea a descris rezultatele înfricoșate ale respingerii luminii:

„În timpul mării strigări a celui de-al treilea înger aceia care au fost, în orice măsură, orbiți de dușman, care nu s-au recuperat pe deplin pe ei înșiși din cursele Satanei, vor fi în pericol, pentru că va fi dificil pentru ei să discearnă lumina din cer și vor fi înclinați să accepte falsul. Experiența lor greșită le va influența gândurile, deciziile, propunerile și sfaturile. Dovezile date de Dumnezeu, nu vor fi dovezi pentru cei care și-au orbit ochii prin alegerea întunericului mai degrabă decât a luminii. După respingerea luminii, ei vor da naștere la teorii pe care le vor numi «lumină», dar pe care Dumnezeu le numește «scânteile propriilor lor vreascuri», după care își vor ghida pașii.»³⁴

---

³² J.H. Kellogg către W.C. White, 17 iulie 1893, în *Manuscripts and Memories of Minneapolis*, 264, 265.

³³ O.A. Olsen către Ellen G. White, 28 decembrie 1892: în dosarul scrisorilor primite de Ellen G. White.

³⁴ Ellen G. White, „Sunăți clar din trâmbiță”, *Review and Herald*, 13 decembrie 1892, în *Materialele 1888*, 1079.

5

Institutul Pastoral din 1893

În ciuda răspunsurilor negative din partea unor lideri în poziții cheie, manifestările Duhului Sfânt au continuat și în anul crucial 1893. În 27 ianuarie a început Institutul Pastoral cu o durată de trei săptămâni, urmat de cele trei săptămâni ale sesiunii Conferinței Generale, care a început în 17 februarie și s-a încheiat în 9 martie. O.A. Olsen a considerat Conferința care urma să aibă loc ca fiind o întâlnire foarte importantă – „probabil cea mai importantă organizată de poporul nostru.” Astfel, se aștepta ca „fiecare Conferință locală să fie reprezentată de o delegație care să fie pe măsura tuturor circumstanțelor și de asemenea, ca toți delegații să fie prezenți și la cursurile de la Institut.” Din nou, majoritatea liderilor bisericii din întreaga țară și din toată lumea, împreună cu „un număr mare de pastori dar și membrii laici” urmau să participe și doreau ca să fie umpluți de binefacerile și binecuvântările pe care Dumnezeu le avea pregătite pentru ei. Nu este deloc surprinzător faptul că Olsen a cerut „poporului nostru de pretutindeni să facă din Institut și din Conferința Generală un subiect special de rugăciune, pentru ca binecuvântarea lui Dumnezeu să fie prezentă în măsură bogată.”¹

S.N. Haskell, J.N. Loughborough, R.A. Underwood, A.T. Jones, W.W. Prescott, R.C. Porter, O.A. Olsen și alții au fost aleși de către comitetul Conferinței Generale în august 1892, fiindu-le atribuite subiecte pentru studiile biblice, care trebuiau prezentate sutelor de adventiști din întreaga

---

¹ O.A. Olsen, „The Conference”, *The Review and Herald*, 6 decembrie 1892, 768.

lume, care urmau să se adune în Battle Creek.² Au fost planificate două sesiuni pe zi – înainte de amiază și seara – întâlniri la care urmau să fie prezentate două studii biblice în timpul fiecărei sesiuni, la Institutul Pastoral. Sesiunea de seară urma să continue pe toată durata Conferinței Generale, oferindu-se astfel suficient timp în cele șase săptămâni pentru studierea Bibliei împreună.³

Ellen White, fiind la mii de mile depărtare, în Australia, se gândea adesea la America de Nord și la sesiunea Conferinței Generale care urma să aibă loc. Din nou, liderii, delegații, pastorii, liderii colportorilor, instructorii biblici și membrii laici din întreaga țară și din toată lumea urmau să se adune la cea mai importantă întâlnire. Nedorind să rateze ocazia de a prezenta sfatul Domnului înaintea adunării conducerii adventiștilor, Ellen White i-a spus lui E.J. Waggoner că a fost îndrumată să scrie și să trimită înspre America „aproximativ 200 (peste 400 multiplicat) de pagini de scrieri copiate de mână.”⁴

Astfel, în absența lui Ellen White, glasul lui Dumnezeu prin Duhul profeției putea fi citit și auzit de către toți cei care se întâlneau în inima lucrării. Mărturiile complete au fost citite de câteva ori în timpul celor șase săptămâni și fiecare dintre vorbitori a avut suficient sfat din adevărul prezent, din care să citească în timpul studiilor biblice. S.N. Haskell spunea că, în consecință, „la această Conferință, Mărturiile sunt folosite mai mult decât ai fi reușit să vorbești dacă ai fi fost aici. Mai multe persoane s-au convertit. Unii chiar din oraș, oameni care de abia că au auzit o predică. Ei au fost convinși de păcatele lor și nu au avut liniște până când nu și-au predat inimile lor lui Dumnezeu, iar apoi au mers la vecinii lor și le-au spus ce făcuse Domnul pentru ei.”^{5*}

---

² „Minutes of the General Conference Committee, Third Meeting”, 1 august 1892; în „Transcription of minutes of General Conference Committee, 1892 to 1896,” 14, 15, General Conference Archives, Silver Spring, MD.

³ „Program for the Institute”, *General Conference Daily Bulletin*, 27 ianuarie 1893, 1.

⁴ Ellen G. White către E.J. Waggoner, Scrisoarea 78, 22 ianuarie 1893, nepublicată.

⁵ S.N. Haskell către Ellen G. White, 23 februarie 1893; în *Manuscripts and Memories*, p. 238. Rămânând fidel obiectivului său declarat în biografia despre A.T. Jones (vezi capitolul 3, nota de final 30), George Knight insinuează că Jones este responsabil de faptul că la Conferința Generală din 1893 s-au prezentat atât de multe materiale ale lui Ellen White. Knight pregătește terenul făcând mai multe acuzații preliminare, prin care încearcă să dovedească folosirea greșită de

către Jones a scrierilor lui Ellen White în întreaga lui viață: „Cea mai gravă greșeală în aderarea lui Jones la scrierile lui Ellen White în anii 1890 a fost poziția lui cu privire la relația lor față de Biblie. La sesiunea Conferinței Generale din 1893 el a folosit pasaje din lucrările ei ca „texte” pe care și-a bazat câteva din predicile lui, practică pe care o aproba atunci când „se predică înaintea poporului nostru,” dar nu și atunci când ne adresăm neadvențiștilor. Patru ani mai târziu el făcea referire la scrierile sorei White ca fiind „Cuvântul.” La sesiunea Conferinței Generale din 1893 s-a predicat foarte mult din scrierile lui Ellen White. Haskell observa că ei auziseră mai mult din partea ei în absența ei, decât ar fi auzit dacă ea ar fi fost prezentă în persoană. Acest lucru avea să se schimbe la sesiunea din 1895. Fiind pe pragul crizei Anna Rice, în 1894, Ellen White i-a sfătuit pe Jones și pe alții să nu se bazeze atât de mult pe daruri, ci să se întoarcă la Biblie. În consecință, *Buletinul Conferinței Generale* din 1895 se remarcă prin absența referințelor la Ellen White ca autoritate, în special în prima jumătate a întâlnirilor” (1888 to *Apostasy*, 230).

În primul rând, Jones a folosit cuvântul *text* de două ori pentru a descrie materialul din partea lui Ellen White pe care plănuise să îl citească în acea seară: „În seara aceasta vom începe un text care va ține cel puțin o săptămână. Cred că este o declarație cunoscută de toți. Ea spune astfel.” (1893 GCDB, 30). „Acum, frații mei, vă amintiți că aseară am început un text care va ține o săptămână. În seara aceasta aș vrea să citesc un alt pasaj în aceeași direcție” (*Ibid.*, 69). Aici, Jones nu discuta viziunea sa cu privire la inspirație; el utiliza un termen folosit adesea pentru a descrie un „pasaj” sau un „text” din care citea. Dicționarul Webster din 1868 definește cuvântul ca „discurs sau compunere în care este scrisă o notă sau un comentariu.” Toți studenții au „manuale” din care să studieze, dar evident că nu toate cărțile vorbesc în mod specific despre Biblie. O căutare rapidă în scrierile lui Jones ne arată că el a folosit termenul „text” de mai bine de 500 de ori. Dar el a folosit termenul acesta atunci când cita din documente ale oricui, inclusiv când îl cita pe Papa (*American Sentinel*, 23 mai 1895, 164).

Cu privire la felul în care Jones folosea Mărturiile atunci „când predicăm înaintea poporului nostru,” ar trebui să îi permitem să se explice singur, pentru a vedea dacă presupuziția lui Knight este corectă. Vorbind la Conferința din 1893, din care Knight îl citează, Jones spunea următoarele: „În această seară vom începe de unde ne-am oprit aseară, cu gândul care ne-a fost pus înainte, pentru ca acum să începem să studiem acest subiect așa cum îl găsim în Biblie. Aș putea să îmi iau timpul necesar pentru a-l citi din *Mărturii și Calea către Hristos*. La fel de bine cum predic din acestea aș putea predica din Biblie. Dar găsesc că este dificil: frații par atât de dispuși să se mulțumească cu ceea ce citim din ele și nu doresc să meargă la Biblie pentru a le descoperi. Pentru aceasta există *Mărturiile și Calea către Hristos*; ele trebuie să ne conducă să vedem ceea ce este în Biblie și să le

obținem de acolo. Cu bună știință eu voi evita acest lucru, nu de parcă ar fi un rău în a le folosi; dar ceea ce ne dorim, frații mei, este să descoperim din Biblie și să știm de unde să descoperim ... Când mergem să predicăm mesajul oamenilor care nu știu despre Mărturii, trebuie să îi învățăm că Biblia spune așa și trebuie să îi învățăm doar din ea. Dacă am predica poporului nostru, ar fi foarte bine să folosim Mărturiile și toate celelalte cărți ajutătoare, dar chiar și atunci, dacă mintea lor ar fi îndreptată spre acestea și nu îndreptată înspre Biblie prin acestea, atunci folosirea Mărturiilor nu ar fi ceea ce Domnul a vrut să fie, folosirea corectă.” (1893 GCDB, 358). Astfel, contrar pretențiilor născocite ale lui Knight, Jones deja încerca să conducă poporul înapoi la Biblie.

În al doilea rând, în 1897 Jones a prezentat o serie de predici despre Spiritul profetic. În timpul primei întâlniri și înainte de a începe să citească dintr-o Mărturie, Jones a făcut următoarele comentarii: „Voi începe și voi încheia cu Cuvântul. Iată ce trebuie să facem când ne adunăm în locuri ca acesta: «Dacă Domnul este în mijlocul vostru, privind la ordinea, dragostea, teama și tremurul vostru față de Cuvânt, atunci sunteți pregătiți să faceți această lucrare în mod altruist» [Ellen G. White, *Materialele 1888*, 1394] ... Deci, dacă Domnul este în mijlocul sfătuirii voastre, privind la dragostea, teama și tremurul vostru față de cuvânt, atunci sunteți pregătiți să faceți această lucrare” (1897 GCDB, 3).

Este evident că uzanța termenului *Cuvânt* de către Jones a fost luată din Mărturia pe care o citea. Ellen White folosea inițial acest termen pentru a descrie propriile ei scrieri ca fiind cuvântul lui Dumnezeu, nu Jones, care doar o cita. Pot fi găsite multe alte exemple în care Ellen White folosește fraze asemănătoare: „Am fost instruită că se manifestă o desconsiderare a Cuvântului lui Dumnezeu, dat în mărturiile Duhului Său Sfânt, încât Domnul se întoarce din nou și din nou, vizitând Battle Creek-ul cu judecățile Sale” (PM, 172, 173). „Dumnezeu le-a vorbit prin Cuvântul Său, prin mărturiile Sale, prin Duhul Său. De ce nu iau ei seama:” (17MR, 229). „Mărturiile poartă fie amprenta lui Dumnezeu, fie pe aceea a lui Satana ... După roadele lor îi veți cunoaște. Dumnezeu a vorbit. Cine s-a cutremurat la rostirea Cuvântului Său?” (Mărturii, vol. 5, 98). Din nou, acuzațiile lui Knight nu doar că nu sunt fondate, dar sunt și nesincere și eronate.

După cum se poate vedea foarte clar în exemplele de mai sus, Knight insinuează în mod eronat că Jones este responsabil de cantitatea mare de materiale ale lui Ellen White, citite la Conferința din 1893. Ea a văzut necesar ca în absența ei, să trimită atât de mult material. În ceea ce privește pretențiile lui Knight referitoare la situația cu Anna Rice, folosirea lui Jones a Mărturiilor la Conferința Generală din 1895 și ideea că aceste evenimente ar fi dus la o poziție diferită cu privire la autoritatea lui Ellen White, vom discuta despre aceste acuzații, în detaliu, în viitorul apropiat, în seria *Întoarcerea Ploii Târzii*.

Vineri dimineața, în 27 ianuarie, Institutul Pastoral s-a întrunit în Tabernacolul din Battle Creek, Michigan, cu peste 300 de participanți prezenți. Deși Uriah Smith fusese desemnat să țină prima serie de studii despre „Studierea Bibliei”, el s-a retras cu puțin timp înainte de Institut și S.N. Haskel a fost numit să îi ia locul.⁶ Haskell și-a început lecția vorbind despre importanța studierii personale a Bibliei, nu pentru a „găsi un argument pentru a-l folosi împotriva altei persoane,” ci pentru a „primi cuvântul lui Dumnezeu pentru binele nostru personal.” A urmat J.N. Loughborough, cu prima sa lecție despre Spiritul Profeției, în contextul istoriei advente timpurii și „a zăbovit în mod special asupra efectului său în a aduce unitate între credincioși.”⁷ Probabil că nu existau alte subiecte mai bune cu care să se înceapă Institutul Pastoral din 1893 și Conferința Generală decât aceste două subiecte.

La sfârșitul de săptămână, în deschidere, la cererea comitetului Conferinței Generale, W.W. Prescott a avut ocazia de a citi una dintre Mărturiile primite recent de la Ellen White, înaintea Tabernacolului din Battle Creek, plin până la refuz.⁸* Ellen White încerca să trezească membrii bisericii din Battle Creek să vadă responsabilitatea de a sprijini eforturile

---

Pentru moment, vom încheia menționând că sfaturile lui Ellen White către Jones, în 1908, după ce el își întorsese spatele față de inspirația și autoritatea validă a darului ei: „Am fost instruită să folosesc predicile tale tipărite în Buletinele Conferinței Generale din 1893 și 1897, care conțin argumente puternice cu privire la validitatea Mărturiilor și care adevăresc darul profeției în rândul nostru. Mi-a fost arătat că mulți vor fi ajutați de aceste articole și în special cei nou veniți în credință, care nu au fost obișnuiți cu istoria noastră ca popor. Va fi o binecuvântare pentru tine să citești din nou aceste argumente, care fac referire la Duhul Sfânt” (9MR, 278). Se pare că Ellen White, care a fost inspirată și a avut autoritate, a văzut ceva în predicile lui Jones din 1893 și 1897, ceva care în mod evident George Knight, cu prejudecățile sale, nu a văzut.

⁶ „General Conference Committee Minutes, First Meeting”, 20 ianuarie 1893; în „Transcription of Minutes of General Conference Committee, 1892 to 1896,” 18, Arhivele Conferinței Generale, Silver Spring, MD.

⁷ S.N. Haskell, „The Study of the Bible, No. 1”; J.N. Loughborough, „The Study of the Testimonies, No. 1”, *General Conference Daily Bulletin*, 27 ianuarie 1893, 2, 3.

⁸ Tabernacolul din Battle Creek, construit la sfârșitul anilor 1870, a fost conceput cu o capacitate de 3200 de locuri, dar putea primi până la 3600 de persoane când erau incluse și sanctuarul, aripile și galeria (Milton. R. Hook, *Flames Over Battle Creek*, 77, 79).

misionare din întreaga lume. În loc să direcționeze banii înspre o orgă cu tuburi costisitoare pentru Tabernacol, ei ar trebui să dăruiască, cu un spirit jertfitor, pentru construirea de biserici în alte locuri, precum în întreaga Australie, unde exista un singur locaș de întâlnire. Solia adevărului prezent, „așa cum este ea în Isus,” trebuie dată lumii și Dumnezeu cheamă membrii Săi la acțiune:

„Fraților și surorilor din Battle Creek, care ați avut aceste adevăruri prețioase înaintea voastră, vă cer să vă gândiți la multele suflete care au nevoie să audă solia despre dragostea răscumpărătoare...

Cum se poate ca cei care sunt demult în credință, ca cei de la Battle Creek, să se extindă tot mai mult, spre propria lor plăcere, când ei cunosc, prin prezentarea înaintea lor, marile nevoi ale lucrării din țările străine?...

Întreg pământul trebuie să fie luminat de slava adevărului lui Dumnezeu. Domnul nu va încheia perioada de probă până când solia de avertizare nu va fi proclamată mai lămurit... Dar lucrarea va fi scurtată în neprihănire. Solia despre neprihănirea lui Hristos trebuie să se audă de la un capăt al lumii la celălalt. Aceasta este slava lui Dumnezeu care încheie lucrarea îngerului al treilea.

Cei din Battle Creek dorm? Sunt ei paralizați? Oare îi va trezi la acțiune lumina care a strălucit în raze noi și clare, rază după rază? De mult ați așteptat evenimentele minunate și uimitoare care vor avea loc chiar înainte de venirea Fiului omului pe norii cerului, cu putere și slavă mare. Acum vă întreb: sunteți voi pregătiți să dați un sunet clar de trâmbiță? Știți voi că sunteți conectați cu Dumnezeu și că trăiți în lumina prezenței Sale?...

Domnul vine; scenele istoriei acestui pământ se încheie cu rapiditate și lucrarea noastră nu este încheiată. Am așteptat cu nerăbdare cooperarea agentului uman în avansarea lucrării. Tot cerul, dacă pot folosi această expresie,

așteaptă nerăbdător ca omul să coopereze cu agenții divini să lucreze pentru mântuirea sufletelor.”⁹

Din nou, așa cum a făcut de multe ori, ea a făcut legătura între evenimentele finale și marea strigare, și solia neprihănirii lui Hristos care strălucea atunci peste biserică.^{10*}

Luni seara, 30 ianuarie, W.W. Prescott și-a început seria de prezentări despre „Făgăduința Duhului Sfânt.” De când i-a fost desemnat acel subiect, el s-a gândit cum ar „putea fi studiat cât mai practic.” Planul lui era să „înainteze cu pași mici pentru a primi Duhul, iar când Duhul a fost primit, el ne va învăța mai multe despre el însuși decât am putea învăța pe orice altă cale.”

Spre finalul prezentării lui, Prescott a citit Apocalipsa 18:1, urmat de pasaje din articolul din *Review* al lui Ellen White, din 22 noiembrie 1892, în care ea a confirmat, fără urmă de îndoială, începutul mării strigări și vremea pentru revărsarea Duhului Sfânt – ploaia târzie. „Marea strigare și ploaia târzie merg împreună,” a declarat Prescott. „Așa cum a venit timpul pentru marea strigare, timpul a venit și pentru ploaia târzie și noi trebuie să o cerem... Domnul de mult a așteptat să ne dea Duhul Său. Chiar și acum El așteaptă cu nerăbdare să îl reverse peste noi. Cât va mai trebui să aștepte? Noi ne-am obișnuit să privim înspre Cincizecime ca fiind timpul când Domnul a făcut cea mai mare lucrare pentru poporul Său. *Dar acum a început o lucrare care va fi mai mare decât Cincizecimea și unii din cei de aici o vor vedea. Aici și acum trebuie să fim făcuți potriviți pentru lucrare.*”

Prescott a mai citit și din *Historical Sketches*, unde Ellen White declară că Scriptura este singura noastră pavăză și că „îngăduirea unui singur păcat cunoscut va cauza slăbiciune și întuneric și ne va supune la ispite nemiloase.” În lumina unei astfel de declarații, Prescott avertiza că „noi trebuie să biruim înclinația spre păcat, altfel nu putem primi ploaia târzie. Lumina care trebuie să lumineze pământul cu slava sa a început

---

⁹ Ellen G. White către frații și surorile din Battle Creek, Scrisoarea 2c, 21 decembrie 1892; în *General Conference Daily Bulletin*, 28 ianuarie 1893, 12, 14-16, sublinierile autorului. Vezi și *Mărturii*, vol. 6, 19.

¹⁰ Și doar această afirmație, respinge pretențiile celor care spun că declarația lui Ellen White din 22 noiembrie 1892, din *Review*, este singurul loc în care ea face legătura în mod clar între învățătura despre neprihănirea prin credință și evenimentele finale (vezi capitolul 3, nota de final 40).

deja să strălucească. Ce înseamnă acest lucru pentru noi, practic? Aceasta înseamnă că timpul de zguduire este aici și că Dumnezeu va face o despărțire în poporul Său și aceluia în care nu trăiește Hristos nu li se va permite să ia parte la lucrarea lui Dumnezeu, atunci când se va transforma în marea strigare.”¹¹

În dimineața următoare, în cuvântarea sa despre studierea Bibliei, S.N. Haskell a citat aceeași declarație despre marea strigare, din articolul lui Ellen White din 22 noiembrie. „Observați ce urmează”, spunea Haskell, „căci este lucrarea fiecărei persoane la care a ajuns solia de avertizare, să îl înalțe pe Isus, să îl prezinte lumii așa cum este descoperit în tipuri, așa cum este prezentat în simboluri, așa cum este manifestat în descoperirile profeților, așa cum este descoperit în lecțiile date ucenicilor Săi și în minunile uimitoare înfăptuite pentru fiii omului. Cercetați Scripturile, căci ele mărturisesc despre El.» Aș vrea să știu cât din Biblie rămâne pe dinafară.” Haskell știa că dacă ei îl primeau pe Hristos în sufletele lor, El urma să se transforme în ei într-o „fântână de apă, care izvorăște în viața veșnică. Atunci suntem pregătiți să cercetăm Scripturile, adică Duhul descoperirii care ne-a fost dată; și care ne va face potriviți să stăm în furtuna care vine.”¹²

Nu doar diverșii vorbitori le aminteau celor care veniseră la Institutul Pastoral faptul că marea strigare începuse, ci și mai multe publicații periodice tipărite de biserica din Battle Creek. De exemplu, W.A. Colcord, scriind în ediția din ianuarie a publicației *Home Missionary*, făcând referire la articolul lui Ellen White din *Review*, adresa o întrebare pătrunzătoare: „De ce a început marea strigare cu o lucrare *pentru* noi și nu cu o lucrare *de la* noi? De ce a început cu «descoperirea neprihănilor lui Hristos, Răscumpărătorul care iartă păcatele» printre noi, așa cum spune și sora White în *Review*, în 22 noiembrie 1892, și nu cu strigătul nostru înaintea lumii, despre căderea Babilonului?” Răspunsul lui Colcord la aceste întrebări ar trebui să ne intereseze și pe noi astăzi: „Dar răspunsul nu este unul ușor. Domnul a văzut că noi avem nevoie să fim făcuți potriviți, înainte de a fi pregătiți să facem lucrarea pe care El ne-a dat să o facem. El a văzut că noi aveam nevoie să știm ce este cu adevărat

---

¹¹ W.W. Prescott, „Promise of the Holy Spirit, No. 1”, *General Conference Daily Bulletin*, 30 ianuarie 1893, 38, 39, sublinieri în original.

¹² S.N. Haskell, „The Study of the Bible, No. 4”, *General Conference Daily Bulletin*, 31 ianuarie 1893, 58.

Evanghelia – puterea lui Dumnezeu spre mântuire – înainte de a putea predica Evanghelia veșnică cu puterea și manifestarea Duhului înaintea celorlalți.”¹³

Mărti seara, W.W. Prescott avea să introducă o nouă dimensiune în prezentarea sa, una care urma să devină o temă esențială până la încheierea Institutului Pastoral și a Conferinței Generale – o temă prezentă nu doar în prezentările sale ci și în ale celorlalți vorbitori. La începerea celei de-a doua prezentări din serie, Prescott a scos în evidență faptul că Hristos fusese uns sau sigilat de Duhul Sfânt pentru lucrarea Sa deoarece El „iubea neprihănirea și ura nelegiuirea” (Evrei 1:9). Dar chiar și așa, acea ură pentru păcat nu l-a împiedicat pe Hristos să facă lucrarea pe care venise să o facă, luând locul păcătosului. Acum, chiar la sfârșitul timpului, în timpul „special de revărsare a Duhului” sau timpul de sigilare, „noi vrem să știm ce împiedică această lucrare să aibă loc numaidecât,” a adăugat Prescott. „Eu spun că prezența păcatului și înfăptuirea nelegiurii e ceea ce o împiedică,” a fost răspunsul lui.

Prescott era sigur de faptul că „este cu totul imposibil pentru noi să despărțim păcatul de noi. Dumnezeu poate face acest lucru; Dumnezeu poate lua păcatul de la noi, dar El nu îl va lua împotriva voinței noastre. Când El ne spune că acela e păcat și că El dorește să îl îndepărteze de la noi, noi trebuie să ne dăm consimțământul sau acesta nu va fi îndepărtat.” Apoi Prescott a vorbit despre experiența ucenicilor și despre lecțiile care trebuiesc învățate:

„Care a fost experiența ucenicilor ca pregătire pentru această revărsare? Să citim o scurtă declarație cu privire la acest lucru:

«Timp de zece zile, ucenicii s-au rugat înainte ca binecuvântarea de la Cincizecime să vină. Apoi a fost nevoie de tot acel timp pentru ca ei să ajungă să înțeleagă ce însemna să înalțe rugăciuni rodnice, să se apropie mai mult și mai mult de Dumnezeu, să își mărturisească păcatele, să își smerească inimile înaintea lui Dumnezeu și, prin credință, să privească la Isus și să fie schimbați după chipul Lui.» Special Test., No. 2, p. 19.

---

¹³ W.C. Colcord, „Why?”, *The Home Missionary*, ianuarie 1893, 1, 2.

Acum aș vrea să vă gândiți la acest lucru: acei ucenici fuseseră cu Hristos timp de trei ani și jumătate, îl văzuseră după înviere, stătuseră și vorbiseră cu El, dar nu primiseră încă Duhul Sfânt și chiar și după înălțarea Sa, înainte ca această binecuvântare specială să poată veni asupra lor, a fost nevoie de zece zile de mărturisire și pocăință pentru a nu fi mistuiți de acea binecuvântare.

Dacă așa au stat lucrurile în cazul lor, ce putem spune despre noi? În mintea mea, cea mai rea trăsătură în această situație este chiar ceea ce spune solia către Laodicea și chiar mai rău este că noi nu vedem. Dacă noi nu vedem, atunci să luăm cuvântul lui Dumnezeu așa cum este și să spunem că așa este, să continuăm astfel. Am păcătuit și am înfăptuit nelegiuire și nimic bun nu se găsește în noi. Zi de zi, să ne apropiem tot mai mult de Dumnezeu prin pocăință și mărturisire și Dumnezeu se va apropia de noi cu milă și iertare. Acesta este punctul asupra căruia aș vrea să zăbovim în mod special, și anume că motivul pentru care Duhul Sfânt al lui Dumnezeu nu este revărsat asupra poporului Său este că aceștia trebuie să se pocăiască, altfel vor fi mistuiți de el.”¹⁴

Dimensiunea nouă asupra căreia Prescott dorea să atragă atenția ascultătorilor săi era mesajul laodicean și acesta urma să devină una dintre principalele teme la Institutul Pastoral și sesiunea Conferinței Generale din 1893. Dar înainte de a merge mai departe la discursul lui Prescott, trebuie să recapitulăm pe scurt ce presupune mesajul laodicean și când a început să fie aplicat credincioșilor adventiști.

Mesajul laodicean

Înțelegerea conform căreia mesajul către Laodicea putea fi aplicat adventiștilor de ziua a șaptea nu era o idee nouă. Încă din anul 1852, cu mulți ani înainte de organizarea oficială a bisericii, în 1863, Dumnezeu a încercat să îndrepte atenția poporului Său asupra acestui mesaj. Mulți ani după dezamăgirea din 1844, adventiștii păzitori ai Sabatului aplicau

---

¹⁴ W.W. Prescott, „The Promise of the Holy Spirit, No. 2”, *General Conference Daily Bulletin*, 31 ianuarie 1893, 62-65.

mesajul laodicean adventiștilor nominali, păzitori ai duminicii.¹⁵ Dar acest lucru a început să se schimbe atunci când Ellen White a spus că adventiștii păzitori ai Sabatului, ca popor, erau „reci și formali, la fel ca biserica nominală, de care se despărțiseră de puțină vreme. Cuvintele adresate Bisericii din Laodicea descriu perfect starea lor actuală.”¹⁶

În iulie 1856, James White avea să scrie pentru ultima dată că Filadelfia, a șasea biserică din Apocalipsa 3, îi descria pe adventiștii păzitori ai Sabatului.¹⁷ Printr-o serie de evenimente din vara aceluși an, și el a început să își dea seama de faptul că Laodicea, a șaptea biserică, avea o aplicație mai bună. Mai apoi, el și-a publicat descoperirile în câteva articole din *Review*,¹⁸ făcând legătura chiar și între ciocănitul plin de răbdare al „Martorului credincios” din Apocalipsa 3 și între „Preaiubitul” din Cântarea Cântărilor, capitolul 5: „Iată Eu stau la ușă, și bat. Dacă aude cineva glasul meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine.» Cât de nepăsători ați fost mulți dintre voi față de muștrările și avertizările pe care dragul nostru Mântuitor ni le-a dat spre binele nostru. El a fost disprețuit și alungat de voi, până când cârlionții lui sunt plini de picurii nopții. Ah, deschideți-vă inimile pentru El. Inimile voastre împietrite să se sfărâme înaintea Lui. Ah, lăsați-L înăuntru.”¹⁹

În aceeași vară, Ellen White avea să scrie că s-a produs o schimbare în „pretinsul popor special al lui Dumnezeu” din 1844. Ea a văzut că „conformarea cu lumea, lipsa dorinței de a suferi de dragul adevărului... [și] o mare lipsă de supunere față de voia lui Dumnezeu” sunt cauza problemei. Ea chiar a făcut câteva paralele între poporul Israel după plecarea lor din Egipt și poporul advent, care privea înspre apropiata Țară Făgăduită.²⁰ În februarie 1857, Ellen White a avut prima ei viziune referitoare la mesajul laodicean pentru poporul advent. „Starea lor

---

¹⁵ R.L. Odom, „Philadelphians or Laodiceans? (Laodicean Church - 1)”, *Review and Herald*, 5 ianuarie 1956, 4, 5.

¹⁶ Ellen G. White, „To the Brethren and Sisters”, *Review and Herald*, 10 iunie 1852.

¹⁷ James White, „The One Hundred and Forty and Four Thousand”, *Review and Herald*, 3 iulie 1856, 76.

¹⁸ Vezi: R.L. Odom, „Who Are the Laodiceans? (The Laodicean Church – 3)”, *Review and Herald*, 12 ianuarie 1956, 5-7.

¹⁹ James White, „The Seven Churches”, *Review and Herald*, 16 octombrie 1856, 189, 192.

²⁰ Ellen G. White, „Cele două căi”, *Mărturii*, vol. 1, 128, 129; 27 mai 1856.

prezentă de căldicei” a fost produsă de „înclinația spre lume, egoism și lăcomie,” găsierea de greșeli și lipsa ordinii în biserică.²¹

În noiembrie 1857, lui Ellen White i-a fost arătată cea mai cuprinzătoare viziune de până atunci, referitoare la ramificațiile vaste ale mesajului laodicean. I-au fost arătate două grupe de oameni – cei care căutau în mod activ pocăința și curățirea și cei care erau nepăsători și indiferenți. Aceste două grupuri ilustrau cele două răspunsuri față de mesajul laodicean, care urma să aducă o zguduire în mijlocul poporului lui Dumnezeu: „Am întrebat care este semnificația zguduirii pe care am văzut-o și mi-a fost arătat că aceasta avea să fie provocată de mărturia dreaptă adusă de sfatul Martorului Credincios către Laodicea... Unii nu vor suporta această mărturie dreaptă. Ei se vor ridica împotriva ei și acest lucru va provoca o cernere în rândul poporului lui Dumnezeu.” Când Ellen White a întrebat ce anume făcea diferența între cei care înălțau rugăciuni, agonizând și cei îmbrăcați cu armura, rostind „adevărul cu o putere mare,” îngerul a răspuns: „Este Ploaia târzie, înviorarea de la fața Domnului, marea strigare a celui de-al treilea înger.” Astfel, cei care acceptaseră mesajul către Laodicea, îl primiseră, se pocăiseră și ei înșiși primiseră putere și lumină prin ploaia târzie și prin mesajul mării strigări. Apoi ei au fost pregătiți să „rostească adevărul drept” al mesajului mării strigări înaintea lumii. Acest lucru va aduce o împlinire rapidă a evenimentelor finale și a celei de-a Doua Veniri a lui Hristos.²² Deoarece toate evenimentele finale depind în mare măsură de răspunsul la mesajul laodicean, care nu este lipsit de adevărata pocăință, Ellen White a declarat că aceasta era cea mai „solemnă mărturie de care atârnă soarta bisericii.”²³

Reacția la articolele lui James White și mărturiile lui Ellen White între 1856 și 1857 a fost determinantă. Au început să sosească scrisori către redacția *Review* din partea micii biserici, spunând că mesajul le-a

---

²¹ Ellen G. White, „Fii plin de râvnă și pocăiește-te”, *Mărturii*, vol. 1, 141-146; februarie 1857.

²² Ellen G. White, „The Future”, *Review and Herald*, 31 decembrie 1857; în *Mărturii*, vol. 1, 179-183. Vezi și: Ellen G. White, *Scrieri Timpurii*, 269-273.

²³ *Ibid.*, 181 și 270. Vezi și Felix A. Lorenz, *The Only Hope* (Nashville, TN: Southern Pub. Assn., 1976), 69.

atins inima. În adventism a început să se observe o reînviore puternică.²⁴ Între noiembrie 1856 și decembrie 1857 în *Review and Herald* au apărut 348 de articole, mărturii sau editoriale despre mesajul către Laodicea – majoritatea din partea membrilor laici – un procent foarte mare, luând în considerare faptul că în acele zile, biserica avea doar 2.500 de membri.²⁵ Ellen White declara că „pe măsură ce atingea inima, această solie conducea la o umilință profundă înaintea lui Dumnezeu. Îngerii erau trimiși în toate direcțiile, spre a pregăti inimile necredincioase pentru adevăr. Lucrarea lui Dumnezeu a început să ia amploare, iar poporul Său a început să se familiarizeze cu poziția desemnată.”²⁶ În celelalte biserici creștine din marile orașe au început să apară reînviore, nu doar în America, ci în întreaga lume, pe măsură ce îngerii pregăteau inimile poporului pentru solia mării strigări.²⁷

Din nefericire, credincioșii adventiști nu au ținut pasul cu mișcările lui Dumnezeu. În 1859, Ellen White declara cu înflăcărare că „solia către Laodicea nu a produs acea pocăință, plină de zel în rândul poporului lui Dumnezeu, la care mă așteptam.” Solia încă putea fi aplicată stării lor de la acea vreme și motivul pentru care „nu a împlinit o lucrare mai mare este datorită împietririi inimii.” Dumnezeu le acordase mai mult de doi ani ca solia să își facă lucrarea, dar care fusese rezultatul?

„Inima trebuie să fie curățită de păcatele care L-au îndepărtat atât de mult timp pe Isus. Această solie înfricoșătoare își va face lucrarea. Când a fost prezentată pentru prima dată, ea a condus la o cercetare profundă a inimii. Păcatele au fost mărturisite, iar poporul lui Dumnezeu de pretutindeni a fost mișcat. Aproape toți credeau că această solie se va încheia cu marea strigare a celui de-al treilea înger. Însă, pentru că nu au văzut această lucrare plină de putere îndeplinindu-se în timp scurt, mulți au pierdut

²⁴ Lewis R. Walton, *Morning's Trumpet* (Bakersfield, CA: Self Published, 2001), 138.

²⁵ Ron Clouzet, *Cea mai mare nevoie a adventismului: Revărsarea Duhului Sfânt* (Nampa, ID: Pacific Press Pub. Assn., 2011), 47 (eng).

²⁶ Ellen G. White, „Biserica Laodicea”, *Mărturii*, vol. 1, 186; 3 iunie 1859.

²⁷ Ron Clouzet, *Cea mai mare nevoie a adventismului*, 48-49; Lewis R. Walton, *Morning's Trumpet*, 138-141.

efectul soliei. Am văzut că această solie nu avea să-și împlinească lucrarea doar în câteva luni. Scopul ei este de a-i trezi pe cei din poporul lui Dumnezeu, de a le arăta cât sunt de decăzuți și de a-i conduce la o pocăință profundă, pentru a se putea bucura de prezența lui Isus și a fi potriviți pentru strigarea cea mare a celui de-al treilea înger... Dacă s-ar fi acordat deplină atenție sfatului Martorului Credincios, Dumnezeu ar fi lucrat cu o putere mai mare pentru poporul Său... .

Mulți acționau mânați de sentimente, și nu din principiu și credință, și această solie solemnă, înfricoșătoare, i-a mișcat. Aceasta a lucrat asupra sentimentelor lor, le-a stârnit temerile, însă nu s-a realizat lucrarea desemnată de Dumnezeu. El citește limita. Pentru ca cei din poporul Său să nu fie înșelați cu privire la ei înșiși, El le oferă timp pentru ca acea exaltare a simțurilor să poată trece, și apoi îi pune la încercare pentru a vedea dacă ascultă de sfatul Martorului Credincios... Aceia care înfruntă fiecare punct și fac față cu succes fiecărui test, oricare ar fi prețul, au dat atenție sfatului Martorului Credincios și vor primi ploaia târzie, și astfel vor fi corespunzători pentru a fi luați la cer.”²⁸

În 1868, Ellen White vorbea despre „lunga noapte de întunecime”, dar a recunoscut că în mila Sa, Dumnezeu și-a amânat venirea, deoarece „atât de mulți aveau să fie găsiți nepregătiți. Dorința lui Dumnezeu de a nu-și găsi poporul nepregătit a fost motivul pentru lunga întârziere.”²⁹ Dar o astfel de afirmație nu a pus *vina* asupra lui Dumnezeu pentru întârziere, dar nici nu nega apelul lui Dumnezeu ca poporul laodicean să se pocăiască înainte ca El să se poată întoarce. De fapt, eșecul de a lua aminte la acel apel a fost motivul care a pus în pericol destinul veșnic al poporului Său. Dacă El s-ar fi întors fără întârziere, câți dintre cei vii ar fi fost salvați?

---

²⁸ Ellen G. White, „Biserica Laodicea”, *Mărturii*, vol. 1, 185-187; 3 iunie 1859.

²⁹ Ellen G. White, „Testimony for the Church at Olcott, N.Y.”, *Mărturii*, vol. 2, 194; 12 iunie 1868.

În 1873, Ellen White a scris o serie de articole în patru părți despre Biserica Laodicea în revista *Review*.³⁰ Ea a declarat că mesajul Martorului Credincios nu își atinsese scopul Lui. Poporul a continuat să doarmă în păcatele sale, întrebându-se de ce *Mărturiile* îi acuzau neîncetat de apostazie și păcate îngrozitoare: „Noi iubim adevărul; ne îmbogățim; nu avem nevoie de aceste mărturii pline de muștrări și avertizări.” Dar acest răspuns demonstra că cel mai mare motiv pentru care poporul lui Dumnezeu se găsea într-o stare de orbire spirituală era că ei „nu vor să accepte reproșurile. Mulți au disprețuit muștrările și avertizările ce le-au fost aduse. Martorul Credincios condamnă starea de încropeală a poporului lui Dumnezeu, postura lor dându-i lui Satana o mare putere asupra lor în acest timp de așteptare, de veghere.”

Lui Ellen White i s-a arătat că „necredința în mărturiile de avertizare, încurajare și muștrare îndepărtează lumina de la poporul lui Dumnezeu.” Ea îi încuraja pe pastori să nu neglijeze mesajul către laodiceeni, un mesaj care nu este liniștitor: „Domnul nu le spune: Sunteți destul de corecți; ați suportat pedepse și reproșuri pe care nu le-ați meritat niciodată; ați fost descurajați în mod inutil prin severitate; nu sunteți vinovați de relele și păcatele pentru care ați fost muștrați. Martorul Credincios declară că, atunci când crezi că te afli cu adevărat într-o stare de prosperitate, de fapt ai nevoie de tot.”³¹

Deși starea laodiceeană este o boală individuală, există totuși și ramificații la nivel de comunitate. Ca și întreg, biserica a suferit de simptomele bolii. Acest lucru nu se observa nicăieri mai bine decât în centrul lucrării din Battle Creek. În 1875, Ellen White descria situația astfel:

„După cum inima omenească trimite curentul de viață al sângelui în toate părțile trupului, așa afectează și conducerea din acest loc - sediul central al bisericii noastre - întregul corp al credincioșilor. Dacă inima fizică este sănătoasă, sângele care este trimis din ea prin organism este de asemenea sănătos; dar dacă acest izvor nu este curat, organismul întreg ajunge bolnav prin otrava lichidului vital. Așa este și cu noi. Dacă inima lucrării ajunge stricată, biserica

³⁰ Ellen G. White, „The Laodicean Church”, *Review and Herald*, 16, 23, 30 septembrie; 7 octombrie 1873.

³¹ *Ibid.*, 16 septembrie 1873; în *Mărturii*, vol. 3, 254, 255, 257.

întreagă, în diferitele ei ramuri și interese, răspândită în străinătate, pe toată fața pământului, suferă la rândul ei.

Lucrarea principală a lui Satana este concentrată la sediul central al credinței noastre. El nu curmă nicio strădanie de a-i corupe pe bărbații din pozițiile de răspundere și de a-i convinge să fie necredincioși față de diferitele lor răspunderi. El insinuează bănuielile și invidiile lui în mintea celor a căror ocupație este să facă cu credințioșie lucrarea lui Dumnezeu. În timp ce Dumnezeu încearcă să pună la probă aceste ajutoare și îi pregătește pentru posturile lor, Satana face tot ce poate să-i înșele și să-i ademenească pentru ca să poată fi nimiciți nu numai ei înșiși, ci să poată influența și pe alții să facă rău și să lezeze lucrarea cea mare. El caută prin toate mijloacele care îi stau la îndemână să zdruncine încrederea poporului lui Dumnezeu în glasul de avertizare și muștrare prin care Dumnezeu intenționează să curețe biserica și să facă să prospere cauza Sa. Planul lui Satana este să slăbească credința poporului lui Dumnezeu în Mărturii.”³²

Din acest motiv, mesajul către Laodicea este direcționat către „îngerul bisericii” – conducerea – al cărui răspuns și influență va pătrunde până la întreaga turmă. Tocmai din acest motiv Satana a luptat cu atâta putere să abată lucrarea Martorului Credincios, care trebuia să ajungă la poporul lui Dumnezeu, în inima lucrării, în Battle Creek. Furia lui cea mai puternică față de biserica rămășiței a fost îndreptată înspre poruncile lui Dumnezeu și mărturia lui Isus Hristos, care este Duhul Profeției (Apoc. 12:17; 19:10).

În 1882, lui Ellen White i-a fost arătat din nou că „necredința în mărturie” a crescut tot mai mult „pe măsură ce poporul s-a îndepărtat de Dumnezeu. Acest lucru este prezent în rândurile noastre, în tot câmpul.”³³ În deceniile 1870 și 1880, fariseismul avea să se furișeze în biserică printr-o apărare falsă a legii, subminând astfel atât legea cât și Evanghelia. Până în 1886, Ellen White a fost avertizată că „înaintea noastră stătea un timp de încercare și mari rele aveau să fie rezultatul fariseismului, care a pus stăpânire în mare măsură peste cei care ocupă poziții importante în

---

³² Ellen G. White, „Muștrări necesare”, *Mărturii*, vol. 4, 211; 5 ianuarie 1875.

³³ Ellen G. White, „Mărturiile desconsiderate”, *Mărturii*, vol. 5, 76; 20 iunie 1882.

lucrarea lui Dumnezeu.”³⁴ Până în 1888 ea a declarat că fariseismul fusese la lucru, influențând tabăra din Battle Creek și bisericile adventiste de ziua a șaptea au fost afectate.”³⁵

În mod inevitabil această condiție avea să amâne întoarcerea lui Hristos. În 1883, Ellen White privea înapoi, la aproape 40 de ani de la dezamăgirea din 1844 și înspre lucrarea pe care Dumnezeu o încredințase poporului Său „ca să fie împlinită pe pământ.” Solia celui de-al treilea înger trebuia dată, mințile credincioșilor trebuiau îndreptate spre lucrarea de ispășire din Sanctuar, reforma Sabatului trebuia să înainteze, lumea trebuia avertizată prin marea strigare și poporul lui Dumnezeu trebuia curățit prin ascultarea de adevăr, făcându-i în stare să stea fără vină la venirea lui Hristos. Dar acum se vedea o întârziere de care Dumnezeu nu era responsabil:

„Dacă, după marea dezamăgire din 1844 ar fi rămas neclintii în credință și ar fi urmat uniți pe calea deschisă de providența lui Dumnezeu, primind solia îngerului al treilea și propovăduind-o [marea strigare] cu puterea Duhului Sfânt [ploaia târzie] în lume, adventiștii ar fi văzut mântuirea lui Dumnezeu. Domnul ar fi lucrat cu putere împreună cu eforturile lor, lucrarea ar fi fost încheiată, iar Hristos ar fi venit deja pentru a-i da poporului Său răsplata...

Timp de patruzeci de ani necredința, murmurarea și răzvrătirea au ținut Israelul din vechime în afara Canaan-ului. Aceleași păcate au amânat intrarea Israelului modern în Canaan-ul ceresc. Făgăduințele lui Dumnezeu nu au dat greș în niciuna dintre cele două situații. Necredința, spiritul lumesc, lipsa de consacrare și certurile din așa-zisul popor declarat al lui Dumnezeu sunt cele care ne-au ținut atât de mulți ani în această lume a păcatului și întristării.”³⁶

---

³⁴ Ellen G. White către G. I. Butler, scrisoarea 21, 14 oct. 1888; în *Materialele 1888*, 93 (eng).

³⁵ Ellen G. White, „Experience Following the Minneapolis Conference”, *Manuscrisul 30*, iunie 1889; în *Materialele 1888*, 356 (eng).

³⁶ Ellen G. White, *Manuscrisul 4*; 1883; în *Evangelizare*, 695, 696 (eng).

În 1884, Ellen White a atras din nou atenția cititorilor ei înspre „istoria Israelului din vechime” ca fiind „o ilustrație izbitoare a experienței trecute a adventiștilor.” Din nou, ea a indicat faptul că Hristos „ar fi venit ca să își mântuiască poporul Său” dacă mișcarea adventă unită ar fi primit lumina și puterea lui Dumnezeu și ar fi proclamat mesajul de avertizare pentru această lume.³⁷ Ea a repetat aceleași idei în *Marea Luptă*, publicată în primăvara anului 1888.³⁸ Dar faptul că Domnul era pregătit să încheie lucrarea înainte de 1888 nu a anulat nevoia pentru solia pe care El a trimis-o prin Jones și Waggoner la Conferința de la Minneapolis. Solia lor a fost mesajul culminant către laodiceeni – începutul ploii târzii și mesajul mării strigări. Dumnezeu ar fi trimis solia mai repede, dacă ar fi avut mesageri care să primească.³⁹ Ideea centrală este că mesajul care trebuie să lumineze tot pământul cu slava sa este același mesaj pentru toate timpurile. Solia pe care Dumnezeu a trimis-o prin Jones și Waggoner ar fi fost aceeași și înainte de sosirea lor și va fi aceeași atunci când va fi dată din nou poporului advent înainte de întoarcerea lui Hristos.^{40*} Acest mesaj este învăluit în chemarea la pocăință adresată laodiceenilor.

Astfel, în 1888, „Domnul, în marea Sa îndurare a trimis cea mai prețioasă solie prin frații Waggoner și Jones. Această solie a avut scopul de

³⁷ Ellen G. White, *Spirit of Prophecy*, vol. 4, 291; 1884.

³⁸ Ellen G. White, *Marea Luptă*, ed. 1888, 457, 458 (eng).

³⁹ Ron Duffield, *Întoarcerea Ploii Târzii*, vol. 1, 42-44.

⁴⁰ Comentând pe marginea afirmației lui Ellen White din 1883, George Knight încearcă să ajungă la următoarele concluzii: „În 1883, Ellen White susținea că Isus ar fi putut fi venit imediat după 1844, idee care are consecințe uimitoare pentru cei care pun un accent foarte mare pe teologia din 1888, 1893 sau 1895 a lui Jones, Waggoner sau Prescott. Implicația este clară: Hristos s-ar fi putut întoarce înainte de 1888 – și anume, înainte ca Jones și Waggoner să fi predicat despre interpretarea Evangheliei. Din acest motiv nu ne ajută foarte mult să construim foarte mult pe temelia teologiei lor distructive. Nici mesajul lor și nici interpretarea lor specifică a Evangheliei nu este importantă, ci Evanghelia în sine.” (*Angry Saints*, 126-128). Dar „Evanghelia în sine” a fost interpretată diferit de către Uriah Smith, G.I. Butler și mulți alții în era 1888 și acest lucru este înțeleș greșit de către evanghelici și creștinismul catolic de astăzi. Doar acea Evangheliie care conține remediile divine ale Martorului Credincios va fi suficientă. Solia pe care Dumnezeu le-a dat-o lui Jones și Waggoner, și pe care Ellen White a susținut-o, contează. Dumnezeu așteaptă ca același mesaj al Evangheliei să fie proclamat și astăzi.

a-L aduce în atenția oamenilor pe Mântuitorul înălțat ca jertfă pentru păcatele întregii lumi. Ea a prezentat îndreptățirea prin credința în Garantul divin, a invitat oamenii să primească neprihănirea lui Hristos, care se manifestă prin ascultarea de toate poruncile lui Dumnezeu.”⁴¹ Dar Ellen White a mai definit solia îndreptățirii prin credință ca fiind „lucrarea lui Dumnezeu prin a pune slava omului în țărână și de a face pentru om ceea ce nu stă în puterea lui să facă pentru el însuși. Când oamenii își văd nevrednicia lor, atunci sunt pregătiți să fie îmbrăcați cu neprihănirea lui Hristos.”⁴² Nu este deloc surprinzător faptul că Satana „nu dorea ca acest adevăr să fie prezentat cu claritate; căci el știe că dacă poporul îl primește pe deplin, puterea lui va fi sfărâmată.”⁴³ Astfel că, prin atitudini fariseice, dezbinare, necredință și îndoială în Mărturiile Spiritului Profeției, Satana a ținut captivă biserica în starea laodiceană.

În decembrie 1888, imediat după Conferința de la Minneapolis, Ellen White afirma din nou că „mesajul către Laodicea poate fi aplicat poporului lui Dumnezeu din această vreme.” Indiferența față de orice sfat din partea Domnului, pierderea zelului pentru adevăr și indiferența față de „lumina conținută în Mărturii” a constituit o parte a acestei cauze.⁴⁴ Dar pe măsură ce ea continua să atragă atenția înspre mesajul către Laodicea pe durata întâlnirilor de tabără din vara anului 1889, ea a făcut legătura între remediile divine și mesajul de la Minneapolis.⁴⁵

Până în august 1890, după aproape doi ani de bătălii pe tema prețioasei solii despre neprihănirea prin credință, ea exprima starea generală de declin din biserică: „De la întâlnirea de la Minneapolis am văzut starea Bisericii Laodicea ca niciodată înaintea. Am auzit musturarea lui Dumnezeu rostită pentru cei care se simt mulțumiți, care nu își simt

---

⁴¹ Ellen G. White către O.A. Olsen, scrisoarea 57, 1 mai 1895; în *Mărturii pentru pastori*, 91, 92 și *Materialele 1888*, 1336 (eng).

⁴² Ellen G. White către fratele și sora Maxson, scrisoare, 12 oct. 1896; în *Manuscript Releases*, vol. 20, 117.

⁴³ Ellen G. White, „Camp-Meeting at Rome, N.Y.”, *Review and Herald*, 3 septembrie 1889.

⁴⁴ Ellen G. White, „Our Duties and Obligations”, *Review and Herald*, 18 decembrie 1888.

⁴⁵ Ellen G. White, „Christ and the Law”, manuscrisul 5, predică, 19 iunie 1889; în *Materialele 1888*, 341-345; „Camp-Meeting at Ottawa, Kansas”, *Review and Herald*, 23 iulie 1889.

goliciumea spirituală... La fel ca și iudeii, mulți și-au închis ochii ca să nu vadă.” Dumnezeu a permis ca lumina să strălucească în rândurile adventiștilor, dar cei care „pretind a crede adevărul” nu au acționat pe baza acestuia, nici cei care „au disprețuit harul divin,” cu toții sunt niște fecioare neînțelepte. Apelul Martorului Credincios a primit acum o semnificație mult mai cuprinzătoare, ca niciodată înainte.

„Starea bisericii reprezentată de fecioarele neînțelepte, mai este reprezentată ca fiind starea de laodicean...”

Cei care își dau seama de nevoia lor de pocăință față de Dumnezeu și credință în Domnul nostru Isus Hristos, vor avea o căință a sufletului, se vor pocăi de împotrivirea lor față de Duhul Domnului. Ei își vor mărturisi păcatul de a fi refuzat lumina pe care Cerul, cu atâta har, le-a trimis-o și ei vor părăsi păcatul care a întristat și supărat Duhul Domnului. Ei se vor smeri și vor accepta puterea și harul lui Hristos, recunoscând mesajul de avertizare, mustrare și încurajare.”⁴⁶

Imediat după sosirea sa în Australia, în decembrie 1891, Ellen White și-a înălțat glasul din nou, îndreptând poporul lui Dumnezeu înspre chemarea înaltă care le fusese adresată: „Isus nu te-a căutat pe tine și pe mine pentru că eram prietenii Lui; căci noi ne depărtaserăm de El și nu eram împăcați cu Dumnezeu. Când încă eram păcătoși Hristos a murit pentru noi. Dar El ne-a promis că ne va da Duhul Său cel Sfânt, ca să putem fi asimilați la natura Sa, schimbați după chipul Său.” Ellen White a proclamat remediile divine care erau oferite bisericii Laodicea, care aveau să aducă următoarele schimbări: „Cumpără credință și dragoste, frumoasele și prețioasele trăsături ale Răscumpărătorului, care ne vor ajuta să găsim calea înspre inimile celor care nu îl cunosc, care sunt reci și înstrăinați de El prin necredință și păcat. El ne invită să cumpărăm haina albă, care este neprihănirea Sa glorioasă: și alifie pentru ochi, pentru ca să

---

⁴⁶ Ellen G. White, „The Righteousness of Christ,” *Review and Herald*, 19 aug. 1892, 497; „The Righteousness of Christ, (concluzie),” 26 aug. 1890, 513; în *Materialele 1888*, 695. Pentru un context mai amplu al acestui articol, vezi Ron Duffield, *Întoarcerea Ploii Târzii*, vol. 1, 417-419.

putem discerne lucrurile spirituale. Ah, nu vom deschide noi ușa inimii pentru acest vizitator ceresc?”⁴⁷

În mai multe scrisori din anul următor, Ellen White a continuat să privească mesajul către Laodicea ca fiind mesajul pentru acea vreme. Într-o scrisoare adresată lui Uriah Smith la sfârșitul lunii august, 1892, Ellen White l-a confruntat din nou pentru opoziția sa continuă față de A.T. Jones și pentru publicarea de articole contracarante în *Review*. Ea i-a spus lui Smith că „Dumnezeu revarsă asupra poporului Său mari binecuvântări, dându-le pastori credincioși, onești.” Dumnezeu împuternicea acești mesageri „prin Duhul Sfânt să strige cu tărie, să nu cruțe nimic, să își înalțe glasurile asemenea unei trâmbițe”, dând o solie de avertizare hotărâtă înaintea poporului Său, „pentru ca ei să fie treziți și convinși de păcatele lor și să fie conduși la pocăință și reformă.” Dar în timp ce era rostită această solie, alții erau la lucru „pentru a contracara lucrările lui Dumnezeu prin agenții Săi.”

Ellen White și-a încheiat scrisoarea îndreptând atenția lui Smith înspre apelul Martorului Credincios: „Trebuie să luăm aminte la sfatul Martorului Credincios. Când poporul lui Dumnezeu își smerește sufletul înaintea Lui, căutând în mod personal Duhul Său cel Sfânt, din toată inima, atunci se va auzi de pe buze omenești o mărturie ca cea redată în următorul verset: «După aceea, am văzut coborându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui.»”⁴⁸ Implicațiile erau evidente; Smith încă lucra pentru a contracara lucrarea lui Jones și Waggoner și solia pe care Dumnezeu o trimisese prin ei. A răspunde apelului Martorului Credincios însemna a te pocăi și a accepta remediile Sale, care aveau să conducă la ploaia târzie și marea strigare în toată plinătatea lor. Ellen White a trimis scrisoarea către Smith prin mâinile lui A.T. Jones, scrisoare care a ajuns și la O.A. Olsen.⁴⁹

---

⁴⁷ Ellen G. White, „Ye are Complete in Him,” predică, 19 dec. 1891; în *Bible Echo*, 15 ian. 1892, 18.

⁴⁸ Ellen G. White către Uriah Smith, scrisoarea 25b, 30 august 1892; în *Materialele 1888*, 1004, 1008 (eng).

⁴⁹ Ellen G. White către A.T. Jones, scrisoarea 16j, 2 septembrie 1892; în *Materialele 1888*, 1036; A.T. Jones către Ellen White, 8 octombrie 1892; în *Manuscript and Memories of Minneapolis*, 226.

În septembrie, Ellen White a trimis din nou o scrisoare către Uriah Smith. De această dată ea a fost și mai clară cu privire la mesajul Laodicean și legătura lui cu mesajul de la Minneapolis:

„Cuvântul lui Dumnezeu nu poate lucra eficient în inimă când este barat de necredință. Solia pe care au vestit-o mesagerii este solia către biserica Laodicea. [Apocalipsa 3:14-20, citată.] Această solie nu a avut influența pe care ar fi trebuit să o aibă asupra minții și inimii credincioșilor. Adevărata stare a bisericii trebuie să fie prezentată înaintea oamenilor și ei trebuie să primească Cuvântul lui Dumnezeu, nu ca pe ceva omenesc, ci ca și Cuvânt al lui Dumnezeu. Mulți au tratat solia către Laodicea în forma în care a ajuns la ei, ca pe cuvântul omului. Atât solii cât și solia au fost priviți cu îndoială de către cei care ar fi trebuit să fie primii în a discerne că este Cuvântul lui Dumnezeu și în a acționa potrivit ei. Dacă ar fi primit cuvântul lui Dumnezeu trimis la ei, ei nu ar fi acum în întuneric...

Solia care ne-a fost dată prin A.T. Jones și E.J. Waggoner este solia lui Dumnezeu către biserica Laodicea și va fi vai de acela care pretinde a crede adevărul și totuși nu reflectă altora razele date de Dumnezeu. Frate Smith, dacă nu ai fi avut prejudecăți, dacă nu te-ar fi afectat rapoartele date și nu te-ar fi determinat să-ți barezi inima ca să nu pătrundă în tine ceea ce au prezentat acești bărbați, dacă, asemenea nobililor bereeni ai fi studiat Scriptura pentru a vedea dacă mărturia lor este în acord cu învățătura acesteia, ai fi fost pe un teren sigur și ai fi fost mult mai avansat în experiența creștină...

Multe și confuzele idei în ceea ce privește neprihănirea lui Hristos și îndreptățirea prin credință sunt rezultatul poziției pe care ai luat-o față de om și față de solia trimisă de Dumnezeu. Dar, ah, Isus dorește să-ți ofere cele mai bogate binecuvântări...

Mesajul către Laodicea a fost vestit. Primește acest mesaj în toate fazele lui și fă-l să sune cu putere către oameni, oriunde Providența deschide calea. Îndreptățirea prin

*credință și neprihănirea lui Hristos sunt temele care urmează să fie prezentate unei lumi care piere. Ah, dacă ai deschide ușa inimii tale în fața lui Isus!*⁵⁰

Ellen White nu se putea exprima mai clar; Jones și Waggoner au fost trimiși cu solia care trebuia să deschidă porțile cerului. Dacă ar fi fost acceptată de către conducere și membrii laici, atunci ar fi mers în întreaga lume. Cu două săptămâni înainte, Ellen White a făcut declarații asemănătoare către S.N. Haskell într-o scrisoare care vorbea despre vremurile impresionante în care trăiau. După ce a citat din Apocalipsa, capitolul 3, Ellen White a exprimat din nou marea nevoie de pocăință spunând chiar că, prin solii aleși ai lui Dumnezeu, El stătea la ușă și bătea:

„E nevoie urgentă de pocăință atunci când ne gândim ce șansă am dat lumii să se îndoiască de adevărul creștinismului. Ca având o mare lumină, astăzi, noi suntem mai vinovați decât orice alt popor înaintea lui Dumnezeu...

Aceste avertizări și invitații nu ar mai trebui privite cu o indiferență rece. Bunurile cerului sunt oferite bisericilor noastre...

Îmbrăcat cu propria ta neprihănire, tu te simți desăvârșit, umblând în scânteile propriei tale lumini, tu nu îți vezi defectele de caracter. Ai nevoie de haine țesute în războiul cerului, pentru ca goliciunea ta să nu te facă de rușine în ziua Domnului. Voi trăiți într-o auto-amăgire vinovată, deoarece voi vă distanțați de lumina și comorile bogate ale harului lui Dumnezeu. Voi credeți că sunteți bogați când de fapt sunteți în faliment. Întreaga voastră viață a fost o minciună.

Deschide ușile, spune vânzătorul ceresc. Avertizările au fost aproape în zadar. Fiecare fisură a inimii a rămas sigilată. Laodiceenii infatuați L-au închis pe Isus afară. Spiritul lumesc, îndreptățirea proprie, mândria și starea de căldicei au ținut atât de mult sufletele legate în lanțurile necredinței încât acum, când se aude glasul Mântuitorului prin solii Săi,

---

⁵⁰ Ellen G. White către Uriah Smith, scrisoarea 24, 19 septembrie 1892; în *Materialele 1888*, 1051-1054.

răzvrătirea și încăpățânarea sufletului sunt adăugate pentru a mări și mai mult vina. Îmbrăcați cu hainele lor ale auto-îndreptăririi, fără valoare, ei se simt insultați atunci când li se spune că sunt goi. Se aude glasul Mântuitorului: «Iată, prin solii Mei aleși eu stau la ușă și bat.» Îl vei lăsa să intre? Vei deschide tu inima la influența sfântă, care supune, alinătoare a harului lui Hristos? Îți poți ține inima închisă față de dragostea Sa și de bogățiile harului Său? Îl vei lăsa pe Satan să triumfe în amăgirea ta îngrozitoare, că nu ai nevoie de nimic?»⁵¹*

Ivindu-se la orizont Conferința Generală din 1893, Ellen White a încercat din nou să atragă atenția pastorilor înspre solia către Laodicea. „Fără îndoială trăim în pericolele ultimelor zile,” declara Ellen White la începutul scrisorii ei de cincisprezece pagini. Adevărurile care cercetau inima au continuat să „fie neglijate de biserici cu indiferență.” Acum, „singura speranță pentru bisericile noastre, astăzi, este să se pocăiască și să se întoarcă la faptele sale dintâi.” Ea a pledat la „frații care se vor întruni la Conferința Generală [1893] să ia seama la solia dată Laodiceei. În ce stare de orbire se află! Acest subiect a fost adus în atenția voastră din nou și din nou, dar nemulțumirea voastră față de starea voastră spirituală nu a fost profundă și destul de dureroasă pentru a aduce reformă.” Din nou, Ellen White s-a întors la solia și la solii de la Minneapolis. Cum au fost ei tratați? Vom cita aici mai multe pasaje din scrisoare:

„Eu pun întrebarea: Ce înseamnă disputele și certurile dintre noi? Ce înseamnă acest spirit aspru, tare ca fierul, care se vede în bisericile și în instituțiile noastre, și care este atât

⁵¹ Ellen G. White către S. N. Haskell, scrisoarea 30a, 5 septembrie 1892, nepublicată. După cum s-a spus și mai sus, Ellen White a declarat că ideile confuze despre învățătura neprihănită prin credință apăruseră ca urmare a opoziției față de solia 1888. Mai mult, ea a mai declarat că Isus, prin solii Săi aleși (Jones și Waggoner, etc.), stătea la ușă cu adevăratele remedii pentru biserică. Acum, la 125 de ani mai târziu, istoricii adventiști moderni, precum Desmond Ford, Burt Haloviak, George Knight și Woodrow Whidden ne informează că, de fapt Jones și Waggoner au adus solia de confuzie în biserică, încă din anul 1889. Vezi Ron Duffield, *Întoarcerea Ploii Târzii*, vol. 1, 239-241.

de neasemănător lui Hristos? Am o tristețe adâncă a inimii pentru că am văzut cât de ușor este criticat un cuvânt sau o acțiune a fratelui Jones sau Waggoner. Cât de ușor trec multe minți cu vederea tot binele care a fost făcut prin intermediul lor în ultimii câțiva ani, fără să vadă nici o dovadă că Dumnezeu lucrează prin intermediul acestor instrumente. Ei vânează ceva ca să condamne, și atitudinea lor față de acești frați care au fost angajați cu zel în a face un lucru bun, arată că sentimente de dușmănie și de amărăciune se află în inimă. Ceea ce este necesar, este puterea de convertire a lui Dumnezeu asupra inimilor și minților. Încetați să vă priviți frații cu suspiciune.⁵² * ...

Mulți s-au convins că au întristat pe Duhul lui Dumnezeu prin rezistența lor în fața luminii, dar nu au vrut să moară față de sine și au amânat să facă lucrarea de umilire a inimii și de mărturisire a păcatelor. Ei nu ar recunoaște că mustrarea a fost trimisă de Dumnezeu sau că învățătura a fost din cer, până când nu este eliminată orice umbră de îndoială. Ei nu au umblat în lumină. Ei au sperat să iasă din dificultate într-un fel mai ușor decât prin mărturisirea păcatelor și Satana i-a prins și i-a ispitit, iar ei au avut putere slabă pentru a-i rezista.

Dovezi după dovezi au fost aduse, dar au refuzat să le recunoască. Prin atitudinea lor încăpățânată, ei și-au dezvăluit boala sufletului care era asupra lor, pentru că nici o dovadă nu îi putea mulțumi. Îndoiala, necredința, prejudecata și încăpățânarea au ucis întreaga dragoste din sufletele lor. Ei au cerut siguranță perfectă, dar aceasta nu este compatibilă cu credința. Credința nu se bazează pe certitudine, ci pe dovadă. Demonstrația nu este credință.

Dacă razelor de lumină care au strălucit la Minneapolis li s-ar fi permis să își exercite puterea convingătoare asupra celor care au stat împotriva luminii, dacă toți ar fi renunțat la

---

⁵² Nimic nu ar putea descrie mai bine lucrarea biografică a unor istorici adventiști moderni în încercarea de a-i discredita pe Jones și Waggoner. Chiar și așa, lucrările lor prezintă dovezi că ei sunt conduși mai mult de agendele evanghelice ale teologiei personale și nu de o examinare onestă și corectă a istoriei adventiste.

căile lor și și-ar fi supus atunci voința Duhului lui Dumnezeu, ar fi primit cele mai bogate binecuvântări, ar fi dezamăgit vrăjmașul și ar fi stat ca bărbați adevărați, credincioși convingerilor lor. Ei ar fi avut o experiență bogată. Dar eul a spus: nu. Eul nu a fost dispus să fie zdrobit. Eul s-a luptat să aibă stăpânire.

Fiecare dintre aceste suflete vor fi testate din nou în punctele în care au eșuat atunci. Ei au acum mai puțină claritate a judecății, mai puțină supunere, mai puțină dragoste adevărată pentru Dumnezeu și pentru frați, decât înaintea încercării și testului de la Minneapolis. În cărțile cerului sunt înregistrați cu lipsă. Eul și pasiunea au dezvoltat caracteristici urăcioase.

Din acel moment, Domnul a dat din abundență dovezi privind soliile de lumină și mântuire. Nu le puteau fi date mai multe ocazii, mai multe chemări tandre, ca ei să poată face ceea ce ar fi trebuit să facă la Minneapolis. Lumina a fost retrasă de la unii, și de atunci ei au umblat în lumina lor. Nimeni nu poate spune cât de multe pot fi în joc, atunci când se neglijează conformarea față de apelul Duhului lui Dumnezeu.

Va veni vremea când mulți vor fi dornici să facă orice și tot ce este posibil pentru a avea șansa de a mai auzi apelul pe care l-au respins la Minneapolis. Dumnezeu le-a mișcat inimile, dar mulți au cedat unui alt spirit, care pune în mișcare pasiunile lor josnice. Oh, dacă aceste biete suflete ar face o lucrare profundă înainte de a fi prea târziu pentru totdeauna! Oportunități mai bune nu vor veni niciodată, sentimente mai profunde ei nu vor avea.”⁵³

---

⁵³ Ellen G. White către O.A. Olsen, scrisoarea 19d, 1 septembrie 1892; în *Materialele 1888, 1018, 1026-1031.*

6

Ascultarea de sfatul Martorului Adevărat

Patruzeci de ani de istorie laodiceeană se întindeau acum înaintea lui W.W. Prescott, aflat în fața celor adunați la Battle Creek Tabernacle în acea seară de marți de la sfârșitul lui ianuarie 1893. O mare parte din materialul scris de Ellen White despre solia laodiceeană, atât înainte, cât și după Minneapolis 1888, trecuse prin mâinile lui Prescott, aducându-i în inimă convingerea și pocăința, în mai multe ocazii.¹ În lumina acestei istorii și în contextul ei, Prescott urma acum să continue să-și prezinte seria de prelegeri referitoare la făgăduința Duhului Sfânt și la nevoia de a da ascultare soliei laodiceene.

Prescott simțea că singura solie pe care o putea aduce în acea seară era ca atât el, cât și toți cei prezenți „să înceapă să-și mărturisească păcătoșenia în fața lui Dumnezeu, cu umilință în suflet, cu adâncă părere de rău înaintea lui Dumnezeu, pentru a fi plini de râvnă și a se pocăi”. Venise vremea „când lumina a început să strălucească, adică lumina care trebuie să lumineze întreg pământul cu slava ei” și numai celor care „și-au curățit sufletele de necurăție; adică s-au pocăit de păcatele lor, iar Dumnezeu le-a șters” li se va permite să ia parte la lucrarea de încheiere:

„Nu știu de ce anume va fi nevoie, sunt sigur, dar mi se pare câteodată că va fi ceva care să ne trezească,

---

¹ Ellen G. White, către J.S. Washburn și soția lui, Scrisoarea 32, 8 ianuarie 1891; în *Materialele 1888*, 850; Gilbert M. Valentine, *The Shaping of Adventism*, 30.

făcându-ne conștienți de felul în care Dumnezeu privește păcatul și de modul în care ne vede pe noi. Însă noi am refuzat avertizarea Duhului Sfânt și învățătura pe care a trimis-o și mărturiile pe care ni le-a trimis din nou și din nou cu privire la acest lucru: «pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești». De ani de zile tocmai aceasta a fost avertizarea: pocăiește-te! pocăiește-te! pocăiește-te! Însă noi nu am ascultat de această mărturie, ci am ajuns la punctul în care spunem: «Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic». Și totuși, vă spun că dacă a existat vreodată o adunare de oameni săraci, atunci aceasta e adunarea aceea...

Sunt perfect conștient că vorbesc cât se poate de clar și nu spun aceste lucruri fără a fi cugetat și a mă fi rugat înainte. Rostesc ceea ce cred că este solia lui Dumnezeu pentru sufletele noastre, al meu și ale voastre. Spun că este timpul să fim plini de râvnă și să ne pocăim, pentru ca revărsarea specială a Duhului lui Dumnezeu să vină peste noi fără să ne nimicească. Dacă nu ne vom ruga cu seriozitate pentru aceasta, eu spun că pur și simplu așa ceva înseamnă moarte, pentru voi și pentru mine...

Nu putem veni la această adunare, la acest institut și la această Conferință și să continuăm zi după zi într-un mod ușuratic. E vremea ca fiecare să tremure cu adevărat pentru mântuirea propriului său suflet... Pentru fiecare dintre noi există o lucrare personală ce trebuie împlinită, în legătură cu această adunare, iar această lucrare constă în cercetarea solemnă a inimii înaintea lui Dumnezeu, în ascultarea de Cuvântul Său și în pocăință, pentru ca să putem primi această putere...

Îmi plac ocaziile în care ne strângem laolaltă și ascultăm aceste învățături și explicarea Cuvântului lui Dumnezeu. Îmi plac foarte mult toate acestea. Dar vă spun, putem să tot venim aici, săptămână după săptămână, an

după an, și totuși să nu ne conformăm planului lui Dumnezeu cu privire la timpul acesta.”²

Cu adevărat, trăiau vremuri solemne. De abia și-a terminat Prescott prelegerea, că A.T. Jones a reluat încă o dată subiectul celei de-a treia solii îngeresti. El a continuat să arate evenimentele din Statele Unite care erau o împlinire a profeției biblice despre ridicarea unei icoane fiarei (Apocalipsa 13 și 14). Și chiar în 1892, când avea loc ridicarea acestei icoane, venise vestea ce confirma că începuse să se audă „marea strigare” a celui de-al treilea înger. Oare de ce nu au putut cădea de acord „că marea strigare se auzea chiar atunci”?

Jones și-a încheiat predica citând din scrisoarea din vara anterioară a lui Ellen White pentru Uriah Smith: „Să presupunem că atenția noastră nu s-ar mai îndrepta asupra diferențelor de opinie și că am urma sfatul Martorului Adevărat. Când cei din poporul lui Dumnezeu își smeresc sufletul înaintea Lui, căutând fiecare personal Duhul Său cel Sfânt cu toată inima, de pe buzele oamenilor se va auzi atunci o mărturie așa cum se descrie în acest verset: «După aceea, am văzut coborându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui». Chipurile vor străluci reflectând dragostea lui Dumnezeu, buzele atinse de foc sfânt vor rosti «Sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat».”³

Joi seara, Prescott a reluat tema de unde rămăsese cu o seară înainte, întrucât căuta să-i convingă pe ascultători de nevoia lor de pocăință deplină. La fel ca în cazul lui Iov și al celor care ascultau cuvintele ucenicilor în ziua Cincizecimii, „vederea slavei și neprihăririi lui Isus Hristos” a dus la detestarea eului păcătos. La fel a fost și cu Ezra, slujitorul lui Dumnezeu, care și-a simțit păcătoșenia când a condus pe Israel în rugăciune sinceră pentru păcatele lor și pentru păcatele poporului. Dar ce s-a întâmplat cu cei adunați la Battle Creek în 1893?

„Ei bine, suntem învățați că slujitorii lui Dumnezeu trebuie «să plângă între tindă și altar și să zică: ‘Doamne,

---

² W. W. Prescott, „The Promise of the Holy Spirit, No. 2”, *General Conference Daily Bulletin*, 31 ianuarie 1893, 65-67.

³ A.T. Jones, „Solia îngerului al treilea, Nr. 3”, *General Conference Daily Bulletin*, 31 ianuarie 1893, 71, 74.

îndură-Te de poporul Tău! Nu da de ocară moștenirea Ta'». Mie însă mi se pare, referitor la întrebarea aceasta, că înainte de a putea face acest lucru trebuie să plângem pentru noi înșine. Priviți în urmă la istoria ultimilor trei sau patru ani și vedeți ce a făcut Dumnezeu pentru noi, iar apoi uitați-vă unde ne aflăm acum. Dumnezeu S-a ocupat de poporul Său într-un mod remarcabil... Ce trebuie să facem când Dumnezeu ne trimite o solie chiar aici și acum, că ne așteaptă cu nerăbdare? Cât de mult a așteptat el ca pomul să rodească? A așteptat trei ani, nu-i așa? Și apoi avea să-l taie? Nu. A spus să se mai aștepte încă un an, după care, dacă pomul tot nu va rodi, să-l taie. Cât timp a trecut de când a început Dumnezeu, într-un mod deosebit, să trimită această lumină, aceste învățături și această mustrare pentru voi și pentru mine? Gândiți-vă. Patru ani. Este al patrulea an de la Minneapolis – și mergem pe-al cincilea.

Vă zic, iată, că aceste lucruri cu care trebuie să ne confruntăm sunt teribil de solemne și nu știu ce să spun. Dar din sufletul meu nu pot să spun decât că am ajuns la un moment în timp, înfricoșat și solemn. Dumnezeu a așteptat și a trimis mustrări, și a așteptat și a trimis mustrări – timp de patru ani...

Nu doresc să încerc să forțez pe nimeni, dar simt că este de datoria mea să prezint aceste lucruri în cel mai clar mod cu putință și să las Duhul lui Dumnezeu să-și facă lucrarea Sa în inimile noastre. Asta e tot ce pot să fac... O, nu vă spun decât un adevăr simplu când spun că, dacă în seara asta Dumnezeu ar face să strălucească în inimile noastre și alte raze ale Duhului Său, n-am putea să ne ducem acasă și să ne odihnim cu ușurință, să dormim liniștiți și să luăm totul la fel ca de obicei.”⁴

Prescott le reamintise cu blândețe de Minneapolis și de păcatele care încă atârnav asupra lor ca popor. Aveau ei să perceapă toate implicațiile a ceea ce era în joc? Aveau să aprecieze timpul suplimentar

---

⁴ W.W. Prescott, „The Promise of the Holy Spirit, No. 3”, *General Conference Daily Bulletin*, 2 februarie 1893, 104, 105.

acordat pentru a se pocăi? Prescott afirmase că nu era momentul potrivit să spună „«Doamne, dacă am păcătuیت, îmi pare rău». Când Dumnezeu ne trimite o solie că am păcătuیت, este o insultă la adresa Cerului să venim la El și să spunem «*dacă* am păcătuیت». Păi, dacă nu am păcătuیت, înseamnă că El este mincinos, pentru că mi-a trimis cuvânt că am păcătuیت”.

Făcând o comparație între o astfel de atitudine împotrivoare în rugăciunea de pocăință și atitudinea din rugăciunea lui Daniel, Prescott a declarat cu înflăcărare: „Nu-l găsiți pe Daniel, cel mult iubit, căruia Domnul i-a trimis acel cuvânt special «om preaiubit», mărturisindu-și păcatele cu un «dacă». Absolut deloc”. Daniel și-a mărturisit păcatele, precum și pe cele ale poporului său, fără ocolișuri: „«Noi am păcătuیت, am săvârșit nelegiuire, am fost răi și îndărătnici, ne-am abătut de la poruncile și orânduirile Tale. N-am ascultat pe robii Tăi proorocii”». Prescott compara confesiunea lui Daniel despre disprețul lui Israel față de avertismentele profeților Vechiului Testament cu afirmația lui Ellen White făcută după Minneapolis: „Unii critică solia și pe soli. Îndrăznesc chiar să respingă cuvintele de mustrare trimise lor de Dumnezeu, prin Duhul Său cel Sfânt”.

Astfel de afirmații l-au condus pe Prescott să concluzioneze: „Faptul este, după cum mi se pare mie, că noi am ajuns să ne obișnuim atât de mult cu ideea de a respecta sau a disprețui aceste lucruri, căci în joc se află chiar interesele noastre, încât am pierdut complet simțământul sfințeniei Cuvântului lui Dumnezeu și a soliei Sale. Este un lucru înfricoșat să disprețuiești Cuvântul lui Dumnezeu și solia Lui; și totuși, noi ne-am obișnuit atât de mult cu aceasta. De ce? Pentru că păcatul este prezent, și pentru că Dumnezeu nu trimite de îndată răul asupra noastră, noi disprețuim aceste avertismente”.

Pentru cei care ar fi putut să întrebe ce anume să mărturisească, Prescott s-a referit la o afirmație din *Lucrătorii Evangheliei*: „Suntem și noi la fel de responsabili pentru rele pe care le-am fi putut împiedica în dreptul altora – prin mustrare, prin avertizare, prin exercitarea autorității parentale sau pastorale – ca și cum ne-am fi făcut noi înșine vinovați de acele fapte”. O asemenea afirmație aproape că l-a ridicat pe Prescott de pe scaun: „Dacă Dumnezeu nu se îndură de noi, ce se va alege de noi?... Ce vom spune înaintea lui Dumnezeu? Nu va fi adevărat că vom fi obligați să spunem împreună cu Ezra: «Dumnezeule, sunt uluit și mi-e rușine Dumnezeule, să-mi ridic fața spre Tine?»?”. Prescott a atras cu credincioșie atenția Bisericii Adventiste asupra rugăciunilor lui Ezra, Daniel și Ezechiel,

făcute când ei s-au pocăit de păcatele lor și de păcatele poporului lor. Oare Dumnezeu își chema și poporul rămășiței laodiceene să înalțe o astfel de rugăciune?⁵

În Sabat, pe 4 februarie, S.N. Haskell a predicat în tabernacolul de la Battle Creek, care era „aglomerat, plin la capacitate maximă”; întârziatii s-au așezat chiar și pe scări. Haskell a vorbit „așa cum obișnuita, liber și cu putere”, iar congregația a ascultat solia despre planul de mântuire.⁶

Vorbind despre responsabilitatea de a împărtăși chiar atunci lumii solia Evangheliei, Haskell a spus: „Timpul pe care îl trăim acum este timpul pentru revărsarea Duhului lui Dumnezeu. Și atunci, care este datoria noastră?... Lucrarea noastră este să luăm Evanghelia și să o ducem până în cele mai îndepărtate colțuri ale pământului”. După citirea unor porțiuni lungi dintr-o mărturie a lui Ellen White, Haskell a declarat: „Fraților, trăim cele mai solemne vremuri care s-au văzut de când a căzut Adam. Trăim scenele de încheiere ale istoriei acestei lumi, iar întrebarea care se pune este: ce rol vom alege să jucăm?... Noi încă n-am primit acel Duh pe care El vrea să ni-L dea. În inima noastră trebuie să aibă loc o schimbare, altfel nu vom intra niciodată în Împărăția Cerurilor”.⁷

În Sabat după-amiază s-a ținut o întrunire supraaglomerată, la care au participat frați aflați în vizită, pastori, licențiați și alți lucrători, în sala dinspre vest a clădirii bisericii. Întrunirea, care a început la două și jumătate, a durat „până la apusul soarelui, constând aproape în întregime din mărturisiri și acte de smerenie, și totuși caracterizată de multă credință, nădejde și dragoste”. După E.W. Whitney, care a scris bisericii sale locale din Colorado, aceasta părea să fie rezultatul predicării și mărturiilor citite în zilele precedente: „În vreme ce doctrina «Neprihănirii lui Hristos», adică neprihănirea pe care trebuie s-o căpătăm și noi prin credință, este prezentată în puterea și prin argumentele Duhului, nu sunt neglijate nici aspectele importante ale pocăinței și faptelor bune”.

Scriind de asemenea despre întrunirile din Sabat, M.B. Duffie declara că „puterea lui Dumnezeu era prezentă, iar din ceea ce se spunea noi am crezut că, atunci când frații aceștia aveau să plece în câmpurile lor

---

⁵ Ibid., 105, 106.

⁶ M. B. [Duffie], „Meetings in Battle Creek”, *Review and Herald*, 7 februarie 1893, 96.

⁷ S.N. Haskell, „The Sermon”, *General Conference Daily Bulletin*, 4 februarie 1893, 131, 133.

de lucru, aveau să fie înzestrați cu Duhul Învățătorului... Cu adevărat avem parte aici la Battle Creek de o sesiune a Cincizecimii și suntem înviați de căderea ploii târzii, care coboară acum asupra acestui popor”.⁸

În dimineața următoare, Haskell a continuat să-și prezinte seria de studii biblice. După ce a citit niște comentarii dintr-un articol din *Review*, al lui Ellen White, despre binecuvântările Duhului Sfânt datorite căutătorilor sânguincioși ai adevărului, Haskell a afirmat: „Atunci, dacă vom fi dezamăgiți, fraților, și nu vom primi Duhul, cine va fi de vină? Noi. De ce nu-L vom primi? Pentru că vom înceta să-l căutăm”. Haskell a continuat să descrie cum le-a fost dăruit Duhul Sfânt ucenicilor, la Cincizecime, pentru a lua locul prezenței personale a lui Isus, și cum S-a revărsat asupra lor pentru că ei știau că păcatele le fuseseră iertate. La fel va fi și în timpul ploii târzii: „Dumnezeu a făgăduit binecuvântări pentru poporul Său. Cei ale căror păcate au fost iertate și care Îl cunosc pe Mântuitorul lor sunt cei care primesc o plinătate ca niciodată mai înainte. Aceasta este revărsarea Duhului lui Dumnezeu. Este marea strigare a soliei îngerului al treilea. Primul pas este să ne curățim inima de păcat. Când inima este curățită prin sângele lui Hristos, vom putea îndată să împlinim lucrarea pe care vrea Dumnezeu să o facem”.⁹

În seara aceea, pe când vorbea despre cei 144.000 și despre generația din timpul sfârșitului, R.C. Porter a citat pe larg din articolul lui Ellen White din *Review*, din 22 noiembrie: „Oricine susține că are convingerea că Domnul vine curând, să cerceteze Scripturile cum n-a mai făcut-o până acum; căci Satana este hotărât să încerce toate viclesugurile posibile pentru a ține sufletele în întuneric și a orbi mintea în fața pericolelor din vremurile în care trăim. Fiecare credincios să-și ia Biblia, cu rugăciune stăruitoare, ca să poată fi luminat de Duhul Sfânt cu privire la adevăr, ca să-L poată cunoaște mai bine pe Dumnezeu și pe Isus Hristos pe care L-a trimis El. Căutați adevărul ca pe o comoară ascunsă și dezamăgiți-l pe vrăjmaș. Timpul de încercare este chiar asupra noastră, pentru că marea strigare a celui de-al treilea înger a început deja...”. Punându-și pe inimă acest sfat, Porter și-a muștrăscut ascultătorii: „Ar trebui să ne rugăm lui

---

⁸ E.W. Whitney, „To the Church at Boulder”, *Review and Herald*, 14 februarie 1893, 109; M.B. [Duffie], „Meetings in Battle Creek”, *Review and Herald*, 7 februarie 1893, 96.

⁹ S.N. Haskell, „The Study of the Bible, No. 8”, *General Conference Daily Bulletin*, 5 februarie 1893, 136.

Dumnezeu pentru Duhul Lui cel Sfânt. Nu putem pleca de la această conferință continuând să facem ce am tot făcut înainte de a veni aici. Studiem noi Biblia cu rugăciune stăruitoare? Ne rugăm ca Dumnezeu să conducă mintea instructorilor? Dacă nu, atunci ne aflăm pe un teren periculos. Marea strigare a început. Nu ar trebui ca acest lucru să ne trezească?”¹⁰

În aceeași seară, A.T. Jones și-a continuat seria de studii referitoare la solia îngerului al treilea. El le-a spus ascultătorilor că tot ce le predicase până atunci le-ar fi predicat exact la fel și celor care „n-au auzit niciodată de adventiștii de ziua a șaptea”. Făcând o paralelă între ucenici la Cincizecime și situația bisericii din timpul sfârșitului, Jones le-a adresat o provocare: „Ar trebui să ne adunăm pe grupuri și să ne rugăm pentru Duhul Sfânt”. De asemenea, le-a amintit că „atunci când cei din poporul lui Dumnezeu vor căuta personal Duhul Său cel Sfânt din toată inima, atunci se va auzi de pe buze omenești mărturia care împlinește cuvântul: «am văzut coborându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui»”. În mod natural, a urmat întrebarea: se rugau ei pentru revărsarea Duhului Sfânt?

„Apoi, avem și cuvântul Domnului, că zilnic se înalță rugăciuni. Sunt și rugăciunile voastre printre acestea? Sunt și ale mele? Va veni curând ziua când ultima rugăciune, necesară pentru a aduce acea binecuvântare, va fi fost înălțată. Și atunci? Va veni. Va izbucni ca un potop, Duhul Sfânt se va revărsa ca în ziua Cincizecimii. Acum, observați, cuvântul este: „zilnic se înalță rugăciuni” pentru această făgăduință și „niciuna dintre aceste rugăciuni înălțate cu credință nu se pierde”. Vedeți, această făgăduință este binecuvântată. Da, când Dumnezeu ne spune să ne rugăm pentru ceva, o, aceasta ne deschide larg ușa ca să ne putem ruga pentru lucrul acela cu cea mai desăvârșită încredere că îl vom primi. Când El ne spune să ne rugăm pentru ceva, aceasta deschide larg ușa și absolut nimic nu mai poate împiedica rugăciunea să intre. Care este cuvântul Lui pentru

---

¹⁰ R.C. Porter, „The Mind of Christ, No. 5”, *General Conference Daily Bulletin*, 5 februarie 1893, 145.

noi? Că niciuna dintre aceste rugăciuni înălțate cu credință nu se pierde.

Ei bine, într-una din zilele acestea ultima rugăciune necesară va fi fost înălțată și binecuvântarea se va revărsa. Și cine o va primi? Cei ale căror rugăciuni pentru ea s-au înălțat la Dumnezeu. Nu contează că omul acela se află în mijlocul Africii și că revărsarea se produce aici, în Battle Creek – și el o va primi; pentru că, prin rugăciunile noastre pentru ea, se deschide canalul dintre noi și sursa binecuvântării și, la fel de sigur cum ținem deschis acest canal prin rugăciunile noastre, atunci când Se va revărsa Duhul Sfânt va ajunge cât se poate de sigur în locul de unde s-au înălțat rugăciuni, întrucât canalul este deschis.”¹¹

Astfel de expuneri pline de putere ajungeau dincolo de cei prezenți la Conferință. O notă editorială din *Review* anunța că „s-au publicat mai multe numere din *Buletinul Conferinței*, în vederea întrunirilor extraordinar de remarcabile pe care le avem la Institut”. Și totuși, cititorii erau avertizați că exemplarele erau cumpărate atât de repede încât „curând stocul se va epuiza”. Un asemenea răspuns indica faptul că „Duhul lui Dumnezeu se manifestă într-o măsură deosebită la întrunirile noastre, iar noi facem tot ce putem ca să dăm poporului nostru ocazia să beneficieze de ele prin intermediul *Buletinului*”.¹²

O nouă încercare privind solia laodiceeană

Luni seară, pe 6 februarie, A.T. Jones a reluat încă o dată toate dovezile ce arătau că se aflau chiar în mijlocul evenimentelor care vesteau revenirea lui Hristos. Din Biblie și din Mărturii, se aduseseră dovezi din nou și din nou că, în chiar timpul acela, ei trebuia să aibă „singura putere prin care solia poate fi dusă lumii”. Cu toate acestea, Jones a afirmat că cel mai mare pericol ce pândea acea congregație și poporul advent de pretutindeni era ca ei să nu vadă ceea ce îi privea pe fiecare personal, fiind de cea mai mare importanță: și anume, că propriile lor inimi trebuia să fie

---

¹¹ A.T. Jones, „Solia îngerului al treilea, Nr. 7”, *General Conference Daily Bulletin*, 5 februarie 1893, 149.

¹² Notă editorială, *Review and Herald*, 7 feb. 1893, 96.

în armonie cu Dumnezeu; în loc de aceasta, ei se concentrau mai degrabă asupra „aspectelor dinafară”. Există și pericolul ca ei „să privească aceste lucruri ca fiind mai degrabă un fel de teorie”, în loc să caute ca „Hristos să trăiască înlăuntrul lor”.

Dar, când Jones a prezentat subiectul următoarelor două discursuri ale sale, le-a abordat cu precauție: „Pentru mine, lecția aceasta și următoarea sunt cele mai teribile dintre toate. Nu eu le-am ales și mi-e teamă de ele”. Jones căuta și să-și conducă ascultătorii către sfaturile date laodiceenilor de Martorul Adevărat. Căuta să evidențieze nevoia de pocăință pentru a se putea împlini pe deplin promisiunea ploii târzii și a mării strigări. De asemenea, el lega chemarea lui Dumnezeu la pocăință de evenimentele de la Minneapolis și de respingerea revărsării celei mai prețioase solii privind neprihănirea prin credință. Dar, când a început să vorbească, cu toate că era el însuși unul dintre solii prin care Dumnezeu bătea la ușă, Jones nu s-a considerat deosebit de frații lui. Și el căuta pocăința alături de ei:

„Vă rog, acum la început, să nu mă considerați mai presus de voi și separat de voi, ca și cum v-aș vorbi de sus și m-aș exclude pe mine însumi din tot ce voi prezenta. Eu sunt împreună cu voi în toate aceste lucruri. Și eu, ca și voi, la fel de sigur și la fel de mult, am nevoie să mă pregătesc pentru a primi ceea ce are Dumnezeu să ne dea – la fel ca oricine altcineva de pe pământ. Așadar, vă implor să nu mă separați de voi în această privință. Iar dacă voi veți vedea greșelile pe care le-ați făcut, eu de asemenea voi vedea greșelile pe care le-am făcut eu – și vă rog să nu mă învinovați dacă voi prezenta lucruri care expun greșelile pe care le-ați comis voi; vă rog să nu mă criticați de parcă v-aș judeca sau v-aș căuta vreo vină. Eu pur și simplu voi enunța niște fapte, iar voi cei care aveți vreo legătură cu aceste lucruri veți ști fiecare adevărul în dreptul lui; iar când ele mă privesc pe mine, și eu voi ști că este adevărat în dreptul meu. Ceea ce vreau, fraților, este pur și simplu să-L căutăm împreună pe Dumnezeu, cu toată inima (Congregația: „Amin!”) și să îndepărtăm orice

*obstacol din cale, pentru ca Dumnezeu să ne poată da ceea ce are pentru noi.*¹³

Jones le-a reamintit că, în cursul acelor întruniri, înaintea lor se aflase gândul că venise timpul „când Dumnezeu a promis să trimită ploaia timpurie și ploaia târzie. A venit timpul când trebuie să le cerem și să le așteptăm”. Însă ploaia târzie și marea strigare aveau să fie date numai când ei aveau să fie „cu o inimă și un gând”. De aceea, le-a spus Jones, „dacă există vreo divergență între voi și orice om de pe acest pământ – fie că se află aici la Institut, fie că nu – e timpul ca voi și eu să eliminăm din cale divergențele”. O astfel de pregătire i-ar fi permis lui Dumnezeu să-și împlinească promisiunile. Așa făcuseră și ucenicii înainte de Cincizecime și tot așa suna și chemarea soliei laodiceene. Însă bârfele și războiul dintre frați erau lucrarea diavolului și trebuia să-i fie lăsate doar lui. Ei trebuie să-i iubească și să-i apere pe frați, ca să nu se despartă de Dumnezeu din cauză că întorceau armele unul împotriva altuia. Acum era timpul ca adventiștii de ziua a șaptea să-și mărturisească starea:

„Ei bine, fraților, ceea ce trebuie noi să facem este să luăm solia laodiceeană și să spunem că fiecare cuvânt rostit de El este adevărat. Când El spune că voi și eu suntem ticăloși, să-i spunem: «Așa este, sunt ticălos; nenorocit, da, așa este, sunt nenorocit; sărac, așa este; sunt sărac, un cerșetor, și niciodată nu voi fi altceva; gol, așa este; și nici nu știu aceasta; și asta e adevărat. Nu știu lucrul acesta așa cum ar trebui». Apoi Îi voi spune în fiecare zi și în fiecare ceas: «Doamne, toate sunt adevărate; dar, o, în locul ticăloșiei mele, dă-mi Tu îndreptățirea Ta; în locul nenorocirii mele, dă-mi Tu mângâierea Ta; în locul sărăciei mele, dă-mi Tu toate bogățiile Tale; în locul orbirii mele, fii Tu ochii mei; în locul goliciunii mele, o, îmbracă-mă Tu cu neprihănirea Ta; iar ceea ce nu știu, Doamne, învață-mă Tu». (Congregația: «Amin.»)¹⁴

---

¹³ A.T. Jones, „Solia îngerului al treilea, nr. 8”, *General Conference Daily Bulletin*, 6 februarie 1893, 164, 165.

¹⁴ *Ibid.*, 165, 166.

Jones și-a încheiat predica adresându-le tuturor chemarea de „a rămâne astăzi uniți, căci Dumnezeu dorește să facă o lucrare cu noi”. Inima lor nu trebuia să-și îndrepte întreaga atenție asupra ambiției de a ocupa cea mai înaltă poziție la Conferință sau în Comitetul Conferinței, ci mai degrabă asupra întrebării: „cine va face cel mai mult pentru a câștiga suflete pentru neprihănire?”. Aceasta era și gândirea bisericii primare, când S-a revărsat asupra lor Duhul Sfânt: „*Duhul lui Dumnezeu i-a făcut una*. Acestea sunt roadele rămânerii în Hristos. Dar dacă roadele noastre sunt disensiunile, invidia, gelozia și conflictele, nu este posibil să rămânem în Hristos”.¹⁵

Seara următoare, marți 6 februarie, R.C. Porter și-a continuat seria de prelegeri pe tema „Gândul lui Hristos”. Și el a îndreptat atenția ascultătorilor spre solia laodiceeană, în lumina mării lupte: „În afirmațiile pe care le-am citit se dezvăluie controversa dintre Hristos și Satana. Și, fraților, principiile soliei îngerului al treilea sunt principiile pe care le-a avut Dumnezeu dintotdeauna. Aș vrea să vă pot face să vedeți cu toții aceste lucruri așa cum le-a dezvăluit Dumnezeu minții mele. Dacă pot face aceasta, atunci nu va fi niciun suflet aici care să nu spună: «Văd că toate acestea mi se aplică și mie». El spune «Știu faptele tale». Ce fel de fapte sunt acestea? Sărmane, ticăloase, oarbe și goale. Cunoaște El starea noastră? Da. N-ar fi bine să spunem «Sunt plin de păcat și nu este nimic bun în mine»? Ce spune *El* este adevărat, chiar dacă eu, în orbirea mea, nu pot vedea asta”. Porter însuși își studiase subiectul în lumina neprihănirii lui Hristos, în lumina dragostei Sale, iar acum își vedea viața drept „un eșec, căci ceea ce am făcut am făcut din cauza unui principiu greșit, a unui motiv greșit. Vreau să vă spun că tot ce a spus Martorul Credincios și Adevărat este adevărat în cazul meu, iar eu nu știam aceasta”.

După ce a comparat modul în care împărăția lui Satana folosește forța și cel în care Împărăția lui Hristos folosește puterea dragostei, Porter și-a încheiat prelegerea întorcându-se la evenimentele de la Minneapolis:

„Ce facem noi la această conferință? Dumnezeu a spus că este timpul să ne adunăm și să ne rugăm și să-L implorăm să ne dea binecuvântarea Lui. Este timpul să-L căutăm pe Dumnezeu cu toată inima. Aș vrea să puteți vedea cu toții lucrul acesta așa cum îl văd eu acum. Satana a fost acuzatorul

---

¹⁵ Ibid., 169, cu sublinierea din original.

fraților. Gândiți-vă la Minneapolis. S-au făcut acuzații împotriva fraților? Vă întreb în numele Dumnezeului dragostei care este Dumnezeu meu, ce fel de adunări ați ținut? Este timpul să ținem adunări de pace¹⁶. Să lăsăm gândul care era în Hristos să fie și în noi.

Mulțumesc lui Dumnezeu că văd că norii se împrăștie; că începem să vedem că suntem săraci, ticăloși, orbi și goi. Când El ne arată în ce stare cumplită ne aflăm, o face adăugând și cuvinte binecuvântate de ajutor și mântuire. Când ne descrie goliciunea, El ne întinde binecuvântatul veșmânt al neprihănirii, ca să ne acopere păcatele. El nu vrea să ne facă de rușine, ci ne poartă pe brațul Său veșnic. O, dacă am putea vedea ce vrea să facă pentru noi Dumnezeu! Fie ca El să ne deschidă adunările de pace. Este timpul să ne recunoaștem greșelile unii față de alții. Avem o lucrare de făcut – și fie ca Dumnezeu să ne dea înțelepciune pentru a ne îndeplini toate sarcinile. O, frații mei, frații mei! Țineți adunări de pace înainte ca acest timp să se scurgă, înainte de a fi prea târziu.”¹⁷

În aceeași seară, Jones și-a continuat prelegerea de unde o lăsase cu o seară înainte. În mod evident, unii puseseră la îndoială unele dintre comentariile lui, întrucât voiau să știe cum poate cineva să recunoască faptul că este nenorocit, sărac, orb și gol și totuși „în același timp să se bucure în Domnul”. Jones le-a răspuns: „Aș vrea să știu cum s-ar putea bucura cineva” dacă nu recunoaște mai întâi în ce stare se află cu adevărat. Pentru a-și sublinia și mai clar ideea, Jones a citit din afirmația lui Ellen White din Mărturii (31): „Sunteți în Hristos? Nu, dacă nu recunoașteți că sunteți niște păcătoși care greșesc, care sunt neajutorați și condamnați”. Apoi, Jones a tras concluzia: „Iată ce spun unii dintre frați că nu pot înțelege. Ei zic: «Nu văd cum, dacă eu sunt în Hristos, trebuie să recunosc că sunt un păcătos neajutorat și nenorocit; credeam că, dacă sunt în Hristos, atunci îmi pot mulțumi Domnului că sunt bun, fără păcat, pe

---

¹⁶ În versiunea King James a Bibliei, în Zaharia 6:13 apare „counsel of peace”, care este tradus în versiunea Cornilescu prin „o desăvârșită unire”. (N.trad.)

¹⁷ R.C. Porter, „The Mind of Christ, No. 6”, *General Conference Daily Bulletin*, 7 februarie 1893, 176, 178.

de-a-ntregul desăvârșit, sfințit și așa mai departe». Ei bine, nu. *El este*. Când ești în Hristos, *El este desăvârșit, El este neprihănit, El este sfânt și nu greșește niciodată și neprihănirea Lui îți este atribuită ție* – adică ți se dă ție. Credințioșia Lui, desăvârșirea Lui sunt *ale mele*, dar nu *eu sunt astfel*.”

Apoi, Jones și-a condus audiența înapoi la cele dintâi afirmații ale lui Ellen White cu privire la starea Laodiceei și la lucrarea pe care căuta Dumnezeu s-o împlinească încă din 1859. Prima dată când a fost primită solia, oamenii și-au mărturisit păcatele și mulți au simțit că urma marea strigare. Însă, când lucrarea nu s-a încheiat în scurt timp, în cazul multora efectele soliei s-au stins. Lui Ellen White i s-a arătat că solia nu-și va încheia lucrarea în numai câteva luni scurte, ci că planul era de a-i trezi pe cei din poporul lui Dumnezeu cu privire la „eșecurile lor și a-i conduce la pocăință plină de zel, pentru ca ei să poată fi binecuvântați cu prezența lui Isus și să fie pregătiți pentru marea strigare a îngerului al treilea”. Și chiar la vremea aceea, în 1859, „îngerii erau trimiși pretutindeni pentru a pregăti inimile necredincioase pentru adevăr”. Jones replica astfel la acest gând: „Iată unde ne aflăm [în 1893]. În vreme ce solia aceea ne pregătește pentru marea strigare, Dumnezeu trimite pretutindeni îngeri pentru a-i pregăti pe oameni pentru adevăr. Iar, când noi vom pleca de la această Conferință cu această solie așa cum este ea acum, oamenii o vor auzi”.¹⁸

Jones a continuat să vorbească pe tema soliei laodiceene, citând din diferite Mărturii scrise în anii precedenți. După ce a citat dintr-o mărturie scrisă în 1885, în care Ellen White spunea: „curând [solia] va merge cu glas puternic, iar pământul va fi luminat de slava ei”, Jones a răspuns cu afirmația: „Acum vine cuvântul – nu că trebuie să plece în curând – ci că «a început» și că «va merge» cu glas puternic”. Altcineva citise deja mai înainte că, „la fel cum Israel se afla la hotarele Canaanului”, la fel se aflau și ei, în 1893. „Cine va intra?” a întrebat Jones, „Cei care «dau un raport hotărât în favoarea acțiunii imediate». Aceștia vor intra; așa spune Dumnezeu. Cei care se îndoiesc și sunt temători este posibil să întârzie și să facă și cauza lui Dumnezeu să întârzie; însă nu vă temeți; Dumnezeu a promis că vom intra”.¹⁹

---

¹⁸ A.T. Jones, „Solia îngerului al treilea, nr. 9”, *General Conference Daily Bulletin*, 7 februarie 1893, 178, 179, cu sublinierile din original.

¹⁹ *Ibid.*, 181.

Apoi Jones a revenit la solia de la Minneapolis și a comparat-o cu profeția despre ploaia târzie din cartea lui Ioel, observând totuși trista primire de care avusese parte mesajul:

„Vă amintiți seara trecută, când citeam capitolul al doilea din Ioel... Dați acum cu toții pagina și citiți nota de pe margine. Versetul 23 spune: „Și voi, copiii ai Sionului, bucurați-vă și veseliți-vă în Domnul, Dumnezeul vostru, căci El vă va da ploaie la vreme” („v-a dat ploaia timpurie după dreptate” în versiunea engleză, n.trad.). Ce scrie în nota de pe margine? „Un învățător al neprihănirii”. El v-a dat „un învățător al neprihănirii”. Cum? „După neprihănirea” Lui. Și El „vă va trimite ploaie”; atunci, ce înseamnă aceasta? Când a dat ploaia timpurie, ce a fost? „Un învățător al neprihănirii”. Iar când va da ploaia târzie ce va fi? „Un învățător al neprihănirii”. Cum? „După neprihănirea”. Atunci, nu este aceasta ceea ce ne spunea mărturia din articolul care vi s-a citit de mai multe ori? „Marea strigare a îngerului al treilea”, ploaia târzie a început deja, „în solia neprihănirii lui Hristos”. Nu aceasta ne-a spus Ioel cu multă vreme în urmă? Nu au fost ochii noștri împiedicați să vadă?...

Ei bine, atunci ploaia târzie – marea strigare – după mărturie și după Scriptură este „învățătura neprihănirii” și „după neprihănirea” de asemenea. Acum, fraților, când a început solia aceea a neprihănirii lui Hristos, pentru noi ca popor? (Unul sau doi din audiență: „Acum trei sau patru ani”). Cât a trecut, trei ani? sau patru? (Congregația: „Patru”). Da, patru. Unde s-a întâmplat? (Congregația: „La Minneapolis.”) Și ce au respins atunci frații la Minneapolis? (Câțiva din congregație: „Marea strigare.”) Ce este acea solie a neprihănirii? Mărturia ne-a spus ce este; marea strigare – ploaia târzie. Și atunci, ce au respins frații, de pe poziția teribilă în care se aflau, la Minneapolis? Au respins ploaia târzie – marea strigare a soliei celui de-al treilea înger.

Fraților, nu-i așa că e regretabil? Desigur că frații nu știau atunci ce fac, dar Duhul Domnului era acolo ca să le spună ce făceau, nu-i așa? Însă când ei respingeau marea

strigare, „învățătura neprihănirii” și apoi Duhul Domnului, prin profetul Lui, a stat acolo și ne-a spus ce făceau – atunci?... O, atunci pur și simplu ei l-au înlăturat și pe acest profet, cum făcuseră și cu toți ceilalți. Asta a fost ceea ce a urmat. Fraților, este timpul să ne gândim la aceste lucruri. Este timpul să gândim solemn, să gândim cu grijă.”²⁰*

Astfel, Jones a legat ploaia târzie de învățătura neprihănirii prin credință, care este marea strigare. La fel de bine ar fi putut să citească din cântarea lui Moise din Deuteronom, capitolul 32: „Ca ploaia să curgă învățăturile mele, ca roua să cadă cuvântul meu, ca ploaia repede pe verdeață, ca picăturile de ploaie pe iarbă!... El este Stânca; lucrările Lui sunt desăvârșite, căci toate căile Lui sunt drepte; El este un Dumnezeu credincios și fără nedreptate, El este drept și curat” (versetele 2, 4).²¹*

Jones a descris cu acuratețe și modul în care a fost tratată Ellen White pentru că a susținut solia și pe soli.²² El a continuat să citească multe alte Mărturii pentru a descrie cum au criticat unii dintre conducători „solia și pe soli”, ba chiar au respins „cuvintele de mustrare trimise lor de Dumnezeu prin Duhul Său cel Sfânt”. El a citit din scrisoarea de la Salamanca, scrisă în noiembrie 1890, care menționa „dovezile date în ultimii doi ani cu privire la lucrarea lui Dumnezeu prin slujitorii aleși de El”. Sfatul acesta vorbea fără îndoială despre timpul scurs de la Minneapolis, a arătat Jones. Și unde i-a lăsat pe cei din poporul lui Dumnezeu după încă patru ani? Încă o dată, Jones nu s-a separat de frații lui – ci s-a inclus pe sine în rândul lor:

---

²⁰ Ibid., 183, cu sublinierile din original.

²¹ A.T. Jones nu a fost primul care a identificat ploaia târzie ca fiind un „învățător al neprihănirii”. Și Percy T. Magan făcuse aceasta în 1891: „Our Future Work”, *Bible Echo and Signs of the Times*, 15 februarie 1891, 60. Și alții au mai făcut aceasta de la 1893 înapoi: Taylor R. Bunch, „The Sealing and the Latter Rain”, document nepublicat, fără dată, 13, în Document File, Ellen G. White Estate, Loma Linda Branch Office; Meade MacGuire, „The Early and Latter Rain—No. 2”, *Ministry Magazine*, octombrie 1939, 19; Jerry Finneman, „The Latter Rain is the Message of Christ and His Righteousness — Part 1”, *New England Pastor*, noi./dec. 2009, 11, 12; Ron Clouzet, *Cea mai mare nevoie a adventismului*, 180, 181 (eng.).

²² Modul în care a fost tratată Ellen White atât înainte, cât și după Minneapolis a fost și va fi abordat în detaliu în seria *Întoarcerea ploii târzii*.

„Știți cine a fost. Nu vreau să priviți la altcineva. Voi știți dacă voi înșivă ați fost sau nu implicați. Și, fraților, a venit timpul să acceptăm astă-seară ceea ce am respins acolo. Niciun suflet dintre noi nu a fost vreodată în stare să viseze măcar la minunata binecuvântare pe care o avea Dumnezeu pentru noi la Minneapolis și de care ne-am fi bucurat în acești patru ani, dacă inimile ar fi fost gata să primească solia pe care a trimis-o Dumnezeu. Am fi fost azi cu patru ani mai avansați, am fi fost astă-seară chiar printre minunile marii strigări. Nu ne-a spus Spiritul Profeției că, la timpul acela, binecuvântarea se afla chiar deasupra capului nostru? Ei bine, fraților, voi știți. Fiecare cu privire la sine – nu trebuie să începem să ne examinăm unul pe altul, ci fiecare să se examineze pe sine. Fiecare știe despre sine ce rol a jucat în acea privință; și a venit timpul să smulgem din rădăcini întreaga problemă. Fraților, a sosit timpul s-o smulgem din rădăcini...

Vreau să citesc două paragrafe din această mărturie care nu a fost încă publicată: «Ideile false care au fost dezvoltate în cea mai mare măsură la Minneapolis nu au fost încă pe de-a-ntregul dezrădăcinate din unele minți. Cei care nu s-au pocăit în mod serios, în lumina pe care Dumnezeu S-a bucurat s-o dea poporului său de atunci încoace, nu vor vedea lucrurile limpede și vor fi gata să numească solia pe care o trimite Dumnezeu o iluzie înșelătoare»...

Acum, un paragraf adițional din Mărturiile Speciale: «Prejudecățile și opiniile care au predominat la Minneapolis nu au murit, în niciun caz; semințele semănate acolo în unele inimi sunt gata să încolțească și să dea o recoltă pe măsură. Vârfurile au fost tăiate, dar rădăcinile nu au fost niciodată eradicate și încă își poartă roadele nesfinte ca să otrăvească judecata, să pervertească percepția și să orbească puterea de înțelegere a celor cu care aveți legături, cu privire la solie și la soli. Dacă, printr-o mărturisire completă, veți nimici rădăcina amărăciunii, veți vedea lumina în lumina lui Dumnezeu. Fără

această lucrare amănunțită și completă nu vă veți curăți niciodată sufletul».

Fraților, vreți așadar să vă curățiți sufletul și să deschideți calea ca Domnul să-și trimită Duhul în revărsarea ploii târzii?²³

Jones a găsit multe dovezi în Mărturii că felul negativ în care a fost tratată solia de la Minneapolis era cauza care întârziase transmiterea acelei solii lumii. Pentru că solia fusese considerată o amăgire și tratată ca atare, acum era nevoie de pocăință înainte ca ploaia târzie să poată fi revărsată în toată plinătatea ei. După ce a citit cum a descris Ellen White faptul că fusese aleasă religia închinării la Baal, iar adevărata solie a neprihănirii prin credință fusese „denunțată ca ducând la surescitare și fanatism”, Jones a mai adresat audienței încă o chemare la pocăință. Era de asemenea timpul pentru a se lua hotărât poziție în favoarea soliei pe care o trimitea Dumnezeu, fără a mai continua încercările de a sta între două lunturi. Nu exista teren neutru:

„Fraților, nu spun aceste lucruri ca să caut cuiva vină sau ca să condamn; ci le spun cu frică de Dumnezeu, pentru ca fiecare dintre noi să poată ști în ce stare se află. Iar dacă mai există din rădăcinile acelea de la Minneapolis care au rezistat în acești patru ani, sau dacă din acestea au ieșit recolte în acești patru ani, să avem grijă aici și acum să smulgem totul din rădăcini și să ne prosternăm la picioarele lui Hristos, cu acea singură rugămintă stăruitoare: «Sunt nenorocit, ticălos, sărac, orb și gol și nu știu aceasta». Iată în ce stare ne aflăm.

Știu că unii care au fost acolo au acceptat solia; alții au respins-o cu totul. Și voi știți asta. Alții au încercat să stea undeva la mijloc și să rămână astfel; dar nu așa trebuie să fie, fraților; nu așa poate fi primită. Ei s-au gândit să adopte o cale de mijloc și, cu toate că nu au primit cu adevărat solia și nu i s-au consacrat cu adevărat, erau dispuși să se îndrepte ori

---

²³ A.T. Jones, „Solia îngerului al treilea, nr. 9”, *General Conference Daily Bulletin*, 7 februarie 1893, 183, 184, cu sublinierea din original.

încotro ar fi bătut valurile în cele din urmă; în orice direcție s-ar fi întors întreg trupul, erau și ei dispuși s-o ia într-acolo.

De atunci, unii au văzut că Dumnezeu mișcă trupul pe această direcție și au propus să meargă alături de trup, întrucât îl văd mișcându-se în direcția respectivă. Fraților, trebuie să primiți neprihănirea lui Isus Hristos mult mai aproape de inima voastră decât doar atât. Fiecare are nevoie să primească neprihănirea lui Dumnezeu într-un mod mai profund decât pur și simplu să cântărească lucrurile și să facă niște compromisuri între taberele opuse – căci altfel nu va vedea și nu va cunoaște niciodată cu adevărat neprihănirea lui Dumnezeu.

Unii, aparent, au fost de partea acestei solii și au vorbit favorabil despre ea când totul părea favorabil; dar, când acest spirit vehement – acest spirit descris acolo drept spiritul persecuției – când acel spirit se va ridica în furia lui și va începe lupta împotriva soliei neprihănirii prin credință, în loc să rămână în mod nobil pe poziții, cu frică de Dumnezeu, și să declare în fața atacului: „acesta este adevărul lui Dumnezeu, iar eu îl cred din tot sufletul”, aceștia ar începe să cedeze și, cu o atitudine defensivă, ar începe să caute scuze pentru cei care au predicat solia, ca și cum ar fi doar o chestiune legată de persoanele respective, solia fiind acceptată doar pentru că persoanele erau admirate.

Fraților, adevărul lui Dumnezeu nu are nevoie de scuze. Omul care predică adevărul lui Dumnezeu nu are nevoie de scuze. Adevărul lui Dumnezeu necesită credința voastră; numai de atât are nevoie. Tot ce are nevoie adevărul lui Dumnezeu este ca voi și eu să-l credem și să-l primim în inima noastră – și să continuăm să-l susținem în fața tuturor atacurilor care s-ar putea îndrepta împotriva lui; și să se știe bine că voi îi susțineți pe solii pe care îi trimite Dumnezeu să predice, nu pentru că ei sunt anumite persoane, ci pentru că Dumnezeu îi trimite cu o solie.”²⁴*

---

²⁴ Ibid., 184, 185, cu sublinierea din original.

Un loc solemn în prezența lui Dumnezeu

În dimineața următoare, președintele Conferinței Generale, O.A. Olsen, a reluat subiectul de unde îl lăsase A.T. Jones în seara dinainte. Pe baza lecțiilor prezentate mai înainte de Prescott, Porter, Haskell, Underwood, Jones și alții, oamenii simțeau că Dumnezeu era cu adevărat din ce în ce mai aproape. Solia laodiceeană le atingea inimile, iar ei nu se retrăgeau, cu toate că li se reamintise întrunirea de la Minneapolis. Cum aveau să răspundă?

„Locul acesta devine tot mai solemn datorită prezenței lui Dumnezeu. Îndrăznesc să spun că niciunul dintre noi nu s-a mai aflat vreodată la o astfel de întrunire ca aceasta de acum. Cu siguranță, Domnul Se apropie și ne dezvăluie tot mai multe lucruri, pe care până acum nici nu le-am apreciat atât de mult și nici nu le-am înțeles atât de bine. Este evident și faptul că solia Martorului Adevărat este apreciată mai mult decât în trecut. Marea dificultate cu noi a fost că, deși eram exact așa cum declară solia, săraci, nenorociți, orbi și goi, nu știam lucrul acesta. Credeam că deținem adevărul și de aceea ne consideram «bogați» și ziceam că ne-am îmbogățit și nu ducem lipsă de nimic. În toți acești ani, Duhul lui Dumnezeu ne-a vorbit și ne-a pus în față starea noastră; dar noi nu am fost capabili s-o vedem, nu am fost dispuși s-o recunoaștem.

Seara trecută am simțit o atmosferă foarte solemnă [în timp ce vorbea A.T. Jones]. Pentru mine, locul acesta era înfricoșat datorită apropierii lui Dumnezeu, datorită mărturiei solemne care ni s-a adus aici. Sunt atât de bucuros că Domnul lucrează și mă aștept să văd ca rezultat lucruri mari. Nu prea știu ce să spun în dimineața aceasta; dar am ceva pe care vi-l voi citi. Unii s-ar putea simți puși la încercare de faptul că se face referire la Minneapolis. Știu că unii s-au simțit îndurerați și încercați de orice aluzie la întrunirea aceea și la situația de acolo. Dar să păstrăm în minte faptul că motivul, cauza pentru care s-ar putea simți cineva astfel este spiritul lui încăpățânat. De îndată ce ne predăm pe deplin și ne smerim inima înaintea lui Dumnezeu, toate dificultățile dispar. Însăși

ideea că aceste lucruri îi îndurerează pe unii arată imediat sămânța răzvrătirii din inimă.

Fraților, Dumnezeu știa, înaintea noastră, totul despre această întrunire. Dumnezeu este prezent în această lucrare și El însuși o conduce. La momentul acesta, Dumnezeu nu își poate manifesta dragostea într-un mod mai plin de putere decât arătându-ne păcatele noastre. Căci, așa cum s-a afirmat aici de multe ori, păcatul este cel care împiedică binecuvântările lui Dumnezeu. Păcatul trebuie îndepărtat înainte ca Duhul lui Dumnezeu să poată intra. Nu-mi pasă cine unde este, dacă ești pastor de douăzeci de ani sau dacă ești un păcătos trezit pentru prima dată de simțământul vinovăției. Păcatul este tot păcat pretutindeni; și păcatul este ceea ce trebuie îndepărtat înainte ca Dumnezeu să poată intra; căci ni s-a spus în mod repetat că Hristos nu face compromis cu păcatul. El nu poate face acest lucru.

Dar, dacă noi dăm greș o dată, Domnul ne va duce din nou pe drumul acela; dacă dăm greș a doua oară, El iar ne va duce pe drumul acela; și dacă dăm greș a treia oară – Domnul iarăși ne va duce pe același drum. De ce ne tot duce astfel iar și iar prin același loc? Care este scopul? Este să putem primi harul Lui și să putem birui. El vrea ca nimeni să nu piară, ci toți să ajungă la pocăință. Așadar, în loc să ne tulbure ideea că Domnul ne duce din nou prin același loc, mai bine să-l mulțumim și să-L lăudăm neîncetat; întrucât aceasta este îndurarea și compasiunea lui Dumnezeu. Orice altceva în afară de aceasta înseamnă ruina și distrugerea noastră. În noi trebuie să se dezvolte caracterul și gândirea lui Hristos, ca să fim pregătiți să trăim împreună cu El. Domnul fie lăudat, deci, pentru că ne tratează cu asemenea credincioșie și severitate.

Însăși ideea că Dumnezeu Se apropie acum atât de mult de noi și ne arată păcatele în adevărata lor lumină este cea mai sigură indicație că El are mari binecuvântări de revărsat peste slujitorii Săi. Da, nu există nimic mai încurajator.”²⁵

---

²⁵ O.A. Olsen, „The Ministry, No. 1”, *General Conference Daily Bulletin*, 8 februarie 1893, 188. Se pare că Olsen sprijinea total chemările la pocăință adresate de Jones și alți vorbitori până la momentul acela al întrunirilor. Nu pare să existe

Dar Olsen nu s-a oprit aici. După ce a citit o mărturie a lui Ellen White, el a continuat exprimând gânduri asemănătoare cu cele ale lui Jones privind acceptarea superficială a adevărului: „Ca denominațiune, noi am crezut teoretic doctrina «îndreptării prin credință»; iar cei care au avut legături cu primele experiențe referitoare la solie i-au cunoscut din plin puterea. Însă, pe măsură ce lucrarea progresa, iar cauza se dezvolta, faptul este că noi ne bazam din ce în ce mai mult pe teorie și din ce în ce mai puțin pe puterea adevărului”. Olsen a continuat prin a spune că pastorii puteau să prezinte argumente clare în favoarea Sabatului și a altor doctrine, „dar, în ceea ce privește a-i conduce pe păcătoși la Hristos și a predica moartea față de păcat și o legătură vie cu cerul, ei nu o pot face pentru că nu au experimentat-o ei înșiși”. Aceasta l-a condus pe Olsen la concluzia că „îndreptarea prin credință nu este o teorie, ci o experiență”.²⁶

Solemnele chemări la pocăință ale lui Olsen – alături de înțelegerea faptului că Dumnezeu mai avea binecuvântări și mai mari de dăruit – au avut un efect pozitiv asupra celor care au participat la întruniri. Olsen a scris pentru *Review* un rezumat cât se poate de încurajator despre Institutul Pastoral până la data aceea. Prezența crescuse constant din prima zi, iar Olsen cu greu putea „găsi cuvintele potrivite pentru a transmite interesul profund simțit de toți cei prezenți. Domnul Se apropie foarte mult. Duhul lui Dumnezeu îi ajută în mod remarcabil pe cei care prezintă studiile”. Olsen nu avea niciun singur cuvânt de critică pentru vorbitori: „frații Haskell, Loughborough, Prescott, Jones și Porter” au adoptat „o abordare mult mai largă decât la oricare din Institutele noastre din trecut... În Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu se găsesc comori minunate, fie ca Domnul să ne deschidă mintea ca să putem privi lucrurile minunate ale legii Sale sfinte”.

Olsen simțea că „niciodată nu a mai părut atât de prețios adevărul lui Dumnezeu”. El știa că trăiau în vremuri cât se poate de interesante: „Nu poate fi nimic mai evident decât faptul că solia se înalță și este pe punctul de a fi dusă cu mare putere întregii lumi. Suntem siguri că acest Institut Pastoral și Conferința care îi va urma vor marca o eră nouă în înaintarea

---

nicio dovadă că Olsen ar fi considerat prelegerile lui Jones niște atacuri „vehemente” împotriva fraților, așa cum au pretins unii istorici adventiști (vezi cap. 8, nota de subsol 15).

²⁶ Ibid., 188, 189.

soliei celui de-al treilea înger. A sosit timpul ca solia să înceapă să răsună cu glas tare și fiecăruia îi stă în putere să aibă o astfel de legătură cu Dumnezeu încât să nu fie lăsat în urmă de solia care înaintează cu repeziciune... Lumina lui Dumnezeu strălucește din ce în ce mai mult, iar adevărul lui Dumnezeu se desfășoară în mod minunat; și este de cea mai mare importanță ca fiecare, și mai ales lucrătorii, să fie în stare să-și dea seama de progresul rapid al adevărului prezent. Dacă nu se face acest lucru, lucrarea lor va fi ineficientă”. Olsen avea să încheie afirmând că „aceasta este cea mai bună și mai prețioasă ocazie de felul acesta pe care am avut-o vreodată. Dacă Îl vom căuta pe Dumnezeu cu inima smerită și duhul zdrobit, mari binecuvântări se vor revărsa asupra poporului și asupra slujitorilor Săi”.²⁷

În aceeași dimineață în care fratele Olsen a făcut acel solemn apel, R.A. Underwood a predicat despre slujirea cu credincioșie și nevoia de a dăruia cu jertfire de sine. Unii fuseseră obligați să părăsească lucrarea, iar alții fuseseră îndepărtați, numai și numai pentru că lipseau fondurile strânse prin dăruirea cu credincioșie a zecimii. Una dintre cele mai mari încurajări pentru orice pastor era ca biserica să fie generoasă și credincioasă, ceea ce dovedea că lua în serios faptul că îi aparținea lui Hristos.

Vorbind despre timpurile în care trăiau, Underwood a citat cu bucurie din articolul din *Review* al lui Ellen White, apărut pe 22 noiembrie: „«Timpul de încercare este chiar asupra noastră, pentru că marea strigare a celui de-al treilea înger a început deja *prin descoperirea neprihănirii lui Hristos*, Răscumpărătorul care iartă păcatele. *Acesta este începutul* luminii îngerului, a cărui slavă va umple întregul pământ...». Sunt atât de bucuros să știu că revelarea neprihănirii lui Hristos este *începutul* îngerului care trebuie să lumineze pământul cu slava sa”. Apoi, Underwood a pus o întrebare importantă: „Dacă acesta este «începutul», nu trebuie noi să primim «cu mult mai mult», chiar la această Conferință, din lumina și binecuvântarea acestui înger, prin înălțarea Fiului omului? «Nori strălucitori» (fulgere, în traducerea Cornilescu; n.trad.) și «ploaie de primăvară» au apărut deja ici-colo (Zaharia 10:1), și totuși – o! câtă nevoie are biserica scorjită de arșiță de o ploaie generală – de revărsarea Duhului Sfânt asupra fiecărei biserici și fiecărei persoane. Ni se spune că Dumnezeu așteaptă să ne trimită această binecuvântare. Cât timp să aștepte?”. Iar

²⁷ O.A. Olsen, „The Institute”, *Review and Herald*, 7 februarie 1893, 92.

binecuvântarea cu siguranță că va veni atunci când biserica își va da seama, la fel ca biserica apostolică, de faptul că nu își aparține sieși și, unită de un singur scop, va crede și va da totul pentru Domnul.²⁸

Joi seară, A.T. Jones a reluat solia laodiceeană. Ceea ce studiaseră ei în lecțiile precedente, ceea ce li se prezentase „atât de constant și de complet” era „cuvântul trimis bisericii Laodiceea”. Solia aceea le arătase starea lor și faptul că nu erau conștienți de ea – și nu le fusese prezentată numai de A.T. Jones: „[Solia] ne-a venit din toate direcțiile, în ultimele câteva zile, nu-i așa? Ne-a venit din toate părțile și din toate gurile care au vorbit, iar Domnul ne-a vorbit direct, alături de toți ceilalți, chiar prin cuvântul citit ieri cu privire la acest lucru”.

Dacă recunoșteau că judecata Martorului Adevărat era adevărată – „sărac, ticălos, nenorocit, orb și gol și nu știi aceasta” – atunci, a spus Jones, „vom fi pregătiți să primim sfatul Lui și să-L apreciem și vom avea de câștigat”, pentru că sfatul li se adresează numai laodiceenilor căldicei: „Așa, fiind aduși în locul acela de cuvânt și de mărturie și prin toate căile în care a lucrat Domnul cu noi zilele acestea, prin toate lecțiile care ni s-au dat, atunci El Se pleacă spre noi și ne dă un sfat. Nu este așa? Atunci, fraților, să nu fim înceți în a primi acest sfat, așa cum am fost în privința celuiilalt”. În continuare, seară de seară, Jones a abordat remediile divine oferite de Martorul Adevărat, primul fiind aurul curățit prin foc.²⁹

Vineri seară, S.N. Haskell și-a continuat seria de prelegeri pe tema „Cum să studiem Biblia”. Spre sfârșitul prezentării, în care a descris evenimentele din viața ucenicilor, Haskell a întrebat: „Ați fost vreodată la vreo întrunire, iar când ați ajuns acolo s-a întâmplat ceva nu tocmai plăcut, și nu ați simțit atunci că, dacă trebuie să faceți ce vi se cere, o veți face?”. Haskell s-a referit apoi la întrunirile de la Minneapolis și la Mărturiile citite recent referitoare la acest subiect:

„Știți că am avut acolo o întrunire și că s-au făcut foarte multe mărturisiri cu privire la întrunirea aceea. Eu unul nu am făcut nicio mărturisire acum două zile, totuși cred că Mărturia se referea la mine. Am simțit împreună și am fost de acord cu

---

²⁸ R.A. Underwood, „Christ’s Ownership, No. 1”, *General Conference Daily Bulletin*, 8 februarie 1893, 186, cu sublinierile din original.

²⁹ A.T. Jones, „Solia îngerului al treilea, nr. 10”, *General Conference Daily Bulletin*, 9 februarie 1893, 200.

perspectiva celor care au vorbit. Am crezut că ei au adevărul despre problema care urma să fie discutată la întrunirea aceea. Însă nu a fost o întrunire la care să se discute idei teologice, nu aceasta voia să ne învețe Duhul lui Dumnezeu. Ieri cineva a spus: «Eu nu am fost de partea asta» și a mărturisit că s-a aflat de partea greșită. Ce a vrut Domnul să ne învețe atunci, acolo? A vrut să ne învețe neprihănirea prin credință și, dacă am fi primit învățătura, ne-am fi aflat cu mult mai departe față de unde ne aflăm acum. Nu trebuia să discutăm dacă al treilea capitol din Galateni se referă la legea morală sau la legea ceremonială. Cineva a spus: «Eu așa am crezut». Desigur, și uite așa ne-a intrat ideea aceasta în minte, întocmai la fel cum ucenicilor le intrase în cap că avea să se arate Mântuitorul și nu mai puteau vedea nimic altceva; și nici nu puteau primi viața veșnică pe care dorea Mântuitorul să le-o dea.

Trebuie să venim ca niște copilași ca să primim lumina și adevărul pe care ni le dă Dumnezeu: iar când Domnul ne aduce din nou și din nou pe același drum, puteți fi siguri, fraților, că o face pentru a ne pune la încercare judecata, pentru a vedea dacă discernem Duhul lui Dumnezeu sau nu. Când ne vorbește Dumnezeu, trebuie să lăsăm la o parte propriile noastre idei, puncte de vedere, căi și propriile noastre planuri – și să venim ca niște prunci, ca să luăm Cuvântul lui Dumnezeu exact așa cum ni-l descoperă El în Biblia Sa cea sacră, prin Duhul Său; iar când vom primi această mărturie vom primi chiar binecuvântarea pe care a intenționat Dumnezeu s-o primească poporul Său încă de la întrunirea de la Minneapolis. Bineînțeles că mulți au fost tulburați de atunci încolo, la fel ca ucenicii pe mare; dar credeți că Dumnezeu și-a părăsit poporul? Niciodată. Când ucenicii ieșiseră în largul mării, ochiul Său era ațintit asupra lor.»³⁰

---

³⁰ S.N. Haskell, „The Study of the Bible, No. 10”, *General Conference Daily Bulletin*, 10 februarie 1893, 217, 218.

Cu toate că Hristos nu Se îndepărtase de biserica Sa, Haskell știa, pe baza Mărturiilor pe care le citiseră în timpul Conferinței, că, dacă ar fi fost acceptată solia de la Minneapolis, ei ar fi fost mai avansați, „cu mult mai departe” față de unde se găseau în momentul acela. De fapt, Haskell avea să-și amintească mai târziu că, dacă solia ar fi fost acceptată, lumea ar fi fost avertizată, iar Hristos S-ar fi putut întoarce în scurt timp.³¹

Luni seară, pe 13 februarie, A.T. Jones și-a continuat prelegerea despre remediile divine ale Martorului Adevărat pentru laodiceeni. În seara aceea, el a abordat tema hainelor albe. „Ce sunt aceste haine?”, a întrebat Jones. „(Congregația: «Neprihănirea».) A cui neprihănire? (Congregația: «A lui Hristos».) A cui? (Congregația: «Neprihănirea lui Dumnezeu».) A cui neprihănire trebuie s-o căutăm? (Congregația: «Neprihănirea lui Dumnezeu».) Ce este neprihănirea? (Congregația: «Facerea binelui».”

„Facerea binelui” era conform primei porunci, care spune să-L iubim pe Dumnezeu cu toată inima, și poruncii care spune să-l iubim pe aproapele nostru ca pe noi înșine: „În aceste două porunci se cuprinde toată Legea și proorocii”. Așadar, facerea binelui era neprihănirea lui Dumnezeu, manifestată în viața lui Hristos: „Iată ceea ce vom învăța în această lecție”, a declarat Jones.

Referindu-se apoi la Ioel, capitolul 2, versetul 23, Jones a analizat din nou definiția ploii timpurii și ploii târzii, conform notelor de pe margine:

„Ce scrie în nota de pe margine? «El v-a dat ploaia timpurie.» Ce este aceasta? – «Un învățător al neprihănirii.» – «V-a dat ploaia timpurie la vreme.» Cum adică, la vreme? Ce a fost ploaia timpurie la Cincizecime? – «Un învățător al neprihănirii.» «El v-a dat un învățător al neprihănirii după neprihănirea Lui.» A fost aceasta ploaia timpurie? Și El vă va da «ploaie timpurie și târzie», ca prima oară. Ce va fi ploaia târzie? – «Un învățător al neprihănirii» din nou. Cum? (Congregația: «După neprihănirea Lui.») Dar ce altă expresie mai este folosită pentru ploaia târzie? (Congregația: «Revărsarea Duhului.») Și mai care? (Congregația: «Vremurile de înviore.») Ce este ploaia târzie în contextul soliei

---

³¹ S.N. Haskell, „Bible Study: The Third Angel’s Message”, *Australasian Union Conference Recorder*, Special No. 4, 17 iulie 1899, 9, 10.

îngerului al treilea? (Congregația: «Marea strigare.») Ce este ploaia târzie în contextul căderii Babilonului? – Este revărsarea puterii și slavei cu care coboară din ceruri îngerul din Apocalipsa 18 luminând pământul.»³²

Jones a citit apoi din predica lui S.N. Haskell publicată în ediția din 31 ianuarie a *General Conference Daily Bulletin*, în care se cita din articolul lui Ellen White din *Review*: „*«Timpul de încercare este chiar asupra noastră, pentru că marea strigare a celui de-al treilea înger a început deja prin descoperirea neprihănirii lui Hristos... Acesta este începutul luminii îngerului, a cărui slavă va umple întregul pământ... »*”. După aceea, Jones a citat din *Mărturia* citită de Prescott pe 28 ianuarie: „*«Solia neprihănirii lui Hristos trebuie să răsună de la un capăt al lumii la celălalt. Aceasta este slava lui Dumnezeu care încheie lucrarea celui de-al treilea înger»*”. Punând toate aceste afirmații laolaltă, Jones a concluzionat că „atunci când ajungem în timpul ploii târzii, al mării strigări, al îngerului care coboară din cer cu mare putere, toate aceste lucruri luate împreună, după cum arată cuvintele Domnului, pur și simplu suntem aduși în același punct în care am fost aduși de studiul lucrurilor aflate înaintea noastră și care ne-a condus să analizăm ce urmează să se întâmple”. Toate aceste lucruri indicau că, începând de la Minneapolis, solia trimisă bisericii era neprihănirea lui Hristos:

„Ei bine, ploaia târzie este marea strigare a soliei îngerului al treilea; este începutul acelei solii de slavă care luminează pământul. Însă ploaia târzie este învățătura despre neprihănire. Când a venit acea solie a neprihănirii lui Dumnezeu pentru noi, ca popor? (Congregația: «Acum patru ani.») Unde? (Congregația: «La Minneapolis.») Da. Acest punct a fost discutat seara trecută... Acum, solia aceea a neprihănirii lui Hristos este marea strigare. Este ploaia târzie. Noi ne-am rugat deja pentru ploaia târzie aici, la această conferință, nu-i așa? V-ați rugat? (Congregația: «Da, domnule.») Ce ați căutat când vi s-a răspuns la rugăciune? Acum sunteți pregătiți să primiți ploaia târzie? Ne-am rugat

---

³² A.T. Jones, „Solia îngerului al treilea, nr. 11”, *General Conference Daily Bulletin*, 13 februarie 1893, 242.

aici pentru ploaia târzie. Iată care este legătura. Mărturiile ne spun care este și Ioel ne spune, de asemenea, care este. Acum pur și simplu întreb, sunteți gata să primiți ploaia târzie? Adică sunteți gata să primiți solia lui Dumnezeu despre neprihănire, după neprihănirea Lui? Hai să mai analizăm puțin acest lucru. Ioel spune, conform notelor de pe margine, că este un învățător al neprihănirii, cel care aduce învățătura neprihănirii după neprihănirea Lui. Așadar, după a cui concepție despre neprihănire? (Congregația: «A lui Dumnezeu.») Ba nu, a mea. (Congregația: «Nu.») De ce? Dacă eu primesc neprihănirea lui Hristos după concepția mea, nu este de ajuns? Nu asta înseamnă primirea ploii târzii? Nu asta înseamnă primirea neprihănirii lui Hristos? (Congregația: «Nu, domnule, aceasta este propria ta neprihănire.») Dar tocmai asta este problema cu foarte mulți oameni care au auzit această solie a neprihănirii lui Hristos. Ei au primit solia neprihănirii lui Hristos după propria lor concepție despre ce înseamnă neprihănirea Lui – astfel că nu au cătuși de puțin neprihănirea lui Hristos.»³³*

Apoi Jones a vorbit despre diferitele moduri în care fusese primită solia în cursul ultimilor patru ani. Unii „au acceptat-o întocmai așa cum a fost dată și s-au bucurat de vestea că Dumnezeu are o neprihănire care va trece de judecată, fiind acceptată în ochii Lui. O neprihănire care este cu mult mai bună decât orice ar putea să facă oamenii chiar și în ani de zile de străduințe. Oamenii aproape că s-au epuizat încercând să fabrice o neprihănire suficientă, care să poată rezista în timpul strâmtorării, astfel încât ei să-L poată întâlni în pace pe Mântuitorul la revenirea Lui; dar nu au izbutit. Aceștia s-au bucurat așa de mult să afle că Dumnezeu făcuse deja o haină a neprihănirii și o oferise în dar, fără plată, fiecăruia care vrea s-o primească, o neprihănire care va rezista și acum, și în timpul plăgilor, și în timpul judecății, și toată veșnicia – așa că ei au acceptat-o cu bucurie, la fel cum o dăruise Dumnezeu, și l-au mulțumit Domnului din toată inima pentru ea”. Cu toate acestea, alții „nu au vrut să aibă nimic de-a face cu ea; ci au respins totul”. Un al treilea grup „a părut să adopte o poziție neutră. Ei nu au acceptat-o pe deplin; dar nici nu au respins-o deschis. Aceștia s-au

---

³³ Ibid., 242, 243.

gândit să adopte o cale de mijloc, lăsându-se duși de curentul mulțimii, în orice direcție ar fi luat-o aceasta. Și astfel au sperat ei să primească neprihănirea lui Hristos și solia neprihănirii lui Dumnezeu”.

Așadar, „între predarea deschisă și de bună voie și acceptarea” soliei, până la „respingerea deschisă, deliberată și categorică, au stat cei care fac compromisuri, tot timpul între, de atunci încoace”, a reflectat Jones. Oare cei care adoptaseră poziții de compromis aveau să fie mai bine pregătiți să discearnă care este adevărata solie a neprihănirii lui Hristos, fără a se pocăi mai întâi? Jones însuși îi auzise pe unii care se opuneau pe față soliei încă de la Minneapolis cum spuneau „amin la afirmații atât de clar și categoric papale cum numai biserica papală însăși putea face”. În restul timpului rămas pentru prelegerea sa, Jones a comparat concepția omenească despre neprihănirea prin credință cu concepția lui Dumnezeu despre neprihănirea prin credință.^{34*}

În seara următoare, Jones a continuat pe aceeași linie, comparând enunțuri din Biblie și din *Calea către Hristos* cu enunțuri dintr-o carte acceptată oficial de Biserica Catolică, intitulată *Catholic Belief*. Jones a citit porțiuni din fiecare, astfel încât audiența să vadă două lucruri: „adevărul îndreptățirii prin credință și falsa îndreptățire prin credință, puse una lângă alta”. Jones voia ca ei să vadă care era concepția romano-catolică despre îndreptățirea prin credință, deoarece el „a trebuit să se confrunte cu ea, în ultimii patru ani, chiar printre cei care se declară adventiști de ziua a șaptea. Chiar aceste lucruri, chiar aceste expresii din această carte catolică,

---

³⁴ Ibid., 243-246. Jones nu greșea în această privință, căci însăși Ellen White afirmase în contextul controversei cu privire la solia de la Minneapolis: „Dacă credința și faptele ar procura darul mântuirii pentru cineva, atunci Creatorul are o obligație față de creatură. Iată aici o ocazie pentru ca falsitatea să fie acceptată drept adevăr. Dacă oricine poate câștiga mântuirea prin ceva ce poate face el însuși, atunci se află în aceeași situație ca un catolic care face penitență pentru păcatele lui. Atunci, mântuirea este parțial o datorie, care poate fi câștigată ca o plată pentru lucrul făcut. Dacă omul nu poate să merite mântuirea, orice faptă bună ar face, atunci mântuirea trebuie să se facă pe de-a-ntregul prin har și să fie primită de către om, ca păcătos, pentru că Îl primește pe Isus și crede în El. Este pe de-a-ntregul un dar fără plată. Îndreptățirea prin credință este dincolo de orice controversă. Și toate controversele se sfârșesc de îndată ce se clarifică faptul că meritele omului căzut, câștigate prin faptele lui bune, nu-i vor putea aduce niciodată viața veșnică” („Pericolul ideilor false despre îndreptățirea prin credință”, *Materialele 1888*, 812).

referitoare la ce este neprihănirea prin credință și modul în care poate fi ea obținută, sunt la fel cu expresiile folosite de preinși adventiști de ziua a șaptea când mi-au spus ce este îndreptățirea prin credință”. Jones se întreba pe bună dreptate cum putea atunci Biserica „să ducă acestei lumi o solie, pentru a-i avertiza pe oameni împotriva închinării la fiară, când noi susținem doctrinele fiarei chiar prin declarațiile noastre. Se poate face așa ceva? (Congregația: «Nu.») Așa că astă-seară vă atrag atenția asupra acestui aspect, ca să puteți vedea cum stau lucrurile de fapt”.

După ce a comparat numeroase afirmații din *Calea către Hristos* și din *Catholic Belief*, Jones a încheiat referindu-se din nou la Minneapolis, unde se făcuseră mai multe încercări de a vota o declarație de credință pe tema îndreptățirii prin credință, dar opusă soliei trimise de Dumnezeu:

„Așa, deci, ce este credința conform celor citite [enunțul din Catholic Belief]? – «Credința din Crez.» – Ei pur și simplu elaborează o declarație pe care o numesc doctrina lui Dumnezeu, iar apoi oamenii o cred și fac tot ce le stă în puteri – și lucrul acesta trece drept îndreptățire prin credință. Fie că un crez este elaborat în scris, fie că este concepția cuiva pe care vrea să o oficializeze prin vot la o sesiune a Conferinței Generale, în principiu nu are nicio importanță, nu există nicio diferență, crezul există, iar adoptarea lui este tocmai tipul acela de credință. Și există aici persoane care își amintesc de un timp – acum patru ani; și de un loc – Minneapolis – unde de trei ori s-a făcut efortul deschis de a obține tocmai un astfel de lucru, referitor la solia îngerului al treilea, printr-un vot la o sesiune a Conferinței Generale. S-a vrut să se stabilească niște puncte de reper, pornind de la ceea ce credea unul sau altul, iar apoi să se voteze susținerea necondiționată a acelor repere, fie că se știa sau nu care erau; după care se voia să se meargă mai departe și să se aprobe că poruncile lui Dumnezeu trebuie să fie respectate și că trebuie să se mai facă multe alte lucruri, iar toate acestea aveau să treacă drept îndreptățire prin credință.

Nu ni s-a spus la vremea aceea că îngerul lui Dumnezeu a spus [prin Ellen White]:«„Nu faceți acest pas; nu știți ce implică aceasta”? „Nu am timp să vă explic ce implică

aceasta, însă îngerul a spus să n-o faceți.” Papalitatea era implicată în aceasta. Lucrul acesta încerca Domnul să ni-l spună și să ne facă să-l înțelegem. Papalitatea era implicată. A fost la fel ca în toate celelalte biserici desprinse de papalitate; un scurt timp fiecare a mers prin credința în Dumnezeu, după care a adoptat concepția cuiva despre doctrină și s-a angajat să o susțină, votând că aceea trebuie să fie doctrina respectivei biserici, apoi că aceea este «credința din crez», după care biserica a continuat să facă așa cum credea ea că e bine.

Este cineva aici care a fost prezent acolo, atunci, și care acum nu poate înțelege ce s-a întâmplat acolo? Atunci, fraților, nu este cumva timpul să punem capăt, chiar dacă aceasta ne va costa chiar viața? Da, ne va costa chiar viața, căci lucrul acesta ne va răstigni împreună cu Isus Hristos. Va aduce moartea față de păcat, în așa fel cum noi nici n-am mai visat vreodată în viața noastră. Va scoate din noi toată acea gândire papală, tot duhul nostru împietrit – și va pune în loc gândirea divină, blândă și iubitoare a lui Hristos, care nu are nevoie de niciun crez, pentru că îl are pe Hristos însuși.”³⁵

Cu adevărat, hainele albe oferite de Martorul Adevărat erau cele „țesute cu războiul cerului [și care] nu au în ele niciun fir de invenții omenești”.³⁶ Dar avea Laodiceea să-și recunoască goliciunea și marea nevoie de astfel de haine? Astfel și-a încheiat Jones ultima prelegere la Institutul Pastoral, dar avea să continue în timpul sesiunii Conferinței Generale.

---

³⁵ A.T. Jones, „Solia îngerului al treilea, nr. 12”, *General Conference Daily Bulletin*, 14 februarie 1893, 261, 262, 265. Comentariile lui Jones cu privire la încercările de vot de la sesiunea din 1888 a Conferinței Generale și cu privire la atitudinea papală manifestată acolo de unii nu sunt exagerate. Vezi Ron Duffield, *Întoarcerea ploii târzii*, vol. 1, 110-120, 132-134, 137-139 (eng.).

³⁶ Ellen G. White, *Parabolele lui Hristos*, 311.

Reacții față de Institutul Pastoral

Institutul Pastoral s-a încheiat într-o notă de triumf. S.N. Haskell îi relatează lui Ellen White că „mai mult ca sigur Dumnezeu Își revarsă Duhul”. Despre Institut, „frații au declarat că a fost un succes”, iar Haskell a simțit că Dumnezeu le dăduse, lui și celorlalți vorbitori, „o anume libertate” în prelegerile lor. Haskell nu a simțit nevoia să-i scrie detalii, deoarece ea avea să primească exemplare din *Bulletin*. El a menționat totuși că un număr de vizitatori neadvențiști se convertiseră după ce au ascultat prelegerile și Mărturiile lui Ellen White citite de vorbitori: „Unii din oraș, care nu au prea auzit predici, s-au convins de păcatele lor și nu și-au mai putut găsi liniștea până ce nu și-au predat inima lui Dumnezeu, după care s-au dus la vecinii lor și le-au spus ce a făcut Domnul pentru ei. Ei au început imediat să țină Sabatul, cu toate că nu auziseră niciodată vreo predică despre asta și nici nu citiseră nimic”.³⁷

Publicația *Bible Echo* a relatat fapte similare, afirmând că un anume reverend Simonds, de la Biserica Congregațională Independentă din Battle Creek, a cerut un număr de întruniri în biserica lui. Frații „înceau să găsească acolo deschidere pentru fratele A.T. Jones, după sesiunea Conferinței Generale; dar domnul Simonds nu vrea să aștepte, așa că îl roagă pe fratele Prescott să înceapă el, iar fratele Jones să vină după încheierea conferinței”. Astfel, o invitație imperativă de a auzi „Adevărul” a venit chiar de la pastorul uneia dintre bisericile populare de frunte. Într-adevăr, susținea *Echo*, „aceasta este lucrarea Domnului și este o minune în ochii noștri”.³⁸

G.C. Tenney, care fusese trimis din Noua Zeelandă la Institutul Pastoral și la sesiunea Conferinței Generale la îndemnul lui W.C. White, indica în raportul său că aceste întruniri au fost „considerate printre cele mai importante și, în multe privințe, sunt îndreptățite la primul loc” dacă se face o comparație cu orice altă conferință. Tenney simțea că, pe măsură ce înaintaseră cercetările, se câștigaseră „adevăruri mai profunde și o mai bună cunoaștere spirituală”. „Duhul Domnului ne-a vorbit”, mărturisea Tenney, iar „vorbitorii au putut să-și evidențieze cu neobișnuită forță diferitele idei”. După ce a făcut rezumatul câtorva dintre prelegeri, Tenney

---

³⁷ S.N. Haskell către Ellen G. White, 23 februarie 1893; în *Manuscripts and Memories*, 238.

³⁸ Notă editorială, *The Bible Echo*, 15 februarie 1893, 64.

a declarat că „întrunirile au fost, prin urmare, un timp de deosebită binecuvântare. Mulți se bucură de victoriile câștigate prin credința în Hristos; și, cum această lucrare a început cu pastorii, există motive bune să sperăm că nu se va încheia odată cu Institutul, ci că va da roade în toate câmpurile și în rândul tuturor”. Tenney a sugerat și că efectele aveau să se extindă în toată lumea, prin intermediul numeroșilor reprezentanți din audiență, veniți de pretutindeni, când acești frați aveau să se întoarcă la ei acasă.³⁹

O.A. Tait le reamintea cititorilor publicației *Review* că, dacă voiau copii ale prelegerilor de la Institutul Pastoral, așa cum fuseseră publicate în *General Conference Bulletin*, trebuia să le cumpere cât mai repede. Cu toate că făcuseră masiv publicitate înainte de începerea întrunirilor și credeau că nu va fi nevoie să tipărească exemplare suplimentare din *Bulletin*, au început să primească atât de multe comenzi la începutul Institutului încât au mai tipărit încă 2000 de exemplare. Cu toate acestea, chiar și exemplarele suplimentare aproape că se epuizaseră. Așadar, atunci era momentul ca oamenii să comande și *Bulletin*-ul pentru sesiunea Conferinței Generale, căci Tait afirma: „Mărturia tuturor de până acum este că această serie a *General Conference Bulletin* este cea mai importantă dintre toate cele tipărite până acum. Suntem încredințați că niciunul dintre prietenii noștri din câmp nu va pierde ocazia de a beneficia de ea”.⁴⁰

„Atmosfera care a domnit în rândul participanților la Institut a fost deosebit de solemnă”, scria William Covert pentru *Review*. El ajunsese în parte la această concluzie în timp ce îi lua un interviu fratelui Grant, un pastor mai în vârstă, care trecuse prin dezamăgirea de la 1844. Grant și-a exprimat gândul că, în 1844, atunci când au ajuns la momentul acela „au crezut că lucrarea lor se sfârșise. Își mărturisiseră păcatele, iar lupta se încheiase”. Însă la Institutul din 1893 lucrarea „ni s-a părut ca ceasul judecății – și chiar așa și este. Legată de acestea este și lucrarea solemnă de a duce lumii solia judecății, care trebuie realizată luptând împotriva unui dușman mândros [...] și totuși se pune întrebarea: cine va fi

---

³⁹ G.C. Tenney, „The Ministerial Institute”, *The Bible Echo*, 15 aprilie 1893, 120.

⁴⁰ O.A. Tait, „The «Bulletin» Again.—Last Call”, *Review and Herald*, 14 februarie 1893.

credincios?”. Însă, cu toată atmosfera solemnă, Grant simțea că „găsim o binecuvântată odihnă în Mântuitorul”.⁴¹

Și totuși, în mijlocul tuturor comentariilor pozitive despre Institutul Pastoral și sesiunea Conferinței Generale care urma, încă exista un simțământ că nu erau puțini cei care rămăseseră împotriviți soliei predicate la întruniri. Haskell a informat-o pe Ellen White că, deși mulți „intrau în lumină”, unii „nu au ieșit încă și se pare că ei nu primesc binecuvântarea pe care o primesc ceilalți”. Haskell i-a menționat pe nume pe căpitanul Eldridge și pe Frank Belden.⁴² Până și doctorul J.H. Kellogg, care era împotriva lui Jones, Waggoner și Prescott, a recunoscut că „un număr de persoane” de la Institutul Pastoral „s-au opus fratelui Jones și lucrării lui”.⁴³

O.A. Olsen regreta că nu toți delegații au ajuns la Institut de la începutul acestuia, spunând: „Ei nu își dau seama ce pierd”.⁴⁴ Olsen nu menționa de ce nu erau prezenți acești delegați, însă mai târziu i-a spus lui Ellen White că Uriah Smith „continuă la fel ca mai înainte”. Iar, deși se bucura de progresul unora, Olsen mărturisea: „Sufletul meu este totuși profund îndurerat pentru mulți care încă se mai află într-un mare întuneric”.⁴⁵

Uriah Smith avea să scrie el însuși un articol despre Institut, pentru *Review*. Cu toate că articolul a fost plin de date, părea să fie lipsit de simțământul unui câștig personal. Smith a scris că întrunirile „se desfășoară cu regularitatea unui ceasornic” și că toți „cei care doresc au privilegiul de a participa”. El a menționat întrunirile de seară, în care fratele Haskell și fratele Loughborough și-au predat lecțiile. Însă Smith nu „a încercat nici măcar să facă un rezumat al temelor prezentate”, deoarece fiecare lecție era publicată în *Bulletin*. Bineînțeles, el nici măcar nu l-a menționat pe A.T. Jones, care vorbise în mai mult de jumătate dintre întrunirile de seară.⁴⁶ Astfel de exemple de continuare evidentă a

⁴¹ William Covert, „The Institute”, *Review and Herald*, 21 februarie 1893, 128.

⁴² S.N. Haskell către Ellen G. White, 23 februarie 1893; porțiuni din *Manuscripts and Memories*, 238.

⁴³ J.H. Kellogg către W. C. White, 17 iulie 1893; în *Manuscripts and Memories*, 266.

⁴⁴ O.A. Olsen, „The Institute”, *Review and Herald*, 7 februarie 1892, 92.

⁴⁵ O.A. Olsen către Ellen G. White, 13 iunie 1893; în *Manuscripts and Memories of Minneapolis*, 261.

⁴⁶ Uriah Smith, „The Institute”, *Review and Herald*, 7 februarie 1893, 88.

prejudecăților au fost motive serioase ca S.N. Haskell s-o informeze pe Ellen White că el avea „mari speranțe că fratele Smith se va elibera, dar totuși încă nu a făcut-o, din câte știu eu”.⁴⁷

---

⁴⁷ S.N. Haskell către Ellen G. White, 30 iunie 1893; în *Manuscripts and Memories of Minneapolis*, 262.

7

Conferința Generală din 1893

Deschiderea celei de-a treizecea sesiuni a Conferinței Generale a Adventiștilor de Ziua a Șaptea a avut loc în Battle Creek, Michigan, în ziua de vineri 17 februarie 1893. La această adunare participau o sută douăzeci de delegați, dintre care numai șase nu au fost prezenți la deschidere. În afară de delegația completă din diferite regiuni ale continentului nord-american, erau prezenți și reprezentanți din Australia, Marea Britanie, Europa centrală, Scandinavia și Africa de Sud.¹ Institutul pastoral și sesiunea Conferinței Generale, fiecare cu o durată de trei săptămâni, „erau într-atât de legate între ele încât nu pot fi separate. În Buletinul Conferinței Generale din 1893 s-au publicat rapoarte complete ale amândurora, în cele 524 de pagini ale sale, tipărite pe două coloane”.² La adunarea Conferinței Generale au continuat să se țină devoționale în fiecare dimineață, cu excepția Sabatului, și câte două întâlniri de studiu biblic seara, conduse în special de către W.W. Prescott și A.T. Jones.³

În seara de deschidere a sesiunii Conferinței Generale, A.T. Jones a reluat subiectul hainelor albe, arătând „diferența dintre credința satanică și credința lui Isus Hristos; diferența dintre îndreptățirea prin fapte, sub numele de îndreptățire prin credință... și îndreptățirea prin credință propriu-zisă”. Acest studiu îi adusese la subiectul care avea să rămână totdeauna înaintea lor: „că trebuie să avem învățătura despre neprihănire

---

¹ G.C. Tenney, „The General Conference”, *The Bible Echo*, 15 aprilie 1893, 124.

² Arthur L. White, *The Australian Years: 1891-1900*, 59.

³ „Program for the General Conference: February 17 to March 6”, *General Conference Daily Bulletin*, 13 februarie, 246.

conformă cu neprihănirea. Iar acest lucru este posibil, după cum am aflat, numai prin conformarea la ideea despre neprihănire pe care o are Dumnezeu, nu la ideile noastre; iar pentru a respecta ideea despre neprihănire pe care o are Dumnezeu trebuie să avem gândirea care o poate înțelege – și tocmai acesta este gândul lui Isus Hristos”.

Comparând din nou diferitele învățături referitoare la îndreptățirea prin credință, Jones a căutat apoi să plaseze credința și faptele la locul cuvenit fiecăreia: „Omul care este atât de neliniștit și atât de teribil de înspăimântat că nu îi veți îngădui să facă nici o lucrare și că îi veți nimici toate lucrările – dacă Hristos locuiește în inima lui, el va găsi și ce lucrări să împlinească. Fraților, nu vă mai neliniștiți atâta cu privire la fapte; găsiți-L pe Domnul Isus Hristos și veți găsi și lucrări, mai multe decât puteți face. (Congregația: «Amin!») Însă dificultatea este că, atunci când oamenii se concentrează asupra faptelor, faptelor și iarăși faptelor, în locul lui *Isus Hristos pentru a putea face fapte*, ei pervertesc totul”. Jones și-a încheiat comparația citând din *Calea către Hristos*:

„Acum să luăm aminte la aceste cuvinte, care sunt cea mai bună încheiere pe care o pot găsi pentru întreaga temă abordată astă-seară. Calea către Hristos, pagina 79: «Inima care se sprijină cu totul pe Hristos va fi cea mai sânguincioasă și mai activă în lucrarea pentru El». Amin. (Congregația: «Amin!») Să nu mai uitați acest lucru. Să nu credeți că omul care spune că se sprijină deplin pe Isus Hristos este cumva vreun leneș, fie din punct de vedere fizic, fie spiritual. Dacă el arată o astfel de lene în viața lui, atunci nu se sprijină defel pe Hristos, ci numai pe sine însuși.

Nu, domnule; inima care se sprijină cu totul pe Hristos va fi cea mai sânguincioasă și cea mai activă în lucrarea pentru El. Aceasta este credința adevărată. Aceasta este credința care vă va aduce revărsarea ploii târzii; aceasta este credința care ne va aduce, vouă și mie, învățătura despre neprihănire conformă cu neprihănirea – prezența vie a lui Isus Hristos – pentru a ne pregăti pentru marea strigare și pentru

ducerea soliei îngerului al treilea, în singurul mod în care poate fi dusă de la această Conferință.”⁴*

În dimineața de Sabat, O.A. Olsen a ținut predica de la ora 11. Era adânc impresionat de „importanța și responsabilitatea acestei adunări a poporului nostru”. Aceasta era de departe „cea mai mare și mai importantă adunare ce a avut loc în istoria denominațiunii noastre”, a spus Olsen. Modul în care se împlineau profețiile din Apocalipsa 13 și 14 și „modul în care vedem cum apare o deschidere în toată lumea fac ca această întrunire să prezinte un interes mai mult decât obișnuit”. Totuși, Olsen se temea „că mulți care au avut o cunoaștere a adevărului doar cu numele nu înțeleg pe deplin aceste lucruri. Dacă ar face-o, le-ar căuta ca niciodată până acum. Atunci ar fi o lepădare de sine, o apucare a puterii divine și o căutare a unei legături vii cu Dumnezeu care nu ar mai putea fi negate. Ne rugăm ca aceste lucruri să impresioneze tot mai mult fiecare inimă”.

Olsen a afirmat că „Domnul S-a apropiat de noi în sfaturile noastre și în studiul Bibliei, iar sufletele noastre s-au bucurat când Cuvântul lui Dumnezeu a devenit clar înțelegerii noastre”. Totuși, el știa că era mare nevoie de lucrători consacrați, care să își recunoască dependența totală de Dumnezeu:

„Dar există o mare problemă în ceea ce ne privește pe fiecare – și a fost pusă limpede în fața noastră în solia laodiceeană. Ne-am simțit atât de bogați, am simțit o asemenea abundență de eficiență, încât nu ne-am dat seama de nevoia noastră de Dumnezeu. O, de-ar simți orice inimă

---

⁴ A.T. Jones, „The Third Angel's Message, No. 13”, *General Conference Daily Bulletin*, 20 februarie 1893, 296, 298, 302. Deoarece *Buletinul* a fost publicat zilnic, cu excepția Sabatului, pe tot parcursul adunării Conferinței Generale, punând în fiecare zi la dispoziția delegaților procesul verbal din ziua precedentă, unele dintre prelegeri se pare că au fost tipărite cu întârziere de câteva zile, din cauza constrângerilor de timp. Data de 17 februarie, vineri, atribuită aici acestei prelegeri se bazează pe programarea publicată la pagina 246 a *Buletinului*, care se potrivește mai bine cu restul procesului verbal al Conferinței decât cu data tipăririi, 20 februarie. Toate prelegerile amintite în continuare în această carte vor fi datate după aceeași metodă.

sărăcia sufletului! Aceasta este calitatea răscumpărătoare, fraților. «Binecuvântați cei săraci cu Duhul», spune Mântuitorul. Când ajungem să ne dăm seama că nu avem nimic; când mărturisim sincer «sunt ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol», atunci există ajutor și lumină pentru situația aceasta. Bunătatea noastră, înțelepciunea noastră, capacitățile noastre nu sunt nimic; dar Dumnezeu poate să lucreze și o va face. Însă cu cine va lucra Dumnezeu? Pentru cine va lucra Dumnezeu? Unde Se va arăta atotputernic Dumnezeu? – Cu persoana a cărei inimă este desăvârșită în fața Lui. Adică o inimă golită de sine, o inimă fără rezerve, care s-a predat pe deplin lui Dumnezeu și a pus totul pe altarul Lui.»⁵

Predica lui Olsen a atins multe inimi. La întrunirea de după-amiază s-au făcut unele mărturisiri, chiar și confesiuni privind greșeli făcute la Minneapolis.

Luni seara, Jones și-a continuat seria de prelegeri, arătând unde se poate vedea gândirea naturală a sinelui în religia îndreptăririi prin fapte din păgânism, în papalitate și în icoana modernă a fiarei, care înglobează și spiritismul. Acestea trei au fost de asemenea descrise și în Apocalipsa 16, drept balaurul, fiara și proorocul mincinos. Iar singura scăpare de faptele căldicele din descrierea adevăratei Biserici din timpul sfârșitului sunt leacurile oferite gratuit:

„Cel dintâi lucru pe care îl spune El este: «Știu faptele tale», iar cel din urmă este: «Fii plin de râvnă dar și pocăiește-te!». Sunteți gata acum să vă pocăiți de faptele voastre? Sunteți? Sunteți gata să recunoașteți că faptele voastre, pe care le-ați făcut, nu sunt la fel de bune cum le-ar fi făcut Isus Hristos dacă ar fi fost aici El Însuși și le-ar fi făcut în locul vostru? (O voce: «Da, de o mie de ori.») Bun. Cât de mult vă vor folosi aceste fapte? Sunt ele desăvârșite? Sunt ele fapte făcute în neprihănire?...

---

⁵ O.A. Olsen, „Sabbath Sermon”, 18 februarie 1893, *Review and Herald*, 7 martie 1893, 147.

Nu uitați veșmântul pe care trebuie să-l cumpărăm – acel veșmânt «țesut în războiul de țesut al cerului, în care nu se află niciun fir de invenții omenești». Atunci, dacă voi sau eu am băgat fie și un singur fir de idei de-ale noastre în viața pe care am declarat că o trăim în Hristos, de fapt am stricat veșmântul. Fraților, credeți că voi și cu mine am trăit acești cincisprezece-douăzeci de ani într-atât de perfect încât n-am băgat nicio iță de invenții omenești în caracterul sau în faptele noastre? (Congregația: «Nu.») Atunci, putem să ne pocăim de aceasta, nu-i așa? (Congregația: «Da.»)...

Care este starea noastră? Știți foarte bine că eforturile noastre nu au dus la mari realizări. Cu toții am încercat să facem tot ce am putut mai bine – și știți voi înșivă că acesta a fost cel mai descurajator lucru pe care ați încercat să-l faceți în viața asta. Știți voi înșivă că v-ați așezat și ați plâns pentru că nu ați putut face îndeajuns de mult pentru a scăpa de Judecată. (O voce: «Nu am putut face îndeajuns de mult pentru a ne mulțumi pe noi înșine.») Nu; noi înșine ne-am putut vedea goliciunea când am încercat tot ce am putut mai bine ca să ne-o acoperim. Știți că așa este. Acum, fraților, așa a spus și Domnul, nu-i așa? (Congregația: «Da, domnule.») Nu-i momentul acum să întrebăm: «Așa este, Doamne?»...

Domnul vrea să fim acoperiți; vrea să fim acoperiți, ca să nu se vadă rușinea goliciunii noastre. El vrea să avem neprihănirea Sa desăvârșită, conform concepției sale desăvârșite despre neprihănire. El vrea să avem caracterul care va trece testul judecății fără nici o piedică, întrebare sau îndoială. Să acceptăm acest caracter de la El, ca pe un dar fără plată, așa cum și este.”⁶

Când Jones și-a început prelegerea în seara următoare, a căutat să-i facă pe ascultătorii săi să înțeleagă faptul că, deși el citise mult din *Mărturii* și din *Calea către Hristos*, aceste adevăruri se găseau în Biblie. De fapt, scopul Spiritului Profeției era „să ne conducă să vedem că este scris în Biblie și să le primim de acolo”. Jones a afirmat: „Acum, eu voi evita voit

---

⁶ A.T. Jones, „Solia îngerului al treilea, nr. 14”, *General Conference Daily Bulletin*, 22 februarie 1893, 342, 346, 347.

aceste scrieri, dar nu pentru că ar fi ceva greșit în a le folosi; însă ceea ce vrem, fraților, este să înțelegem adevărul din Biblie”. Jones a abordat una dintre cărțile despre sfințenie din epoca aceea și a clarificat care *nu* era originea ideilor sale religioase:

„Am văzut același lucru, dar funcționând în alt mod. Există o carte, pe care o laudă mulți, The Christian’s Secret of a Happy Life (n.trad.: Secretul creștinului pentru o viață fericită). Am văzut oameni care au citit-o și cărora le-a făcut mult bine, după cum credeau ei, căci au primit ceea ce considerau a fi o mare lumină, încurajare și bine; dar nici măcar atunci nu au putut să meargă la Biblie și să primească de acolo adevărul. Fraților, vreau să înțelegeți cu toții că în Biblie se găsește mai mult din secretul creștinului pentru o viață fericită decât în zece mii de volume din cartea aceea. (Congregația: «Amin!») Multă vreme eu nici nu am știut de cartea aceea. Cred că abia în urmă cu vreo cinci sau șase ani am văzut-o prima dată. O avea cineva și o citea și m-a întrebat dacă o mai văzusem. I-am spus că nu. M-a întrebat dacă aș citi-o. I-am spus: «Da, o voi citi» – și așa am făcut. Dar, când am citit-o, mi-am dat seama că aflasem deja mai mult despre secretul creștinului pentru o viață fericită din Biblie, decât din cartea aceea. Am descoperit că aflasem din Biblie mai mult despre secretul creștinului pentru o viață fericită decât a scris autoarea în cartea aceea. Aș vrea ca oamenii să învețe să extragă ideile din Biblie în mod direct. (Congregația: «Amin!») Dacă acea carte îi ajută pe oameni să găsească în Biblie secretul, abordat mult mai pe larg acolo, e în regulă. Însă eu am înțeles că acea carte nu conține nici pe departe ceea ce poate găsi oricine în Biblie despre secretul creștinului pentru o viață fericită.

O, am auzit odată, mi-a spus odată cineva că și-a găsit lumina sa în cartea aceea. Există însă Cartea din care am aflat eu secretul creștinului pentru o viață fericită (rosti ridicând Biblia) – și aceasta este singura sursă. Iar eu am aflat acest secret înainte de a fi văzut măcar cealaltă carte sau de a fi aflat despre existența ei. Și vă spun din nou că, atunci când

am ajuns s-o citesc pe cealaltă, am știut că dețineam mai mult din secretul creștinului pentru o viață fericită decât se găsește în cartea aceea, fie și la nivel elementar. Și la fel va gândi oricine altcineva care va citi Biblia și o va crede.”⁷*

⁷ A.T. Jones, „Solia îngerului al treilea, nr. 15”, *General Conference Daily Bulletin*, 23 februarie 1893, 358, 359, cu sublinierile autorului. În cartea sa, *Ellen White’s World*, despre epoca în care a trăit Ellen White, George Knight încearcă să facă o conexiune între A.T. Jones și aspectele fanatice ale „mișcării sfințeniei” din acele timpuri, afirmând: „Advențiștii de ziua a șaptea nu erau necunosători cu privire la cursul mișcării sfințeniei. De exemplu, cartea lui Hannah Whitall Smith, *Christian’s Secret of a Happy Life*, a fost adusă în discuție la sesiunea Conferinței Generale din 1893 de către A.T. Jones, i s-a făcut publicitate în *Review and Herald* și a fost pusă în vânzare de către ambele edituri adventiste nord-americane. Mai mult decât atât, Jones a indicat în 1898 că era de acord cu ideile multora dintre liderii britanici ai mișcării sfințeniei, cu privire la stilul de viață creștin” (99). Desigur, Knight nu dă nicio referință pentru numeroasele lui afirmații și pare să spere că cititorii lui îl vor crede pur și simplu pe cuvânt și că vor fi convingși că Jones a promovat cartea lui Hannah Smith la sesiunea Conferinței din 1893.

În cartea sa, *From 1888 to Apostasy*, Knight face o altă serie de acuzații similare: „Jones și colegii săi cunoșteau foarte bine tendințele din restul lumii religioase. Advențiștii, de exemplu, erau familiarizați cu cartea lui Hannah Whitall Smith, *Christian’s Secret of a Happy Life*. Jones a comentat-o la sesiunea Conferinței Generale din 1893, iar *Review and Herald* i-a făcut o frumoasă reclamă în 1896. Pe atunci, atât editura *Pacific Press*, cât și *Review and Herald Publishing Association* vindeau deja cartea, care se transforma rapid într-un text standard despre sfințenie. În 1898, Jones a indicat că, timp de doi sau trei ani, studiasse și mișcarea Keswick (gruparea cea mai importantă a mișcării sfințeniei din Anglia), precum și ideile lui Frederick B. Meyer. Învățăturile acestora despre stilul de viață creștin, sugera el, erau pur și simplu niște idei adventiste corecte, cărora autorii lor le dăduseră niște nume pretențioase. De asemenea, Jones a inclus frecvent în *Review* extrase din *The King’s Messenger* (o publicație periodică a mișcării sfințeniei cu origini metodiste). În perioada în care Jones a condus editura *Review and Herald*, *The King’s Messenger* a fost de departe cel mai citat jurnal neadventist” (168).

Însă orice cititor imparțial al *Buletinului* din 1893 își dă seama că referirile lui Jones la cartea lui Hannah Smith nu erau câtuși de puțin de natură să o susțină sau să o promoveze. Iar Jones nu a avut nimic de-a face cu reclama din 1896 din *Review*, care a fost publicată sub conducerea lui Uriah Smith, nici cu vânzarea cărții ei de către ambele edituri adventiste. Cărții lui Hannah Smith nu i s-a făcut

niciodată publicitate în timpul cât a condus Jones editura *Review*, în perioada 1897-1901, acesta fiind un aspect pe care Knight omite să-l menționeze.

Referirea lui Jones la mișcarea Keswick, în 1898, amintită de Knight, se găsește într-o notă editorială din *Review*, având un singur paragraf, care și ea era orice altceva decât o promovare a mișcării: „Se face mare vâlvă pe seama a ceea ce numesc unii «mișcarea Keswick», cu privire la *stilul de viață creștin*. Mișcarea poartă acest nume deoarece a început în Keswick, în Anglia. Dr. F.B. Meyer din Londra, care a venit nu demult și în Statele Unite, ajungând până în zona Chicago, este unul dintre exponenții ei de frunte. De doi sau trei ani încoace, noi am urmărit mișcarea și am studiat ce susțin despre ea cei mai importanți exponenți și simpatizanți ai ei. Și știm personal că tot ce se susține cu privire la *stilul de viață creștin* constituie de ani de zile învățătura clară a adventiștilor de ziua a șaptea;... Modul în care se scot în evidență «mișcări» speciale, «stilul de viață creștin superior» etc., trădează o concepție complet greșită despre ce înseamnă cu adevărat stilul de viață creștin” (*Review and Herald*, 15 martie 1898, 172, cu sublinierile autorului). În cuvinte simple, Jones și ceilalți din echipa editorială „urmăriseră” mișcarea de vreo doi ani pentru a vedea despre ce era vorba.

După cinci luni, Jones menționa din nou mișcarea Keswick la sfârșitul unuia dintre articolele sale scurte despre David purtând armura lui Saul: „Dacă acei creștini care au încercat să imite mișcarea Keswick, mișcarea Armatei Salvării sau care au aspirat să devină noi Moody, Meyer ori alți lucrători de succes – ar merge la Domnul pentru îndrumare, așa cum a făcut el [David], ar putea face mai mult cu mica lor praștie decât cu toate metodele celor mai pricepuți oameni din lume. Metodele omului nu sunt considerate a fi de valoare până ce nu au fost puse în aplicare cu succes. Deseori, nu *metodele* folosite aduc succesul cuiva, ci puterea lui Dumnezeu care îi dă omului capacitatea de a produce metode de succes. Cei care studiază *metodele* aceluși om, fără a cunoaște sursa *puterii* lui, nu reușesc să obțină rezultate satisfăcătoare” (*Review and Herald*, 23 august 1898, 540, cu sublinierile din original). Încă o dată, nu se vede nimic aici, așa cum susține Knight, din care să reiasă că Jones promova mișcarea sfințeniei fanatică a grupării Keswick.

Jurnalul *The King's Messenger* pe care îl menționează Knight era o revistă trimestrială, fondată în 1896 și publicată de Virginia Knight Johnson, care era membră a Primei Biserici Metodiste. Scopul principal al revistei era să atragă atenția asupra eforturilor lui Johnson de a înființa un adăpost pentru tinerele din Texas care fuseseră sau erau atrase să lucreze ca prostituate (<<http://www.tshaonline.org/handbook/online/articles/fjoal>>). Jones însuși nu a citat niciodată din *The King's Messenger*, nici măcar o dată, în niciun articol pe care l-a scris vreodată în toată cariera lui de scriitor. În perioada în care a condus editura *Review*, au fost totuși publicate extrase din *The King's Messenger* în

Jones a trecut apoi la rezumarea concluziilor la care ajunseseră în studierea de până atunci a soliei îngerului al treilea: „Atunci, dacă ploaia târzie este neprihănirea lui Dumnezeu, solia Sa de neprihănire, marea strigare, fiind toate acestea și trebuind să vină din cer: acum ne aflăm în

---

Review. De exemplu, în primul său an ca editor-șef, au fost publicate paisprezece extrase. Cinci dintre acestea sunt scurte poezii, tipărite deseori pe coperta-față (19 oct. 1897, 657; 9 nov. 1897, 705; 21 dec. 1897, 805; 4 ian. 1898, 1; 29 mar. 1898, 197). Celelalte nouă extrase erau scurte articole, câteodată de numai un singur paragraf („He has come”, 26 oct. 1897, 675; „Hearken”, 3 mai 1898, 278; „Guide”, 14 iun. 1898, 374; „Careful for Nothing”, 21 iun. 1898, 390; „Poor in Spirit”, 28 iun. 1898, 406; „The Secret”, 5 iul. 1898, 422; „His Counselor”, 6 sept. 1898, 566; „The God-Man”, 20 sept. 1898, 598; „Beware”, 11 oct. 1898, 648). Niciunul dintre aceste extrase nu prezintă însă nici cea mai vagă sugestie de promovare a vreunei „mișcări a sfințeniei”, fanatică sau nu. Apropos, Herbert E. Douglas prezintă o perspectivă diferită față de ideea lui Knight că mesajul lui Jones provenea din cartea lui Hannah Smith: „Mai departe, soliile [lui Ellen White] au dovedit în mod clar că această «prețioasă solie» [a lui Jones și Waggoner] nu era o simplă revigorare a unui ton metodist din secolul al șaisprezecelea, așa cum era cazul cărții *The Christian's Secret of a Happy Life* a lui Hannah Whitall Smith... [Ellen White] a considerat anumite aspecte ale «prețioasei solii» ca fiind proaspete, venite la timpul potrivit și făcând parte din lumina crescândă pe care ea a numit-o «adevărul prezent»” (*Messenger of the Lord*, 197). Mai mult, Ron Clouzet oferă încă o opinie valoroasă cu privire la mișcarea Keswick, într-o secțiune a capitolului său despre renaștere și reformare, intitulat „The Last Worldwide Revival”: „Această Mișcare a Sfințeniei pornise de la creștini sinceri care se săturaseră de religia legalistă, uscată, intelectualistă, într-un mod foarte asemănător cu ceea ce experimentau adventiștii de ziua a șaptea în anii 1870 și 1880... Poate că Dumnezeu pregătea lumea, astfel încât poporul rămășiței Lui să poată prezenta ultima avertizare în puterea Duhului, înainte de revenirea Sa” (*Cea mai mare nevoie a adventismului: Revărsarea Duhului Sfânt*, 65, 67 (eng., pagina 72 în română - Editura Viață și Sănătate, 2013)). Din nefericire, „poporul rămășiței” lui Dumnezeu nu era pregătit să împărtășească solia aceea pe care nici el însuși nu o putuse accepta pe deplin, găsindu-se prea adesea în opoziție față de solii pe care îi trimisese Dumnezeu.

Un lucru este sigur, încercarea lui Knight de a-l plasa pe Jones în tabăra fanaticilor din mișcarea sfințeniei, la sesiunea Conferinței Generale din 1893, nu are niciun suport istoric. La fel cum, în urmă cu o sută douăzeci de ani, ura față de Jones i-a făcut pe unii să-l discrediteze, se pare că și Knight caută să facă același lucru astăzi.

timpul acela, trebuie să o cerem și să o primim. Și atunci ce ne-ar împiedica să primim ploaia târzie chiar acum? (Congregația: „Necredința.”). Pentru a demonstra că necredința fusese într-adevăr încontinuu o problemă, Jones a citit după aceea din „Danger in Adopting a Worldly Policy” – o broșură în care se publicase viziunea de la Salamanca, din noiembrie 1890, a lui Ellen White: „Dar nu toți urmează lumina. Unii se îndepărtează de calea cea sigură, care este, la fiecare pas, o cale a umilinței. Dumnezeu le-a încredințat robilor Săi o solie pentru aceste vremuri... Nu voi repeta acum înaintea voastră dovezile despre planurile lui Dumnezeu prezentate în ultimii doi ani (între timp sunt chiar patru ani) de robii Săi; însă dovada prezentă a lucrării Sale v-a fost revelată și acum aveți obligația să credeți”.

„Ce să credem?”, a întrebat Jones, „La ce solie se face aici referire, solie pe care a dat-o Dumnezeu robilor Săi pentru aceste vremuri?” (Congregația: „Solia neprihănirii.”) „Solia neprihănirii lui Isus Hristos. Aceasta este o mărturie care a fost disprețuită, respinsă și criticată timp de doi ani, iar de atunci au mai trecut încă doi. Însă dovada prezentă a lucrării Sale a fost revelată – și ce ne spune acum Dumnezeu fiecăruia dintre noi? «Acum aveți obligația să credeți» această solie”. Jones a continuat apoi împărtășind binecuvântările personale ale soliei și minunata posibilitate de a o accepta chiar atunci și acolo:

„O soră mi-a spus nu demult că înainte de momentul acela de acum patru ani ea nu făcuse decât să-și plângă starea în care se afla și să se întrebe cum oare avea vreodată să se împlinească timpul pentru revenirea Domnului, dacă El trebuia să aștepte ca poporul Său să se pregătească pentru a-L întâlni. Căci, mi-a spus ea, referitor la modul în care încercase să se pregătească – și făcuse eforturi la fel de mari ca oricine altcineva din această lume, după cum credea ea – mi-a spus că și-a dat seama că nu făcea progrese îndeajuns de rapid pentru a-L aduce pe Domnul înapoi într-un timp cât de cât rezonabil; și nu putea să înțeleagă cum avea Domnul să revină.

O supăra acest lucru; dar povestea că, atunci când s-au întors acasă cei care fuseseră la Minneapolis și au spus «Neprihănirea Domnului este un dar, putem primi

neprihănirea lui Hristos în dar, și asta chiar acum», «O», a răspuns ea, «lucrul acesta m-a făcut fericită; a adus lumină; căci atunci am înțeles cum era posibil ca Domnul să revină curând. Când El însuși ne dă hainele albe, veșmântul, caracterul care ne pregătește pentru judecată și pentru timpul strâmtorării, atunci pot să înțeleg cum este posibil ca El să revină cât de curând dorește. Și», a mai adăugat ea, «m-am bucurat și am fost mereu bucuroasă de atunci încoace». Fraților, și eu mă bucur de acest lucru, tot timpul.

Există astăzi o logică în asta. Știți că am trecut cu toții prin toate acestea. Știți că a fost o vreme când chiar ne-am așezat și am plâns, pentru că nu puteam face îndeajuns pentru a împlini propriile noastre estimări despre ce înseamnă facerea de bine; și, cum ne așteptam ca Domnul să revină în curând, ne temeam foarte mult de vestea că revenirea Lui era așa de aproape; căci cum aveam oare să reușim să fim gata? Mulțumim Domnului că El ne poate pregăti. (Congregația: «Amin.») El oferă veșmintele de nuntă. Cel care dădea ospățul de nuntă oferea întotdeauna și veșmintele. El este cel care dă ospățul de nuntă – și va veni curând. Și El spune: «Iată hainele care vă vor face vrednici să stați acolo». Vor fi unii care nu vor putea participa la acest ospăț, pentru că nu sunt îmbrăcați cu hainele de nuntă, însă Domnul le oferă tuturilor în dar – iar, în cazul cuiva care nu le ia, cine este de vină?»⁸

W.W. Prescott a continuat apoi cu cea de-a șaptea prelegere a sa despre Duhul Sfânt. A încheiat sugerând că, poate, ei așteptaseră o binecuvântare foarte îndepărtată, dar care se afla de fapt chiar acolo: „Mi s-a părut, când am început acest studiu, că unii dintre noi așteptau ceva îndepărtat și nu primeau binecuvântările din fața noastră. Acestea sunt cât se poate de pline de lumină, slavă și putere. Domnul vrea să primim Duhul Său chiar acum; vrea ca inimile noastre să fie în permanență deschise pentru a-L primi. Inima se deschide prin mărturisirea păcatelor noastre și prin pocăință, printr-un spirit de părere de rău, printr-un permanent simțământ de nevrednicie, chiar când El ne dăruiește harul și puterea Sa. Și

⁸ A.T. Jones, „Solia îngerului al treilea, nr. 15”, *General Conference Daily Bulletin*, 23 februarie 1893, 359, 361.

trebuie să primim Duhul în toată plinătatea, în care trebuie să ne și bucurăm totdeauna în Domnul”.⁹

Mărturisiri din inimă

Astfel de prelegeri, pe toată perioada Institutului pastoral și a sesiunii Conferinței Generale, care îi îndreptau pe conducătorii bisericii și pe laici către solia laodiceeană, chemând la pocăință și reformă, nu au rămas fără efect. I.D. Van Horn, cumnatul lui A.T. Jones, fusese unul dintre cei mulți care se împotriviseră cu atâta putere soliei, la Minneapolis și în anii ce au urmat. De fapt, I.D. Van Horn s-a numărat printre frații care s-au întors în camerele lor la Conferința din 1888, pentru a critica solia și pe soli.

Ellen White a descris de mai multe ori cum a fost dusă în aceste camere de către solul ceresc și a „auzit ofense, critici, bătaie de joc și râsete. Manifestările Duhului Sfânt erau atribuite fanatismului”.¹⁰ Mărturiile lui Ellen White erau luate în răs, W.C. White era „prezentat într-o lumină foarte ridicolă”¹¹, dar frații „gândeau și spuneau lucruri mult mai rele despre frații Jones și Waggoner”.^{12*}

---

⁹ W.W. Prescott, “The Promise of the Holy Spirit, No. 7”, *General Conference Daily Bulletin*, 23 februarie 1893, 368, 369.

¹⁰ Ellen G. White către O.A. Olsen, Scrisoarea 81, 31 mai 1896; în *Materialele 1888*, 1565.

¹¹ Ellen G. White către J. Fargo, Scrisoarea 50, 2 mai 1889; în *Materialele 1888*, 296, 297.

¹² Ellen G. White către copiii familiei, Scrisoarea 14, 1889; în *Materialele 1888*, 323. Vezi și 140, 278, 298, 308, 322 și 517. Meade MacGuire relatează amintirile lui G.B. Starr despre aceste evenimente, într-o scrisoare către L.E. Froom: „O altă experiență interesantă pe care mi-a povestit-o fr. [G.B.] Starr este o întâmplare care a avut loc la Minneapolis în 1888. Se închiriasse subsolul unei clădiri mari și câțiva dintre delegați au fost cazați acolo pentru noapte. Camera era împărțită de-a curmezișul de o perdea mare. Fr. Starr și soția lui dormeau într-o parte, iar în cealaltă erau cazați patru sau cinci pastori. Într-o seară, Fr. Jones ținuse un discurs plin de putere, pe care fr. Starr și soția îl apreciaseră foarte mult. Au venit în cameră adânc impresionați și, după rugăciune, s-au dus la culcare. După un timp, au venit și ceilalți înapoi în jumătatea lor de cameră, vorbind și răsând și practic ridiculizând afirmațiile fratelui Jones. Unul dintre bărbați, fratele C, a spus ceva urât (am uitat detaliul respectiv) despre fratele Jones, ceea ce i-a șocat pe soții

Cu toate că, aparent, Van Horn nu fusese influențat de numeroasele mărturii și scrisori care chemau la mărturisire și pocăință, trimise începând cu adunarea de la Minneapolis, el a început să se vadă pe sine într-o altă lumină la întrunirea din 1893 de la Battle Creek. Întrucât a „văzut în așa de mare măsură cum puterea lui Dumnezeu îi întărea pe frații Jones, Prescott și Haskell, când aceștia dezvăluiau înaintea mea lumina și slava soliei care trebuie dusă acum lumii”, Van Horn și-a dat seama că „pocăința și mărturisirea constituiau singura cale de ieșire din păcat și întuneric”. La întrunirea din după-amiaza Sabatului precedent, Van Horn și-a mărturisit „marea greșală făcută la Minneapolis și tot răul făcut de atunci încoace” până la Conferința din 1893. Van Horn relata mai târziu că Dumnezeu, în îndurarea Sa, nu făcea decât să-l pregătească pentru a primi mai multe mustări.

La trei zile după mărturisirea lui din Sabat, Van Horn a primit o Mărturie de la Ellen White, trimisă pe 20 ianuarie din Australia. Ducându-se în camera lui în seara aceea, a citit-o „de trei ori cu mult plânset, acceptând propoziție după propoziție”, pe măsură ce citea:¹³

„Dragă frate Van Horn, ... vreau să-ți adresez câteva cuvinte, să-ți spun câteva lucruri care îmi împovărează inima. Mi s-a arătat că tu nu umbli și nu lucrezi în lumină, așa cum crezi că faci. Din nou și din nou mi-a prezentat Domnul adunarea de la Minneapolis. Cele întâmplare acolo nu sunt decât vag înțelese de către unii și aceeași ceață care le-a învăluit mințile în ocazia aceea nu a fost risipită de razele strălucitoare ale Soarelui neprihănit...”

„Știu că frații Smith, Butler și Van Horn au pierdut cele mai bogate privilegii ale iluminării cerești, pentru că spiritul și

---

Starr. Fratele Starr nu a spus nimănui despre aceasta, însă în dimineața următoare a vorbit sora White și, în cuvântarea ei, a făcut câteva remarci despre atitudinea unora dintre lucrători. Cred că atunci a fost ocazia în care ea a spus cum un înger a dus-o din cameră în cameră. În tot cazul, în cele din urmă a arătat către fratele C și a spus: «Frate C, mi-e rușine cu tine, să spui despre cineva care transmite o solie de la Domnul că este... ». Și a rostit chiar epitetul pe care fratele Starr îl auzise cu o seară înainte de la el”. (Meade MacGuire către L.E. Froom, 7 septembrie 1961).

¹³ I.D. Van Horn către Ellen G. White, 9 martie 1893; în *Manuscripts and Memories of Minneapolis*, 240.

atitudinea păstrată înaintea adunării de la Minneapolis, și în mare măsură îndrăgite de ei și de atunci încolo, i-au ținut într-o stare în care, atunci când a venit binele, ei nu l-au apreciat...

A avut Duhul Sfânt ceva de-a face cu prejudecățile tale de la Minneapolis? A avut ceva de-a face cu spiritul care a condus la acțiunile de acolo? Nu; Dumnezeu nu era prezent în acea lucrare. Am fost condusă din cameră în cameră, unde erau cazați frații noștri la acea întrunire, și am auzit lucruri de care vor fi cu toții teribil de rușinați într-o zi, dacă nu cumva la judecată, când orice lucrare se va vedea în adevărata ei lumină. În camera ocupată de tine se afla un Martor – și în camerele celorlalți se afla un Martor, asistând la toate remarcile făcute, la bătaia de joc, la satira, sarcasmul și glumele lipsite de pietate; Domnului Dumnezeului cerurilor nu i-au fost pe plac purtarea ta și a tuturor celor care s-au alăturat acestei distracții, nici spiritul dur și inflexibil. Influența exercitată atunci a fost satanică. Drept consecință, unele suflete vor fi pierdute.

De ce nu ai primit mărturia pe care ți-a trimis-o Domnul prin sora White? De ce nu te-ai pus în armonie cu lumina pe care ți-a dat-o Dumnezeu? Va continua acest spirit până la sfârșitul timpului de probă? Nu există nimic care să-ți dovedească unde este Dumnezeu la lucru? Nu poți discerne cine deține solia care trebuie dusă oamenilor pentru timpul acesta?...

Dacă fratele Smith ar sta în lumina clară, el ar suna din trâmbiță în perfectă armonie cu îngerul din Apocalipsa 18, care trebuie să lumineze pământul cu slava lui. Acum este timpul când putem căuta o astfel de solie cum ne-a fost trimisă...

Lumina strălucește; nu va fi și nu poate fi eclipsată. Va continua să strălucească, mereu crescând până la miezul zilei; însă cei care își închid ochii ca să nu vadă și își astupă urechile ca să nu audă și își împietresc inima ca să nu primească razele luminii cerești vor fi lăsați în întuneric; iar cel ce umblă în

*Întineric nu știe încotro se îndreaptă. El crede că umblă pe căi sigure, dar se înșeală singur.*¹⁴

Astfel de cuvinte tăioase, dar totuși pline de iubire, au avut un efect profund asupra lui Van Horn. După ce a citit scrisoarea, el s-a „plecat înaintea lui Dumnezeu în rugăciune și l-a mărturisit totul. El a auzit implorarea mea sinceră și, în locul amărăciunii din suflet, mi-a dat pace și bucurie”. În dimineața următoare, Van Horn a participat la întrunirea de dimineață a pastorilor, pe care o conducea O.A. Olsen, care a citit frecvent din Mărturiile primite de la Ellen White. Aici, Van Horn a „făcut o mărturisire și mai sinceră și mai amănunțită” cu privire la greșeala sa, înaintea fraților care îi cunoșteau faptele. S-a bucurat că o asemenea mărturisire „a adus o mare lumină și binecuvântare în sufletul meu. Acum sunt din nou un om liber, mulțumesc Domnului, pentru că am găsit iertare și pace”.¹⁵ S.N. Haskell i-a relatat lui Ellen White că întrunirile de dimineață fuseseră „excelente, mulți primesc lumina”. El i-a împărtășit cum „fratele Van Horn a făcut o bună mărturisire. Una așa cum nu l-am mai auzit niciodată până acum. A impresionat întreaga congregație”.¹⁶

Scriindu-i lui Ellen White după Conferință, Van Horn a continuat să-și mărturisească faptele greșite din trecut și să-i împărtășească noua libertate găsită în urma ascultării de chemarea laodiceeană:

„Ceea ce mi-ai scris cu mâna ta accept din toată inima ca pe o Mărturie din partea Domnului. Îmi dezvăluie trista stare în care m-am aflat de la adunarea de la Minneapolis încoace, iar această mustrare de la Domnul este dreaptă și adevărată. De când a sosit, văd mai bine ca niciodată ce păcat mare este să respingi lumina. Iar acest lucru este făcut de două ori mai păcătos de propria mea voință încăpățanată, care s-a împotrivit așa de mult timp luminii ce strălucea atât de puternic asupra mea. Nu mi-am dat seama ce mare era

¹⁴ Ellen G. White către I.D. Van Horn, Scrisoarea 61, 20 ianuarie 1893; în *Materialele 1888*, 1136-1140, 1142.

¹⁵ I.D. Van Horn către Ellen G. White, 9 martie 1893; în *Manuscripts and Memories of Minneapolis*, 240.

¹⁶ S.N. Haskell către Ellen G. White, 23 februarie 1893; în *Manuscripts and Memories of Minneapolis*, 238.

Întunericul care mă învăluia și cât de puternic eram ținut sub stăpânirea lui Satana, până am primit această dovadă despre dragostea lui Dumnezeu pentru mine, ce mi-a deschis ochii.

Acum sunt rușinat din tot sufletul că am luat parte la acea «distracție», la «satiră», la «sarcasm» și la «glume», în care ne-am complăcut atât de mult, eu și alții din aceeași cameră, la adunarea de la Minneapolis. A fost greșit – cu totul greșit – și sigur nu a fost pe placul Domnului, care a fost martor la toate. Aș vrea ca totul să mi se poată șterge din memorie... Însă încep să înțeleg cât de mult am pierdut în acești patru ani de întuneric și necredință. Acum mă voi grăbi să cumpăr «aurul», «hainele albe» și «alifia pentru ochi», ca să pot sta înaintea tovarășilor mei, nu prin puterea mea cu câteva discursuri, ci cu neprihănirea lui Hristos și cu harul Său bogat, pentru a le da «hrană la vremea potrivită». Mă voi ridica și, în frică de Domnul, voi merge înainte cu lumina crescândă a soliei. Voi umbla înaintea Domnului și îmi voi prețui prezența în inima mea, ca să pot primi putere de la El, Cel care are toată puterea, pentru a mă putea împotrivi lui Satana, a-i evita capcanele și a câștiga în cele din urmă biruința.»¹⁷

Trăind în timpul ploii târzii

Joi, 23 februarie, W.W. Prescott a început întrunirea de seară cu lecția sa despre Duhul Sfânt. După ce studiasse acest subiect timp de aproape patru săptămâni, Prescott se simțea „acum foarte neliniștit în privința lucrării noastre”. Studiaseră ce anume ar putea împiedica „primirea unei măsuri neobișnuite a revărsării Duhului lui Dumnezeu. S-au născut mărturisiri foarte personale; le-am auzit aici și au părut să facă o profundă impresie asupra minților și inimilor noastre”. Cu toate că el aprecia foarte mult binecuvântarea pe care o primiseră împreună și prezența lui Dumnezeu și a Duhului Său alături de ei, „totuși voi fi nespuse de dezamăgit dacă această întrunire se încheie fără o și mai deplină

---

¹⁷ I.D. Van Horn către Ellen G. White, 9 martie 1893; în *Manuscripts and Memories of Minneapolis*, 240, 241.

revărsare a Duhului lui Dumnezeu față de cea pe care am experimentat-o până acum”.

Prescott a reamintit audienței sale că „atunci când ucenicii au primit această revărsare a Duhului după zece zile de căutare sinceră, prin mărturisirea păcatelor, prin umilirea sufletelor lor înaintea lui Dumnezeu, prin ațintirea statornică a privirii asupra lui Isus Hristos și fiind schimbați după chipul Său, ei au avut puterea necesară pentru lucrarea pe care le-o încredințase Mântuitorul”. Atunci, ucenicii au pornit cu putere și mulțimi întregi au fost convertite într-o singură zi. Aveau puterea asupra spiritelor rele și asupra bolilor, îi vindecau pe bolnavi, iar Dumnezeu făcea multe semne și minuni. „Aceste lucruri nu trebuie să fie privite ca un fel de povești”, a remarcat Prescott, „De ce? Pentru că și noi trebuie să avem aceeași experiență!”. Apoi Prescott s-a întors la experiența ultimilor patru ani:

„Dumnezeu vrea să sigileze un popor pentru Împărăția Sa: dar poporul care va fi sigilat și care va fi gata pentru ridicarea la cer trebuie să fie format din cei în care locuiește Hristos; trebuie să fie format din cei care primesc neprihănirea și caracterul lui Hristos. Dar când primim neprihănirea lui Hristos în plinătatea ei, exact așa cum vrea Dumnezeu s-o primim, odată cu ea vine și plinătatea Duhului, precum și revărsarea Duhului. Ei bine, nu ne este de absolut niciun folos să ne rugăm și să ne tot rugăm pentru revărsarea Duhului, dar fără neprihănirea și caracterul lui Hristos. Gândiți-vă cum s-a aflat problema aceasta aici de trei sau patru ani și ce am făcut noi în tot acest timp! Dumnezeu voia să-și reverse Duhul peste poporul Său încă de acum câțiva ani; dar acum nu mai putem face nimic în această privință: să nu mai adăugăm însă nici măcar o zi la timpul acesta.

Ce pot să spun despre această chestiune? Iată-ne aici, laolaltă. Aceste lucruri sunt la fel de clare ca și alfabetul, și anume că neprihănirea este darul lui Dumnezeu; că tot ce ne cere să facem este să ne supunem și s-o primim, să deschidem ușa. Cum? Prin mărturisire și pocăință, închizând orice ușă pe care ar putea intra Satana și deschizându-i larg ușa lui Hristos, acceptându-L cu simplitate. Ei bine, nu contează

absolut deloc ce vârstă sau ce statut avem: dacă suntem sau nu pastori; dacă suntem sau nu licențiați; cu toții ne aflăm la același nivel. Voi și cu mine trebuie să primim aceasta la fel, ca niște copilași, și pur și simplu să-l mulțumim întruna lui Dumnezeu pentru ea și să ne bucurăm întruna de ea...

Știți vreun motiv pentru care să nu învățăm ceva despre aceasta chiar astă-seară? Iată cam cum m-am gândit eu: dacă am înceta să ne tot punem întrebări unul despre altul, despre fratele A și fratele B și dacă a acceptat-o sau i s-a împotrivit, și dacă am înceta să mai căutăm noduri în papură și dacă am sta aici în simplitatea ei, ca un copil, așa de bucurăși că așa și este, am putea s-o primim...

Ucenicii Lui s-au rugat cu stăruință pentru ea timp de zece zile, continuu, mărturisindu-și păcatele, pocăindu-se, privind neconținut la Hristos. Noi de ce n-am primi-o în același mod? Au mai rămas numai vreo zece zile din sesiunea Conferinței. Ei bine, fraților, n-ar fi timpul să începem chiar cu asta? Nu sunt aceste lucruri clare pentru orice minte, ce este neprihănirea și ce vrea Domnul să facă pentru noi la această Conferință? Nu suntem oare la zece zile de clipa aceea și n-ar trebui să-L căutăm pe Domnul așa cum nu L-am mai căutat niciodată până acum?”¹⁸

După prelegerea lui Prescott, A.T. Jones și-a continuat seria de studii și și-a început prezentarea citind dintr-o scrisoare pe care o primise „cu puțin timp înainte, de la fratele Starr din Australia”. Mai mult ca sigur, G.B. Starr trimisese scrisoarea după săptămâna de rugăciune din Australia, de la începutul lui ianuarie. Dar scrisoarea nu oferea informații noi; ci doar confirma ceea ce deja descoperiseră studiind Biblia și scrierile lui Ellen White:

„«Sora White spune că ne aflăm în timpul ploii târzii încă de la întrunirea de la Minneapolis.»” Exact asta am aflat și noi din studiul acestor lecții, nu-i așa? Fraților, cât va mai aștepta Domnul ca noi să vrem s-o primim? În acești patru

---

¹⁸ W.W. Prescott, „The Promise of the Holy Spirit, No. 8”, *General Conference Daily Bulletin*, 24 feb.1893, 384, 386, 388, 389.

ani, El a tot încercat să ne convingă să primim ploaia târzie, așadar cât va mai aștepta ca noi s-o primim? Subiectul acesta se leagă foarte bine de cel al fratelui Prescott, iar prelegerea lui a fost pur și simplu ca o introducere a prelegerii mele; și ceea ce a cerut el să facă toți cei prezenți aici este ceea ce ar fi trebuit să facă toată lumea acum patru ani.

Iar realitatea este că într-adevăr se va face ceva. Cei care îl vor căuta în felul acesta pe Domnul, care vor primi în felul acesta solia Lui, vor primi ceea ce vrea El să dea. Cei care nu vor face aceasta vor fi lăsați singuri, iar atunci când se va întâmpla asta va fi pentru totdeauna. Și tocmai de aceea este situația de la această întrunire așa de înfricoșătoare. Acest lucru îi dă întrunirii acesteia caracterul înfricoșător. Există pericolul ca aici să se afle unii care i se împotrivesc de patru ani încoace sau poate nu de atât de mult timp și care acum nu vor putea să vină la Domnul astfel încât s-o poată primi, care nu vor putea s-o primească așa cum o dă Domnul și vor fi lăsați deoparte. Domnul va lua o hotărâre, de fapt chiar și noi vom lua o hotărâre, la această întrunire. De care parte urmează să fiți găsiți?”¹⁹*

Cuvintele lui Jones au fost cu adevărat solemne. Însă, din nou, conceptul că se aflaseră „în timpul ploii târzii încă de la întrunirea de la Minneapolis” nu se întemeia pe scrisoarea din Australia de la G.B. Starr. Referirea lui Starr la afirmația orală a lui Ellen White nu făcea decât să confirme ceea ce înțeleseseră deja ei înșiși, din studiul Bibliei și din multe alte afirmații ale lui Ellen White.

G.B. Starr avea să se refere la aceste fapte ani de zile de atunci încolo. Într-un articol scris pentru *Review* la mulți ani după aceea, Starr indica faptul că la sesiunea din 1888 a Conferinței Generale „slujitorul Domnului a făcut o afirmație cum că oferirea neprihănirii lui Hristos”, așa cum le era atunci prezentată, „a marcat începutul mării strigări a soliei îngerului al treilea și alăturarea celuilalt înger menționat în Apocalipsa

---

¹⁹ A.T. Jones, „Solia îngerului al treilea, nr. 16”, *General Conference Daily Bulletin*, 24 februarie 1893, 377. Dovezile interne indică faptul că această prelegere într-adevăr a urmat prelegerii nr. 8 a lui Prescott, menționată mai sus. Jones a citat din Galateni 3, la fel cum făcuse și Prescott (383, 387).

18:1, a cărui slavă trebuia să umple întreg pământul”. Aceste afirmații verbale făcute la întrunirea din 1888, spunea Starr, „au fost curând după aceea transpuse în scris și tipărite”.²⁰ Într-un manuscris nepublicat, în care descrie anii în care a lucrat alături de Ellen White, Starr face remarci similare cu privire la Conferința din 1888: „Sora White era prezentă și zilnic își exercita influența, prin cuvinte hotărâte, cu privire la acest subiect [al neprihănirii prin credință]. Ea a spus că aceasta marca începutul Ploii Târzii și mării strigări a soliilor celor trei îngeri.”²¹

Desigur, toate acestea erau în acord cu alte declarații publicate ale lui Ellen White. Spre sfârșitul lui 1892, O.A. Olsen a tipărit o broșură cu câteva afirmații nepublicate până atunci ale lui Ellen White. Sub titlul „The Power of the Holy Spirit Awaits Our Demand and Reception”, el a citat o parte din următoarea mărturie:

„Hristos, Marele Învățător, avea o mulțime infinită de subiecte din care ar fi putut alege, însă cel asupra căruia a stăruit cel mai mult a fost darul Duhului Sfânt. Ce lucruri mărețe, datorate acestui dar, a prezis el pentru biserică! Și totuși, asupra cărui subiect se stăruie acum mai puțin? Ce făgăduință este mai puțin împlinită? Ocazional se vorbește despre Duhul Sfânt, apoi subiectul este lăsat pentru a fi analizat ulterior...”²²

„Chiar înainte de a pleca de lângă ucenici pentru a se întoarce în curțile cerești, Isus i-a încurajat cu făgăduința Duhului Sfânt. Această promisiune ne aparține și nouă în aceeași măsură în care le-a aparținut lor – și totuși cât de rar este prezentată în fața poporului și cât de rar se vorbește în biserică despre împlinirea ei. Ca urmare a acestei tăceri asupra acestei teme de maximă importanță, despre care

---

²⁰ G.B. Starr, „Increased Light Since 1888: A prediction in Process of Fulfillment Now”, *Review and Herald*, 24 iulie 1930, 6.

²¹ G.B. Starr, „Sixty-two Years in the Highest University: And Personal Experiences with the Prophetic Gift”, document nepublicat, 8; în Document File 496C, Ellen. G. White Estate, Loma Linda Branch Office.

²² Ellen G. White, Manuscrisul 20, 28 decembrie 1891; în *Solii alese*, vol. 1, 156, 157.

făgăduință cunoaștem mai puțin prin împlinirea ei practică, decât despre această îmbelșugată făgăduință a darului Duhului Sfânt, prin care întreaga noastră lucrare spirituală va deveni eficientă? Făgăduința Duhului Sfânt este adusă cu indiferență în discursurile noastre, este atinsă ocazional – și asta e tot. S-a zăbovit mult asupra profețiilor, doctrinele au fost expuse pe larg, dar ceea ce este esențial pentru biserică, pentru ca membrii ei să poată crește în putere spirituală și eficientă, pentru ca predicarea să poată convinge, iar sufletele să fie convertite și întoarse la Dumnezeu, a fost în mare parte omis din eforturile noastre pastorale. Acest subiect a fost lăsat deoparte, ca și cum ar urma să i se acorde un timp cândva în viitor. Înaintea poporului au fost prezentate alte binecuvântări și privilegii, până ce în biserică s-a născut dorința de a primi binecuvântarea promisă de Dumnezeu; însă impresia cu privire la Duhul Sfânt a fost că acest dar nu este menit bisericii pentru acum, ci că va fi necesar ca biserică să-l primească la un moment dat în viitor. Această binecuvântare promisă, dacă ar fi cerută prin credință, ar aduce după ea toate celelalte binecuvântări – și ea trebuie să fie dată din belșug poporului lui Dumnezeu...

De multă vreme biserica s-a mulțumit doar cu o mică parte din binecuvântările lui Dumnezeu; oamenii nu au simțit nevoia să se înalțe până la mărețele privilegii obținute pentru ei cu un preț infinit. Puterea lor spirituală a fost slabă, iar experiența lor, caracterizată de un caracter piticit și schilodit; sunt descalificați pentru lucrarea pe care Domnul ar vrea ca ei să o facă. Ei nu sunt în stare să prezinte marile adevăruri slăvite din Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu, care ar convinge și ar converti sufletele, prin mijlocirea Duhului Sfânt. Puterea lui Dumnezeu așteaptă ca ei s-o ceară și s-o primească. Cei care seamănă semințele sfinte ale adevărului vor secera o recoltă a bucuriei.”²³

---

²³ Ellen G. White, „Power of the Holy Spirit Awaits our Demand and Reception”, Manuscrisul 20, 28 decembrie 1891; în *Special Testimony to Our Ministers*, No. 2, (1892), 24, 25, cu sublinierea autorului.

În 1897, Ellen White avea să mustre biserica: „Cu inima plină de regret, să ne rugăm cu cea mai mare seriozitate ca acum, *în timpul ploii târzii*, să cadă asupra noastră revărsările harului”.²⁴ La doi ani după aceea, ea avea să le reamintească fraților că „timpul ca Duhul Sfânt să coboare într-un mod special asupra lucrătorilor lui Dumnezeu sânguincioși și cu jertfire de sine a venit cu ani și ani în urmă”.²⁵ Cu siguranță că atunci, la sesiunea Conferinței Generale din 1893, ei trăiau „în timpul ploii târzii”, așa cum afirmase Ellen G. White și cum relatase G.B. Starr.^{26*} Întrebarea care se pune era dacă ei aveau într-adevăr să urmeze sfatul Martorului Adevărat și să se pocăiască, pentru ca ploaia să se poată revărsa asupra lor. Unii făcuseră astfel și primiseră mari binecuvântări personale. Dar ce se poate spune despre biserică în ansamblu?

---

²⁴ Ellen G. White, „Pray for the Latter Rain”, *Review and Herald*, 2 martie 1897, cu sublinierea autorului.

²⁵ Ellen G. White, „The Need for Greater Consecration”, Manuscrisul 2, 24 ianuarie 1899; în *Manuscript Releases*, S vol. 1, 175, 176.

²⁶ George Knight contestă afirmația lui G.B. Starr, susținând că „sursa acelei informații [nu era] Ellen White, ci G.B. Starr” (*A User-Friendly Guide to the 1888 Message*, 112). Pentru mai multe amănunte cu privire la acest punct, vezi cap. 4, nota de subsol 29.

8

„O! Cât de mult se bucură inima mea!”

Cei zece martori

În după-amiaza Sabatului din 25 februarie, „s-a citit un mesaj important de la sora White”. Conform unei note editoriale din *Review*, Mărturia „preciza cu mare claritate pericolele și îndatoririle din vremurile în care trăim. Păcatul de a căuta greșelile celorlalți și de a ne critica unii pe alții a fost cel scos în evidență. Ne bucurăm să relatăm că aceste cuvinte de mustrare au primit răspuns de la cei prezenți și s-au făcut multe mărturisiri din inimă, iar mulți s-au angajat în fața Domnului și a fraților că vor înceta să-l ajute pe Satana în lucrarea lui, că nu vor mai deveni «acuzatorii fraților»”.¹

Seara, la începutul Sabatului, W.W. Prescott a condus serviciul de închinare muzical, inclusiv dirijând corul care cântase la întrunirile lui de evanghelizare, ținute în Battle Creek de trei ori pe săptămână. În *Review* se spunea că „frumoasele imnuri ale acestui serviciu muzical, bine interpretate, au făcut o puternică impresie asupra congregației”.

După acest serviciu prelungit, A.T. Jones a ținut un „discurs despre relația dintre lege și neprihănire, arătând desăvârșita unitate și inseparabila legătură dintre lege și Evanghelie, precum și despre modul în care vom trece în cele din urmă testul de examinare al celor zece martori

---

¹ Notă editorială, *Review and Herald*, 28 februarie 1893, 144.

(cele zece porunci)”.² Jones a vorbit despre lucrarea de sfințire din timpul vieții și despre modul în care „prezența lui Hristos este cea care sfințește și sanctifică locul unde se află [El]”. Jones a menționat Sabatul, ca semn sau sigiliu al acelui proces de sanctificare. „Așadar nu ne aflăm chiar acum în timpul sigilării?”, a întreat Jones, iar congregația a răspuns „Da”. Și se face „prin neprihănirea lui Dumnezeu, care este prin credința lui Isus Hristos, nu-i așa? Da, domnule... Mulțumim Domnului. Există teste pe care trebuie să le trecem; dar, fraților, când avem această neprihănire a lui Isus Hristos, avem ceea ce face să trecem orice test”.

Apoi, Jones a arătat contrastul dintre cele două grupuri care se vor forma în ziua Domnului. Unii vor veni și vor zice: „Am făcut multe lucrări minunate; *noi* le-am făcut; *noi* suntem buni; *noi* suntem neprihăniți; *noi* suntem drepecți, exact așa; de aceea *noi* avem dreptul să fim aici. Deschideți ușa.» Dar «*noi*» nu contează deloc, nu-i așa?”. Răspunsul pentru acest grup va fi: „Depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege”. Dar cel de-al doilea grup? Ei ce vor spune?

„În ziua aceea va mai fi acolo un grup – o mare mulțime pe care nimeni nu o poate număra – din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă; și vor veni și ei ca să intre. Iar, dacă le va pune cineva întrebarea: «Voi ce-ați făcut ca să puteți intra aici? Ce drept aveți să fiți aici?», răspunsul lor va fi:

«O, eu nu am făcut absolut nimic ca să merit asta. Eu sunt păcătos, depinzând numai și numai de harul Domnului. O, eram atât de nenorocit, total captiv și într-o asemenea robie, încât nimeni nu mă putea elibera, în afară de Însuși Domnul. Eram atât de nefericit încât tot ce puteam să fac era să-L am neconținut pe Domnul, ca să mă mângâie; atât de sărac încât trebuia neconținut să cerșesc de la Domnul; atât de orb încât nimeni decât Domnul nu mă putea face să văd; atât de gol încât nimeni nu mă putea îmbrăca decât Domnul Însuși. Singurul drept pe care îl am este ceea ce a făcut Isus pentru mine. Dar Domnul mă iubește. Când în nenorocirea mea am plâns, El m-a eliberat; când în nefericirea mea am

---

² Notă editorială, „Memorable Meetings”, *Review and Herald*, 28 februarie 1893, 144.

dorit mângâiere, El m-a alinat mereu; când în sărăcia mea am cerșit, El mi-a dat bogății; când în orbirea mea L-am rugat să-mi arate calea, ca să știu care este, El m-a condus tot drumul și m-a făcut să văd; când am fost atât de gol că nimeni nu mă putea îmbrăca, El mi-a dat veșmântul acesta pe care îl port. Așa că tot ce pot spune, tot ce am ca dovadă că pot intra, orice pretenție care mi-ar da dreptul să intru – nu este decât ceea ce a făcut El pentru mine; dacă astfel nu voi putea trece, atunci voi fi lăsat afară; iar acest lucru va fi și el drept. Dacă voi fi lăsat afară, nu am de ce să mă plâng. Dar, o, aceasta nu-mi dă oare dreptul să intru și să iau în stăpânire moștenirea?»

Însă El spune: «Ei bine, aici sunt câțiva foarte pretențioși; vor să fie pe deplin mulțumiți de oricine trece pe aici. Avem aici zece examinatori. Când ei analizează cazul fiecăruia și spun că totul este în regulă, atunci omul poate trece. Ești dispus să-i chemăm ca să-ți examineze cazul?». Iar noi vom răspunde: «Da, da; pentru că vreau să intru; și sunt gata să mă supun oricărei examinări; deoarece, chiar dacă voi fi lăsat afară, nu am să mă plâng de nimic: oricum sunt pierdut când sunt lăsat singur».

«Ei bine», spune El, «atunci să-i chemăm». Și astfel cei zece sunt aduși și spun: «Ah, da, suntem deplin mulțumiți de el. Ah, da, eliberarea din nenorocirea lui, pe care a obținut-o, este eliberarea dobândită de Domnul nostru; mângâierea de care a avut parte tot drumul, și de care avea atâtă nevoie, este cea pe care i-a dat-o Domnul nostru; bogăția pe care o are, tot ce are, așa sărac cum a fost, Domnul i le-a dat; și orice vede, orb cum e, este ceea ce Domnul l-a făcut să vadă, iar el vede numai ce aparține Domnului; iar veșmântul pe care îl poartă, după ce a fost gol, Domnul i l-a dat, Domnul l-a țesut – și este pe de-a-ntregul divin. Este numai Hristos. Ah, da, el poate intra.»³

---

³ A.T. Jones, „Solia îngerului al treilea, nr. 18”, *General Conference Daily Bulletin*, 27 februarie 1893, 416, 417, cu sublinierile din original.

Când Jones a ajuns în punctul acesta la sfârșitul predicii, adunarea a început să cânte spontan: „Isus a plătit totul, totul Lui i-l datorez. Păcatul a lăsat o pată stacojie: El a spălat-o, făcând-o albă ca zăpada”. Jones și-a încheiat ilustrarea afirmând că la momentul acela „se va auzi de dincolo de poartă un glas ca cea mai dulce muzică, plin de blândețe și de compasiunea Mântuitorului meu; se va auzi dinăuntru glasul: «Intră, tu, cel binecuvântat de Domnul». (Congregația: «Amin».)”.

Jones și-a încheiat cuvântarea lăudându-L pe Domnul înaintea fraților săi: „O, El este un Mântuitor desăvârșit. El este Mântuitorul meu. Sufletul meu Îl mărește pe Domnul. În seara aceasta sufletul meu se va bucura în Domnul, fraților. O, spun împreună cu David, veniți și măriți-L pe Domnul împreună cu mine – să-l înălțăm Numele împreună. El a făcut ispășire deplină; nu a rămas nimic împotriva noastră, fraților; drumul este liber; calea e deschisă. Neprihănirea lui Hristos ispășește”.⁴

Raportul din *Review*, de după întrunirea din Sabat, a făcut cunoscut restul: „Când s-a atins momentul culminant, iar rezultatele binecuvântate ale lucrării lui Hristos au fost zugrăvite înaintea noastră, predica a încetat, iar numeroasa adunare, care umplea orice locșor disponibil din clădirea bisericii, s-a transformat involuntar într-o adunare de slavă. Pastorii s-au amestecat în mulțime, în număr de vreo treizeci sau patruzeci, s-au ridicat și au preluat conducerea grupurilor din regiunea lor – și pretutindeni în clădire se auzeau sute de mărturii de laudă la adresa lui Dumnezeu pentru bunătatea și mântuirea Lui. Niciodată nu se mai văzuse la Battle Creek o astfel de întrunire”.⁵ Într-adevăr, Dumnezeu coborâse din nou în mijlocul poporului Său din Battle Creek.

Mai multe mărturii

Luni dimineață, pe 27 februarie, la întrunirea de la 8:30 a pastorilor s-a citit o parte dintr-o Mărturie recentă a lui Ellen White. Accentul pus de aceasta se potrivea perfect cu mesajele rostite de diferiți vorbitori în timpul săptămânilor de întruniri de până atunci:

---

⁴ Ibid, 417.

⁵ Notă editorială, „Memorable Meetings”, *Review and Herald*, 28 februarie 1893, 144.

„Trăim acum chiar în timpul de pericol. Nu mai poate fi considerat un timp viitor. Și trebuie folosită puterea oricărei minți, sfințită pentru lucrarea Domnului, pentru a nu se pune piedici în calea soliilor pe care le trimite Dumnezeu poporului Său, ci pentru a lucra în unitate, spre a pregăti un popor care să poată sta în picioare în marea zi a lui Dumnezeu... Dacă frații noștri nu ar fi avut prejudecăți și ar fi umblat în smerenie, ei ar fi fost gata să primească lumina din orice sursă; recunoscând Duhul lui Dumnezeu și harul lui Hristos, ar fi și ei cu adevărat canale pentru lumină... Opoziția din rândurile noastre le-a impus solilor Domnului o sarcină laborioasă, care le-a pus sufletul la încercare; căci ei a trebuit să facă față unor dificultăți și obstacole care puteau să nu fi existat. În vreme ce această sarcină trebuia dusă la îndeplinire în mijlocul propriului nostru popor, pentru a-i face dispuși să accepte ca Dumnezeu să lucreze în ziua puterii Sale, lumina slavei lui Dumnezeu nu a mai strălucit cu raze clare asupra lumii. Mii care se află acum în întunericul erorii ar fi putut să ni se alăture. Tot timpul, gândirea și efortul folosite pentru a contracara influența fraților noștri care se opun soliei, au fost răpite lucrării de avertizare a lumii despre venirea grabnică a judecăților lui Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu a fost prezent cu putere în mijlocul poporului Său, dar nu a putut fi revărsat asupra lor, pentru că ei nu și-au deschis inima ca să-L primească.

Nu de împotrivirea lumii trebuie noi să ne temem; ci tocmai elementele care lucrează printre noi sunt cele care au împiedicat solia. Eficiența mișcărilor pentru răspândirea adevărului depinde de acțiunea armonioasă a celor care susțin că ei cred în acest adevăr. Dragostea și încrederea constituie o forță morală care ne-ar fi unit bisericile și ar fi asigurat armonia în acțiune: însă răceala și neîncrederea au adus dezbinarea, care ne-a slăbit puterea.”⁶

---

⁶ Ellen G. White către W. Ing, Scrisoarea 77, 9 ianuarie 1893; în *General Conference Daily Bulletin*, 28 februarie 1893, 419. Scrisoarea este publicată în întregime în *Materialele 1888*, 1118-1135.

Ellen White continua, scriind despre soliile pe care le dăduse Dumnezeu prin Duhul și care trebuia să fie duse pretutindeni: „Dar influența răsărită din împotrivirea față de lumină și de adevăr de la Minneapolis a tins să facă fără efect lumina lui Dumnezeu dată poporului Său prin Mărturie”. De fapt, ea a mers până acolo încât să declare că ediția din 1888 a *Marii Lupte* „nu a avut parte de circulația de care ar fi trebuit să aibă parte, pentru că unii dintre cei care ocupă poziții de răspundere au fost dospși cu spiritul care a prevalat la Minneapolis”. La fel ca în anii 1850, când s-a auzit pentru prima dată solia laodiceeană, Dumnezeu a reținut cele patru vânturi astfel încât solia să poată fi dusă lumii:

„Lucrarea opozanților adevărului a înaintat constant, în timp ce noi am fost nevoiți să ne dedicăm în mare măsură energia contracarării lucrării vrăjmașului, realizată prin cei care se aflau chiar printre noi. Nepăsarea unora și opoziția altora ne-au îngădit puterea și mijloacele, limitându-ne în general influența la cei care cunosc adevărul, însă nu îi practică principiile. Dacă toți ostașii lui Hristos și-ar fi făcut datoria, dacă toți străjerii de pe zidurile Sionului ar fi sunat din trâmbiță, lumea ar fi putut auzi solia de avertizare. Însă lucrarea este în urmă cu ani de zile. Cum i se va da socoteală lui Dumnezeu pentru o astfel de întârziere a lucrării?”

În vreme ce îngerii țineau cele patru vânturi să nu sufle, dându-le tuturor celor care aveau lumina ocazia să o lase să lumineze în lume, printre noi s-a simțit influența unora care strigau pace și liniște. Mulți nu au înțeles că noi nu dispuneam de timp, putere sau influență care să se piardă lucrând cu încetineală. Pe când oamenii dormeau, Satana a câștigat un avantaj față de noi, profitând de el și făcând astfel încât lucrurile să devină așa cum vrea el.

Domnul ne-a descoperit că solia laodiceeană se aplică bisericii în vremurile acestea, și totuși cât de puțini o aplică practic chiar în dreptul lor. Dumnezeu a făcut o lucrare pentru noi; nu ne putem plânge împotriva cerului, căci ni s-au oferit cele mai bogate binecuvântări, însă poporul nostru a fost foarte reticent să le accepte. Aceia care au fost într-atât de încăpățânați și răzvrățiți încât să nu se smerească pentru a

primi lumina lui Dumnezeu, trimisă sufletelor lor în îndurarea Lui, au ajuns atât de săraci în Duhul Sfânt încât Domnul nu i-a putut folosi. Dacă nu se vor converti, aceștia nu vor intra niciodată în locașurile celor binecuvântați.”⁷

Indiscutabil, întoarcerea lui Hristos fusese întârziată de acțiunile celor din rândurile noastre, începând de la întrunirea de la Minneapolis. Acum, solia laodiceeană se aplică bisericii lui Dumnezeu din timpul sfârșitului cu și mai mare putere. Când reproșul unei asemenea „indolențe și lene va fi fost șters din dreptul bisericii, Duhul lui Dumnezeu se va manifesta plin de har”, a afirmat Ellen White; iar „pământul se va lumina de slava îngerului venit din cer”. Domnul „aștepta să-și binecuvânteze poporul”, care avea „să recunoască binecuvântarea atunci când va fi dată și să o ducă altora în raze de lumină clare și puternice”. Însă așa ceva se putea face numai și numai „prin Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, revărsat asupra poporului Său”. Realitatea tristă, cugeta Ellen White, era că „agențiile cerești îi așteaptă de multă vreme pe agenții omenești, pe membrii bisericii, ca să coopereze cu ei în marea lucrare ce trebuie să se facă. Ei vă așteaptă pe voi”.

În *Buletin* scrie că, după ce s-a citit scrisoarea lui Ellen White, „a avut loc o întrunire deosebită, un număr de frați răspunzând cu mărturisiri din inimă și exprimându-și hotărârea de a umbla în unitate și dragoste și în lumina crescândă. Duhul cel bun al Domnului S-a făcut simțit în mare măsură, lacrimile au curs liber și din toate inimile părea să izvorască exprimarea bucuriei și recunoștinței”.^{8*}

---

⁷ Ibid.

⁸ Ibid., 420. La Conferință s-a citit numai o parte din această scrisoare de optsprezece pagini, scrisă lui William Ing. O porțiune mare a scrisorii, rămase necitită la Conferință, se ocupa de Uriah Smith care, pe la mijlocul lui 1892, publicase în *Review* niște articole, ca replică la predicile lui Jones referitoare la înălțarea chipului fiarei. Ellen White condamna negreșit acțiunile lui Uriah Smith și sprijinea lucrarea lui Jones și Wagonner, care se defășura în asemenea circumstanțe dificile. Pe de altă parte, George Knight, întotdeauna gata să-l pună pe Jones într-o lumină proastă, sugerează că scrisorile lui Ellen White doar „tindeau să susțină tezele Jones-Prescott” cum că evenimentele finale se împlineau cu rapiditate. Întrucât scrisoarea lui Ellen White îl apăra pe Jones și îi muștra pe cei care continuau să lucreze împotriva lui, Knight caută să invalideze aprobarea ei, insinuând că, „aflând de mărturia ei [citită la întâlnirea pastorilor],

Cel mai probabil, J.H. Morrison, fost președinte al Conferinței Iowa și delegat la Conferința din 1888, a dat curs la această întrunire mult așteptatei sale confesiuni. Morrison jucase un rol foarte important la întrunirea de la Minneapolis, în lupta împotriva soliei pe care o trimisese Dumnezeu poporului Său. De atunci, Ellen White îi trimisese mărturii și vorbise cu el direct, însă aproape fără niciun efect.⁹ În cele din urmă, în noiembrie 1892, Morrison i-a scris lui Ellen White (scrisoarea nu mai există), mărturisindu-și cel puțin parțial greșelile din trecut. Ellen White i-a răspuns într-o scrisoare care trebuie să fi ajuns chiar înainte de începutul Institutului pastoral din 1893. În aceasta, ea își exprima tristețea că el se opusese atât de multă vreme abundenței de lumină și nu „recunoscuse glasul lui Isus”, nici nu se supusese „călăuzirii Duhului Sfânt al lui Dumnezeu”. Ellen White îi reamintea că, uneori, Duhul Sfânt îl mișcase, iar el se simțise „mișcat să accepte adevărul și lumina”, însă „mândria și încăpățânarea” îl împiedicaseră. Acum îl ruga fierbinte să se pocăiască și să nu mai „lucrezi cu jumătate de măsură în această privință. Dacă nu acționezi acum cu hotărâre, dacă puterea de schimbare a adevărului nu-și va face lucrarea în inima ta și dacă nu vei face o lucrare serioasă pentru veșnicie, vei cădea cu siguranță în plasa lui Satana”.¹⁰

Până atunci, pe durata Institutului pastoral și a sesiunii Conferinței Generale, lui Morrison i se reamintise neconținut de tristele rezultate ale rebeliunii de la Minneapolis și de chemarea la pocăință, atât de către diverșii vorbitori, cât și de mărturiile citite. O.A. Olsen conducea adesea întâlnirile devoționale de dimineață ale pastorilor și, „cu foarte puține excepții”, avea mereu de citit ceva din materialele trimise de Ellen White în cursul anului precedent. Mai târziu, Olsen îi scria cu bucurie lui Ellen White că soliile „au părut să vină chiar la momentul potrivit... Și niciodată nu i-am văzut pe pastorii noștri să răspundă cu atâta zel cum au făcut la

---

fără îndoială că Jones s-a simțit încurajat în atitudinea și remarcile lui față de Smith și de aliații acestuia, pe durata Conferinței” (*From 1888 to Apostasy*, 93, cu sublinierea autorului). Cu toate acestea, cercetați în *Bulletin* și nu veți putea găsi niciun exemplu valabil în sprijinul afirmațiilor ipotetice ale lui Knight.

⁹ Ellen White către J. H. Morrison, Scrisoarea 49, 4 aprilie 1889; Ellen G. White către Dragii mei frați, Scrisoarea 85, aprilie 1889; Ellen G. White, „Diary Entries”, Manuscrisul 22, octombrie 1889; în *Materialele 1888*, 274, 277, 468.

¹⁰ Ellen G. White către J.H. Morrison, Scrisoarea 47, 22 decembrie 1892; în *Materialele 1888*, 1084, 1085.

aceste sfaturi și muștrări de la Domnul. În câteva articole ale dumneavoastră, v-ați referit mult la Minneapolis și la spiritul manifestat acolo. Da, am reanalizat experiența de la Minneapolis și mulți și-au mărturisit greșelile făcute și simțămintele pe care și le îngăduiseră, atât dintre cei care au fost prezenți la acea întrunire, cât și dintre cei care nu au fost”.¹¹

După Conferință, C.H. Jones i-a scris în Australia lui W.C. White despre întâmplări asemănătoare. El a menționat că, în timpul întrunirilor, chestiunea Minneapolis a fost „scoasă foarte mult în evidență”; mărturiile lui Ellen White „pe care le trimisese se refereau în mod deosebit la această chestiune; și s-au făcut multe mărturisiri. Aceasta a deschis calea pentru Domnul ca să lucreze; iar El într-adevăr a lucrat pentru noi într-un mod special”. În timp ce C.H. Jones declara că el „nu greșise în poziția pe care o luase la Minneapolis”, simțea totuși că făcuse alte greșeli cel puțin la fel de grave și simțea nevoia de a-și mărturisi păcatele și de a se smeri înaintea lui Dumnezeu. Însă întrunirea care l-a afectat cel mai mult a fost „cea în care fratele Morrison a făcut o mărturisire cu privire la reacția lui de la Minneapolis și la ce făcuse de atunci încoace... El a vorbit deschis despre însăși rădăcina problemei, ceea ce a avut o influență asupra tuturor celor prezenți”.¹²

Și O.A. Olsen a exprimat o experiență similară în scrisoarea lui către W.C. White. Pe măsură ce la întrunirile de dimineață ale pastorilor se citeau mărturiile, „Duhul lui Dumnezeu lucra în mod minunat, iar puterea lui Dumnezeu de convingere și de convertire se manifesta într-o măsură uimitoare”. Și pentru Olsen, cel mai interesant și mai remarcabil caz dintre toate a fost mărturisirea lui J.H. Morrison: „Am ascultat multe mărturisiri, însă trebuie să spun că nu am mai auzit niciuna ca a lui. Deși a fost făcută cu calm și în mod deliberat, după cum este și temperamentul lui, a fost foarte amănunțită și profundă, așa cum niciodată n-am mai auzit. Și nici nu am mai văzut o congregație atât de afectată de o mărturisire cum s-a întâmplat în ocazia aceasta”.¹³

---

¹¹ O.A. Olsen către Ellen G. White, 21 martie 1893; în *Manuscript and Memories of Minneapolis*, 245.

¹² C.H. Jones către W.C. White, 30 martie 1893; în *Manuscripts and Memories of Minneapolis*, 248.

¹³ O.A. Olsen către W.C. White, 17 martie 1893; în *Manuscripts and Memories of Minneapolis*, 242, 243.

La mai mulți ani după aceea, A.T. Jones își reamintea și el mărturisirea lui Morrison: „Pentru a fi dreptți față de fr. J.H. Morrison, trebuie să i se acorde credit pentru adevărul că, la un anume timp după conferința de la Minneapolis, el s-a lepădat de orice legături cu opoziția de atunci; și s-a făcut părtaș, cu trup, suflet și spirit, la adevărul și binecuvântările primite prin credință, printr-una dintre cele mai frumoase și mai nobile mărturisiri pe care le-am auzit vreodată”.^{14*}

---

¹⁴ A.T. Jones către fr. Holmes, 12 mai 1921; în *Manuscripts and Memories of Minneapolis*, 330. La mai puțin de un an de la sesiunea Conferinței Generale din 1893, J.H. Morrison s-a mutat înapoi la Lincoln, Nebraska, unde a locuit tot restul vieții. S-ar părea că mărturisirea lui a fost sinceră și că renunțase la amărăciunea împotriva soliei de la Minneapolis. Totuși, este posibil ca el să nu-și fi schimbat niciodată unele dintre opiniile sale hotărâte despre doctrină. M.L. Andreasen ne împărtășește câteva aspecte referitoare la ultimii ani din viața lui Morrison. Fiind proaspăt convertit, lui Andreasen i s-a dat ocazia să participe la întrunirile și ședințele ținute la Union College, unde era prezent și Morrison:

„Nu trecuseră [în 1896] decât opt ani de la faimoasa Conferință din 1888, de la Minneapolis, iar Conferința aceea era frecvent subiect de discuție. Bătrânul frate J.H. Morrison, tatăl profesorului H.A. Morrison, locuia în Lincoln. El jucase un rol important în discuțiile de la Minneapolis și scrisese și o carte pe această temă. Avea un caracter deosebit, aparținea vechii școli și era ortodox fără compromisuri, după lumina pe care o primise. Cu toate că nu întotdeauna se afla de partea dreptății, cel puțin era de partea a ceea ce credea el că este corect. Îi plăcea foarte multe să discute, iar mie îmi plăcea foarte mult să-l ascult. Îi compăttimeam pe cei care nu erau de partea lui, pentru că el putea să-i «pună la pământ» și chiar îi plăcea să facă asta. Ar trebui, totuși, să adaug că niciodată nu se întâmpla nimic necuvenit. Amărăciunea din discuțiile de mai demult dispăruse – și cu toții rămâneau la plecare buni prieteni, așa cum fuseseră și la venire.

Mie mi s-a îngăduit să asist la discuții, în cea mai mare parte datorită bunătății bătrânului frate Morrison. Desigur, eram acolo ca să ascult, nu ca să vorbesc. Și nici n-am vorbit. Dar am învățat multe. De fapt, a fost o școală minunată. Îmi doresc să fi luat notițe. În retrospectivă, mă îndoiesc că întrunirile la care am asistat, în care se adunau pastorii mai în vârstă, erau cele mai potrivite pentru un tânăr convertit, care de-abia devenise adventist. Mai degrabă le-aș considera hrană tare. Ei nu prea îmi acordau atenție, ci se așteptau direct într-un subiect despre care eu nu știam nimic. Însă curând am început să-i prind din urmă și am fost uimit de libertatea cu care discutau despre diverse persoane. Părea că Morrison nu le era prea drag majorității celor în vârstă, care o cunoscuseră pe

Încă o dată, astfel de mărturisiri au fost rezultatul providențial al Mărturiilor citite, care confirmau chemarea la pocăință adresată Laodiceei, cea despre care vorbiseră la Conferință diverși predicatori încă de la începutul Institutului Pastoral. Nu a fost vorba, așa cum au sugerat unii, de rezultatul final al predicării „critice”, „aspre”, „vehemente” a lui A.T. Jones, ci de reacția la chemarea la pocăință a Martorului Adevărat.^{15*}

Ellen White. După părerea lor, el era prea încăpățânat ca să poată conlucra bine cu alții...

Câțiva dintre conducători așteptau ziua în care avea să apară o schimbare în modul în care era administrată biserica. Ei credeau că o astfel de schimbare s-ar fi putut face la întrunirea de la Minneapolis. Am auzit multe versiuni despre ce s-a întâmplat la Minneapolis. Într-o zi, dacă o să am vreodată timp, mi-ar plăcea să spun povestea așa cum am auzit-o, istorisită la întrunirile ținute la College View de bărbații care au fost conducătorii care s-au opus sorei White. Ei nu considerau că adevărata problemă a fost mesajul lui Jones și Waggoner. Adevărata problemă, după informatorii mei, a fost dacă trebuia să i se permită sorei White să treacă peste hotărârile și părerile bărbaților care purtau responsabilitatea lucrării. A fost o încercare de a submina poziția Spiritului Profeției. Și se pare că bărbații care se opuseseră au câștigat atunci... După cum au interpretat unii, conferința de la Minneapolis a fost o revoltă împotriva sorei White. Dacă așa este, atunci aceasta aruncă ceva lumină asupra apostaziei de la urmă.” (M.L. Andreasen, în Virginia Steinweg, *Without Fear or Favor: The Life of M.L. Andreasen*, 42-44)

¹⁵ Din nefericire, din anii '40 încoace, mai mulți autori adventiști au adus numeroase acuzații prezentărilor lui Jones din 1893. Crezând, poate, cu sinceritate că apăra biserica împotriva acuzațiilor de eșec – ori bazându-se pe amărăciunea ulterioară a lui Jones, acești scriitori par să interpreteze istoria într-un fel care nu reușește să prezinte cu acuratețe realitatea conferinței din 1893. N.F. Pease, în disertația sa de masterat din 1945, face aceste aserțiuni ieșite din comun: „Jones a fost unul dintre principalii vorbitori la mai multe sesiuni ale Conferinței Generale de după [1888]... În 1893, el a fost aspru, vehement, aproape vitriolic în afirmațiile lui. La numai câteva luni după sesiunea Conferinței Generale, Jones a primit o scrisoare de la d-na White, care-l avertiza de pericolul afirmațiilor extremiste” („Justification and Righteousness by Faith in the Seventh-day Adventist Church Before 1900” [disertație master nepublicată, 1945], 81). Scrisoarea de la Ellen White, pe care o menționează Pease, era o muștrare pentru Jones referitoare la unele comentarii pe care le făcuse acesta cu privire la credință și fapte, însă nu privea Conferința din 1893 și nu spunea nimic despre felul lui de a vorbi aspru, vehement sau vitriolic.

După încă patru ani, A.W. Spalding relua acuzațiile lui Pease împotriva lui Jones, adăugând niște comentarii, dar fără să dea nicio referință ca dovadă: „Mărturiile

d-nei White, de avertizare și corecție, erau date imparțial, nu doar celor care se opuneau soliei, ci și înflăcăratului și, uneori, criticului Jones. Astfel, în 1893, când el a vorbit la Conferința Generală despre «Solia îngerului al treilea», a profitat de ocazie pentru a atrage de partea lui audiența, criticându-i pe frații care i se împotriveau, iar d-na White i-a scris din Australia, unde se mutase, prevenindu-l împotriva criticismului.” (*Captains of the Host* [Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1949], 598). Dar puteți căuta în toate scrisorile lui Ellen White din perioada Conferinței din 1893 și nu veți găsi astfel de dovezi.

În 1956, Departamentul Educație al Conferinței Generale a publicat o carte de istorie adventă, *The Story of Our Church*, cu scopul de a servi ca manual pentru un curs de un semestru, despre istoria adventă, ținut în școlile denominaționale la nivel de gimnaziu. Singurul paragraf din toată cartea în care se menționează sesiunea Conferinței Generale din 1893 dă din nefericire date incorecte și repetă aceleași aserțiuni ca și cartea lui Spalding publicată anterior: „După Conferința din 1888, s-a ajuns treptat la unitate; conducătorii vremii... au acceptat mustrarea d-nei White și și-au mărturisit nefericita atitudine de după Conferință. Mărturiile ei de avertizare s-au adresat de asemenea și celeilalte tabere. La sesiunea Conferinței Generale din 1892 (sic.), fr. Jones a încercat să ațâțe audiența împotriva celor care i se opuneau. Din Australia, Ellen White i-a scris prevenindu-l cu privire la atitudinea lui critică și la afirmațiile lui extremiste” (247). Încă o dată, nu se oferă nicio dovadă. Să mai fie de mirare de ce tinerii adventiști au crescut cu percepții greșite despre istoria noastră adventă?

Comitetul Conferinței Generale, desemnat pentru a evalua manuscrisul lui Robert J. Wieland și Donald K. Short, „1888 Re-examined”, făcea în evaluarea manuscrisului o descriere distorsionată, în mod similar, a rolului jucat de Jones și Waggoner la câteva sesiuni ale Conferinței Generale de după 1888. Căutând să înlăture afirmațiile găsite în „1888 Re-examined”, și anume că Jones și Waggoner erau detestați și respinși de mulți, comitetul afirma în apărarea lor: „Timp de ani de zile, frații Jones și Waggoner aproape că au monopolizat orele de studiu biblic la sesiunile importante ale Conferinței Generale” (A.V. Olson, N.W. Dunn, H.L. Rudy, A.L. White, „Further Appraisal of the Manuscript «1888 Re-Examined»” [Takoma Park, Washington, D.C.: General Conference, septembrie 1958], 5-7; în Al Hudson, editor, *A Warning and Its Reception* [publicat în particular, fără dată], 263).

Și Arthur White a exprimat aceleași idei în corespondența de la White Estate. Răspunzând unei întrebări despre cartea „1888 Re-examined”, White declara apăsător că Jones și Waggoner „au monopolizat orele de studiu biblic de la sesiunile Conferinței Generale. Într-un an, în 1891, în buletinul Conferinței Generale au fost înregistrate 17 studii biblice, din care A.J. [sic] Waggoner a prezentat 16. În 1893, A.T. Jones a prezentat 24 de studii biblice consecutive – și tot așa, de-a lungul

anilor. Acum, fr. Brainard, înțelegeți că ideea este că frații Wieland și Short ne-au creat o imagine distorsionată. Cei mai mulți dintre cei care citesc manuscrisul fie nu au timp, fie nu au la dispoziție sursele, și nu verifică datele istorice” (Arthur L. White către F.E. Brainard, 28 august 1958; în Ellen G. White Estate, Question & Answer File, 16-C-1a). Însă, fie că Wieland și Short au creat sau nu o imagine distorsionată, un lucru este sigur: dacă fratele Brainard ar fi avut acces liber la „sursele” despre care vorbea White în 1958, cel mai probabil ar fi fost de partea lui Wieland și Short și ar fi ajuns să aibă o înțelegere mai precisă decât cea exprimată de White însuși.

Acuzații similare s-au făcut la adresa lui Jones și de către D.A. Delafield, secretar adjunct al Ellen G. White Estate, cel puțin într-unul dintre răspunsurile date de el la o scrisoare cu întrebări: „Sărmantul Jones. Oamenii îi citeau cărțile și îi ascultau predicile – care deja erau prea multe, mai ales la marile noastre întruniri [ale Conferinței Generale] – și apoi rămâneau cu gura căscată de uimire, ce cunoștințe vaste și ce idei cuprinzătoare avea omul acesta. Jones îi impresiona... El vorbea frecvent despre subiecte pe care nu le înțelegea nici el. Sora White îi indica foarte clar acest lucru într-o scrisoare din 19 mai 1890. Modul în care el folosea expresii extravagante, în care aborda teme care îl depășeau era deplorabil... Jones ar fi putut face treabă bună dacă ar fi abordat adevărurile simple și ușor de înțeles ale Evangheliei... Însă, în loc de aceasta, el voia să facă impresie. Voia să pară un mare teolog. Și avea într-adevăr calități, ca cercetător al Bibliei. El înțelegea multe adevăruri prețioase, după cum i-a spus și sora White. Însă aceste adevăruri erau amestecate cu erori dururoase [sic]. Uitați-vă în *Solii alese*, vol. 1, pag. 176-184. Acolo veți găsi materialul pe care i l-a scris sora White lui A.T. Jones, din St. Helena, California, pe 19 mai 1890” (D. A. Delafield către L. Roy Blackburn, 11 august 1959; în Ellen G. White Estate Digital Resource Center).

Există cel puțin o problemă majoră în răspunsul lui Delafield. Scrisoarea care susține el că i-a fost trimisă lui A.T. Jones, și care se găsește în *Solii alese*, i-a fost scrisă de fapt lui E.R. Jones, fără nicio legătură și fără nimic de-a face cu A.T. Jones. Cu siguranță că A.T. Jones a primit un număr substanțial de sfaturi de la Ellen White, în mod special în ultimii ani de viață. Însă confuzia celor de la White Estate, care ar fi trebuit să știe mai bine, nu a ajutat la descrierea corectă a realității istoriei noastre, incluzând sesiunea Conferinței Generale din 1893.

N.F. Pease și-a reiterat atacurile precedente împotriva lui Jones, găsite în disertația lui din 1945, adăugând și altele noi, în cartea lui *By Faith Alone*: „Cea mai pertinentă contribuție din anul 1893 a fost o serie de douăzeci și patru de predici susținute de Jones, la sesiunea Conferinței Generale din acel an. Aceste predici au o imensă importanță pentru cercetătorii de astăzi, pentru că ele revelează întocmai învățăturile lui Jones, precum și atitudinea lui, exprimată în discursurile lui publice, referitoare la problemele din 1888... În 1893 el a fost

Conferința din 1893 se apropie de încheiere

În cele din urmă, marți, 28 februarie, W.W. Prescott și-a prezentat ultimul studiu despre Duhul Sfânt. A prezentat din nou biserica primară și darurile Duhului, care i-au fost împărțite din belșug pentru a face posibilă proclamarea Evangheliei în toată lumea cunoscută pe atunci. Aceleași daruri și binecuvântări i-au fost promise și bisericii din timpul sfârșitului. Când a atins acest punct în discursul său, Prescott a arătat din nou întârzierea provocată de necredința celor din rândurile noastre:

„Când mă gândesc că de patru ani ne aflăm în timpul ploii târzii și că Dumnezeu a vrut să-și reverse Duhul, iar aceste daruri să fie revigorate, pentru ca lucrarea Sa să se poată desfășura cu putere; și că El dorește ca noi să ne alăturăm cu bucurie în lucrare și să cooperăm cu El din toată inima... îmi dau seama că noi am fost mâinile ținute strâns care nu-și dau drumul și picioarele care nu vor să meargă; și

---

aspru, vehement, aproape vitriolic, în afirmațiile lui. La numai câteva luni după sesiunea Conferinței Generale, Jones a primit o scrisoare de la d-na White, în care îl prevenea foarte blând cu privire la pericolul afirmațiilor extremiste... La Conferința Generală din 1895, Jones a prezentat subiectul, dar nu la fel de dogmatic ca în 1893” (*By Faith Alone* [Mountain View, CA: Pacific Press Pub. Assn., 1962], 157, 158, 160).

George Knight a purtat și el aceeași torță a criticii, timp de aproape treizeci de ani; punându-l pe Jones în cea mai proastă lumină cu putință, indiferent de contextul dovezilor istorice: „Jones a atins apogeul încrederii în sine în timpul sesiunii Conferinței Generale din 1893... Pe durata Conferinței, el le spunea în față celor care i se împotriveau că el deținea adevărul... Un om care vedea lucrurile în alb și negru, Jones nu era deloc timid când era vorba să le reamintească altora că el avea dreptate, iar ei greșeau. Bineînțeles că această abordare nu era modul cel mai diplomatic de a-i câștiga pe dușmani de partea lui” (*1888 to Apostasy*, 94). Knight pare să fi trecut cu vederea faptul că Jones a fost doar unul dintre mai mulți care au prezentat solia laodiceeană, care era în acord cu sfaturile lui Ellen White de dinainte de întruniri și la care a contribuit și ea permanent, în numeroase Mărturii. Cei care s-au pocăit cu adevărat la întrunirile din 1893 par să nu-și fi dat seama de atacurile „vehemente” ale lui Jones, nerelatând nimic de genul acesta în scrisorile lor de mărturisire.

că, în loc să se rupă în bucăți, întregul trup a rămas în așteptare.

Așadar, ni se spune că suntem cu ani de zile în întârziere; iar dacă unele mâini nu s-ar mai fi ținut strâns și unele picioare n-ar fi refuzat să meargă, astfel că trupul nu a putut să se miște pentru a nu se rupe în bucăți, trupul ar fi putut să meargă mai departe în acești patru ani. Dar, în loc să smulgă membrele – adică pe voi și pe mine – și să le lase de-a lungul drumului, iar drumul acesta de patru ani de zile să fie marcat de la un cap la altul de aceste bucăți de trup risipite de-a lungul lui, în loc să facă astfel, Domnul, în marea Sa îndurare, a lăsat trupul să aștepte, astfel încât noi să nu fim smulși și lăsați pe marginea drumului. Însă acum trupul merge mai departe; și vă spun: orice mână, orice picior, orice membru să fie gata să meargă, ca trupul să nu se sfâșie în bucăți. Aceasta este ceea ce vrea să facă Domnul și va și face chiar acum: și El ne-a tot avertizat și ne-a tot spus lucrurile acestea, de patru ani încoace.”^{16*}

În ultima seară de Sabat a Conferinței, A.T. Jones avea să facă pentru ultima oară referire la evenimentele de la Minneapolis și la cei patru ani trecuți de când poporului nostru i se vestise solia neprihănirii prin credință. Jones a declarat că cercetările lor descoperiseră că „neprihănirea lui Dumnezeu împărtășită poporului Său este acel lucru, singurul lucru, acel totul în toți, pregătirea poporului pentru a primi făgăduința Duhului Sfânt și revărsarea Lui”. Iar, atunci când această solie va fi primită și acceptată cu bucurie, „Dumnezeu ne spune, vouă și mie, «Scoală-te, luminează-te, căci lumina ta vine și slava Domnului răsare peste tine!», iar când voi și cu mine vom face așa cum spune Dumnezeu și ne vom scula prin credința în El, El ne va face să ne luminăm. (Congregația: «Amin.»)”. Dar, așa cum a arătat Jones, încă mai exista pericolul ca atât

---

¹⁶ W.W. Prescott, „The Promise of the Holy Spirit, No. 10”, *General Conference Daily Bulletin*, 3 martie 1893, 463. Din nefericire, optimismul lui Prescott că biserica avea să meargă înainte, cu revărsarea ploii târzii, nu și-a găsit corespondent în realitate în timpul vieții lui și încă mai așteaptă și astăzi să se împlinească.

solia neprihănirii prin credință, cât și solia ploii târzii să continue să fie respinse:

„Ei bine, solia aceea: «Scoală-te, luminează-te, căci lumina ta vine și slava Domnului răsare peste tine!» este o solie adresată de Dumnezeu la fel de sigur și de distinct și vouă și mie, iar prin voi, ca pastori, și poporului, de azi înainte, la fel cum a fost solia de acum patru ani, despre neprihănirea lui Dumnezeu care se dobândește numai prin credința în Isus Hristos. (Congregația: «Amin.») Iar poporul din ziua de azi care respinge această solie, care este acum solia zilei de azi, la fel cum a respins-o și a dat-o deoparte pe cea de acum patru ani, face pasul care îl va lăsa în urmă pentru veșnicie, pasul de care depinde cu totul mântuirea lui.

Dumnezeu ne-a trimis o solie și ne-a răbdat acești patru ani, pentru ca noi să putem primi acum solia prezentă. Cei care nu pot accepta solia aceea nu sunt pregătiți să o primească nici pe aceasta, pentru că au respins-o pe cealaltă. Iar acum, când Dumnezeu o trimite pe cealaltă într-o măsură specială, pentru ca să poată fi primită aceasta, și amândouă sunt respinse – atunci ce se va alege de ochii aceia orbi? Ce se poate alege de ei? Deci, așa cum am fost chemați să declarăm pe perioada Institutului și a acestei lucrări, acum este un timp înfricoșat.”¹⁷

Cu adevărat sesiunea Conferinței Generale din 1893 a fost un timp înfricoșător pe care a ajuns să-l trăiască biserica. Avea să continue respingerea celei mai prețioase solii trimise din ceruri? Sau avea Laodiceea să-și dea seama de nevoia ei și să se pocăiască?

O, cât de mult se bucură inima mea

Sesiunea din 1893 a Conferinței Generale s-a încheiat luni seară, pe 6 martie. O.A. Olsen „și-a exprimat mulțumirile față de Dumnezeu și

---

¹⁷ A.T. Jones, „Solia îngerului al treilea, nr. 22”, *General Conference Daily Bulletin*, 7 martie 1893, 494.

gratitudinea față de Conferință pentru spiritul de armonie și dragoste care caracterizase sesiunea, afirmând că fusese cea mai bună întrunire pe care o prezidase el vreodată”.¹⁸ Când numeroșii participanți s-au răspândit în toată țara și chiar în lume, au împărtășit reflecții pozitive despre conferință. W.A. Spicer îi descria lui W.C. White conferința drept „un ospăț”, declarând că „a fost, în mai multe privințe, cea mai măreață întrunire care s-a ținut vreodată”. Spicer observa de asemenea că studiile biblice regăsite în *Bulletin* „sună bine citite, dar au sunat și mai bine” pe viu.¹⁹

C.H. Jones era de acord, afirmând că „sesiunea fusese cea mai bună întrunire la care am participat eu vreodată, fără excepție”. El i-a spus lui W.C. White că au „avut parte de un ospăț cu bunătați; iar Duhul Domnului a fost prezent din belșug”. Ar fi dorit ca White să fi putut participa, pentru a se bucura de întrunirile benefice: „Când studiam Biblia, raze de lumină străluceau asupra paginilor sacre și multe suflete au fost făcute să se bucure în Domnul”.²⁰

O.A. Olsen s-a alăturat și el acestor declarații, anunțându-l pe W.C. White despre „remarcabila ocazie. Duhul Domnului a fost prezent din belșug. Eu nu am mai văzut ceva asemănător la niciuna dintre întrunirile noastre de până acum”.²¹ Olsen a exprimat o aprobare similară într-o scrisoare de douăzeci și cinci de pagini trimisă lui Ellen White. El își amintea că „niciodată nu mai venise la o întrunire și nu mai trăise un timp cu atâta neliniște cum abordase ultima sesiune a Conferinței Generale”. El știa că erau multe în joc, și totuși era pe deplin conștient că Dumnezeu „putea și dorea să facă lucruri mari” pentru poporul Său:

„Ceea ce mă preocupa cel mai mult era ca noi, fiecare personal, dar și colectiv, să fi adoptat o astfel de atitudine încât să putem primi tot ce avea Dumnezeu în plan pentru

---

¹⁸ „General Conference Proceedings; Twentieth Meeting”, *General Conference Daily Bulletin*, 7 martie 1893, 493.

¹⁹ W.A. Spicer către W.C. White, 24 martie 1893, Ellen G. White Estate, Loma Linda Branch Office.

²⁰ C.H. Jones către W.C. White, 30 martie 1893; în *Manuscripts and Memories of Minneapolis*, 248.

²¹ O.A. Olsen către W.C. White, 17 martie 1893; în *Manuscripts and Memories of Minneapolis*, 242.

noi. Să ne aflăm într-un loc unde să putem învăța așa cum dorea El să învățăm. Ei bine, Institutul și Conferința, de la început la sfârșit, au constituit o perioadă remarcabilă. Niciodată n-am mai asistat la o întrunire cât de cât asemănătoare. Oamenii păreau să simtă în foarte mare măsură prezența Domnului. Și în mai multe ocazii puterea lui Dumnezeu s-a coborât asupra poporului într-un mod foarte evident. Totul s-a desfășurat într-o remarcabilă armonie și unitate. Cu toate acestea, a existat o mare libertate în discuțiile cu privire la orice întrebare care s-a ivit; într-adevăr, cred că niciodată n-am participat la o Conferință unde să pară să fie atâta libertate desăvârșită și nicio constrângere omenească, și totuși eu n-am văzut niciodată nicio întrunire la care fiecare vorbitor să pară așa de plin de respect față de sentimentele și trăirile celorlalți. Aceasta a fost o trăsătură foarte interesantă a ocaziei. La plecare, toți frații s-au simțit mult încurajați – și niciodată n-au mai plecat delegații de la vreuna dintre sesiunile noastre cu același simțământ și spirit cu care au plecat de la aceasta din urmă.”²²*

Și W.W. Prescott și-a împărtășit opinia despre Conferință într-o scrisoare către Ellen White: „Pe durata conferinței, Domnul S-a apropiat foarte mult prin Duhul Său, iar noi simțim că s-a realizat un mare bine pentru toți cei ale căror inimi au fost deschise pentru a primi lumina și binecuvântarea lui Dumnezeu”. Prescott a continuat afirmând că el nu i-a „mai văzut niciodată pe lucrători să plece cu o asemenea speranță puternică în Domnul”.²³

Rapoartele despre Conferință au fost împărtășite în câmpul mondial și prin diferitele jurnale publicate de biserici. G.C. Tenney le-a comunicat celor din Australia și Noua Zeelandă că „a fost minunata manifestare a binecuvântării lui Dumnezeu, arătându-se încă de la început și crescând în

---

²² O.A. Olsen către Ellen G. White, 21 martie 1893; în *Manuscript and Memories of Minneapolis*, 244, cu sublinierea autorului. Olsen pare să nu fi băgat de seamă ceea ce pretind istoricii moderni despre atitudinea lui Jones pe parcursul cuvântărilor sale. Vezi nota 15.

²³ W.W. Prescott către Ellen G. White, 23 martie 1893, Ellen G. White Estate, Loma Linda.

putere spre sfârșit. Nu am mai avut niciodată privilegiul de a participa la astfel de întruniri ca acestea. Mângâietorul a venit pentru a ne convinge în ceea ce privește păcatul, neprihănirea și judecata”. Tenney a relatat că studiile biblice ale lui Haskell, Jones și Prescott au adus „multă lumină asupra Cuvântului sacru”, iar primirea acelei lumini „a mărit bucuria din inimile celor care s-au unit în studiu”. Tenney știa că în trecut existaseră divergențe pe tema îndreptării prin credință, însă acum se adunaseră cu toții pentru a vedea cu ochii lor „și cu adâncă umilință s-au mărturisit simțămintele greșite, iar inimile care se înstrăinaseră într-o oarecare măsură s-au apropiat și s-au unit în cea mai strânsă dintre legături”. Tenney putea acum să afirme: „Am ajuns în timpul ploii târzii, timpul când DOMNUL spune poporului Său: «Scoală-te, luminează-te, căci lumina ta vine și slava Domnului răsare peste tine!»”.²⁴

W.C. White s-a bucurat de noua experiență a lui Tenney după ce a participat la Institut și la Conferință. El amintea, într-o scrisoare de răspuns trimisă lui Tenney, propria sa experiență de când participase la sesiunea din 1888, chiar și urmată, cum a fost, de acea mare perplexitate: „Nimic, din cele întâmplate timp de ani de zile, nu m-a bucurat mai mult decât să citesc ce ai scris despre această experiență. Acesta a fost motivul, mai mult decât orice altceva, pentru care am vrut eu să te duci la Conferință – iar ceea ce m-a făcut să-mi păstrez părerea fermă, că te vei întoarce ca să faci o lucrare mai bună decât până acum în câmpul acesta, a fost credința că vei primi această mare lumină și binecuvântare”.²⁵

D-na Peebles descria într-un limbaj expresiv pentru cititorii publicației *Review* binecuvântările Conferinței: „Ce cuvinte ar fi potrivite pentru a exprima importanța și valoarea celor dăruite nouă de «Învățătorul neprihănirii după neprihănirea Lui» (notă suplimentară la Ioel 2:23). El a venit, ni s-a alăturat și ne-a deschis mintea, la fel cum a făcut Cel Sfânt când i-a însoțit spre Emaus pe ucenicii din vechime, iar acum noi spunem împreună cu ei: «Nu ne ardea inima în noi când ne vorbea pe drum și ne deschidea Scripturile?»”. Ea se bucura de solia că zdrențele murdare ale necurăției noastre trebuia să fie „smulse, ca să putem îmbrăca veșmântul de nuntă pe care l-a pregătit Însuși Domnul – chiar haina neprihănirii Lui – pentru a ne acoperi goliciunea”. Toate acestea au

---

²⁴ G.C. Tenney, „The General Conference”, *The Bible Echo*, 1 mai 1893, 152.

²⁵ W.C. White către G. C. Tenney, 5 mai 1893; în *Manuscript and Memories of Minneapolis*, 257.

făcut-o să proclame: „Noi Îi cerem Domnului ploaie pentru că acum este vremea pentru ploaia târzie; și El a adus fulgere și a dat multe ploi, iar sufletele noastre însetate sunt într-adevăr înviorate; însă cât de blândă și de liniștită a căzut ploaia! Nu a venit însoțită de vuiet de vânt sau de cutremur, ca să ne sperie și să ne uimească, ci a venit cu un susur blând și subțire, vorbindu-i sufletului în șoapte, astfel încât aproape că ne-am ținut răsuflarea ca să nu pierdem nicio singură șoaptă”.²⁶

O.A. Olsen nota mai târziu pentru *The Home Missionary* că „ultima sesiune a Conferinței Generale și Institutul biblic care a precedat-o au fost un timp de înviorare în prezența Domnului. Duhul lui Dumnezeu a coborât peste pastori și popor”. Dar aceasta, își amintea Olsen, s-a întâmplat după mărturisirea păcatelor: „Pentru mulți, a venit ca să-i mustre pentru păcat. S-a făcut o mare lucrare pentru a se limpezi trecutul și a căuta o nouă convertire și consacrarea deplină. S-au mărturisit păcatele; mulți care fuseseră în întuneric au rupt vraja lui Satana și au intrat în lumină. Duhul lui Dumnezeu și-a manifestat aprobarea dăruind lumină, pace și bucurie acolo unde înainte fusese întuneric și pustiirea sufletului”.²⁷

Desigur, veștile despre evenimentele de la Conferință și despre mărturisirea păcatelor de către mai mulți susținători ai soliei de la Minneapolis au ajuns, prin scrisori, și la Ellen White. În scrisoarea în care își exprima pocăința, I.D. Van Horn mărturisea că nu mai fusese „niciodată până atunci martor” la o asemenea Conferință „la care să se manifeste Duhul și puterea lui Dumnezeu”. El ajunsese acum să-și dea seama că era „un nimic și că nu pot face nimic prin puterea mea. Toată puterea se află în Hristos și, prin El, care locuiește în mine și mă conduce, pot face toate lucrurile spre slava Lui”. Acum, dorința lui era să se ridice și, „în frică de Domnul, să merg înainte cu lumina mereu crescândă a soliei”.²⁸

După sesiunea din 1893, L.T. Nicola și-a dat seama că într-adevăr Ellen White, „timp de patru sau mai mulți ani, a susținut neabătută și cât se poate de hotărâtă principii speciale”, care erau în beneficiul Bisericii. El

---

²⁶ D-na E.M. Peebles, „Thoughts Suggested at the Close of the Institute and Conference”, *Review and Herald*, 21 martie 1893, 189.

²⁷ O.A. Olsen, „The Year’s Work and the Outlook”, *The Home Missionary Extra*, noiembrie 1893, 2.

²⁸ I.D. Van Horn către Ellen G. White, 9 martie 1893; în *Manuscript and Memories of Minneapolis*, 239.

se bucura acum în lumina neprihănirii prin credință, care „strălucește mereu de la întrunirea aceea” din 1888.^{29*}

Ellen White s-a bucurat de veștile bune, cu toate că petrecuse „multe ceasuri fără somn pe timpul nopții”. Tocmai „veștile bune din America au fost cele care m-au ținut trează. O, cât se bucură inima mea că Domnul lucrează pentru poporul Său”, spunea ea. Rapoartele despre mărturisirea păcatelor au informat-o despre faptul că „Domnul, prin Duhul Său cel Sfânt, lucra în inima celor care s-au convins în mare măsură cu privire la adevărata lor stare înaintea lui Dumnezeu”.³⁰

Primind și exemplare din *Bulletin*, Ellen White declara că găsisse „un ospăț îmbelșugat în citirea” predicilor din fiecare zi.³¹ De fapt, mesajele transmise acolo erau de asemenea natură încât, la ani de zile după aceea, ea a fost „instruită să folosească acele discursuri”, în mod special cele ale lui A.T. Jones, „tipărite în *General Conference Bulletin* din 1893 și 1897”. Discursurile lui Jones, a afirmat Ellen White, conțineau „argumente puternice privind validitatea Mărturiilor și care confirmă darul profeției în rândurile noastre. Mi s-a arătat că aceste articole i-ar ajuta pe mulți, și mai ales pe cei nou veniți la credință, cărora nu li s-a prezentat istoria noastră ca popor. Pentru tine ar fi o binecuvântare să citești din nou aceste argumente, care au fost inspirate de Duhul Sfânt”.^{32*}

---

²⁹ L.T. Nicola către Ellen G. White, 24 martie 1893; în *Manuscript and Memories of Minneapolis*, 247. Din nefericire, pocăința lui Nicola nu pare să fi durat foarte mult. Până în iunie 1895, Ellen White îl muștra pe O.A. Olsen că se baza „așa de mult pe A.R. Henry, Leroy Nicola și alții pe care i-aș putea numi și care, în situația unei crize, ar trece de partea greșită” (Scrisoarea 65, 19 iunie 1895; în *Materialele 1888*, 1404).

³⁰ Ellen G. White, „Diary”, Manuscrisul 80, 24 aprilie 1893; în *Materialele 1888*, 1170.

³¹ Ellen G. White către S.N. Haskell, Scrisoarea 41a, 12 mai 1893; în *Materialele 1888*, 1184.

³² Ellen G. White către A.T. Jones, Scrisoarea 230, 25 iulie 1908; în *Manuscript Releases*, vol. 9, 278, cu sublinierea autorului. Este oare posibil ca sfătuitorul ceresc al lui Ellen White să nu fi știut ceea ce istoricii moderni par atât de dispuși să găsească în predicile lui Jones din 1893? Vezi capitolul 5, nota de subsol 5.

9

Strategii satanice împotriva ploii târzii și a marii strigări

Multiplicarea rezultatului înviorării de la Conferința Generală

Sesiunii Conferinței Generale i-au urmat numeroasele adunări anuale de tabără, precum și conferințe, pe întreg teritoriul Statelor Unite și în alte țări. O.A. Olsen știa foarte bine că la Conferința din 1893 a fost „un timp de înviorare în prezența Domnului. Duhul lui Dumnezeu a coborât peste pastori și popor”. Știa de asemenea că „binecuvântările nu au fost doar pentru delegați și pentru cei adunați la Conferință, ci s-au extins în același timp în multe alte locuri”. Olsen relatează că atunci „cei mai mulți din poporul nostru auuziseră de natura întrunirilor de la Conferința Generală și așteptau, pe bună dreptate, ca unele din acele binecuvântări să se reverse și la propriile lor [adunări de tabără și] conferințe”. Până la sfârșitul sezonului de tabere, Olsen putea declara că „spre slava Domnului, așa a și fost”.¹

În cursul următoarelor luni, prin jurnalele bisericii au fost făcute cunoscute astfel de rapoarte de la adunările de tabără și de la conferințe. W.W. Stebbins relatează de la niște întruniri din Kansas că „Domnul ne-a dat binecuvântarea Sa uimitoare, unindu-ne inimile prin legăturile dragostei și păcii, făcând să se topească greșelile și dezbinarea înaintea puterii Duhului

---

¹ O.A. Olsen, „The Year's Work and the Outlook”, *The Home Missionary Extra*, noiembrie 1893, 2, 3.

Său”. El afirma de asemenea că „unii au găsit pentru prima dată pacea și noi putem da mărturie cu privire la căderea ploii târzii”.²

La plecarea din Battle Creek, D.T. Shireman a putut aprecia mai mult frumusețea naturii create de Dumnezeu. Când a ajuns acasă, în Carolina de Nord, chipurile fraților lui „străluceau de binecuvântarea Domnului”. Aceasta l-a făcut pe Shireman să proclame: „Ei au primit ploaia târzie”.³

După ce a vizitat Iowa, Nebraska, Dakota și Minnesota, L. Johnson declara că unii membri „se bucură în Domnul și primesc ploaia târzie”.⁴ Scriind din Dakota de Sud, N.P. Nelson își amintea că „de la ultima noastră adunare de tabără, au mai căzut câțiva stropi ai ploii târzii, da, ba chiar a și plouat mai tare”; dar, întreba el, „nu putem noi să așteptăm cu încredere o mult mai mare binecuvântare la sărbătoarea noastră anuală din 1893?”.⁵

Întinericul care a urmat

Astfel de rapoarte ar trebui să ne bucure când analizăm istoria noastră, dacă n-ar mai fi și restul poveștii. Cu siguranță că putem învăța din victoriile câștigate, dar, la urma urmelor, dacă ploaia târzie a început și nu ar fi fost împiedicată, nu ar fi revenit demult Hristos? Astfel se face că Satana, temându-se pentru propria lui existență și continuându-și răzvrătirea subtilă, a născocit câteva strategii împotriva bisericii din 1893, pentru a anula efectele începutului ploii târzii și a marii strigări care a urmat:

1. Prin critici fanatice aduse împotriva bisericii.
2. Prin influențe lumești în biserică și în școlile noastre.
3. Prin greșeli ale solilor înșiși.
4. Prin orbire fariseică, continuându-se lupta împotriva soliei de la Minneapolis și împotriva solilor – și chiar atribuind însăși lucrarea Duhului Sfânt extremismului, incitării și fanatismului – Satana a reușit să producă o întârziere.

---

² W.W. Stebbins, „Kansas”, *Review and Herald*, 21 martie 1893, 187.

³ M.C. Wilcox, „Field Notes”, *The Signs of the Times*, 3 aprilie 1893, 349.

⁴ L. Johnson, „Iowa, Nebraska, Dakota, and Minnesota”, *Review and Herald*, 18 aprilie 1893, 252.

⁵ N.P. Nelson, „South Dakota Camp-Meeting”, *Review and Herald*, 9 mai 1893, 302.

Vom arunca o scurtă privire asupra fiecăreia dintre aceste strategii. În acest capitol vom examina primele două strategii satanice – iar celelalte două, în următorul capitol.

1. „Biserica este Babilonul”: critici fanatice împotriva bisericii

În cursul verii anului 1892, A.W. Stanton, secretarul Societății din Montana pentru publicarea broșurilor, ajunsese să fie dezgustat de anumite acțiuni greșite ale unor lucrători adventiști. Curând, acest dezgust s-a mărit și a devenit critică deschisă la adresa bisericii, până acolo încât el a început să proclame că biserica adventistă devenise parte din „Babilon”. La începutul lui 1893, Stanton a publicat o broșură de 64 de pagini numită „Marea strigare!”, care căuta să prezinte falimentul spiritual al Bisericii Adventiste și să proclame chemarea de „a ieși din ea”. Broșura lui era compusă în mare măsură din Mărturiile ale lui Ellen White aplicate greșit, părând să aplice chiar în dreptul lui unele dintre comentariile ei pozitive scrise de fapt despre solia de la Minneapolis și despre solii ei. Stanton și-a difuzat pe scară largă broșura; unii dintre susținătorii lui s-au asigurat ca toți delegații veniți la sesiunea Conferinței Generale din 1893 să primească și ei câte o copie.

Pe de altă parte, W.F. Caldwell era un membru laic activ, recent convertit în Biserica Adventistă. După o săptămână de studiu biblic intensiv, el s-a convins că biserica intrase într-un „somn de moarte” și că nu trăia după lumina pe care o avea. Participând la conferința din 1893, Caldwell a primit o copie a broșurii lui Stanton „Marea strigare”, care a părut să-i confirme concluziile. Curând s-a întâlnit cu Stanton și amândoi s-au asigurat unul pe altul că se aflau pe drumul cel bun. Ca urmare, Caldwell a plecat de îndată în Australia, la cererea lui Stanton și pe cheltuiala acestuia, pentru a proclama solia lor despre „marea strigare”.⁶

Ellen White nu a întârziat să dea un răspuns noii mișcări, arătând totala falsitate a pretențiilor acestor oameni, în special în lumina revărsării Duhului lui Dumnezeu la sesiunea Conferinței Generale din 1893. O astfel de utilizare greșită a Mărturiilor ei de mustrare, scrise inițial pentru a-i aduce pe unii la pocăință și reformă – iar nu pentru a-i chema să iasă din

---

⁶ North American Division Officers and Union Presidents, *Issues: The Seventh-day Adventist Church and Certain Private Ministries* (North American Division of Seventh-day Adventists, 1992), 56-58.

biserică – nu a putut aduna mai mult decât câțiva sub stindardul lui Stanton și Caldwell. Însă mult mai mari pagube s-au produs prin anularea efectului adevăratului scop al sfaturilor lui Ellen White, care fuseseră acum duse la extrem. Într-o scrisoare trimisă lui Stanton, Caldwell și prietenilor lor, Ellen White le punea câteva întrebări pentru a le cerceta inima, întrebări care aruncau lumină și asupra celor ce se petreceau în realitate la sesiunea din 1893 a Conferinței Generale:

„Am înțeles că amândoi aceștia au fost la Conferința Generală [din 1893]... Oare n-au putut ei să discearnă acolo descoperirile Duhului lui Dumnezeu? N-au putut vedea că Dumnezeu deschidea ferestrele cerului și revărsa binecuvântarea? De ce n-au putut? S-au dat mărturii pentru corectarea și sfătuirea bisericii. Și mulți au aplicat practic solia pentru Biserica Laodicea și și-au mărturisit păcatele, pocăindu-se cu sufletul zdrobit. Ei au auzit glasul lui Isus, Neaguătorul ceresc...

Acești frați care pretindeau că au această minunăție lumină trebuia să facă și ei aceeași lucrare de pocăință și mărturisire, curățind astfel gunoiul de la ușa inimii lor și deschizând ușa inimii pentru a-L primi cu bucurie pe Oaspetele ceresc. Dacă ei s-ar fi așezat în lumină, ar fi primit din ceruri cea mai prețioasă binecuvântare. Ar fi văzut atunci că Domnul, prin harul Său, Se arăta într-adevăr poporului Său și că Soarele neprihănirii răsărise peste ei. Aceasta era împlinirea târgului propus de Neaguătorul ceresc. Sfatul lui Hristos pentru biserica laodiceeană era urmat și toți cei care își simțeau sărăcia cumpărau aur (credință și dragoste), haine albe (neprihănirea lui Hristos) și doctorie pentru ochi (adevăratul discernământ spiritual).

De ce nu au făcut astfel acești frați, de ce nu s-au așezat în lumină? Ei erau loviți de sărăcie și nu știau. Nu lucrau pentru Hristos, nu au fost smeriți și supuși de Duhul lui cel Sfânt și erau atât de orbiți încât nu puteau vedea razele puternice de lumină care veneau de la tronul lui Dumnezeu peste poporul Său.

O, de ce nu l-au deschis ei ușa inimii lui Isus? De ce nu au îndepărtat chiar acolo tot ce împiedică razele strălucitoare ale Soarelui neprihănirii să lumineze lumea? În vreme ce binecuvântarea lui Dumnezeu pătrundea pretutindeni, în vreme ce prezența Lui sfințea sufletele și le făcea să l se consacre, ei de ce nu și-au așezat sufletul în lumină?... Cum au putut să vină de la întâlnirea aceea unde puterea lui Dumnezeu s-a revelat într-un mod atât de evident și să proclame că marea strigare era că poporul care ține poruncile este Babilonul?”⁷

În cursul verii următoare, Ellen White a continuat să scrie articole în care căuta să contracareze lucrarea lui Stanton și Caldwell și falsa lor „mare strigare”. Ea a dat mărturie că această lucrare a lui Satana avea să „răsune chiar în timpul în care Dumnezeu spune poporului Său: «Scoală-te, luminează-te, căci lumina ta vine și slava Domnului răsare peste tine»”.⁸ Ellen White știa și că o asemenea folosire greșită a scrierilor ei urma să aibă drept rezultat „neîncrederea în Mărturii și, pe cât posibil, ei vor anula efectul lucrării pe care o fac eu de ani de zile”. Pentru că „atunci când se va descoperi că solia lor este eronată, Mărturiile, care au ajuns în compania erorii, vor împărtăși aceeași condamnare; iar cei din lume... vor prezenta aceste lucruri drept dovezi că lucrarea mea nu este de la Dumnezeu sau din adevăr, ci că este falsă”.⁹

Chemările la pocăință pline de putere, adresate de Ellen White din cauza răzvrătirii împotriva soliei de la Minneapolis, urmau să fie anulate prin faptul că Mărturiile fuseseră folosite exagerat de cei care numeau Biserica Babilon.^{10*} Încă o dată, ea a pus întrebări scrutatoare în articolele ei din *Review*:

---

⁷ Ellen G. White, „To Those Who Have Published the Loud Cry”, Manuscrisul 21, 12 iunie 1893; în *Review and Herald*, 08 noiembrie 1956, 4, 5.

⁸ Ellen G. White, „The Remnant Church Not Babylon (continued)”, *Review and Herald*, 29 august 1893, 546, 547.

⁹ Ellen G. White, „The Remnant Church Not Babylon (continued)”, *Review and Herald*, 5 sept. 1893, 563.

^{10*} Încercarea de a identifica Biserica Adventistă drept parte a Babilonului nu este doar o problemă de natură istorică. La începutul anilor 1920, Mișcarea adventistă de reformă a început să susțină că 1888 este momentul în care Biserica Adventistă

„De ce acești oameni atât de plini de zel pentru cauză nu au fost prezenți la Conferința Generală [din 1893], ținută la Battle Creek, așa cum cei devotați au fost prezenți la Ierusalim la timpul revărsării Duhului Sfânt? În inima lucrării, oamenii și-au deschis vistieriile lor de lumină, dar, în timp ce Domnul Își revărsa Duhul peste popor, au primit aceștia ungera cerească? În timp ce în rândul poporului se manifesta puterea adânc mișcătoare a Duhului lui Dumnezeu, iar sufletele se converteau și inimile împietrite se zdrobeau, erau și din cei care ascultau de sugestiile lui Satana, inspirați de un zel venit de jos ca să iasă și să proclame că tocmai ceilalți, care primesc Duhul Sfânt, care urmează să primească ploaia târzie și slava care trebuie să lumineze întreg pământul, tocmai aceștia sunt Babilonul. Oare Domnul le-a încredințat solia acestor soli? Nu; căci nu era o solie a adevărului.¹¹

Când se ridică unii care susțin că au o solie de la Dumnezeu, dar, în loc să lupte împotriva puterilor și stăpânilor și căpeteniilor întinericului acestei lumi, ei se așază în formație de luptă și întorc armele de război împotriva bisericii militante – temeți-vă de ei. Aceștia nu poartă însemnele divine. Dumnezeu nu le-a dat o astfel de lucrare împovărătoare. Ei vor să distrugă ceea ce Dumnezeu vrea să

---

organizată a devenit parte din Babilon. În consecință, în 1930 când Taylor Bunch a făcut o paralelă între episodul de la 1888 și experiența de la Cades-Barnea a vechiului Israel, care a dus la pribegirea lor prin pustie vreme de patruzeci de ani, unii dintre frații din conducere s-au simțit ofensați. D.E. Robinson, A.T. Robinson și C.M. Reynolds au scris cu toții niște lucrări la începutul lui 1931, încercând să apere biserica de ceea ce vedeau drept o prezentare extrem de greșită a Conferinței de la Minneapolis și a respingerii care a urmat, și anume prezentarea făcută de Taylor Bunch. Există totuși dovezi că unii dintre acești frați lucrau deja la conceperea unui răspuns la acuzațiile Mișcării de reformă adventiste – și este foarte posibil să fi greșit, presupunând că și Taylor Bunch călca pe urmele Mișcării. Astfel, încă o dată, mărturia adevărată a lui Ellen cu privire la episodul din 1888 a fost făcută ineficientă de către extremele Mișcării de reformă și de reacția fraților din conducere. Vezi referințele listate în capitolul 14, la notele de subsol 9 și 10.

¹¹ Ibid., 562.

refacă prin solia laodiceeană. El provoacă numai răni pe care le va vindeca, nu răni care duc la pieire...

Ce bucurie mi-a adus în inimă raportul de la sesiunea Conferinței Generale [din 1893], că multe inimi s-au înmuiat și s-au supus, că mulți au făcut, smeriți, mărturisiri și au curățat gunoiul de la ușa inimii care îl împiedica pe Mântuitor să intre. Cât de bucuroasă am fost să aflu că mulți L-au primit pe Isus ca pe un oaspete permanent. Cum se face că aceste broșuri [«The Loud Cry»], care denunță Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea ca fiind Babilon, au fost difuzate pretutindeni în străinătate, chiar în vreme ce biserica primea revărsarea Duhului lui Dumnezeu? Cum se face că oamenii pot să fie înșelați într-o măsură atât de mare încât să-și închipuie că marea strigare constă în chemarea poporului lui Dumnezeu să iasă dintr-o biserică ce se bucură de o vreme de înviore? O, fie ca aceste suflete înșelate să vină în lumină, să primească binecuvântarea și să primească putere de sus.»¹²

2. Trăsături lumești în biserică

Cu toate că falsa „mare strigare” a avut un efect negativ asupra bisericii, un și mai mare efect negativ l-a avut înrăutățirea situației din inima lucrării, în Battle Creek. Un lucru era sigur în ochii lui Ellen White – Dumnezeu Își revărsase într-adevăr Duhul, în măsură îmbelșugată, asupra instituțiilor adventiste, școlilor, adunărilor de tabără și la sesiunea Conferinței Generale din 1893. Totuși, se punea întrebarea: cum răspuseseră oamenii la acea revărsare și care aveau să fie rezultatele pe termen lung?

W.W. Prescott relatează în iulie 1893 că „a existat o reacție negativă după înviorearea din 1892 [de la Colegiul Battle Creek]. O anume lipsă de unitate și loialitate în rândul unora dintre profesori s-a extins și în rândul studenților”.¹³ De fapt, chiar înainte de încheierea cursurilor și închiderea colegiului pe timpul verii, s-a afirmat că Prescott a declarat că situația „în

---

¹² Ellen G. White, „The Church the Property of God”, *Review and Herald*, 17 octombrie 1893, 646.

¹³ Gilbert M. Valentine, *William Warren Prescott: Seventh-day Adventist Educator*, Andrews University dissertation, 183.

rândul studenților, și în întreg Colegiul, privită din punct de vedere religios, era mai rea decât văzuse el vreodată”. Unul dintre profesori a mers atât de departe încât să declare că „fiecare dintre studenții care au înregistrat un progres în sezonul special de la Colegiu, în timpul iernii, a recăzut și s-a întors într-o stare mai rea decât înainte”.¹⁴

Deși s-au emis diferite păreri cu privire la cauza acestor lucruri, Ellen White a fost condusă la adevărata cauză a problemei. În 1893, „harul și îndurarea lui Dumnezeu” „se revărsaseră din belșug” asupra celor de la Battle Creek, într-o „înviorare trimisă de sus prin ploaia Harului”, după cum declara ea. Însă, în vreme ce tinerii erau „mișcați de Duhul Sfânt, pentru a putea beneficia de binecuvântarea îmbelșugată și a înainta de la lumină către o lumină și mai mare, aproape toți educatorii de la Battle Creek își pierduseră discernământul spiritual clar, pentru că nu au păstrat biruința printr-o veghere hotărâtă”. Ellen White deplângea „cât de ușor pot ei îndepărta Duhul Sfânt, îndurerându-L, prin faptul că se împotrivesc influenței Sale înobilatoare, sfințitoare și sacre. O, cât de rău a fost tratat darul primit!”¹⁵

În cursul verii următoare, Ellen White se temea ca recenta revărsare a Duhului Sfânt de la Conferință și mișcările de înviorare și reformă să nu ajungă să stagneze, din cauză că oamenii recădeau într-o stare lumească, lipsindu-le interesul pentru lucrarea misionară mondială. Îngrijorarea ei privea în mod special Battle Creek, aflat în inima lucrării. Scriindu-le fraților din America, ea își exprima pe larg această preocupare:

„Dacă bărbații și femeile au primit o lumină crescută, ce fac ei acum? Ce fac pentru a-i avertiza pe bărbații și femeile care nu înțeleg că Domnul vine curând?... Cine va pleca din căminul plăcut și se va desprinde din legăturile cu persoane dragi, ca să ducă lumina prețioasă a adevărului pe tărâmurii îndepărtate... V-a deschis Domnul ferestrele cerului, a revărsat El pentru voi binecuvântarea la ultima Conferință? Cum ați folosit darul lui Dumnezeu? El a oferit forța motoare pe care vi-a pus-o în inimă, ca astfel, cu răbdare și speranță și

---

¹⁴ J.H. Kellogg către W.C. White, 17 iulie 1893; în *Manuscripts and Memories of Minneapolis*, 265.

¹⁵ Ellen G. White, „Peril of Resisting the Holy Spirit”, *Review and Herald*, 13 februarie 1894.

vigilență neobosită, să-L puteți înălța pe Isus Hristos și pe El răstignit, să puteți da avertismentul că Hristos vine pentru a doua oară cu putere și slavă mare, chemându-i pe oameni să se pocăiască de păcatele lor. Dacă frații din Battle Creek nu se ridică acum să plece în câmpurile misionare, ei vor recădea într-un somn ca de moarte. Cum a lucrat Duhul Sfânt în inimile voastre?”¹⁶

În articolele publicate pe timpul verii, Ellen White a continuat să-și exprime aceeași îngrijorare. Avea poporul rămășiței lui Dumnezeu să profite de marea lumină care i se dăruise sau avea să dormiteze, condamând totodată alte biserici neadventiste din jurul său?

„Domnul așteaptă să se îndure de poporul Său, să le dea o cunoaștere crescută a caracterului Său de Tată, a bunătății, îndurării și dragostei Sale. El așteaptă să le arate slava Sa; și, dacă ei vor continua să caute să-L cunoască pe Domnul, vor ști că planul Său este pregătit...”

Mulți i-au privit pe cei care aparțin altor biserici ca pe niște mari păcătoși, când Domnul nu-i privește astfel. Cei care îi privesc așa pe membrii altor biserici au nevoie să se smerească sub mâna puternică a lui Dumnezeu. Aceia pe care îi condamnă ei poate că nu au avut decât puțină lumină, puține ocazii și privilegii. Dacă ar fi avut lumina pe care au avut-o mulți membri ai bisericii noastre, ei ar fi putut avansa mai rapid și ar fi fost ambasadori mai buni ai credinței lor în lume. Hristos spune despre cei care se laudă cu lumina lor, dar care nu umblă în ea: «De aceea vă spun că, în ziua judecății, va fi mai ușor pentru Tir și Sidon decât pentru voi. Și tu, Capernaume (advenștii de ziua a șaptea, care au avut multă lumină), vei fi înălțat oare până la cer (în ceea ce privește privilegiile)? (N.trad.: în versiunea engleză, enunțul este afirmativ, nu interogativ; astfel, se spune că aceia care sunt înălțați, având deja privilegii, vor fi coborâți.) Vei fi coborât până la Locuința morților; căci, dacă ar fi fost făcute în

---

¹⁶ Ellen G. White către frații din America, Scrisoarea 9a, 1 august 1893; în „The Call from Destitute Fields”, *The Home Missionary*, 1 noiembrie 1893, 37, 38.

*Sodoma minunile care au fost făcute în tine, ea ar fi rămas în picioare până în ziua de astăzi. De aceea vă spun că, în ziua judecării, va fi mai ușor pentru ținutul Sodomei decât pentru tine».*¹⁷

Ellen White își continua articolul scriind despre instituțiile adventiste pe care le ridicase Dumnezeu pentru a împărtăși lumii lumina, dar care ignoraseră mustrările și sfaturile de a nu fi conduse cum o face lumea. Ea cita apoi porțiuni lungi din Ieremia, inclusiv capitolul 3:3, 4: „Măcar că ploile au fost oprite și ploaia de primăvară a lipsit... Acum – nu-i așa? – strigi la Mine: «Tată! Tu ai fost Prietenul tinereții mele!»”.¹⁸

Într-un articol similar apărut în revista *Signs*, Ellen White cita din nou cuvintele lui Hristos către Capernaum și încheia cu aceste gânduri: „cea mai cumplită caracteristică a răului din ziua de azi este o formă de evlavie, dar fără putere. Aceia care pretind că au o mare lumină sunt găsiți printre cei nepăsători și indiferenți, iar **cauza lui Hristos este lovită în casa celor ce pretind că Îl iubesc**. Să se trezească din letargie cei care vor să fie mântuiți și să sune din trâmbiță; căci sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape”.¹⁹ În 1893, Hristos era încă o dată rănit în casa celor ce Îl iubeau.

Sporturi competiționale

Dar povestea continuă. În 1867, nu mult după Războiul Civil american, Colegiul Princeton a fost primul care a stabilit niște reguli pentru ceea ce avea să devină fotbalul american (n.trad.: sport diferit de fotbalul european, puțin asemănător cu rugby-ul). Pe măsură ce programul sportiv se dezvolta în școlile lumii, el a început să se strecoare și în colegiile adventiste, mai ales la Battle Creek, în vara lui 1893. De exemplu, când o echipă de fotbal a colegiului Battle Creek a încheiat la egalitate un meci cu echipa liceului local, din cauza unui penalty de ultim moment dictat de arbitru în defavoarea sa, s-a trezit degrabă spiritul lumesc de competiție. Nefiind dispuși să încheie la egalitate, echipa colegiului și suporterii ei

---

¹⁷ Ellen G. White, „Vital Connection with Christ Necessary”, *Review and Herald*, 1 august 1893, 481.

¹⁸ Ibid.

¹⁹ Ellen G. White, „The Doom of Sodom a Warning for the Last Days”, *Signs of the Times*, 16 octombrie 1893, cu sublinierea autorului.

advențiști au protestat vehement împotriva deciziei, deși fără rezultat. S-a planificat o revanșă, iar studenții s-au întors la cămin și le-au povestit celor care nu putuseră să vină la meci despre nedreptatea deciziei arbitrilor.

Ziarele locale au scris despre meci, acordând o atenție specială dezacordului violent de la sfârșit. Tot ziarele relatau și despre o competiție specială de fotbal între studenții de la Colegiul Battle Creek americani și cei britanici. Când s-a jucat acest meci, au participat numeroși advențiști și persoane din comunitatea de la Battle Creek. După ce britanicii au câștigat meciul, ziarul a trâmbitat rezultatul sub titlul „Marele meci de fotbal internațional”. Unul dintre studenții britanici a trimis acasă părinților săi, în Australia, un exemplar al ziarului în care se descria desfășurarea meciului, alături de relatări ale unor meciuri de box organizate în campus. Părinții, care îl trimiseseră cu mari cheltuieli la acest colegiu „sfânt”, au fost tulburați, ca să nu folosim cuvinte mai mari, și i-au arătat lui Ellen White articolele de ziar.²⁰

Nu a trecut mult până când Ellen White a fost inspirată să răspundă, printr-un număr de scrisori și manuscrise, la asemenea evenimente. Ea s-a simțit constrânsă de Duhul lui Dumnezeu să scrie avertizări referitoare la unde aveau să ducă astfel de activități. În scrisori trimise lui Prescott și profesorilor și studenților de la Battle Creek, ea își exprima această îngrijorare, îndeosebi în lumina recentelor manifestări ale Duhului Sfânt în cursul anului precedent:

„A deschis Domnul ferestrele cerului pentru voi și Și-a revărsat El binecuvântarea? O! Atunci, acela a fost chiar timpul potrivit pentru a-i educa pe profesori și studenți cum să păstreze favoarea prețioasă a lui Dumnezeu, lucrând în armonie cu lumina crescută și trimițându-le și altora razele ei prețioase. S-a dat lumina cerului? Și în ce scop s-a dat? Ca să strălucească în fapte practice de neprihănire... Oare meciurile

---

²⁰ Vezi Gilbert M. Valentine, *William Warren Prescott: Seventh-day Adventist Educator*, dizertație din 1982, 183, 184; Larry Kirkpatrick, „Intersection Between Sport and Christianity Climax at its Infiltration into the Remnant Church: Timeline”, 6 nov. 2003, <<http://www.greatcontroversy.org/pdf/cstimeline.pdf>>; Emmett K. Vande Vere, *The Wisdom Seekers* (Nashville, TN: Southern Pub. Assn., 1972), 63; Arthur L. White, „Sports in Seventh-day Adventist Academies and Colleges”, document de la Ellen G. White Estate, 21 mai 1959, 2.

jucate, premiile și mănușile de box nu au fost niște mijloace de educare și instruire după conducerea lui Satana, ca să ducă la formarea unor caractere asemănătoare cu al lui? Cum ar fi dacă ei L-ar putea vedea pe Isus, Omul Calvarului, care îi privește cu durere, așa cum mi s-a arătat mie... În mod sigur se folosește o matrită greșită, ceea ce contracarează lucrarea puterii divine care a fost dăruită cu bunătate...

Vremurile în care trăim sunt deja prea pline de semnele conflictului care se apropie, ca să-i educăm pe tineri prin distracție și jocuri. Inima mi se umple de durere când citesc scrisori în care se vorbește despre aceste sporturi și în care autorii folosesc expresii cum ar fi „O, ce ne-am mai distrat” și altele asemenea.²¹

Moise urcase pe munte ca să primească instrucțiuni de la Domnul, iar întreaga adunare ar fi trebuit să păstreze o atitudine smerită înaintea lui Dumnezeu: însă, în loc să facă astfel, ei au mâncat și au băut și s-au ridicat să joace. Oare experiența din Battle Creek a fost asemănătoare?... Așa își întind Satana și îngerii lui cursele pentru sufletele voastre; el lucrează într-un anumit fel asupra profesorilor și studenților pentru a-i face să se angajeze în sporturi și amuzamente care îi acaparează, dar care sunt de o natură ce întărește puterile inferioare și creează apetituri și pasiuni care vor prelua conducerea și vor contracara în cel mai neîndoios mod acțiunile și lucrarea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu asupra inimii omenesci.

Ce vă spune Duhul Sfânt? Care a fost puterea și influența Sa asupra inimilor voastre în timpul sesiunii

---

²¹ Ellen G. White către W. W. Prescott, Scrisoarea 46, 5 septembrie 1893, porțiuni în *Solii alese*, vol. 1, 132, 133; și în „A Sheaf of Correspondence Between E.G. White in Australia and W. W. Prescott Regarding School Matters at Battle Creek, Particularly Sports and Amusements”, document de la Ellen G. White Estate, nr. 249a, 3-7, la <<http://drc.whiteestate.org/files/130.pdf>>, accesat pe 25 nov. 2011.

Pentru o analiză mai recentă a efectelor sporturilor competiționale asupra experienței creștine, vezi „Competitive Christianity: Wes Peppers Story”, publicată de Little Light Studios la: <http://vimeo.com/ondemand/competitivechristianity/77252608>. Vezi și Tim Ponder, „How Much Do the Games Cost?” *Adventist Review*, 24 ian. 2014.

Conferinței Generale [din 1893] și la conferințele din alte state? V-ați acordat vouă înșivă o atenție specială? Au simțit profesorii din școală că trebuie să facă aceasta?... Amuzamentele fac mai mult pentru contracararea lucrării Duhului Sfânt decât orice altceva, iar aceasta îl întristează pe Domnul.”²²

„După revărsarea Duhului lui Dumnezeu la Battle Creek [la sfârșitul anului 1892 și începutul lui 1893], în colegiu s-a dovedit că o vreme de mare lumină spirituală este în aceeași măsură și o vreme de întuneric spiritual. Satana și legiunile lui de agenții satanice sunt de față, făcând presiuni prin puterea lor asupra tuturor sufletelor pentru a anula efectele ploilor de har care au venit din ceruri să învieze și să trezească energia adormită, făcându-i pe oameni să acționeze hotărât pentru a împărtăși și altora din ceea ce le-a împărtășit lor Dumnezeu. Dacă toate sufletele, multe la număr și, pe atunci, iluminate, ar fi început de îndată să lucreze pentru a le împărtăși altora ceea ce le-a dăruit Dumnezeu chiar cu scopul acesta, s-ar fi dat și mai multă lumină, s-ar fi dăruit și mai multă putere.”²³

Scriindu-i din nou lui W.W. Prescott în octombrie 1893, Ellen White deplângea situația, spunând că fusese „îndurerată să vadă că lumina prețioasă dată la Battle Creek la ultima sesiune a Conferinței Generale [1893] nu a fost apreciată îndeajuns ca toate lămpile să fie ținute arzând, după cum fuseseră umplute cu uleiul harului”. „Vrăjmașului i s-a îngăduit să intre și să conducă mințile... ca să întoarcă spatele luminii prețioase și influenței profunde a Duhului lui Dumnezeu”, afirma ea. Luând în considerare criza legii duminicale și „încheierea atât de apropiată a istoriei acestui pământ, din partea tuturor ar fi trebuit să se vadă fapte corespunzătoare cu lumina dată”. În loc de acest lucru, relate Ellen White, „în rândul tinerilor, pasiunea pentru meciuri de fotbal și alte satisfacții egoiste înrudite au avut o influență înșelătoare”. Totuși, Ellen White

---

²² Ellen G. White, „To Teachers and Students of Battle Creek College and All Educational Institutions”, Manuscricul 51, octombrie 1893; în *Spalding and Magan Collection*, 69, 70.

²³ Ellen G. White, „Education Advantages Not Centered in Battle Creek”, Manuscricul 45, 1893; în *Solii alese*, vol. 1, 129.

înțelegea în mod evident că nu era doar vina studenților, ci și a profesorilor:

„Instructorii ar fi trebuit să aibă înțelepciunea de a urma indicațiile Duhului Sfânt, crescând mereu în har și conducându-i pe tineri astfel încât aceștia să poată beneficia cât mai mult de lumina și harul dăruite. Ei ar fi trebuit să-i învețe pe tineri că Duhul Sfânt, care a fost dăruit cu îmbelșugare, trebuia să-i ajute să-și folosească timpul și abilitățile pentru a-l aduce Domnului cea mai înaltă slujire, laudându-L pe Acela care i-a chemat să iasă din întuneric și să intre în minunata Sa lumină. Însă, în loc de aceasta, mulți au pornit cu și mai multă însuflețire în căutarea plăcerii...

S-a făcut o mare greșală prin faptul că s-au urmat planurile și ideile lumii în ceea ce privește recreerea prin satisfacerea și iubirea de plăceri. Aceasta a dus de fiecare dată la pierderi... Este atât de ușor să aluneci în planurile, metodele și obiceiurile lumesti și să nu te mai gândești la vremurile în care trăim și la marea lucrare ce trebuie să se facă, așa cum au făcut și oamenii din zilele lui Noe... Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. Acum este nevoie de oameni înarmați și gata să lupte pentru Dumnezeu. Vă rog să citiți Ezechiel 9. Cine poartă semnul, însemnarea lui Dumnezeu pe frunte? – Oamenii care suspină și gem din cauza urâciunilor care se săvârșesc în mijlocul Ierusalimului – printre cei care se pretind poporul lui Dumnezeu – iar nu cei care sunt acaparați de meciuri pentru distracția lor egoistă.”²⁴

Într-o scrisoare trimisă cu o lună mai târziu lui Uriah Smith, Ellen White reiterea aceeași îngrijorare. Ea nu avea „nicio singură îndoială” că Dumnezeu îi binecuvântase din abundență pe studenții din școală și din biserică. Dar „o perioadă de mare lumină și revărsarea Duhului sunt destul

---

²⁴ Ellen G. White către W.W. Prescott, Scrisoarea 47, 25 octombrie 1893; porțiuni în *Manuscript Releases*, vol. 10, p. 346, vol. 6, 127, și în „A Sheaf of Correspondence ...” op. cit., 16-24. Ultimul paragraf al acestei scrisori, una dintre porțiunile citate aici, nu a fost inclus în documentul lui Arthur White și rămâne și astăzi nepublicat.

de obișnuit urmate de un timp de mare întuneric”. De ce? Pentru că Satana a intervenit cu „toate energiile lui înșelătoare pentru a anula influența profundă a Duhului lui Dumnezeu”. Încă o dată, Ellen White a spus lucrurilor pe nume:

„Când studenții de la colegiu s-au apucat de meciurile lor și de jocul lor de fotbal, când au ajuns să fie absorbiți de chestiunea distracției, Satana a văzut că este timpul potrivit să intervină și să anuleze lucrarea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu pentru a-l modela și a-l folosi pe om... Dacă acești studenți l-ar fi îngăduit Duhului Sfânt să-i folosească, ei s-ar fi ridicat ca misionari plini de viață, pentru a lucra de partea lui Hristos. Ei nu ar fi putut să se gândească decât la responsabilitatea lor individuală de a lucra în orice fel posibil, în armonie cu Hristos, Modelul lor, pentru a salva sufletele gata să piară. În loc de aceasta... ei au deschis larg porțile și l-au invitat pe dușman să intre.”²⁵

Într-un articol publicat la scurtă vreme după aceea în *Review*, Ellen White a continuat să proclame faptul că într-adevăr „Domnul a binevoit să vă dăruiască revărsarea Duhului Său cel Sfânt. La adunările de tabără și la diferitele noastre instituții, s-a revărsat o mare binecuvântare asupra voastră”. Cu toate acestea, deplângea ea, „În rândul studenților s-a îngăduit spiritul de distracție și joacă. Ei au ajuns să fie atât de interesați de meciuri încât Domnul nu a mai avut loc în mintea lor”. Apoi, citând din cuvintele solemne rostite în fața națiunii iudaice, Ellen White declara: „Isus se afla printre voi pe terenul de joc, spunând: «Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care puteau să-ți dea pacea!». Dar «M-ați și văzut și tot nu credeți». Da; Hristos vi S-a revelat și ați fost puternic impresionați când Duhul Sfânt v-a mișcat inima; dar ați urmat o cale pe care ați pierdut aceste influențe sacre și nu ați reușit să rămâneți biruitori”.^{26*}

---

²⁵ Ellen G. White către Uriah Smith, Scrisoarea 58, 30 noiembrie 1893; în *Materialele 1888*, 1210-1212.

²⁶ Ellen G. White, „Danger of Light Becoming Darkness”, *Review and Herald*, 30 ianuarie 1894. Trebuie să cugetăm cu atenție la următoarele cuvinte ale lui Arthur White: „Trebuie să dăm atenție afirmației făcute de sora White, în care spune «eu

Din nou, problema nu se regăsea doar în rândul personalului de la colegiu și al studenților, ci chiar în biserica „din America, mai ales cea din Battle Creek” – centrul adventismului și inima lucrării. Acest loc, afirma Ellen White, „unde asupra poporului strălucește cea mai mare lumină din ceruri, poate deveni locul celui mai mare pericol și întuneric, din cauză că poporul nu continuă să practice adevărul și să umble în lumină”. Dacă biserica, „care a avut parte de o mare lumină... nu umblă în lumină, nu își îmbracă frumosul ei veșmânt, nu se ridică și nu se luminează, întunericul va înțețoșa vederea, astfel că lumina va fi privită drept întuneric, iar întunericul, drept lumină”.²⁷

Astfel, Ellen White și-a dat seama că problema se datora parțial consiliului de conducere al școlii și altor influențe din Battle Creek. Ea era sigură că Dumnezeu avea alte planuri, dacă liderii bisericii ar fi fost deschiși față de principiile Sale: „Lucrarea de la Conferința Generală ar fi putut da un caracter școlii din Battle Creek, dacă totul s-ar fi aflat sub influența Duhului Sfânt, făcând-o asemenea școlii profetilor... Acum va trebui să o luăm de la început. Poate fi esențial să punem bazele școlilor după modelul școlii profetilor”.²⁸

Și alții și-au dat seama de marile binecuvântări pe care le rezerva Dumnezeu pentru biserică și de consecințele faptului de a nu le primi în întregime. O.A. Olsen, scriind materialul pentru săptămâna de rugăciune din decembrie 1893, își amintea că „ultima sesiune a Conferinței Generale și Institutul pastoral asociat ei au constituit un timp de înviore în prezența Domnului. Duhul lui Dumnezeu a coborât peste pastori și popor”. Și totuși, se plângea el, „Trebuie să recunoaștem că pentru noi erau rezervate binecuvântări cu mult mai mari decât am primit. Noi ne

---

nu condamn jocul cu mingea ca simplu exercițiu fizic». Cu alte cuvinte, nu era nimic rău în sine în jocul cu mingea... Însă, după ce face această afirmație, ea dezvăluie pericolele asociate programului de sport... Nu există nicio îndoială că recreerea este necesară, dar, așa cum o vedea Ellen White, pe măsură ce tinerii se maturizează ei pot găsi recreerea într-o ocupație utilă, care să lase ceva de valoare în urma ei” (Arthur L. White, „Sports in Seventh-day Adventist Academies and Colleges”, document de la Ellen G. White Estate, 21 mai 1959, 3, 4).

²⁷ Ellen G. White către I.H. Evans & Battle Creek, Scrisoarea 23c, 20 iulie 1894; în „Special Testimonies — Relating to Various Matters in Battle Creek”, *Ellen G. White Pamphlet* No. 84, 2, 5.

²⁸ Ellen G. White către W.W. Prescott, Scrisoarea 47, 25 octombrie 1893; în „A Sheaf of Correspondence...” op. cit., 18.

mulțumim prea ușor. Nu ne mai ținem de brațul Domnului. Încă mai există prea multă necredință păstrată ca un lucru de preț în inimă... Necredința noastră L-a împiedicat pe Domnul să facă mai mult pentru noi”. Referindu-se la evenimentele mondiale care aveau loc pe vremea aceea, Olsen sugera că singurul lucru care împiedica progresul era faptul că Dumnezeu era forțat să aștepte ca poporul Său să fie „«sigilat pe frunte». Dacă s-ar fi încheiat deja lucrul acesta, istoria acestui pământ s-ar încheia și ea de îndată. Dumnezeu pe noi ne așteaptă”. Apoi, în cuvinte ce sună profetic, Olsen declara că, deși Dumnezeu este îndelung răbdător, „curând ocazia s-ar putea pierde pentru totdeauna. Curând, El ar putea să procedeze cu noi așa cum a procedat cu copiii lui Israel”, ceea ce a dus la „slăbirea sufletelor lor” în timpul celor patruzeci de ani ai pribegirii lor în pustie.²⁹

W.A. Spicer, scriind și el pentru aceeași săptămână de rugăciune și preluând din scrisoarea din 1892 a lui Ellen White către S.N. Haskell³⁰, afirma deschis: „Ploaia târzie a venit și acum strălucește adevărata lumină, iar Domnul dorește numai să le-o spună tuturor națiunilor”. Spicer cita apoi din articolul din *Review* din 11 iulie 1893 al lui Ellen White: „Dacă aceia la care a venit lumina ar fi primit-o, ar fi apreciat-o și ar fi acționat, ei ar fi fost puși în legătură cu Dumnezeu și ar fi fost canale prin care s-ar fi revărsat peste lume binecuvântările Sale...”. La o astfel de declarație, Spicer pur și simplu a replicat: „Aceasta este ceea ce *ar fi putut să fie*”.³¹

---

²⁹ O.A. Olsen, „The Year’s Work and the Outlook”, *The Home Missionary Extra*, noiembrie 1893, 2, 5, 6.

³⁰ Ellen G. White către S.N. Haskell, Scrisoarea 10a, 6 aprilie 1892, nepublicată, vezi comentariile din capitolul 3, nota de subsol 1.

³¹ W.A. Spicer, „The Work in the Regions Beyond”, *The Home Missionary Extra*, nov. 1893, 21, cu sublinierea autorului.

10

Un alt profet? Acuzații de fanatism

3. Soli doborâți de ispită

Una dintre modalitățile în care a lucrat întotdeauna Satana, pentru a încerca să discrediteze solia lui Dumnezeu, este reprezentată de eșecurile și greșelile solilor înșiși. Așa s-a întâmplat și după 1888, nu numai în cazul lui Jones și Waggoner, care au plecat din biserică la începutul secolului al XX-lea, ci și în cazul lui Jones și Prescott, care au acceptat-o pe Anna Rice drept un al doilea profet pentru biserica rămășiței.^{1*}

În vara lui 1892, Ellen White a scris cel puțin două scrisori în care menționa posibilitatea ca Jones și Waggoner să cadă în ispită. Scriindu-i lui O.A. Olsen din pricina opoziției continue față de cea mai de preț solie, Ellen White întreba: „Dacă, după ce au rezistat curajoși un timp de partea adevărului, solii Domnului ar cădea în ispită și L-ar dezónora pe Cel care le-a dat să facă lucrarea, ar fi aceasta o dovadă că solia nu este adevărată?”. Răspunsul ei a fost un apăsător „Nu, pentru că Biblia este adevărată... Păcatul săvârșit de solul lui Dumnezeu l-ar bucura pe Satana, iar cei care l-au respins pe sol și au respins solia ar triumfa”. Însă Ellen White indica de asemenea unde s-ar găsi o mare parte din vină: „Port o mare durere în inimă deoarece am văzut cât de repede sunt criticate un cuvânt sau o faptă a fratelui Jones sau a fratelui Waggoner. Cât de repede

---

¹ Întregul episod Anna Rice va fi tratat în detaliu în seria *Întoarcerea ploii târzii*. Aici vom aborda doar pe scurt acest subiect.

trec multe minți cu vederea tot binele care a fost făcut prin ei în ultimii câțiva ani și nu văd nicio dovadă că Dumnezeu lucrează prin aceste instrumente. Ei vânează ceva ca să condamne”.²

Ellen White i-a scris și lui Uriah Smith niște gânduri asemănătoare: „Fratele Jones sau Waggoner pot fi doborâți de ispitele vrăjmașului”. Încă o dată, Ellen White a prevăzut tristele consecințe asupra celor care luptau împotriva soliei trimise de cer. Dacă Jones și Waggoner aveau să cadă, „aceasta nu ar dovedi că ei nu au avut nicio solie de la Dumnezeu ori că lucrarea pe care au făcut-o a fost în întregime o eroare. Dar, dacă s-ar întâmpla așa, câți ar adopta această poziție și ar intra pe terenul înșelării fatale, pentru că nu se află sub controlul Duhului lui Dumnezeu... Știu că aceasta este chiar poziția pe care ar adopta-o mulți dacă vreunul dintre acești oameni ar cădea”.³

Scriind chiar înainte de începerea sesiunii Conferinței Generale din 1893, Ellen White a abordat din nou această temă: „Nu inspirația cerească îi conduce pe oameni să fie suspicioși, să pândescă o ocazie și s-o înhațe cu lăcomie pentru a demonstra că acei frați care se deosebesc de noi în interpretarea unei părți a Scripturii nu au o credință solidă. Există pericolul ca acest mod de acțiune să producă înseși consecințele pe care caută ei să le evite, iar vina va cădea în mare măsură asupra celor care pândesc răul”. Nu opoziția din partea lumii, ci „opoziția din propriile noastre rânduri le-a impus solilor Domnului [Jones și Waggoner] o însărcinare laborioasă și epuizantă pentru suflet; căci ei a trebuit să se confrunte cu dificultăți și obstacole care nu era obligatoriu să existe”.⁴ Trebuie să reținem toate acestea când ne ocupăm de episodul Anna Phillips Rice.

Anna Phillips s-a născut în Anglia, pe 6 mai 1865. Când avea 6 ani, a însoțit-o pe mama ei, văduvă, la Cleveland, Ohio, unde a cunoscut adventismul după vârsta de 20 de ani, prin intermediul publicației *Signs of the Times*. Având o sănătate precară, ea a fost aproape invalidă până când s-a însănătoșit complet ca răspuns la rugăciune, la adunarea de tabără de la Mt. Vernon, în timpul verii lui 1891. Cu sănătatea refăcută și cu o

---

² Ellen G. White către O.A. Olsen, Scrisoarea 19d, 1 septembrie 1892; în *Materialele 1888*, 1025, 1026.

³ Ellen G. White către U. Smith, Scrisoarea 24, 19 septembrie 1892; în *Materialele 1888*, 1044, 1045.

⁴ Ellen G. White către W. Ings, Scrisoarea 77, 9 ianuarie 1893; în *Materialele 1888*, 1127, 1128.

capacitate mai mare de analiză și studiu, Anna a decis la sugestia lui G.A. Irwin să se înscrie la Școala Biblică din Chicago, care începea în noiembrie 1891 și avea o durată de trei luni.⁵

Pe atunci, E.J. Waggoner, Miss Parmelee, J.N. Loughborough, W.W. Prescott și G.B. Starr predau cu toții la școala biblică.⁶ Anna a avut o experiență atât de frumoasă la școală încât, după cele trei luni, a dorit să devină lucrător biblic. A fost chemată de Conferința Ohio și de asemenea de fratele Rice, un pastor din Ogden, Utah. După o îndelungă luptă cu sine, s-a hotărât să plece în vest, însă, după ce a ajuns în Utah în primăvara lui 1892, a fost primită foarte rece de către fratele Rice. În loc de a fi folosită ca lucrător biblic în regiune, a fost pusă să lucreze în gospodăria acestuia, mai degrabă ca fată în casă, iar fratele Rice îi lua salariul și materialele biblice pentru propriul lui uz. Cu toate că sora Rice era foarte bună și în cele din urmă avea să încurajeze adopția tinerei în familia lor, îi era frică de soțul ei și făcea numai ce i se spunea.

Această situație a continuat timp de câteva luni, până în august, când Anna a avut primul ei vis sau viziune, cu privire la însuși fratele Rice. Iată cum descrie ea evenimentul și consecințele acestuia: „M-am luptat cu mine însămi pentru că nu știam ce să fac. I-am spus surorii Rice, iar ea m-a sfătuit să scriu viziunea și apoi să mă rog, după care să i-o dau domnului Rice și, dacă Domnul dorea ca el s-o accepte, atunci avea să-l pregătească pentru aceasta. Așa am făcut și după o zi sau două i-am dat-o. El a spus că totul era adevărat și a părut să se schimbe ceva în munca lui”. Nu mult după aceea, „mai multe au venit” la Anna, viziuni pe care le-a împărtășit verbal surorii Rice, cu ideea că aceasta i le va spune și soțului ei. Îndrumările și muștrările erau cât se poate de practice și au fost imediat acceptate, ducând la o schimbare în felul de a fi al fratelui Rice și în casă. El a început să țină devoționale cu familia, să citească Mărturiile, să trăiască respectând mai mult solia despre sănătate, să meargă la culcare la „ora 10 în loc de 1 sau 2” și să se trezească dimineața, nu la prânz; și, de asemenea, a început și să se poarte mai frumos cu soția lui.

---

⁵ Glen Baker, „Anna Phillips — A Second Prophet?”, *Adventist Review*, 6 februarie 1986, 8; Anna C. Rice către Ellen G. White, 18 martie 1894; în Document Files, Ellen G. White Estate, Loma Linda Branch Office.

⁶ G.B. Starr, „The Central Bible School in Chicago”, *Review and Herald*, 3 noiembrie 1891, 686; Uriah Smith, „Close of the Conference”, *Review and Herald*, 31 martie 1891, 200.

Cu toate că viața ei a devenit mai plină de pace, pentru Anna aceasta a durat foarte puțin, deoarece, foarte curând, fratele Rice a împărtășit cele întâmplate recent cu un frate Harper din California și cu fratele Lamb și fratele Shaffer din Salt Lake. Curând Harper a dorit ca Anna Rice să renunțe la munca ei din Utah, să înceapă să scrie îndrumări și să plece împreună cu el în California. Chiar a vrut să fie fotografiat alături de ea, ceea ce se pare că a fost ultima picătură. Anna a refuzat să facă toate acestea. Timp de câteva luni a fost foarte tulburată, căci fratele Rice și alții o împingeau să-și scrie visele, astfel încât ei să le poată împărtăși și altora.⁷

Acesta a fost chiar momentul în care Anna „s-a simțit atât de impresionată” că trebuia „să discute cu câțiva frați din conducere și să le ceară sfatul și călăuzirea”. Așadar, cu propriile ei cuvinte ea a declarat că „pe 14 decembrie 1892 am plecat la Chicago”.⁸ Este foarte important de observat înșiruirea de evenimente și data sosirii lui Anna Rice, întrucât reînviările de la adunările de tabără din 1892 avuseseră deja loc, iar la Colegiul Battle Creek începuseră deja cursurile și săptămâna de rugăciune, însoțită și ea de o reînviare. Se publicaseră deja și două mărturii importante ale lui Ellen White. *Special Testimony to Our Ministers No. 2*, care indica faptul că era momentul să se roage pentru revărsarea Duhului Sfânt, care „așteaptă să-L cerem și să-L primim”, a fost publicată la începutul lui noiembrie⁹, iar articolul ei din *Review*, care confirma începutul mării strigări a celui de-al treilea înger „prin revelarea neprihănirii lui Hristos”¹⁰, a fost publicat în 22 noiembrie. A.T. Jones și numeroși frați ajunseseră deja la aceleași concluzii cu privire la ploaia târzie și la marea strigare. După articolul din 22 noiembrie din *Review* al lui Ellen White, pe 26 noiembrie Jones a ținut „două predici mișcătoare și de folos” unei audiențe care depășea numărul de locuri al tabernacolului din Battle Creek. Prima predică a fost despre ploaia târzie și marea strigare, arătând că de-acum era „datoria și privilegiul bisericii să-l ceară Domnului

---

⁷ Anna C. Rice către Ellen G. White, 18 martie 1894; în Document File 363, Ellen G. White Estate, Loma Linda Branch Office.

⁸ Ibid., 15.

⁹ Ellen G. White, „Power of the Holy Spirit Awaits our Demand and Reception”, Manuscrisul 20, 28 decembrie 1891; în *Special Testimony to Our Ministers, No. 2*, (1892), 24.

¹⁰ Ellen G. White, „The Perils and Privileges of the Last Days”, *Review and Herald*, 22 noiembrie 1892; în *Materialele 1888*, 1073.

ploaie la timpul acesta”. A doua predică „a fost despre «Neprihănirea lui Hristos», pe care creștinul o obține prin credința în El”.¹¹

Astfel, când Anna Rice a ajuns la Chicago la școala biblică, la mijlocul lui decembrie, *toate* evenimentele de mai sus avuseseră deja loc – și nici ea, nici „viziunile” ei nu puteau fi cauza mișcărilor providențiale produse înainte de sosirea ei. De fapt, pare evident că diavolul încerca să producă o situație care să discrediteze și să împiedice mișcărilor autentice inspirate de Duhul Sfânt, aflate pe atunci în plină desfășurare. Din nefericire, în istoria noastră adventistă discreditarea acestor mișcări autentice este un adevăr valabil până în ziua de azi.^{12*}

---

¹¹ Notă editorială, *Review and Herald*, 29 noiembrie 1892, 752.

¹² După cum se va vedea, episodul Anna Rice joacă un rol major în teza lui George Knight cu privire la 1888 și ceea ce a urmat. De fapt, în numeroasele sale cărți despre istoria anului 1888 se găsesc în mai multe locuri aluzii la incidentul Anna Rice, însă cu detalii prea puține sau chiar distorsionate. Scopul folosirii acestui episod este, desigur, acela de a-l discredita pe Jones (și pe Prescott), în mod special în timpul evenimentelor din 1892 și 1893. Unul dintre primele aspecte pe care a încercat Knight să îl impună este acela că ideile lui Jones și Prescott despre marea strigare și ploaia târzie au fost rezultatul acceptării lui Anna Rice drept un al doilea profet.

În 1897, în biografia lui Jones, Knight afirma următoarele: „Jones fusese de la început confidentul lui Anna. Prima ei mărturie făcea aluzie la el, drept o persoană cu autoritate în biserică, iar în *a doua jumătate a lui decembrie 1892* ea a căutat să-și valideze pretențiile de profet prin obținerea aprobării lui.” (*From 1888 to Apostasy* [1987], 108, cu sublinierea autorului). În notele de la sfârșitul lucrării, Knight face referire la scrisoarea lui Anna Rice către Ellen White, în care Anna dă data exactă din luna decembrie când a plecat la Chicago pentru a-i vedea pe Jones și ceilalți frați. Peste doi ani, Knight face următoarea afirmație în noua sa carte: „Al cincilea lucru cu privire la care putem fi siguri este că A.T. Jones o acceptase deja pe Anna Rice... drept un al doilea profet adventist, înainte de începerea întrunirilor [din 1893]... *La sfârșitul lui 1892*, d-ra Rice a călătorit la Chicago, pentru a descoperi dacă era cu adevărat profeteasă” (*Angry Saints* [1989], 124, cu sublinierea autorului). Knight schimbă cuvintele prin care a descris data în care a călătorit Anna, din „a doua jumătate a lui decembrie” în „sfârșitul lui 1892”, și nu mai pomeniște de scrisoarea lui Anna Rice, în care apare data exactă.

Proape la o decadă după aceea, în cartea sa scrisă pentru a răspunde la toate întrebările despre 1888, Knight ajustează chiar și mai mult descrierea datei la care a călătorit Anna: „Prin anul 1892, Rice a început să aibă experiența unor viziuni. Era normal ca ea să se întrebe dacă viziunile erau autentice. În consecință, în a

Când a ajuns Anna Rice, A.T. Jones și J.N. Loughborough erau principalii instructori la școala biblică; totuși, Jones a fost prezent numai până la sfârșitul săptămânii, ca să se poată întoarce la Battle Creek la timp pentru săptămâna de rugăciune, care începea pe 17 decembrie.¹³ Anna povestea că și-a relatat „experiența fratelui A.T. Jones și fratelui Loughborough, întrebându-i ce credeau și ce ar trebui să fac”. Amândoi au sfătuit-o să-și noteze experiențele, „spunând că testul constă în scrierea lor”. Cam tot pe atunci, Anna i-a scris lui S.N. Haskell, președintele Conferinței California, și mai devreme și lui F.M. Wilcox, trimitându-i un

---

doua jumătate a lui 1892 ea a călătorit de pe coasta de vest la Chicago, pentru a se întâlni cu Jones și a determina dacă era sau nu un profet adevărat” (*A User-Friendly Guide to the 1888 Message* [1998], 125, cu sublinierea autorului). În afirmațiile sale, când se referă la data la care a venit Anna Rice să se întâlnească cu Jones, Knight a trecut de la „a doua jumătate a lui decembrie” la „sfârșitul lui 1892”, iar acum la „a doua jumătate a lui 1892”. De ce?

Răspunsul se găsește în următoarele afirmații ale lui Knight din aceeași carte: „Declarația lui Ellen White din 22 noiembrie referitoare la marea strigare aveau să fie «textul» dominant al acelor întruniri [de la sesiunea Conferinței Generale]. Însă criza duminicală și declarația lui Ellen White privind marea strigare nu au fost singurul motiv pentru care predicatorii reînviării din 1893 (Jones și Prescott) erau entuziasmați de ploaia târzie. Ei primiseră și mărturia unei femei pe care o acceptaseră *deja* ca profet” (Ibid., cu sublinierea din original). Pe pagina următoare, Knight își continuă șirul gândurilor: „*Curând după ce Jones a acceptat lucrarea lui Anna în 1892, Ellen White a declarat că marea strigare începuse deja.* Era cât se poate de normal ca Jones să privească viziunile lui Anna Rice în lumina acestei declarații și să concluzioneze că ploaia târzie începuse” (Ibid., 126, cu sublinierea autorului).

Astfel, Knight este dispus să mute voit data călătoriei lui Anna Rice pentru a-l întâlni pe Jones, de la sfârșitul lui decembrie la începutul lui noiembrie cel puțin, pentru a încerca să-și susțină ipoteza; și anume, că reînvierea din 1892 și 1893 s-a întemeiat în primul rând pe fanatismul și fervoarea exagerată a lui Jones și Prescott, *după* ce au acceptat-o pe Anna Rice ca un al doilea profet și, prin urmare, au interpretat greșit declarația despre marea strigare a lui Ellen White, din numărul din 22 noiembrie al publicației *Review*. Ce drept are George Knight să fie atât de evident necinstit și să rescrie istoria adventistă? Mai sunt și alte chestiuni în care el este în mod voit necinstit când încearcă să reinterpreteze istoria noastră adventistă?

¹³ J.N. Loughborough, „Chicago Training School”, *Review and Herald*, 17 mai 1892, 317; „Chicago Training School”, *Review and Herald*, 18 octombrie 1892, 656.

document, posibil pentru a fi publicat în lecțiile Școlii de Sabat pentru copii. Dar, când frații Harper, Lamb și Shaffer au primit vestea că ea plecase la Chicago în loc să rămână să lucreze în Utah și California, i-au trimis vorbă lui Anna că era „posedată de un diavol”. De asemenea, s-a dus acasă la familia Rice și i-au scris lui Haskell, criticând-o pe ea și viziunile ei. Acțiunile lor au fost într-atât de vehemente încât păreau să susțină de fapt validitatea viselor ei, pentru care era acum persecutată.¹⁴

Cu toate că A.T. Jones a plecat din Chicago, Anna a rămas la școala biblică încă vreo șase sau șapte săptămâni, până la sfârșitul acesteia. Deși în timp ce era la școală a fost încurajată să își scrie visele, ea a amânat să facă astfel până la mijlocul lui ianuarie 1893, când a scris o experiență personală și un vis pe care îl avusese, care o ajutaseră să se încreadă mai deplin în Dumnezeu. Cu toate că era de multă vreme implicat în lucrare și îi erau familiare mișcările fanatice din anii de început ai adventismului, J.N. Loughborough nu a avut nimic împotriva să citească relatarea lui Anna în fața tuturor studenților de la școala biblică, în ultima zi de cursuri, marți 17 ianuarie. Astfel, în vreme ce Anna era prezentată în cea mai negativă lumină posibil de către frații Harper, Lamb și Shaffer, după cum susținea ea, frații Loughborough, Johnson, Haskell, Jones și „alți câțiva” o încurajau. Este totuși de interes faptul că, în lunga ei corespondență cu Ellen White un an mai târziu, ea nu l-a menționat deloc pe W.W. Prescott când a descris amănuntele evenimentelor.^{15*}

---

¹⁴ Anna C. Rice către Ellen G. White, 18 martie 1894; în Document File 363, Ellen G. White Estate, Loma Linda Branch Office.

¹⁵ Ibid. Nu pare să existe nicio dovadă directă că Prescott o „acceptase” ca profet pe Anna Rice înainte de sesiunea Conferinței din 1893. Cu toate că George Knight pare să își fi dat seama de acest lucru în câteva dintre cărțile sale de mai demult despre 1888, la câțiva ani după acestea el îl adaugă pe listă pe Prescott în *A User-Friendly Guide to the 1888 Message* (1998): „Contrar acelei interpretări, *faptele arată că Jones și Prescott fuseseră «înșelați» înainte de începerea întrunirilor din 1893... Trebuie să subliniem din nou că nici Jones, nici Prescott nu mai erau niște călăuze de încredere în privința Duhului Sfânt la întrunirile din 1893” (128, cu sublinierea din original). „Cu toate acestea, este important de observat că Jones și Prescott aveau alte motive să creadă că ploaia târzie începuse înainte de sesiunea Conferinței Generale din 1893. La urma urmelor, chiar în perioada aceea ei dețineau mărturii de la un al doilea profet adventist, pe care sperau să le folosească pentru a aduce revărsarea Duhului Sfânt înainte de sfârșitul sesiunii” (Ibid., 112).*

La începutul lui ianuarie 1893, Haskell i-a scris lui Ellen White și, printre câteva pagini referitoare la alte chestiuni, a menționat-o și pe Anna Rice. Haskell spunea că articolul pe care-l citise, cel trimis de Anna la departamentul Școlii de Sabat, „era foarte bun și nu se putea găsi nicio greșeală în el; dar s-a considerat că nu va fi apreciat – și de aceea nu a mai fost publicat”. Însă Haskell primise și unele rapoarte negative de la fratele Harper. Opinia lui Haskell era că Anna era „o creștină sinceră, naivă și inofensivă”, dar pe baza raportului lui Harper el „privea totul cu o anume suspiciune”.¹⁶ Cu toate acestea, Ellen White nu a menționat-o niciodată pe Anna Rice în niciuna dintre scrisorile trimise lui Haskell până la sfârșitul lui 1893.

Deși A.T. Jones o îndemnase și el pe Anna să scrie ceea ce i se arătase și să-i trimită și lui o copie, ea nu a făcut acest lucru până pe 7 februarie 1893. Chiar și așa, când a vorbit la Institutul pastoral pe 5 februarie, la sfârșitul prelegerii sale în care comparase evenimentele de la Cincizecime cu timpul ploii târzii, Jones a citit din Ioel capitolul 2: „După aceea, voi turna Duhul Meu peste orice făptură; fiii și fiicele voastre vor proroci, bătrânii voștri vor visa visuri și tinerii voștri vor avea vedenii. Chiar și peste robi și peste roabe voi turna Duhul Meu în zilele acelea” (Ioel 2:28, 29). Întrucât Petru citase această profeție la Cincizecime, în Fapte 2:17, 18, și deoarece trăiau vremurile pe care le trăiau, Jones a declarat plin de încredere: „Mulțumim Domnului, El nu Se va mai mulțumi mult timp cu un singur profet! El va avea mai mulți profeți. Cu unul a făcut o lucrare minunată. Și, pentru că a făcut așa o lucrare măreață numai cu unul singur, oare ce va face când va avea o mulțime de profeți?”. Fără îndoială că Jones anticipa împlinirea capitolului 2 din Ioel, cu toate că Ellen White avea să-l avertizeze mai târziu pentru o astfel de interpretare exagerat de generală a acestei profeții, deoarece nu toți cei care „profetizează” dețin obligatoriu și poziția oficială de profet.¹⁷

După două zile, pe 7 februarie, Anna Rice i-a scris lui A.T. Jones și i-a dat prima „mărturie” din două. Însă această primă mărturie era cea care îi fusese „arătată” în august 1892 pentru fratele și sora Rice și era în principal de natură personală. Cu toate că este posibil ca Jones să fi fost

---

¹⁶ S.N. Haskell către Ellen G. White, 4 ianuarie 189[3]; Document Files, Ellen G. White Estate, Loma Linda Branch Office.

¹⁷ A.T. Jones, „Solia îngerului al treilea, nr. 7”, *General Conference Daily Bulletin*, 5 februarie 1893, 153.

convins că această „mărturie” era autentică, datorită rezultatelor din familia Rice pe care Anna i le relatase deja, este improbabil ca el să fi dorit să împărtășească în mod public la Conferință această „mărturie” destul de personală.¹⁸

În cele din urmă, pe 21 februarie, cu doar două săptămâni înainte de sfârșitul întrunirilor de la Conferința Generală, Anna Rice a scris cea de-a doua „mărturie” și i-a trimis-o lui A.T. Jones. Această „mărturie” era de o natură mult mai generală și se adresa întregii biserici. Era o chemare la pocăință și reformă, la renunțarea la lumesc și pregătirea pentru a doua venire prin susținerea cauzei.¹⁹ Cel mai probabil, după C. McReynolds, aceasta a fost mărturia pe care a dorit Jones s-o citească la Conferința din 1893, dar O.A. Olsen s-a opus acestei idei când Jones a cerut permisiunea.^{20*}

---

¹⁸ Anna C. Rice către A.T. Jones, 7 februarie 1893; Anna C. Rice către Ellen G. White, 18 martie 1894, 13; Anna C. Rice către Fratele și Sora Rice, dată în 10 august 1892, scrisă în februarie 1893; în Document File 363, Ellen G. White Estate, Loma Linda Branch Office.

¹⁹ Anna C. Rice către A.T. Jones, 21 februarie 1893; Anna C. Rice către Ellen G. White, 18 martie 1894, 13, 23; în Document File 363, Ellen G. White Estate, Loma Linda Branch Office.

²⁰ C.M. Reynolds către L.T. Nicola, 22 martie 1894. Încă o dată, în biografia lui Jones, George Knight prezintă incorect faptele și înșiruirea evenimentelor de la Conferință: „La mijlocul Conferinței, [Jones] primise o mărturie de la [Anna Rice] pe care voia cu disperare să o prezinte adunării delegaților. Totuși, O.A. Olsen îi interzisese să o citească în public. Așadar, Jones a putut doar să facă aluzie la lucrurile mărețe care aveau să se întâmple în curând. «Mulțumim Domnului», le-a spus el delegaților cam la o săptămână după începerea întrunirilor, «*El nu Se va mai mulțumi mult timp cu un singur profet!...*»” (*From 1888 to Apostasy*, 98, cu sublinierea din original). Există cu toate acestea o mare problemă. Jones nu a primit o „mărturie” de la Anna Rice decât după ce a predicat pe 5 februarie – și nu există nicio dovadă, nici măcar în referințele lui Knight, că Jones ar fi vorbit cu O.A. Olsen înainte de 21 februarie, după ce a primit a doua scrisoare a lui Rice. De asemenea, nu există nicio dovadă directă că Jones dorea „cu disperare” să prezinte oricare dintre cele două scrisori la Conferință. De unde nevoia de a prezenta incorect faptele sau chiar a le inventa?

Părând că nu vrea să piardă nicio ocazie de a-l pune pe Jones în cea mai neagră lumină, Knight rezumă acest incident după cum urmează: „Advențiiții pot fi recunoscători că Jones nu a avut mână liberă la sesiunea din 1893 [adică nu i s-a permis să citească scrisoarea lui Anna Rice], de vreme ce pe atunci el nu mai era o

Cu toate că A.T. Jones și alții au crezut poate atunci că Anna Rice era împlinirea profeției din Biblie, că Dumnezeu le va da viziuni tinerilor și tinerelor, nu există nicio dovadă credibilă că prelegerile lor – care fuseseră

---

călăuză de încredere. Într-adevăr, a sa «înviore a ploii târzii» ar fi putut să ducă adventismul pe un drum ciudat și ar fi putut să schimbe natura Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea aducând-o mai aproape de cea pentecostală, pe atunci în plină dezvoltare. (În aceeași idee, merită o atenție mai mult decât trecătoare și faptul că ultima afiliere religioasă a lui Jones avea să fie la o grupare de vorbitori în limbi, Pentecostalii Sabatarieni. El nu a reușit să scape niciodată de dorința lui după manifestările carismatice.)” (*A User-Friendly Guide to the 1888 Message*, 127).

După aceste afirmații, este interesant, în lumina concluziilor lui Jones trase din capitolul 2 din Ioel, ce spune Knight însuși despre acest text – mai ales după ce a căutat să-l prezinte pe Jones într-o lumină proastă: „Biserica trebuie să aibă grijă să nu facă greșeala opusă dacă în cadrul ei se vor manifesta din nou darurile spirituale. Nu este imposibil, de exemplu, ca Dumnezeu să reactiveze darul autentic al profeției pentru a schimba sau a corecta tradiția sau autoritatea administrativă. De fapt, pe baza lui Ioel 2:28-32, se pare că ne putem chiar aștepta în viitor la darul profetic. Într-o astfel de situație, înțelegerea experienței lui Jones și Prescott din 1894 va avea o valoare specială” (*From 1888 to Apostasy*, 115, 116). Dar cum vom beneficia noi de „experiența lui Jones și Prescott” dacă istoricii prezintă teribil de eronat faptele legate de Anna Rice? Knight a făcut afirmații similare și într-o prezentare la sesiunea Conferinței Generale din 2000 de la Toronto: „Dacă eu aș fi diavolul, i-aș face pe adventiști să se teamă de Duhul Sfânt. Când ne gândim la tema Duhului Sfânt, prea mulți dintre noi se tem de pentecostalism... Acum câțiva ani am observat la o prezentare, la o sesiune a Conferinței Generale, că adventiștii nu cred cu adevărat cele 27 de puncte de doctrină. În mod special cel referitor la darurile spirituale. Noi credem mai degrabă într-un singur dar spiritual decât în daruri spirituale, iar majoritatea dintre noi restricționează acel dar la o singură persoană, care se află în mormânt de vreo 85 de ani. Cum ar fi dacă astăzi, la amvon, aș primi deodată darul vorbirii în limbi, un dar adevărat? Aș putea fi luat de val. Dar dacă aș primi un autentic dar al profeției? Cel mai probabil, s-ar întruni un comitet foarte numeros ca să studieze situația încă vreo zece ani. Ei bine, trebuie să recunosc că până și a vorbi despre astfel de lucruri mă tulbură, pentru că este imposibil să controlăm Duhul. Pe de altă parte, avem făgăduința din Ioel 2, a revărsării darurilor spirituale în zilele din urmă, ceea ce va diviza biserica drept în două, cel mai probabil. Cât ne gândim noi de fapt la Duhul Sfânt și la revărsarea ploii târzii?” (“If I Were the Devil”; la <<http://www.adventistreview.org/2000-1546/devil.html>>). Dar poate că, totuși, diavolul a creat deja mai multă zăpăceală în rândurile noastre prin prezentarea eronată a propriei noastre istorii?

planificate cu șase luni înainte – sau că manifestările Duhului Sfânt la Institutul pastoral și sesiunea Conferinței Generale din 1893 au luat naștere ca urmare a unei astfel de convingeri ori datorită influenței lui Anna Rice. La fel, nu există nicio dovadă că reînvierea din 1892 și 1893 a fost rezultatul extremismului, emoțiilor și fanatismului provocate de credința în mărturiile lui Anna Rice.^{21*} Și nu există vreo dovadă nici că W.W. Prescott promova pe atunci mărturiile lui Rice, lucru care în mod clar s-a întâmplat numai după conferință.^{22*}

În vara lui 1893, Jones și Prescott au început să promoveze cele câteva „mărturii” pe care le scrisese Anna Rice; deși mai târziu L.T. Nicola a afirmat că „exceptând mențiunile frecvente că «trebuie să cunoaștem

---

²¹ Cu toate acestea, de mai multe ori în cartea sa *A User-Friendly Guide to the 1888 Message*, George Knight caută să consolideze ideea că aceasta a fost realitatea: „Însă criza duminicală și declarația lui Ellen White privind marea strigare nu au fost singurul motiv pentru care predicatorii reînviării din 1893 (Jones și Prescott) erau entuziasmați de ploaia târzie. Ei primiseră și mărturia unei femei pe care o acceptaseră *deja* ca profet”.

„46. Ce rol a jucat entuziasmul pentru Anna Rice în așteptările referitoare la ploaia târzie din 1893?”

Anna Rice (numită uneori Anna Phillips) a jucat un rol semnificativ în așteptările din 1893, cu toate că puțini au înțeles aceasta. Totuși, influența ei nu a fost una directă. Mai degrabă s-a exercitat prin intermediul lui A.T. Jones și W.W. Prescott” (125, cu sublinierea din original).

Peste câteva pagini, Knight continuă cu gânduri similare: „**47. Cum a fost atmosfera la întrunirile sesiunii din 1893 a Conferinței Generale?** Atmosfera era încărcată de anticiparea celei de-a doua veniri în perioada imediat următoare. De-a lungul întrunirilor, în special Jones și Prescott au fost exuberanți [plini de entuziasm, bucurie, însuflețire]. Din cauza crizei duminicale, a declarației lui Ellen White privind marea strigare și a revelării unui nou profet, cu siguranță că trăiau zilele finale ale istoriei pământului” (129).

Knight reiterează aceleași gânduri și spre sfârșitul cărții sale: „Însă, după cum am văzut la întrebările 40 și 46, impresia lui Jones că Dumnezeu revărsa atunci ploaia târzie se datorau în mare parte convingerii lui neîntemeiate că Anna Rice era un al doilea profet adventist. Un asemenea dar nu prea susține ceea ce spunea el despre ploaia târzie” (152). Pe de altă parte, orice cititor al *General Conference Daily Bulletin din 1893* va putea decide cu ușurință dacă afirmațiile lui Knight sunt corecte sau doar niște rescrieri exagerate ale istoriei adventiste.

²² Vezi notele de subsol 15 și 20.

personal vocea», nu s-a prea spus nimic despre mărturiile lui Rice”.²³ Jones a citat totuși din ele la vreo două adunări de tabără, dar fără ca audiența să știe ce citează.

Episodul Anna Rice a ajuns la un punct culminant pe 30 decembrie 1893, la Battle Creek Tabernacle. După ce s-a citit din *Home Missionary Extra*²⁴, textul scris de Ellen White pentru săptămâna de rugăciune, „The Call from Destitute Fields”, A.T. Jones a citit din ceea ce a numit el „o mărturie nepublicată”, care era de fapt „mărturia” pe care i-o trimisese Rice pe 21 februarie, în timpul sesiunii Conferinței Generale. Jones relatează că „mărturia nepublicată citită îndemna insistent la o totală separare de lume și de lumesc, de mândrie și de podoabele din afară, spunând că îmbrăcămintea trebuie să fie foarte simplă și, mai ales, că aurul trebuie «smuls» etc., în loc să fie purtat «așa cum fac păgânii»”. După citirea celor două materiale, a avut loc un serviciu divin de reînviore – întrucât oamenii au început să-și scoată bijuteriile de aur și să le doneze pentru cauza lui Dumnezeu.²⁵ Ca rezultat al întâlnirii, șaptezeci de persoane au cerut botezul, numărul crescând până la 150 în săptămâna următoare. În următorul Sabat, după-amiază, W.W. Prescott a condus serviciul de laudă în tabernacol, „locurile fiind ocupate aproape în întregime” în cursul serviciului divin de botez.²⁶

O asemenea experiență părea să confirme validitatea „mărturiilor” lui Anna. Și Prescott a continuat să le promoveze în mod subtil în cursul unei serii de întâlniri cu tema „Spiritul Profeției în Biserică”, în luna ianuarie și la începutul lui februarie 1894. El a făcut acest lucru prezentând ideea că toți trebuia să aibă darul profeției, nu neapărat practicându-l ei înșiși, ci fiind capabili să-l discearnă oriunde s-ar fi manifestat el.²⁷ Însă mișcarea a încetat brusc, când pe la mijlocul lui februarie a sosit în cutia

---

²³ L.T. Nicola către O.A. Olsen, 2 martie 1894.

²⁴ Ellen G. White, „The Call From Destitute Fields”, *The Home Missionary Extra*, Week of Prayer Readings, noiembrie 1893, 36-38.

²⁵ A.T. Jones, „Sabbath, Dec. 30, in Battle Creek”, *Review and Herald*, 2 ianuarie 1894, 11.

²⁶ Notă editorială, „What Hath God Wrought?”, *Review and Herald*, 9 ianuarie 1894, 32.

²⁷ Notă editorială, *Review and Herald*, 30 ian. 1894, p. 80; Notă editorială, *Review and Herald*, 6 feb. 1894, 96.

poștală a lui A.T. Jones o mărturie a lui Ellen White. Aceasta căuta să pună din nou lucrurile în ordine:

„Am primit niște scrisori de la persoane din America, în care se spune că tu ai susținut revelațiile lui Anna [Rice] și că le-ai citit în fața oamenilor, dându-le impresia că citești din mărturiile sorei White... Falsul și contrafacerea există, iar mintea trebuie să se afle sub controlul constant al Duhului lui Dumnezeu pentru a putea deosebi contrafacerea de autentic...

Dumnezeu v-a folosit pe tine și pe fratele Waggoner într-un mod special, pentru a face o lucrare specială, iar eu am știut acest lucru. Mi-am folosit toată puterea de influență alături de voi, pentru că făceați lucrarea lui Dumnezeu pentru timpul acesta. Am făcut tot ce era posibil să fac, în Isus Hristos, pentru a vă fi aproape și a vă ajuta în orice fel; dar mă întristează când văd lucruri pe care nu le pot susține și mă îndurerează această problemă...

*Acum, nici tu, nici fratele Waggoner să nu fiți lipsiți de precauție și să promovați lucruri neadecvate, care nu sunt în armonie cu solia adevărată dată de Dumnezeu. Dacă voi ați fi în vreun fel duși în eroare, aceasta s-ar reflecta și asupra lucrării pe care Dumnezeu mi-a dat-o mie, precum și asupra lucrării pe care amândoi ați făcut-o până acum, pe care **o anumită categorie a privit-o întotdeauna cu suspiciune și împotrivire**. Dacă voi veți cădea în vreo greșală, ei se vor simți îndreptățiți în ceea ce privește ideile lor din trecut, invidia lor, felul în care au urmărit totul și suspiciunile lor.”²⁸ **

---

²⁸ Ellen G. White către A.T. Jones, Scrisoarea 37, 14 ianuarie 1894; în *Manuscript Releases*, vol. 14, 200, 201, ultimul paragraf nepublicat, cu sublinierile autorului. Alături de scrisoarea de mai sus, trimisă lui Jones, Ellen White a inclus și o copie a scrisorii ei din 23 decembrie 1893, cea către „Frații și surorile” din California, pe care le-o scrisese ca să clarifice confuzia privind mărturiile lui Anna (Scrisoarea 4, 1893; în *Manuscript Releases*, vol. 14, 189-199). Vezi și Glen Baker, „Anna Phillips – Not Another Prophet”, *Adventist Review*, 20 feb. 1986, 8.

A.T. Jones s-a pocăit îndată; nici nu a plecat de la oficiul poștal fără a-i împărtăși mai întâi și lui O.A. Tait scrisoarea de muștrare de la Ellen White. Chiar Sabatul următor, Jones a citit congregației de la Battle Creek Tabernacle porțiuni din Mărturia pe care tocmai i-o trimisese Ellen White. El a recunoscut deschis: „Am greșit și o recunosc”.^{29*} Scriindu-i lui Ellen White la puțin timp după aceea, O.A. Olsen a relatat că i s-a „spus că fratele Jones a plâns ca un copil când a primit mesajul dumneavoastră”.³⁰ Și F.M. Wilcox a declarat că „atunci când a primit scrisorile, fratele Jones s-a simțit cu adevărat foarte prost”.^{31*}

---

²⁹ W.M. Adams, „The Spirit of Prophecy Test”, *Review and Herald*, 7 iulie 1949, 10, 11. Scrisă după cincizeci și cinci de ani, relatarea lui Adams este corectă în aproape toate privințele, când o comparăm cu toate dovezile directe, cu excepția faptului că afirmă că era luna aprilie, în loc de februarie, atunci când Jones a primit prima scrisoare a lui Ellen White. Vezi și Tim Poirier, „Some Key Correspondence Relating to the Reception of Ellen White’s Testimonies Regarding Anna Phillips”, în Document File 363a, Ellen G. White Estate, Loma Linda Branch Office.

³⁰ O.A. Olsen către Ellen G. White, 29 martie 1894; în Ellen G. White’s Letters Received File.

³¹ W.M. Adams, „The Spirit of Prophecy Test”, *Review and Herald*, 7 iulie 1949, 10, 11; O.A. Olsen către Ellen G. White, 29 martie 1894; F.M. Wilcox către Dan T. Jones, 27 februarie 1894. Din nefericire, uneori s-au cam pierdut din vedere ocaziile în care Jones s-a pocăit prompt de greșelile făcute, după ce a primit îndrumări de la Ellen White, iar resentimentele lui față de ea din anii de mai târziu au fost atribuite acestei experiențe de mai devreme. Într-o scrisoare păstrată la Ellen G. White Estate, scrisă lui William Armstrong în 1923, se descrie astfel în mod fals cazul lui A.T. Jones. Cu toate că scrisoarea ilustrează mai corect unele dintre atitudinile lui Jones din anii de mai târziu, ea înfățișează incorect consecințele episodului Anna Rice: „Dovada că A.T. Jones a pierdut bunul Duh al lui Dumnezeu, care a fost cu el până atunci [în 1893], se găsește în faptul că a susținut-o pe Anna Phillips [Rice] ca profeteasă. El a făcut aceasta în întruniri publice în tabernacol. Când sora White l-a muștrat pentru aceasta, printr-o viziune pe care a primit-o de la Domnul în Australia, el s-a întors împotriva surorii White, aruncând toate volumele prețioase scrise după mărturia lui Isus... Mie, frate Armstrong, asta nu mi s-a părut a fi lucrarea Duhului lui Dumnezeu” (scrisoare către William Armstrong, 18 septembrie 1923; în Document File 53, Ellen G. White Estate, Loma Linda Branch Office).

Tot nefericit este și faptul că, atunci când se vorbește despre A.T. Jones în timpurile moderne, se face acest lucru numai printr-o remarcă trecătoare

Însă Jones nu s-a oprit aici, făcând tot ce a putut mai bine pentru a corecta personal greșeala pe care o făcuse. După ce a primit Mărturia de la Ellen White, el „a început de îndată să oprească circulația mărturiilor lui Rice, cu rugămintea de a fi adunate și arse”.³² De asemenea, Jones s-a dus la un număr de frați din conducere din biserica Battle Creek, declarând că „Sora White a condamnat lucrarea surorii Rice”. El a făcut planuri de a publica întreaga Mărturie pe care i-o trimisese Ellen White, dar s-a gândit că era mai înțelept să ceară mai întâi sfatul fraților din conducere în timpul Consiliului de primăvară, ca nu cumva „să facă o greșeală și mai mare încercând să remedieze problema, decât făcuse recomandând mărturiile” lui Rice.³³

Și W.W. Prescott a reacționat în același fel când i s-a înmănat o copie a scrisorii lui Ellen White, pe când era la Walla Walla, Washington, la sfârșitul lui februarie. S.N. Haskell relatează că Prescott „a acceptat imediat Mărturia și a spus: «Acum voi anula pe dată, cât pot de mult, tot ce am făcut în favoarea lor»”.^{34*} Atât Jones cât și Prescott i-au scris lui Ellen

---

nefavorabilă, în parte din cauza anilor în care el a fost descris negativ de către unii istorici adventiști. Un exemplu de astfel de caracterizare eronată a fost raportată la recenta celebrare a 150 de ani de la organizarea formală a adventismului: „Bill Knott, editor și director executiv al revistelor *Adventist Review* și *Adventist World...* a comentat viața și cariera în biserică ale lui Hull, care a fost adventist numai timp de șase ani, și ale lui A.T. Jones, a cărui implicare a cuprins decenii întregi și a inclus câteva roluri din cele mai influente în biserică. Cu toate acestea, deși a avut multă energie și realizări, «mintea care nu a putut niciodată să perceapă nuanțele de gri s-a opus la fel de mult și să primească vreun sfat de la oricine cu numele de White», a explicat Knott, referindu-se la numeroasele îndrumări date lui Jones de către co-fondatoarea bisericii, Ellen White” (Mark A. Kellner și Elizabeth Lechleitner, „Adventist Leaders Hear Fresh Perspectives on Adventist Church History”, *Adventist World*, iunie 2013, 6, 7).

Însă astfel de critici la adresa lui Jones nu adaugă prea mult la pretinsa „nouă perspectivă asupra istoriei bisericii adventiste” și nici nu iau în considerare ocaziile în care el s-a pocăit de îndată după ce a primit îndrumare de la Ellen White. De ce există o asemenea tendință de a-l zugrăvi pe Jones într-o lumină atât de rea?

³² L.T. Nicola către O.A. Olsen, 2 martie 1894.

³³ F.M. Wilcox către D.A. Robinson, 8 martie 1894; în Document File 363a, Ellen G. White Estate, Loma Linda Branch Office.

³⁴ S.N. Haskell către Ellen G. White, 31 martie 1894; în Ellen G. White Received Letters File. Scrisoarea lui Ellen White a ajuns în ziua în care Prescott planificase să citească una dintre mărturiile lui Rice în fața profesorilor și studenților de la

White cerându-i iertare pentru problemele pe care le făcuseră și cerându-i să-i îndrume și să le arate dovezi în mărturiile lui Rice care ar fi trebuit să-i pună în gardă cu privire la pericolele lor.^{35*} Mai târziu, Ellen White îi reamintea lui Jones cum își exprimase el „adâncul regret cu privire la rolul”

Colegiul Walla Walla – dar astfel el și-a revizuit planurile. Vezi și S.N. Haskell către Ellen White, 9 martie 1894.

³⁵ Din nefericire, scrisorile lui Jones și Prescott către Ellen White par să nu mai existe astăzi. Totuși, se face referire la ele sau sunt menționate în următoarele: Ellen G. White către W.W. Prescott și A.T. Jones, Scrisoarea 68, 16 aprilie 1894; în *Manuscript Releases*, vol. 14, 184; Ellen G. White către A.T. Jones, Scrisoarea 38, 14 aprilie 1894; în *The Kress Collection*, 33; A.T. Jones către Anna C. Rice, 24 mai 1894.

Trebuie făcută observația că Jones și Prescott nu au fost singurii care au primit îndrumări de la Ellen White. Și Anna Rice însăși, precum și d-na Rice și fratele J.D. Rice, într-o oarecare măsură, au acceptat mustrarea lui Ellen White: „Îndată presupusele viziuni ale lui Anna au încetat. Mai târziu, ea a devenit o lucrătoare biblică de încredere, slujind denomi-națiunea timp de mulți ani” (Glen Baker, „Anna Phillips — Not Another Prophet”, *Adventist Review*, 20 februarie 1986, 10).

Glen Baker continuă afirmând că „Fratele Jones și Anna Phillips ar fi putut ușor să dea vina unul pe celălalt, însă ei n-au făcut astfel: în loc de aceasta, au rămas prieteni mulți ani de zile. După ce a acceptat mustrarea lui Ellen White, fratele Jones i-a scris lui Anna cel puțin două scrisori de sprijin și mângâiere, pentru a-i întări credința și a o asigura de prietenia lui. Fără îndoială că această dovadă de bunătate a contribuit la susținerea ei în această perioadă dificilă și a ajutat-o să devină un lucrător de succes pentru biserică” (Ibid.).

Și George Knight notează modul în care a tratat-o Jones pe Anna Rice după încheierea acestui episod: „Jones a dovedit că era cu adevărat o persoană responsabilă și plină de grijă față de principala victimă a întregului episod – Anna Rice... [El] a făcut tot ce a putut, nu numai ca persoană plină de compasiune, ci și ca un creștin curajos (1888 to Apostasy: The Case of A.T. Jones, 111, 112). Cu toate acestea, răspunzându-i lui Dennis Hokama care a scris o recenzie a cărții *1888 to Apostasy*, Knight își arată adevărata intenție: „[Hokama] nu a putut înțelege suspiciunea mea că Jones a consolat-o pe Rice mai puțin din politețe și mai degrabă din cauză că el nu a refuzat niciodată vreo ocazie de confruntare publică... În întreaga sa carieră, Jones a prosperat pe seama cauzelor nepopulare” (George R. Knight, „A Spark in the Dark: A Reply to a Sermonette Masquerading as a Critique, George Knight Answers Hokama”, *Adventist Currents*, aprilie 1988, 44).

pe care și l-a asumat în aceasta neînțeleaptă mișcare și cum „apelase la ea pentru instrucțiuni”, ca să „poată evita pe viitor astfel de greșeli”.³⁶

Ellen White a răspuns în parte, referitor la faptul că nu se găseau „sentimente deosebit de inacceptabile” în mărturiile lui Rice, spunând că nu exista „nimic atât de evident, în ceea ce s-a scris”. Ea continua afirmând că „înșelăciunea va veni – și va fi de o asemenea natură încât să-i inducă în eroare chiar și pe cei aleși, dacă ar fi posibil. Dacă în aceste manifestări s-ar observa o lipsă de consecvență marcantă și afirmații evident neadevărate, n-ar mai fi nevoie de cuvintele de pe buzele Marelui Învățător”.³⁷ De asemenea, ea i-a declarat lui Jones că „multe lucruri din aceste viziuni și vise par să fie adevărate, o repetare a celor care există de mulți ani în câmpul lucrării; dar”, continua ea, „curând se introduce o iotă aici, o fărâmă de eroare acolo, doar o mică sămânță care prinde rădăcini și înflorește – și astfel mulți ajung să fie pângăriți”. Astfel, Satana căuta să-și aducă înșelătoriile în biserică, în același timp subminând și discreditând lucrarea de reînviore și reformă produsă de manifestările autentice ale Duhului Sfânt. Jones și Prescott aveau de-acum să încerce să revină și să înlăture confuzia pe care o provocaseră.

Din nefericire, nu totul putea fi anulat, inclusiv reproșurile la adresa lucrării care le fusese încredințată lui Jones, Waggoner și Prescott. Acea „anumită categorie” care le-a privit lucrarea „întotdeauna cu suspiciune și împotrivire”, după Ellen White, s-a simțit îndreptățită „în ceea ce privește ideile lor din trecut, invidia lor, felul în care au urmărit totul și suspiciunile lor”.³⁸ Și totuși câțiva, cum ar fi F.M. Wilcox și S.N. Haskell, au fost dispuși să recunoască faptul că și ei erau la fel de susceptibili să facă greșeli.³⁹ Haskell a sugerat chiar că, dacă Prescott și Jones, cărora le lipsea experiența anilor de început ai adventismului, ar fi putut să se consulte cu Uriah Smith sau alți frați mai în vârstă, poate că nu ar mai fi făcut

---

³⁶ Ellen G. White către A.T. Jones, Scrisoarea 242, 3 iulie 1906; în *The Kress Collection*, 33.

³⁷ Ellen G. White către W.W. Prescott și A.T. Jones, Scrisoarea 68, 16 aprilie 1894; în *Solii alese*, 2, 94, 95.

³⁸ Ellen G. White către A.T. Jones, Scrisoarea 37, 14 ianuarie 1894, porțiune din scrisoare nepublicată.

³⁹ F.M. Wilcox către N.Z. Town, 8 martie 1894; S.N. Haskell către Ellen G. White, 26 mai 1894; în Ellen G. White Received Letters File.

greșeala.⁴⁰ Totuși, J.N. Loughborough susținuse inițial „mărturiile” lui Anna Rice, iar el chiar *era* unul dintre pionieri. Pe de altă parte, Uriah Smith era unul dintre frații care încă se opunea atât de mult lui Jones, Waggoner și Prescott încât, atunci când a auzit de situație și de muștrarea lui Ellen White, s-a bucurat, spunând că „s-a bucurat să vadă că figura aia de Jones a primit una în bot”.⁴¹ Aceleași sentimente erau împărtășite nu de puțini din Battle Creek.

F.M. Wilcox și-a exprimat îngrijorarea că greșeala lui Jones și Prescott va fi folosită ca o scuză pentru a se continua „lupta” împotriva principiilor neprihănirii prin credință și libertății religioase, despre care predicase Jones. Wilcox a declarat că mulți gândeau deja astfel la numai două săptămâni după ce Jones a primit de la Ellen White scrisoarea de muștrare.⁴² Și O.A. Olsen i-a transmis lui W.C. White preocupări asemănătoare, afirmând că „orice greșeli pe care le fac [Jones și Prescott] sunt exploatare la maximum de unii din cealaltă tabără... Și bineînțeles că vrăjmașul e hotărât să câștige cât mai mult din orice astfel de lucruri”.⁴³ Olsen a informat-o și pe Ellen White că i se părea că „nimic nu i-ar face mai multă plăcere lui Satana în momentul acesta decât să distrugă forța” mărturiei pline de putere a lui Jones și Prescott.⁴⁴

Și S.N. Haskell a exprimat gânduri asemănătoare, scriindu-i lui Ellen White: „Nu cred că există alți doi oameni care să regrete mai profund lucrurile decât frații Jones și Prescott. Eu cred că ei s-au pocăit sincer și că au făcut tot ce le-a stat în putere ca să își retragă influența, după conștiința lor. Și sper sincer din adâncul sufletului că frații noștri nu vor fi lăsați să se năpustească asupra acestor doi frați”.⁴⁵ Ellen White a răspuns la aceste îngrijorări scriindu-i lui S.N. Haskell cincisprezece pagini pentru a încerca să oprească astfel de repercusiuni:

---

⁴⁰ S.N. Haskell către Ellen G. White, 20 aprilie 1894; în Ellen G. White Received Letters File.

⁴¹ O.A. Tait către W.C. White, 7 octombrie 1895: în W.C. White Received Letters File.

⁴² F.M. Wilcox către A.T. Jones, 1 martie 1894.

⁴³ O.A. Olsen către W.C. White, 31 mai 1894; în W. C. White Received Letters File.

⁴⁴ O.A. Olsen către Ellen G. White, 16 aprilie 1894; în Ellen G. White Received Letters File.

⁴⁵ S.N. Haskell către Ellen G. White, 22 aprilie 1894; în *Manuscript and Memories of Minneapolis*, 275, 276.

*„Nu am decât sentimente calde față de [Anna Rice]. Îmi pare într-adevăr rău atât pentru fratele Prescott cât și pentru fratele Jones... **Am în prezent mai multă încredere în ei decât am avut în trecut și cred pe deplin că Dumnezeu va fi ajutorul, mângâierea și speranța lor...***

*Am cele mai calde sentimente față de frații noștri care au făcut această greșeală și aș spune că aceia care îi disprețuiesc pe cei care au acceptat mustrarea vor trece prin încercări care vor scoate la lumină propriile lor slăbiciuni și defecte de caracter. **Frații Jones și Prescott sunt solii aleși ai Domnului, iubiți de Dumnezeu. Ei au conlucrat cu Dumnezeu în lucrarea pentru timpul acesta. Deși nu pot să le aprob greșelile, am pentru ei simpatie și le sunt alături în lucrarea lor generală... Acești frați sunt ambasadorii lui Dumnezeu. Ei au prins repede razele strălucitoare ale Soarelui neprihănirii și au răspuns împărțășind lumina cerească și altora. Dacă le-a fost teamă să refuze ceea ce purta aparența luminii, dacă au apucat prea nerăbdători ceea ce era înșelător, crezând că este îndrumarea lui Dumnezeu, este cineva dispus să le găsească vreo vină, să critice sau să se plângă, acum că ei recunosc că nu au fost atât de atenți pe cât ar fi trebuit să fie, ca să distingă adevărata tendință a unei mărturii care părea să fie divină?**”⁴⁶*

Ellen White a sugerat de asemenea că experiența putea să fie un mare câștig pentru Jones și Prescott și alții care îi înălțaseră pe un loc „pe care trebuia să se afle numai Dumnezeu”. Unii acceptaseră prea ușor tot ce spusese ei, fără să studieze și să caute cu atenție îndrumarea lui Dumnezeu pentru sine. Dar, când a comparat acțiunile lui Jones și Prescott cu ale acelorora care luptau de atâta vreme împotriva adevărului, Ellen White nu a oferit nicio scuză pentru răzvrătirea necurmată a acestora din urmă:

---

⁴⁶ Ellen G. White către S.N. Haskell, Scrisoarea 27, 1 iunie 1894; în *Materialele 1888, 1240, 1241, 1242* (sublinierile aparțin editorului).

„Oare cei care mereu au refuzat pe față să accepte adevărata lumină, care au refuzat să accepte puterea Duhului Sfânt, se vor întări și mai mult în împotrivirea lor față de lumină și se vor scuza pentru împietrirea inimii lor, care nu le-a adus decât întuneric și neplăcerea lui Dumnezeu, pentru că niște frați care au primit lumina Duhului Sfânt al lui Dumnezeu au făcut un pas greșit?...

În transmiterea soliei prezente, a trebuit să luptăm pentru fiecare inci de teren, iar unii nu s-au împăcat cu Providența lui Dumnezeu în alegerea celor pe care El i-a desemnat pentru a duce această solie specială. Ei întrebă: de ce n-a ales El oameni care sunt de mult în lucrare? Motivul este că El știa că oamenii aceștia, care au o îndelungată experiență, nu vor face lucrare în felul lui Dumnezeu și după planul lui Dumnezeu. Dumnezeu i-a ales chiar pe cei pe care i-a vrut și avem motive să-I mulțumim că acești oameni au făcut să progreseze lucrarea, cu credincioșie, și au fost instrumentul prin care a vorbit Dumnezeu. Acum, pentru că ei nu au văzut limpede toate lucrurile și pentru că se aflau în pericol, Domnul le-a trimis o avertizare... să-I mulțumim Domnului că ei nu s-au opus soliei de avertizare pe care El a găsit potrivit să le-o dea – și că astfel nu au repetat grava greșeală pe care au făcut-o alții, de a se împotrivi ani de zile Duhului lui Dumnezeu...

Cei care au neglijat să primească lumina și adevărul să nu profite de pe urma greșelii fraților noștri, să nu arate cu degetul și să nu rostească vorbe pline de mândrie, din cauză că aleșii lui Dumnezeu au fost prea zeloși în ideile lor și au abordat unele probleme cu prea multă ardoare. Avem nevoie de astfel de oameni zeloși; căci lucrarea noastră nu este una pasivă; lucrarea noastră este energetică...

Agenții aleși ai lui Dumnezeu s-ar fi bucurat să se unească cu oamenii care s-au ținut departe de ei, îndoindu-se, criticându-i și opunându-li-se. Dacă ar fi existat unire între acești frați, după cum le-a poruncit Hristos ucenicilor Săi în învățăturile Sale, s-ar fi evitat unele greșeli și erori. Dar, dacă oamenii care ar fi trebuit să-și folosească experiența pentru a

face lucrarea să înainteze s-au străduit de fapt s-o împiedice – și astfel s-au făcut greșeli care nu ar fi apărut dacă ei ar fi rămas la locul desemnat lor – cine îl va considera responsabil pe Dumnezeu pentru aceste erori? Responsabili, îi va considera El pe acei oameni care ar fi trebuit să adune lumina și să se unească cu străjerii credincioși în aceste zile de pericol. Însă unde erau ei? – Stăteau pe poziția celor care nu primesc lumina pentru sine, ba mai și opresc lumina pe care vrea Dumnezeu să o trimită altora.”⁴⁷

Astfel, vina a fost aruncată pe capul celor care se împotriviseră atât de mult timp adevărului și care ar fi trebuit de fapt să le poată fi de folos lui Jones și Prescott cu experiența lor. Totuși, era un aspect care o îngrijora pe Ellen White mai mult decât oricare altul – și anume, faptul că manifestările Duhului Sfânt erau considerate fanatism și că se încerca să se găsească scuze pentru această atitudine în greșeala lui Jones și Prescott:

„Ceea ce este esențial pentru proclamarea adevărului este darul Duhului Sfânt, care trebuie să călăuzească, să conducă și să păzească sufletul de puterea înșelătoare a lui Satana, în aceste zile din urmă, pline de capcane și înșelăciune. Duhul Sfânt trebuie să facă o lucrare pentru mintea omenească, lucrare pe care omul nu o înțelege încă nici pe departe. Noi aspecte ale adevărului trebuie să fie deschise ochilor noștri. O, ce puțin sunt apreciate bogățiile Cuvântului lui Dumnezeu. Dacă Duhul Sfânt nu își va face lucrarea Sa în inima omenească, nici caracterul nu se va dezvolta după asemănarea divină...

Botezul Duhului Sfânt la fel ca în ziua Cincizecimii va duce la revigorarea adevăratei religii, precum și la venirea îngerilor și realizarea multor lucrări minunate. Inteligențele cerești vor veni printre noi, iar oamenii vor vorbi după cum vor fi mișcați de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. Însă, dacă Domnul ar face în oameni lucrarea pe care a făcut-o în ziua Cincizecimii și după aceea, mulți care pretind acum că au credință în adevăr ar cunoaște de fapt atât de puțin despre

---

⁴⁷ Ibid., 1242, 1245, 1246, 1247, 1248.

acțiunile Duhului Sfânt încât ar striga: «Păziți-vă de fanatism». Ei ar spune despre cei umpluți de Duhul: oamenii aceștia «sunt plini de must!»... Marele păcat al celor care se pretind creștini este că nu își deschid inima să primească Duhul Sfânt. Când sufletul tânjește după Hristos și caută să devină una cu El, cei care se mulțumesc cu o formă de evlavie exclamă «Fiți atenți, să nu exagerați»...

Știu că Domnul Însuși a lucrat prin puterea Lui în Battle Creek. Nimeni să nu încerce să nege aceasta; căci, făcând astfel, ei vor păcătui împotriva Duhului Sfânt. Din cauză că poate există nevoia de a-i preveni pe toți să umble cu grijă și cu rugăciune, ca influența înșelătoare a vrăjmașului să nu-i îndepărteze pe oameni de Biblie, nimeni să nu creadă că Dumnezeu nu își va manifesta puterea în rândurile poporului Său; ... «După aceea, am văzut coborându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui». Unele suflete vor vedea și vor primi lumina; dar aceia care s-au împotrivit îndelung luminii, pentru că nu prea se potrivea cu ideile lor, vor fi în pericol de a numi lumina întuneric și întunericul lumină.»⁴⁸

Din păcate, nimic din ce a spus Ellen White la vremea aceea nu i-a oprit pe unii să continue să își exprime părerea că reînviările din 1892 și 1893, cu manifestările Duhului Sfânt, au fost doar consecințele fanatismului și fervorii exagerate. Din nefericire, încă și astăzi se mai exprimă aceeași concepție.^{49*}

---

⁴⁸ Ibid., 1249, 1250, 1251, 1254, 1255.

⁴⁹ George Knight aduce această acuzație de mai bine de douăzeci și cinci de ani, susținând că mișcarea de înviare din 1892-1893 s-a întemeiat pe o surescitare fanatică, fiind rezultatul faptului că Jones și Prescott au interpretat în mod fals declarația lui Ellen White din 22 noiembrie, ca urmare a acceptării de către ei a lui Anna Rice ca profet: „Jones și Prescott, mai degrabă decât d-na White, au fost cei care au dus *fervoarea din 1893 la proporții exagerate*, făcând o exegeză a declarației ei din noiembrie 1892 în lumina interpretării lor personale a înălțării chipului fiarei în vara lui 1892... Te confrunți cu adevărul crud că Jones, cel care *întotdeauna se entuziasma prea ușor*, nu era un conducător de încredere în 1893. Cu toate că a avut o solie oportună, centrată pe Hristos, el acceptase și viziunile lui Anna Rice și ar fi prezentat mărturiile ei pentru a promova reînviarea, în solia

4. Revărsarea Duhului Sfânt înseamnă fanatism!

Dintre toate tacticile folosite de Satana pentru a submina începerea ploii târzii și a marii strigări, felul în care i-a incitat pe cei din poziții cu responsabilitate să considere săptămâna de rugăciune din 1892 și reînvierea de la sesiunea Conferinței Generale din 1893 drept un simplu

---

lui despre marea strigare la sesiunea Conferinței Generale din 1893, dacă Olsen nu i-ar fi interzis să facă astfel... Nu trebuie să uităm niciodată că el a avut *permanent problema extremismului*... În urma dezastrului Rice, Ellen White a adresat adventismului chemarea de a nu se mai concentra asupra fervorii exagerate, ci asupra Evangheliei mântuirii așa cum se găsește ea în Biblie". (*From 1888 to Apostasy*, 100, 101, cu sublinierea autorului)

„Această concluzie ne aduce înapoi la declarația lui Ellen White din noiembrie 1892, în care susținea că marea strigare a început în 1888. De vreme ce acel citat a servit ca punct central al *fervorii religioase legate de ploaia târzie* de la întrunirile din 1893, el merită o analiză atentă... Un al doilea aspect... «faimoasa declarație» din 22 noiembrie nu a fost făcută «faimoasă» de Ellen White, ci de Jones, Prescott și de urmașii lor din prezent, cu privire la înțelesul afirmației despre marea strigare... Ești lăsat cu impresia distinctă că «faimoasa declarație» a fost enorm de mult exagerată în mijlocul *surescitării din perioada aceea*." (*Angry Saints*, 126, 127, cu sublinierile autorului)

„Din nefericire, Jones cel exuberant nu a înțeles acea declarație, a confundat marea strigare (o solie) cu ploaia târzie (puterea de a transmite solia) și a creat la sesiunea din 1893 a Conferinței Generale *un entuziasm exagerat, de proporții escatologice*. Parțial, motivul surescitării lui Jones a fost faptul că el o acceptase deja pe Anna Rice drept un al doilea profet adventist și, deci, și lucrarea ei drept un semn al revărsării Duhului Sfânt. Din nefericire, ea s-a dovedit a fi un profet fals, însă acest lucru nu s-a văzut până ce Jones și Prescott au agitat adventismul în 1893 și 1894, referitor la acest subiect. Jones, în *entuziasmul lui caracteristic*, a eșuat să discearnă nu numai problemele legate de domnișoara Rice, ci și diferența, nu la fel de subtilă, dintre marea strigare și ploaia târzie." (*A Search for Identity*, 109)

„Contrar acelei interpretări [că 1893 a marcat retragerea darului cerului, al ploii târzii], *faptele arată că Jones și Prescott fuseseră «înșelați» înainte de începutul întrunirilor din 1893... Trebuie să subliniem din nou că, la momentul întrunirilor din 1893, nici Jones, nici Prescott nu erau niște călăuze pe deplin sigure în privința aspectelor legate de Duhul Sfânt*. Cu toate că nu cunoaștem toate motivele pentru întârzierea celei de-a doua veniri, din câte se pare printre ele nu s-a numărat respingerea interpretării lui A.T. Jones a ploii târzii în 1893." (*A User-Friendly Guide to the 1888 Message*, 128, cu sublinierea din original).

rezultat al fervorii exagerate, extremismului și fanatismului – a adus cel mai mare succes pentru planurile lui diavolești. Confundarea lucrării Duhului Sfânt cu fanatismul la Minneapolis în 1888 a dus la patru ani de luptă, conflicte, răzvrătire și întârziere. Acum, chemarea la pocăință a Laodiceei fusese însoțită de manifestări ale Duhului Sfânt, în special în cursul lui 1892 și 1893. A răspunde la asemenea manifestări cu aceleași acuzații de ferveare exagerată, extremism și fanatism avea să se dovedească păgubitor pentru mișcarea rămășiței lui Dumnezeu.

Uriah Smith, J.H. Kellogg și mulți alții au aruncat astfel de acuzații împotriva reînviatorilor.⁵⁰ Câțiva probabil că au împărțit acest punct de vedere, deoarece anumite persoane, cum ar fi Stanton și Caldwell, ajunseseră la extrem când au numit biserica Babilon, în 1893. Unii au fost conduși să adopte acuzația de fanatism din cauza aspectelor lumești care au urmat după reînviările din 1892-1893. Alții au fost conduși să facă astfel de acuzații în 1894 din cauza greșelii lui A.T. Jones și W.W. Prescott de a promova viziunile lui Anna Rice. Cu toate acestea, mulți alții pur și simplu au continuat să aprobe astfel de acuzații, de multă vreme pe placul lor în răzvrătirea lor neîntreruptă împotriva lui Jones, Waggoner și acum și Prescott, precum și împotriva soliei neprihănirii prin credință predicată din anul 1888. Ellen White a dat un răspuns la toate aceste scuze.

În iulie 1893, J.H. Kellogg s-a plâns lui W.C. White cu privire la evenimentele de dinaintea și din timpul sesiunii Conferinței Generale din 1893, menționând și continua lui îngrijorare în privința lui Jones, Waggoner și Prescott. El a afirmat că pentru „scurt timp înainte de Conferință, a fost o perioadă foarte excitantă și senzațională pentru studenții de la colegiu, totul desfășurându-se sub foarte mare presiune pentru un timp”. Desigur, Kellogg „nu a încurajat același efort” și la sanatoriu, pentru că el „nu văzuse niciodată vreun rezultat bun al unei astfel de lucrări, iar rezultatele de la colegiu n-au fost cu nimic mai bune decât de obicei”. Ca răspuns la starea spirituală în declin a celor de la colegiu, Kellogg i-a spus lui White care credea el că era cauza: „Mă simt sigur că, dacă fierul a fost încins până la alb prin ațâțarea la maximum a focului în furnal, este foarte dificil să-l mai înfierbânți și mai mult. Este imposibil să se țină la nesfârșit pasul cu interesul religios de intensitatea

---

⁵⁰ Vezi de exemplu Gilbert M. Valentine, *William Warren Prescott: Seventh-day Adventist Educator*, Andrews University dissertation, 148.

febrei. Trebuie să existe o reacție”. În realitate, Kellogg considera mișcările din cele câteva luni anterioare drept consecința excitării și fanatismului.⁵¹

Însă vederile lui Kellogg se datorau parțial tensiunii neîntrerupte dintre el și frații săi din pastorație, cu privire la lucrarea misionară medicală. În scrisoarea lui către W.C. White, el a profitat de ocazie ca să-și exprime și neplăcerea față de conținutul unor scrisori recente pe care le primise atât de la W.C. cât și de la mama acestuia, scrisori care îl avertizau împotriva atitudinii sale negative față de Jones, Waggoner și Prescott. De exemplu, în ianuarie 1893, Ellen White își exprimase clar îngrijorarea scriindu-i lui Kellogg: „Fratele meu, nu-mi este pe plac că simți ceea ce simți față de frații Waggoner, Jones și Prescott. Dacă oamenii aceștia ar fi beneficiat de cooperarea fraților noștri pastori și dacă s-ar fi bucurat de aceeași susținere ca și alte departamente ale lucrării, lucrarea ca întreg ar fi fost deja mai avansată cu ani de zile față de cum este acum. Nu este pe placul Domnului ca tu să păstrezi aceste simțăminte. Ție ți s-a încredințat o ramură specială a lucrării, care este partea ta din vie și pe care trebuie să o cultivi după capacitățile tale. Iar Domnul le-a dat și acestor oameni lucrarea lor”.⁵²

Răspunsul pe care i l-a dat Kellogg lui W.C. White denota orice afară de acceptare: „Mi-a părut rău să văd din scrisoarea ta că ți-ai format într-un fel o impresie greșită despre influența mea... Eu nu am fost un opozant al lucrării fratelui Jones și a profesorului Prescott... N-am fost niciodată de partea opoziției. Din ceea ce mi-ai scris, precum și din scrisoarea mamei tale, pare evident că cineva v-a creat o impresie falsă în ceea ce privește poziția mea... Nu-mi place să mi se atribuie atitudinea unui opozant și a unuia care tulbură pacea, plin de amărăciune și invidie – când aceasta nu este câtuși de puțin atitudinea mea. Poate că sunt așa de orb încât nu pot vedea realitatea. Dacă sunt, m-aș bucura să mi se arate această realitate”. Dar problema era tocmai că atât W.C. cât și Ellen White îi arătaseră lui Kellogg care era „realitatea”, iar pe el nu îl interesa cu adevărat să asculte.^{53*}

---

⁵¹ J.H. Kellogg către W.C. White, 17 iulie 1893; în *Manuscripts and Memories of Minneapolis*, 264, 265.

⁵² Ellen G. White către J.H. Kellogg și soția, Scrisoarea 86a, ianuarie 1893; în *Materialele 1888*, 1147.

⁵³ J.H. Kellogg către W.C. White, 17 iulie 1893; în *Manuscripts and Memories of Minneapolis*, 264, 265, 267. Dumnezeu îl înzestrăse pe Dr. Kellogg cu o cunoaștere

practică a lucrării misionare medicale, care trebuia sprijinită și susținută de către biserică. La sesiunea Conferinței Generale din 1893 el ținuse opt prelegeri despre lucrarea misionară medicală. Dar probabil că opoziția lui față de Jones, Waggoner și Prescott, de dinainte de Conferință, l-a condus să dea glas unor puncte de vedere opuse cu privire la marea strigare, în special în cursul celor de-a cincea și de-a șasea prezentări, „Special Light About Missionary Work”. Kellogg și-a exprimat atunci necredința în posibilitatea ca marea strigare să fi început, așa cum afirmase atât de clar Ellen White în luna noiembrie a anului precedent, deoarece biserica nu abordase în primul rând lucrarea misionară medicală așa cum o prezenta el (*The Medical Missionary Extra*, no. 1, March 1893, 19-34).

După cum a arătat dr. Fred Bischoff, „solia Evangheliei este cea care duce la convertire, înainte de a fi măcar posibil ca noi să trăim în armonie cu legea”. Astfel, când analizăm referirile lui Kellogg la marea strigare de la Conferința din 1893, „observăm o confuzie în ceea ce privește ordinea” evenimentelor. Se pare că J.H. Kellogg „nu a apreciat așa cum ar fi trebuit tema Evangheliei”. Deși „Kellogg a văzut pe bună dreptate deficiențe în binefacere [fapte bune] și în respectarea legii, el nu a reușit să vadă că motivul acestor deficiențe era chiar necredința în soliiile Evangheliei”. În consecință, „slăbiciunea [lui Kellogg], eșecul lui de a mărturisi începutul mării strigări a dezvăluit necredința lui în afirmația explicită pe care o făcuse Ellen White în toamna precedentă”; și anume, că „marea strigare a celui de-al treilea înger a început deja prin descoperirea neprihănirii lui Hristos” (*Materialele 1888*, 1073). Lui „îi lipsea din păcate înțelegerea semnificației a ceea ce *deja* începuse”, iar „eșecul lui de a vedea că este «de cea mai mare importanță ca noi să cunoaștem» temelia mântuirii a subminat de fapt întreaga lui lucrare de binefacere”. Dr. Bischoff concluzionează: „Noi trebuie să ajungem față în față cu puterea care s-a aflat în *începutul* mării strigări și să recunoaștem că lipsa unui răspuns prin credință la acea solie este de fapt ceea ce perpetuează starea laodiceeană. Deoarece începutul mării strigări a cuprins și vestirea soliei laodiceene”. („Reflections on Kellogg’s View of the Loud Cry in His 1893 Talks”, 2013; la <<http://www.fredbischoff.com/wp-content/uploads/2013/08/Kellogg-Loud-Cry.pdf>>, 1, 7, 6, 2, 6, cu sublinierea din original, accesat la 4 ianuarie 2014).

Astfel, opoziția lui Kellogg față de solia mării strigări și față de solii care o vesteau a împiedicat realizarea lucrării speciale care îi fusese încredințată. Faptul că a întârziat să accepte mustrarea lui Ellen White în această privință avea să ducă în cele din urmă la căderea lui. Vom explora mult mai amănunțit acest subiect în seria *The Return of the Latter Rain*. Între timp, este suficient să spunem că astăzi, când ne asumăm sarcina de a promova marea lucrare misionară medicală pe care a pus Kellogg accentul, nu trebuie să începem cum a făcut el în 1893 – nu trebuie să căutăm să sabotăm *începutul mării strigări din 1888*.

Și alții se aflau într-o situație asemănătoare. Dacă articolele lui Ellen White din *Review*, publicate la o lună după sesiunea Conferinței Generale, indicau adevărata cauză a problemelor din Battle Creek, Kellogg și alții nu aveau o bază pe care să se sprijine. Ellen White era îngrijorată pentru bisericile din America, și în special pentru cea din Battle Creek, unde „poporul primise ospete îmbelșugate”. Oamenii se convinseseră că trebuia să lucreze pentru Dumnezeu, dar nu erau neapărat și convertiți la această idee. Adevărul pentru timpul acela fusese prezentat și „puterea Duhului Sfânt dăduse mărturie pentru el. Se arătase clar că singura noastră speranță de a dobândi acces la Tatăl stă în neprihănirea lui Hristos. Cât de simplu, cât de clar le-a fost prezentată calea vieții celor care doresc să meargă pe ea”. Și totuși, s-ar fi schimbat cu ceva lucrurile dacă ar fi existat și mai multe dovezi? S-ar fi schimbat cu ceva situația evreilor dacă ar fi fost mai multe dovezi?

„Ar fi înlăturat mai multe dovezi și manifestări mai puternice barierele care au fost interpușe între adevăr și suflet? – Nu. Mi s-a arătat că s-au dat suficiente dovezi. Cei care au respins dovezile deja existente nu ar fi convinși de argumente și mai numeroase. Ei sunt la fel ca iudeii... În zilele noastre există mai puține scuze pentru încăpățânare și necredință decât pentru iudei pe vremea lui Hristos. Ei nu au avut în față exemplul unei națiuni care a suferit pedeapsa pentru necredința și neascultarea ei. Însă noi avem înaintea noastră istoria poporului ales al lui Dumnezeu, care s-a despărțit de El și L-a respins pe Prințul vieții...

Mulți spun: «Dacă aș fi trăit pe vremea lui Hristos, eu nu l-aș fi răstălmăcit cuvintele, nici nu l-aș fi interpretat în mod fals învățăturile. Nu L-aș fi respins și nu L-aș fi răstignit, așa cum au făcut iudeii»; însă adevărul unei astfel de afirmații poate fi dovedit numai de modul în care tratați solia Lui și pe solii Lui din prezent. Domnul pune astăzi poporul la încercare la fel de mult cum i-a pus în vremurile acelea la încercare pe iudei. Când El își trimite solia de îndurare, lumina adevărului Său, vă trimite și Duhul adevărului, iar dacă acceptați solia îl acceptați și pe Isus. Aceia care declară că, dacă ar fi trăit pe vremea lui Hristos, nu ar fi făcut la fel ca cei

care l-au respins îndurarea, vor fi astăzi puși la încercare. Cei care trăiesc în zilele noastre nu sunt responsabili pentru faptele celor care l-au răstignit pe Fiul lui Dumnezeu; dar, dacă în ciuda luminii care a strălucit peste poporul Său din vechime, zugrăvită înaintea noastră, și noi mergem pe același drum, păstrăm același spirit, refuzăm să primim mustarea și avertismentul, atunci vina noastră va fi cu mult mai mare, iar condamnarea care a căzut peste ei va cădea și peste noi, numai că va fi cu atât mai mare cu cât lumina noastră din epoca aceasta este mai mare decât a fost lumina lor din epoca lor.”⁵⁴

La o săptămână după aceea, s-a publicat încheierea articolului lui Ellen White, care compara istoria iudeilor cu modul în care erau tratați solia și solii Lui la timpul acela. Ea a citat în mare măsură din apelul adresat de Hristos iudeilor, când a stat pe culmea dealului de pe care se vedea Ierusalimul. Și totuși, apelul lui Hristos a fost ignorat de către iudeii necredincioși, care nu vedeau în El decât un impostor. Dar cum stăteau lucrurile în cazul poporului rămășiței lui Dumnezeu?

„Cei care sunt plini de necredință pot discerne și cel mai mic lucru căruia i se poate reproșa ceva și, privind numai la trăsătura aceea negativă, ei pierd din vedere toate dovezile pe care le-a dat Dumnezeu, manifestându-și din belșug harul și puterea, revelând nestematele prețioase ale adevărului din ineputabila mină a Cuvântului Său. Ei se pot uita prin lupa imaginației lor la atomul criticabil până ce acesta ajunge să pară mare cât lumea și le blochează vederea, iar ei nu mai pot vedea lumina prețioasă a cerului. Însă, în loc să fixeze înaintea ochilor ceea ce pare criticabil, de ce nu aduc înaintea sufletului lucrurile prețioase ale lui Dumnezeu? De ce fac din lucrurile cu o valoare neprețuită lucruri de nimic, în vreme ce fac mare caz de lucrurile fără nicio valoare? De ce să vă ocupați atât de mult de ceea ce vi se pare că i s-ar putea reproșa solului, îndepărtând toate dovezile pe care le-a dat Dumnezeu ca să îndrepte mintea spre adevăr?”

---

⁵⁴ Ellen G. White, „Address to the Church”, *Review and Herald*, 11 aprilie 1893.

Având înaintea noastră istoria copiilor lui Israel, să luăm aminte și să nu fim găsiți vinovați de înfăptuirea acelorași păcate și de urmarea acelorași căi de necredință și răzvrătire.”⁵⁵

O astfel de necredință în solia pe care o trimisese Dumnezeu a fost deseori însoțită de acuzații de ferveare exagerată și fanatism, care nu au făcut altceva decât să adâncească starea laodiceeană. Înainte de luna octombrie 1893, Ellen White i-a scris lui W.W. Prescott pentru a răspunde la îngrijorarea acestuia că starea colegiului și a lucrării din Battle Creek era în declin. Abordând problema autenticității revărsării Duhului Sfânt la sesiunea din 1893 a Conferinței Generale, ea a afirmat fără ezitare că „toate revelațiile lui Dumnezeu la Conferință, eu le declar ca fiind de la El. Nu îndrăznesc să spun că lucrarea aceea a fost ferveare exagerată și entuziasm nejustificat. Nu, nu. Dumnezeu S-a apropiat de voi, iar Duhul Său cel Sfânt v-a revelat că El are un cer întreg plin de binecuvântări, *chiar și lumină pentru a lumina lumea*”.^{56*} Totuși, Ellen White a explicat cum pătrunsese lumescul, iar apoi „a apărut o reacție – și în mințile multora a rămas un simțământ de dispreț, o impresie că s-ar fi putut să fi fost înșelați, că au fost prea entuziaști”. Bineînțeles că aceste idei au fost amplificate de cei care puseseră tot timpul mișcarea la îndoială:

„Dacă manifestarea Duhului Sfânt ar fi fost apreciată așa cum s-ar fi convenit, ea ar fi realizat pentru cel care ar fi primit-o ceea ce era în planul lui Dumnezeu: o bună lucrare în perfecționarea caracterului spre asemănarea cu Hristos. Dar a lipsit dorința de consacrare față de Dumnezeu, au lipsit renunțarea la sine și umilința, iar prin aplicare și preluare greșite lucrarea a dat naștere la îndoială și necredință. Se pune chiar sub semnul întrebării dacă a fost lucrarea lui

---

⁵⁵ Ellen G. White, „Address to the Church, (concluded)”, *Review and Herald*, 18 apr. 1893.

⁵⁶ Ellen G. White către W.W. Prescott, Scrisoarea 47, 25 octombrie 1893; în *Manuscript Release*, vol. 10, 346, cu sublinierea autorului. Aici se face referire la Apocalipsa 18:1, ea vorbind despre marea strigare sub îndrumarea ploii târzii.

*Dumnezeu sau un val de fanatism. O – și ce mai exultă Satana!*⁵⁷

Scriindu-i la puțin timp după aceea lui Uriah Smith, care sprijinise el însuși aducerea acuzațiilor de fanatism împotriva reînviatorilor din 1892-1893, Ellen White l-a avertizat riguros în privința luării unei astfel de poziții: „Mi s-au scris niște lucruri cu privire la acțiunile Duhului lui Dumnezeu la ultima Conferință și la colegiu, care indică limpede faptul că, deoarece oamenii nu s-au ridicat la înălțimea acestor binecuvântări, în mințile lor s-a produs confuzie, iar ceea ce era lumină din cer ei au numit ferovoare exagerată. M-am întristat să văd această problemă în această lumină. Trebuie să fim foarte atenți să nu îndurerăm Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, declarând că ajutorul dat de Duhul Său cel Sfânt este o formă de fanatism”. Ellen White știa că „Dumnezeu a lucrat în mod vizibil” și a avertizat ca nimeni să nu „se aventureze să spună că acesta nu este Duhul lui Dumnezeu”. De fapt, sfatul ei era: „este exact ceea ce suntem autorizați să credem și pentru ce suntem autorizați să ne rugăm, deoarece Dumnezeu dorește să dea Duhul Sfânt celor care Îl roagă, mai mult decât doresc părinții să le dea daruri bune copiilor lor”.

Ellen White i-a explicat lui Smith că Satana i-a condus pe mulți să cadă în ispită, ca el „să poată sugera multor minți că lumina trimisă din cer era numai fanatism și excitare”. Însă situația în declin de la Battle Creek se datora „nu fanatismului, ci faptului că aceia care au fost binecuvântați nu L-au lăudat pe Cel care i-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată”. Ellen White era acum îngrijorată că atunci când Dumnezeu Își trimite Duhul Său cel Sfânt „există unii care nu înțeleg felul în care lucrează El și

---

⁵⁷ Ellen G. White către W.W. Prescott, Scrisoarea 46, 5 septembrie 1893 și Scrisoarea 47, 25 octombrie 1893; în *Solii alese*, vol. 1, 132, 133; și în „A Sheaf of Correspondence Between E. G. White in Australia and W.W. Prescott Regarding School Matters at Battle Creek, Particularly Sports and Amusements”, Ellen G. White Estate Shelf Documents, No. 249a, 3-7, la:

<<http://drc.whiteestate.org/files/130.pdf>>, accesat la 25 noiembrie 2011.

Pentru considerații mai recente referitoare la efectele sporturilor competiționale asupra experienței creștine, vezi „Competitive Christianity: Wes Peppers Story”, produs de Little Light Studios:

(<<http://vimeo.com/ondemand/competitivechristianity/77252608>>). Vezi și Tim Ponder, „How Much Do the Games Cost?”, *Adventist Review*, 24 ianuarie 2014.

nici cum să prețuiască slava lui Dumnezeu care strălucește asupra lor, iar dacă ei nu vor discerne acțiunile Duhului lui Dumnezeu vor numi lumina întuneric și vor alege întunericul în locul luminii”. Ellen White a deplâns o astfel de stare: „Mi-a fost teamă, teribil de teamă că aceia care au simțit razele strălucitoare ale Soarelui neprihănit – căci nu am nici o îndoială că ei au primit Duhul Sfânt – vor ajunge la concluzia că binecuvântările lui Dumnezeu trimise din cer sunt o iluzie înșelătoare”.⁵⁸

În mai multe articole din *Review* publicate la începutul lui 1894, s-au tipărit îndrumările lui Ellen White cu privire la lucrarea de educație din Battle Creek. În această serie de articole, scrise în mod evident în 1893, Ellen White a continuat să împărtășească îndrumarea lui Dumnezeu referitoare la pericolul de a confunda adevărata lucrare a Duhului Sfânt cu fanatismul, însă acum îndrumarea se adresa întregii biserici. Ea indica faptul că „lumea” căuta să vadă care avea să fie „influența ulterioară a lucrării de înviore care avusese loc la Colegiu, la Sanatoriu, la editură și în rândul membrilor bisericii din Battle Creek” în 1892 și 1893. Ea a indicat că unii „puneau deja la îndoială lucrarea care era atât de bună și care ar fi trebuit apreciată în cel mai înalt grad. Ei o privesc ca pe un anume fel de fanatism”. Ea a admis că nu ar fi fost surprinzător să existe și o măsură de fanatism, pe care diavolul ar încerca să îl strecoare, „întrucât oricând și oriunde lucrează Domnul, dând o binecuvântare autentică, se dezvăluie și o contrafacere”.⁵⁹

Însă fapt este că Dumnezeu „dăduse Duhul Sfânt celor care și-au deschis ușa inimii pentru a primi darul ceresc”. Acum nu era timpul pentru „a ceda ulterior ispitei de a crede că fuseseră înșelați”. Ellen White era profund îngrijorată de modul în care aveau unii să privească în urmă la minunatele manifestări ale revărsării Duhului Sfânt asupra bisericii în 1892 și 1893:

„Păcatul pentru care a mustrat Hristos Horazinul și Betsaida a fost păcatul de a respinge dovada care i-ar fi convins de adevăr, dacă ei s-ar fi supus puterii ei. Păcatul scribilor și fariseilor a fost păcatul de a pune lucrarea

---

⁵⁸ Ellen G. White către U. Smith, Scrisoarea 58, 30 noiembrie 1893; în *Materialele 1888*, 1210-1213.

⁵⁹ Ellen G. White, „Was the Blessing Cherished?”, *Review and Herald*, 6 februarie 1894.

cerească făcută în fața lor în întunericul necredinței, astfel încât a fost pusă la îndoială dovada care ar fi trebuit să-i conducă la o credință statornică, iar lucrurile sacre pe care ar fi trebuit să le prețuiască au fost considerate drept fără nicio valoare.

Mă tem că poporul i-a îngăduit vrăjmașului să lucreze în același fel, astfel că binele venit de la Dumnezeu, binecuvântarea îmbelșugată pe care a dat-o El – au ajuns să fie privite de unii drept fanatism. Dacă se va păstra această atitudine, atunci, când Domnul va face din nou să strălucească lumina Sa asupra poporului, ei vor întoarce spatele iluminării cerești, spunând: «La fel am simțit și în 1893, iar unii în care am avut încredere au spus că lucrarea a fost fanatism». Oare cei care au primit harul bogat al lui Dumnezeu și care adoptă poziția că lucrarea Duhului Sfânt a fost fanatism nu vor fi gata să critice acțiunile Duhului lui Dumnezeu și pe viitor?...»⁶⁰

Săptămâna următoare, continuând în aceeași notă, Ellen White a explicat cum voia să-i conducă Satana, pe aceia care experimentaseră puterea Duhului Sfânt în viața lor, să cadă și să se îndepărteze. Apoi avea să le spună că nu avea niciun rost să încerce „să trăiască o viață creștină”. Mai mult, Satana avea să sugereze că „experiența despre care ați crezut că a fost de la Dumnezeu a fost numai rezultatul emoțiilor și impulsurilor nejustificate”. De îndată ce aceste idei ar fi fost acceptate, cugeta Ellen White, ele ar fi „început să pară plauzibile, iar atunci cei care ar trebui să știe mai bine, care au avut o experiență mai îndelungată în lucrarea lui Dumnezeu, ar susține sugestiile lui Satana și Duhul Sfânt ar fi întristat din suflet”. Atunci, ea a dat glas unui avertisment care este aplicabil chiar până în zilele noastre:

„Nici o rază de lumină din cer să nu fie pusă la îndoială și chestionată. Domnul harului v-a descoperit cu mare putere îndurarea și dragostea Sa; iar cel care acuză lucrarea lui Dumnezeu de exagerare nejustificată și o numește fanatism se află în mod sigur pe un teren periculos. Dacă unii ca aceștia

---

⁶⁰ Ibid.

nu își vor retrage pașii făcuți, conștiința lor va deveni din ce în ce mai puțin sensibilă, iar ei vor prețui din ce în ce mai puțin Duhul lui Dumnezeu. Va deveni din ce în ce mai greu pentru ei să înțeleagă solia lui Dumnezeu. De ce? – Pentru că ei păcătuiesc împotriva Duhului Sfânt; și, ca rezultat al împotrivirii lor, se așază într-o poziție în care nu mai pot recunoaște Duhul lui Dumnezeu, ci se opun fiecărei modalități pe care ar putea-o folosi Dumnezeu pentru a-i salva de la distrugere...

Este periculos să te îndoiești de manifestările Duhului Sfânt; întrucât, dacă te îndoiești de această putere, nu mai există nicio altă rezervă de putere prin care să se poată lucra în inima omenească. Aceia care atribuie lucrarea Duhului Sfânt agențiilor omenești, spunând că asupra lor s-a exercitat o influență nepotrivită, taie legătura sufletului cu izvorul binecuvântării. Dacă sufletul se pocăiește și crede, oricare ar fi păcatul, vina poate fi spălată prin ispășirea sângelui lui Hristos; însă cel care respinge revelațiile Duhului lui Dumnezeu și acuză lucrarea lui Dumnezeu că s-ar datora unor mijloace omenești – este în pericol de a se așeza într-o poziție în care nu va mai simți pocăința și credința.

El refuză să îi permită Duhului Sfânt să-i înmoaie inima, umplându-i-o de iubire și părere de rău și privește ceea ce ar fi trebuit să-l înmoaie drept fanatism; astfel, este condus să refuze darul ceresc. Orice plan ar alcătui Dumnezeu pentru a-i impresiona inima – el îl va zădărnici din cauza acestor sugestii ale lui Satana. Cel rău își aruncă umbra diavolească între suflet și Dumnezeu, iar lucrarea lui Dumnezeu este privită drept fervoare exagerată și înșelăciune. În zadar Se luptă Duhul; căci toată bogăția Evangheliei nu poate să supună sufletul și să corecteze eroarea. Obiceiul de a opune rezistență este atât de înrădăcinat, omul a interpretat un timp atât de îndelungat lumina drept întuneric și fanatism, încât și cea mai clară lucrare a Duhului Sfânt al lui Dumnezeu devine pentru el, nu o mireasmă de viață spre viață, ci o mireasmă de moarte spre moarte, din cauza necredinței lui...

Am pe suflet o povară care nu pare să devină mai ușoară, ci din ce în ce mai grea, pe măsură ce stau de vorbă cu bărbați și femei de încredere din Battle Creek. Seara sunt ocupată să fac cele mai sobre apeluri către cei care ar trebui să fie mult mai înaintați – datorită îndurării și harului pe care li le-a dăruit Domnul – decât sunt în prezent.”⁶¹

Îndrumările lui Ellen White, trimise din cer, nu ar fi putut ajunge la un moment mai potrivit, deoarece biserica adventistă, și în mod special la sediul central de la Battle Creek, avea să fie din nou pusă la încercare cu privire la solia autentică trimisă din cer. Nu este de mirare că povara lui Ellen White se îngreuna tot mai mult.

O povară tot mai grea

Îngrijorarea lui Ellen White pentru cei din Battle Creek, însăși inima lucrării, nu a scăzut odată cu trecerea lunilor. În timpul înviorării din săptămâna de rugăciune din 1893, care se încheiase pe 30 decembrie cu citirea „mărturiei nepublicate” a lui Anna Rice, s-a adunat o sumă mare, întrucât oamenii și-au scos podoabele extravagante și le-au donat pentru a sprijini înaintarea lucrării în toată lumea. Întrunirile de reînviore au culminat și cu conducerea la botez a 142 de persoane, botez făcut în bazinul din tabernacol în Sabatul următor; pentru majoritatea, acesta era primul botez.⁶²

După ce au primit îndrumări de la Ellen White, cum că Jones și Prescott fuseseră prea grăbiți să susțină „mărturiile” lui Anna Rice, unii au decis că întreaga înviorare din săptămâna de rugăciune era consecința fanatismului și, de aceea, au vrut să li se înapoieze donațiile. După cum explica F.M. Wilcox într-o scrisoare către O.A. Olsen, alții erau pe atunci conduși să pună la îndoială legitimitatea experienței lor de convertire, al cărei rezultat fusese marele număr de botezuri:

---

⁶¹ Ellen G. White, „Peril of Resisting the Holy Spirit”, *Review and Herald*, 13 februarie 1894.

⁶² A.T. Jones, „Sabbath, Dec. 30, in Battle Creek”, *Review and Herald*, 2 ianuarie 1894, 11; notă editorială, „What Hath God Wrought?”, *Review and Herald*, 9 ianuarie 1894, 32.

„Destul de mulți încep să judece astfel: că donația mare [colectată la finalul săptămânii de rugăciune] era consecința mărturiei sorei White, iar acum, dacă mărturia era o fraudă, înseamnă că ei au fost influențați în mod incorect să doneze și ar trebui să primească înapoi donațiile făcute. Acționând în temeiul acestui principiu, unii au cerut deja înapoierea articolelor pe care le-au donat.

Cel mai rău aspect al acestei controversă este că, prin aceeași logică și pe același temei, aceia care au început la momentul respectiv să slujească Domnului vor fi conduși să se îndoiască de chemarea adresată lor de Domnul, căci experiența lor religioasă va fi acoperită de un nor. Mi se pare că ar trebui să fim foarte fermi în privința acestei chestiuni și, în timp ce continuăm să susținem că lucrarea făcută aici a fost de la Dumnezeu, nu trebuie să se pună în seama mărturiilor sorei Rice. Mișcarea din ultimul Sabat nu a fost decât o acumulare a întregii săptămâni de rugăciune. Oamenii erau gata pentru progres, iar eu nu cred că mărturiile sorei Rice trebuie socotite răspunzătoare pentru ceea ce fără îndoială că s-ar fi realizat la fel, chiar dacă acestea nu ar fi fost citite”.⁶³

L.T. Nicola era de acord că întrunirile din săptămâna de rugăciune aveau deja ca rezultat o lucrare de reînviore, chiar înainte de a se fi citit mărturia lui Anna Rice: „Săptămâna de rugăciune s-a desfășurat foarte bine, toți conducătorii diferitelor departamente ale lucrării angajându-se cu toată inima în efortul făcut pentru a se apropia de Domnul. S-au ținut întruniri speciale pentru tineri, s-au făcut vizite din casă în casă, mulți dintre cei tineri au fost convinși de adevăr, cei care se îndepărtaseră au fost chemați înapoi și totul era pregătit pentru o întrunire de reînviore plină de succes”.⁶⁴ O.A. Olsen a înștiințat-o pe Ellen White despre dorința unora de a-și „cere darurile înapoi”. Însă el a asigurat-o că „nu s-a făcut

---

⁶³ F.M. Wilcox către O.A. Olsen, 7 martie 1894; în Document File 363a, Ellen. G. White Estate.

⁶⁴ L.T. Nicola către O.A. Olsen, 2 martie 1894.

nimic de felul acesta”, căci „problema a fost înăbușită” prin eforturile câtorva frați.⁶⁵

Înainte de a primi vorbă că unii puneau la îndoială darurile făcute și convertirile experimentate ca urmare a săptămânii de rugăciune, Ellen White a fost condusă să scrie îndrumări pentru a răspunde la astfel de reacții. În seria ei de articole din *Review*, scrise la încheierea anului 1893, Ellen White i-a prevenit pe cei care ar fi putut pune la îndoială, atribuind-o fanatismului, lucrarea cea bună a Duhului Sfânt în Battle Creek în cursul anului respectiv. Cu toate acestea, ea a admis că „nu ar fi surprinzător dacă ar fi câțiva” care să vorbească sau să acționeze fără discernământ; „întrucât oricând și oriunde lucrează Domnul, dând o binecuvântare autentică, se dezvăluie și o contrafacere, ca să anuleze adevărata lucrare a lui Dumnezeu”.⁶⁶

Când a aflat mai multe despre situația Anna Rice în timpul următoarelor săptămâni, Ellen White a repetat aceleași îndrumări, afirmând că Satana ar încerca, dacă ar fi posibil, să „amestece contrafacerea cu autenticul, astfel încât sufletele să fie puse în pericol în efortul de a le discerne. Oriunde și oricând lucrează Dumnezeu”, declara ea, „Satana și îngerii lui sunt și ei prezenți”.⁶⁷ Scriindu-i lui Jones după câteva săptămâni, Ellen White descria „chinul profund al suferinței mintale” prin care trecuse când i se arătase că „unii aveau să profite și să-și pună astfel sufletele în pericol, pentru că vor adopta o poziție falsă cu privire la acțiunea Duhului Sfânt asupra agentului omenesc”, pe seama greșelii pe care o făcuseră Jones și Prescott.⁶⁸

Într-o scrisoare trimisă lui S.N. Haskell în aceeași săptămână, în care îi apăra pe Jones și Prescott care se pocăiseră, Ellen White afirma fără să ezite: „Știu că Domnul a lucrat în Battle Creek prin puterea Sa. Nimeni să nu încerce să nege aceasta; pentru că, făcând astfel, va păcătui împotriva

---

⁶⁵ O.A. Olsen către Ellen G. White, 29 martie 1894; în Ellen G. White Received Letters File.

⁶⁶ Ellen G. White, „Was the Blessing Cherished?”, *Review and Herald*, 6 februarie 1894.

⁶⁷ Ellen G. White către Frați și surori, Scrisoarea 6a, 16 martie 1894; în *The Paulson Collection*, 130. CD-ul *Ellen G. White Writings Comprehensive Research Edition* listează această scrisoare sub data de 15 martie.

⁶⁸ Ellen G. White către A.T. Jones, Scrisoarea 39, 7 iunie 1894; în *Manuscript Releases*, vol. 6, 199, 200.

Duhului Sfânt”. Nu exista niciun motiv să se „presupună că Dumnezeu nu își va manifesta puterea în rândurile poporului Său credincios”, numai din cauză că fusese nevoie „de a-i avertiza pe toți să umble cu atenție și cu rugăciune, pentru ca influența înșelătoare a vrăjmașului să nu-i îndepărteze pe oameni de Biblie”. Ellen White îi prevenea „să nu se opună rezistență nici unei singure raze de lumină, să nu se interpreteze niciuna dintre acțiunile Duhului lui Dumnezeu ca fiind întuneric”.⁶⁹

Când Ellen White a fost înștiințată că unii încercau să li se înapoieze articolele donate la colecta de la încheierea săptămânii de rugăciune, le-a trimis celor din Battle Creek o scrisoare de răspuns. În primul rând a abordat extravaganța afișată în „nebunia bicicletei” care ajunsese *atunci* și în Battle Creek, sugerând că până și „notițele publicate în ziarele noastre, în care se aduc laude bicicletelor – ar fi mai bine să fie eliminate, iar în locul lor să se prezinte câmpurile de lucru nevoiașelor din străinătate”. Apoi a abordat tema mării colecte de la săptămâna de rugăciune. Ea nu a pus la îndoială acțiunile veritabile ale Duhului Sfânt care i-au îndemnat pe oameni să dăruiască pentru cauză, cu jertfire de sine, și nici nu a atribuit aceste acțiuni fanatismului:

„America, și în special Battle Creek, unde a strălucit asupra poporului cea mai mare lumină din cer, poate deveni locul celui mai mare pericol și întuneric pentru că oamenii nu continuă să practice adevărul și să umble în lumină. Care a fost semnificația acțiunii de iarnă trecută [1893-94], când s-a renunțat la bijuterii și podoabe? A fost oare pentru a da o lecție poporului nostru? De Duhul Sfânt au fost ei îndemnați să facă acele lucruri și să folosească ajutoarele primite pentru înaintarea lucrării lui Dumnezeu în țări străine? Și încerca oare Satana să contracareze lucrarea Duhului Sfânt în inimile oamenilor, ca să poată să apară o reacție de împotrivire și să existe încă un rău? Manifestările din prezent [legate de nebunia bicicletei] sunt izbitor de nepotrivite cu acțiunea aceea de renunțare la podoabe și la plăcerile egoiste care absorb mijloacele, mintea și afecțiunea, deturnându-le spre false canale...”

---

⁶⁹ Ellen G. White către S.N. Haskell, Scrisoarea 27, 1 iunie 1894; în *Materialele 1888*, 1254, 1255.

A venit timpul ca în Battle Creek să se schimbe lucrurile, altfel cu siguranță că vor cădea asupra poporului judecățile lui Dumnezeu. Binecuvântarea Lui a fost peste voi, cu măsură largă; v-a făcut ea să fiți împreună lucrători cu El? Oare poporul nostru din Battle Creek nu le dovedește necredincioșilor că nu crede în adevărul pe care pretinde că îl susține? Dumnezeu îi cheamă să se depărteze de orice fel de îngăduință de sine și de toate felurile de extravaganză. Când biserica are o lumină mare, atunci este în pericol – dacă nu umblă în lumină și nu își îmbracă frumoasele veșminte, dacă nu se scoală și nu se luminează; întunericul îi va încețoșa vederea, astfel încât lumina va fi considerată întuneric, iar întunericul, lumină.”⁷⁰*

---

⁷⁰ Ellen G. White către I.H. Evans & Battle Creek, Scrisoarea 23c, 20 iulie 1894; în „Special Testimonies — Relating to Various Matters in Battle Creek”, *Ellen G. White Pamphlet* No. 84, 1-5. Îndrumările lui Ellen White referitoare la bicicletă au fost uneori interpretate greșit. La vremea când a scris această scrisoare, bicicletele costau chiar și 150 de dolari, o sumă mare pentru zilele acelea... Și totuși, numeroși adventiști își cumpărau biciclete, căci „moda a cuprins curând Battle Creek... Cicliștii organizau curse, carnavaluri și parade. Într-o seară din mai 1894, vreo 250 de bicicliști au mers într-o paradă, din campusul colegiului prin tot orașul și suburbiile lui, cu roțile decorate cu steaguri și lanterne japoneze” (Emmett K. Vande Vere, *The Wisdom Seekers*, 64). Și toate acestea, în timp ce prin Mărturia lui Isus se făceau permanent auzite chemări la a dăruii cu jertfire de sine, pentru a sprijini lucrarea misionară mondială care se zbătea în greutate. Acesta a fost contextul în care și-a scris Ellen White scrisoarea către Battle Creek, în urma episodului Anna Rice, cel care a adus false acuzații împotriva manifestărilor autentice ale Duhului Sfânt, manifestări care avuseseră ca rezultat dăruirea cu jertfire de sine.

11

Acan în tabără

Ceea ce a adus cel mai mare întuneric în biserică a fost respingerea luminii trimise de cer, urmată de punerea lucrării Duhului Sfânt pe seama fanatismului. Încă de la Conferința de la Minneapolis, dintre toți cei care au jucat vreun rol în aceasta, în frunte s-au aflat Archibald R. Henry și Harmon Lindsay. A.R. Henry s-a alăturat bisericii adventiste în 1882 și, la scurtă vreme după aceea, a fost chemat să ajute la administrarea financiară, ca trezorer al editurii adventiste din Battle Creek. Curând, responsabilitățile sale s-au înmulțit, căci în anii următori a deținut pozițiile de trezorer al Conferinței Generale, de președinte, vice-președinte, auditor și trezorer, precum și cea de membru al Comitetului Executiv al Conferinței Generale. Însă el a fost simultan și „membru al consiliilor de conducere ale aproape tuturor instituțiilor medicale și de educație adventiste timpurii, din centrul și vestul Statelor Unite”.¹

Harmon Lindsay, și el administrator financiar, a slujit în funcții foarte asemănătoare alături de A.R. Henry, la Conferința Generală și multe alte instituții adventiste, între anii 1880 și sfârșitul anilor 1890.² Cu toate că nici Lindsay, nici Henry nu erau pastori sau teologi, influența lor, fie spre bine, fie spre rău, a avut un enorm impact asupra bisericii în general, în urma

---

¹ Don F. Neufeld, ed., „Henry, Archibald R.”, *Seventh-day Adventist Encyclopedia*, vol. 10, 581.

² Ibid., 789. Vezi și *Seventh-day Adventist Year Book* pentru anii 1888-1898.

Conferinței de la Minneapolis, din cauza multitudinii de funcții pe care le-au deținut. Influența lor a avut impact în domeniul finanțelor, managementului, educației, lucrării editoriale, colportajului, lucrării medicale, evanghelizării, organizării în general, precum și în domeniul chestiunilor teologice cu care s-a confruntat biserica în anii în care ei au deținut funcții. Faptul că amândoi se îndoiau de Mărturiile și de chemarea profetică a lui Ellen White, subminând totodată aproape permanent solia de la Minneapolis și pe solii A.T. Jones și E.J. Waggoner, a agravat cu atât mai mult situația.

La sesiunea Conferinței Generale din 1891, A.R. Henry a fost numit în Comitetul Executiv al Conferinței Generale, alcătuit din douăzeci și unu de membri, comitet care urma să conducă lucrarea din întreaga lume. Ellen White avertizase de ani de zile împotriva înființării unei „confederații” care să ducă biserica într-o direcție greșită, iar la sesiunea din 1891 a dat cel mai puternic avertisment.³ La mai puțin de zece zile de la încheierea sesiunii Conferinței Generale, Consiliul pentru Misiuni Externe vota să o trimită pe Ellen White în Australia, împreună cu lucrătorii ei și cu W.C. White.⁴

Înainte de a pleca pentru ultima oară din Battle Creek, înainte de a se îndrepta spre Australia, Ellen White a încredințat în mâinile președintelui Conferinței Generale, O.A. Olsen, Mărturiile care abordau „răul existent” în inima lucrării. În noiembrie 1894, ea i-a reamintit lui Olsen că îi ceruse cu autoritate „să săvârșească cu credincioșie lucrarea de citire a Mărturiilor către cei vizați”. Dar Olsen „nu a urmat instrucțiunile, iar aspectele condamnabile au continuat să se acumuleze” la întrunirile consiliilor și comitetelor Bisericii:

³ „Afternoon Meeting”, *General Conference Daily Bulletin*, 19 mar. 1891, 163; White Estate, „Confederation and Consolidation: Seventh-day Adventist History and the Counsels of the Spirit of Prophecy”, 6 aprilie 1977; în Document File 24, Ellen G. White Estate, Loma Linda Branch Office. Vezi și Ellen G. White, *Materialele 1888*, 278, 322, 581, 650, 797, 826, 848, 903, 917, 951, 1017, 1033, 1161, 1227, 1262, 1360, 1383, 1392, 1582.

⁴ „Proceedings of the Board of Foreign Missions”, *General Conference Daily Bulletin*, 13 aprilie 1891, 256. Pentru mai multe informații despre exilarea lui Ellen White în Australia, vezi Ron Duffield, *Întoarcerea ploii târzii*, vol. 1 și 2 (n.ed. la dată realizării acestei cărți autorul încă lucrează la volumul 2).

„[Tu] nu le-ai citit Mărturiile celor vizați și nu le-ai arătat cu hotărâre greșelile. Aici ai eșuat în îndeplinirea datoriei tale ca Președinte al Conferinței Generale. Mi-ai fost arătat la întâlnirile de consiliu, ascultând afirmațiile și deciziile oamenilor încăpățânați și cu inima împietrită care nu se aflau sub influența călăuzitoare a Duhului lui Dumnezeu. Știai că aceste decizii nu erau în armonie cu porunca lui Dumnezeu, și totuși nu ai protestat împotriva lor, îngăduindu-le astfel să treacă drept decizii ce au primit aprobarea ta. Astfel, lucrurile s-au desfășurat și se desfășoară după voința și impulsurile oamenilor care se opun voinței lui Dumnezeu și care aduc o ordine a lucrurilor pe care Dumnezeu nu o poate accepta ori aproba.

Ai crezut că vei rezolva aceste probleme prin discursurile tale, abordând principiile generale, și ai sperat că aceasta se va dovedi cea mai bună metodă de a corecta răul. Dar ar fi trebuit să vorbești la întrunirile Comitetului și Consiliului. Nu ar fi trebuit să se îngăduie ca principiile greșite să fie aplicate într-o practică greșită, din cauză că tu nu ai vrut să te certți sau ai protestat într-atât de slab încât cei care își urmau drumul lor greșit au crezut că erai de partea lor. Aprobarea pe care ai dat-o prin tăcerea ta le-a întărit mâna într-o lucrare a răului.”⁵

Îngrijorarea împovăraătoare a lui Ellen White cu privire la situația din Battle Creek și la cei din fruntea lucrării a părut chiar să crească odată cu sosirea anului următor. Scriindu-i încă o dată lui O.A. Olsen în 1895, Ellen White a continuat să-și exprime îngrijorarea privind direcția în care era condusă Conferința Generală:

„S-a aruncat o plasă pentru a implica și Conferința – o plasă de care oamenii nu știu și a cărei existență prea puțini o bănuiesc. Situația în care se află lucrurile îți leagă mâinile și împiedică lucrarea. În curând se va ajunge la criză. Nu mi s-a descoperit pe de-a întregul starea lucrurilor, dar un lucru știu

---

⁵ Ellen G. White către O.A. Olsen, Scrisoarea 58, 26 noiembrie 1894; în *Materialele* 1888, 1316, 1317.

clar: administrarea banilor s-a făcut în mare măsură după principii greșite. Câtă vreme se presupune că totul e numai prosperitate, pericolul există.

Tu ai stabilit legături cu oameni care nu au o relație vie cu Dumnezeu. Te temi să-ți exerciți judecata, ca să nu se producă o explozie. De aceea mă simt atât de tristă. Am scris despre niște probleme pe care nu am îndrăznit să ți le trimit până ce nu vor exista persoane cu un caracter ferm și hotărât, care să-ți stea alături, ca niște adevărați tovarăși de jug, și să te susțină. Cei doi cu care te-ai asociat în mod special [A.R. Henry și H. Lindsay] ar trebui, în actuala lor stare spirituală, să nu aibă nici un rol în planificarea și îndeplinirea lucrării lui Dumnezeu, în oricare dintre diversele ei domenii. Dacă ei s-ar vedea așa cum îi vede Dumnezeu și ar cădea pe Stâncă și ar fi zdrobiți, atunci s-ar produce în ei o schimbare clară. Ar face atunci mărturisiri pentru a-și elibera sufletul de toate influențele coruptoare.

Oamenii aceștia spun în inima lor: «Domnul meu Își întârzie venirea», iar gândul acesta îl exprimă nu numai prin acțiuni, ci și prin vorbe.»⁶

Însă nu numai că oamenii trăiau ca și cum întoarcerea Domnului întârzia, ci ei își mai și oprimbau frații pe deasupra. Ellen White a abordat această temă în scrisoarea către Olsen, și anume modul în care solia de la Minneapolis și cei doi soli, Jones și Waggoner, fuseseră și chiar mai erau încă tratați: „Unii au cultivat ura împotriva oamenilor pe care i-a numit Dumnezeu să ducă lumii o solie specială. Au început această lucrare satanică la Minneapolis. După aceea, când au văzut și au simțit dovezile Duhului Sfânt, mărturisind că solia era de la Dumnezeu, ei au urât-o și mai mult”. Acești împotriviți „făceau plini de zel declarații împotriva entuziasmului și a fanatismului”. Până și credința „care îl cheamă pe Dumnezeu să ușureze suferința omenească, credința pe care Dumnezeu i-a poruncit poporului Său să o exercite, este numită fanatism”. Și cum fusese tratată solia mării strigări, adusă prin manifestările Duhului Sfânt?

---

⁶ Ellen G. White către O.A. Olson, Scrisoarea 57, 1 mai 1895; în *Materialele 1888*, 1322, 1323.

„Care este solia care trebuie să fie transmisă acum? Este solia îngerului al treilea. Însă lumina aceea, care trebuie să umple lumea cu slava sa, a fost disprețuită de unii care susțin că ei cred adevărul prezent. Aveți grijă cum pășiți. Scoateți-vă încălțările din picioare; căci vă aflați pe pământ sfânt. Atenție la felul în care îngăduiți trăsăturile lui Satana și în care vă revărsați disprețul asupra manifestărilor Duhului Sfânt. Știu câțiva care de-acum chiar au ajuns prea departe ca să se mai întoarcă și să se pocăiască...

Și totuși mulți au ascultat adevărul rostit ca dovadă a Duhului, dar nu numai că au refuzat să accepte solia, ci au și urât lumina. Acești oameni sunt factori care duc la ruina sufletelor. Ei s-au interpus între lumina trimisă de cer și popor.”⁷

Continuându-și scrisoarea către Olsen, Ellen White i-a amintit istoria lui Acan, când păcatul unui singur om a adus consecințe devastatoare pentru întregul popor al lui Israel. Astfel, Ellen White afirma: „când aprobi sau aplici deciziile oamenilor care, după cum știi, nu sunt în armonie cu adevărul și neprihănirea, îți slăbești propria ta credință și plăcerea comuniunii cu Dumnezeu. Tu pari să auzi glasul care i S-a adresat lui Iosua: «Pentru ce stai culcat astfel pe fața ta? Israel a păcătuit; au călcat legământul Meu pe care li l-am dat... În mijlocul tău este un lucru dat spre nimicire, Israele!»”. Aplicația pare evidentă. Prin faptul că Olsen îi păstra în lucrare, în funcții cheie, pe cei care se opuneau deschis solilor și soliei trimise de Dumnezeu și prin faptul că nu le transmitea sfaturile inspirate trimise din cer, el îngăduia în tabără păcatul lui Acan. Avea consecința să fie cumva diferită?

Îndată după aceste comentarii, Ellen White a făcut una dintre cele mai cunoscute afirmații ale sale referitoare la solia de la Minneapolis, definindu-i însemnătatea și conținutul, în contrast cu modul în care fusese tratată:

„Domnul în marea Sa îndurare, a trimis o solie foarte prețioasă poporului Său prin frații Waggoner și Jones. Această solie trebuia să aducă mai proeminent în fața lumii pe

---

⁷ Ibid., 1325, 1326, 1335, 1336.

Mântuitorul înălțat, Jertfa pentru păcatele întregii lumi. Ea a prezentat îndreptățirea prin credință în Garantul, a invitat oamenii să primească neprihănirea lui Hristos, care se manifestă prin ascultare de toate poruncile lui Dumnezeu. Mulți au pierdut din vedere pe Isus. Ei aveau nevoie să le fie îndreptați ochii către persoana Lui divină, către meritele Sale, către dragostea Lui neschimbătoare față de familia omenească. Toată puterea este dată în mâinile Lui, pentru a împărți daruri bogate oamenilor, împărțind darul neprețuit al neprihănirii Sale, agentului omenesc neajutorat. Aceasta este solia despre care Dumnezeu a poruncit să fie dată lumii. Este solia îngerului al treilea, care urmează să fie proclamată cu glas tare [marea strigare], și să fie însoțită de revărsarea Duhului Său într-o mare măsură. [ploaia târzie].”⁸

Ellen White nu ar fi putut vorbi mai limpede! „Solia cât se poate de prețioasă” era chiar solia mării strigări, care trebuia să fie însoțită de însăși ploaia târzie. Cu toate acestea, în continuarea lungii ei scrisori către Olsen, care era adresată conducătorilor din America, ea declara fără echivoc că solia mării strigări, a ploii târzii, era chiar și în 1895 tratată încă în mod disprețuitor:

„Voi vorbi pentru a-i avertiza pe cei care de ani de zile au tot respins lumina și au prețuit spiritul de împotrivire. Câtă vreme îi veți mai urî și îi veți mai disprețui pe solii neprihănirii lui Dumnezeu? Dumnezeu le-a dat solia Sa. Ei duc Cuvântul Domnului. Există mântuire pentru voi, dar numai prin meritele lui Isus Hristos. Harul Duhului Sfânt v-a fost oferit iarăși și iarăși. În mijlocul vostru au fost revărsate din abundență lumină și putere de sus. Au fost aduse dovezi, ca toți să-i poată discerne pe cei pe care Domnul i-a recunoscut drept slujitorii Săi. Însă există și unii care i-au disprețuit pe acești oameni și solia pe care o duceau ei. I-au ridiculizat că ar fi fanatici, extremiști și plini de un entuziasm exagerat. Vă voi face o profeție: dacă nu vă veți umili îndată inima înaintea lui Dumnezeu și nu vă veți mărturisi păcatele, care sunt multe,

⁸ Ibid., 1336, 1337, cu cuvintele din parantezele drepte adăugate de autor.

veți vedea, când va fi prea târziu, că ați luptat împotriva lui Dumnezeu. Prin influența convingătoare a Duhului Sfânt, dar care nu va mai fi spre reformă și iertare, veți vedea că acești oameni împotriva cărora ați vorbit au fost ca niște semne în lume, ca niște martori ai lui Dumnezeu. Ați da atunci întreaga lume dacă ați mai putea răscumpăra trecutul, dacă ați putea fi dreți și zeloși, mișcați de Duhul lui Dumnezeu pentru a vă ridica glasul într-o avertizare solemnă adresată lumii; și dacă ați putea fi ca ei, neclintiți în principii la fel ca o stâncă. Domnul cunoaște felul în care întoarceți voi lucrurile cu susul în jos. Mergeți înainte încă puțin, așa cum ați mers, în respingerea luminii din cer, și veți fi pierduți...

Dacă îi respingeți pe solii delegați ai lui Hristos, îl respingeți pe Hristos Însuși. Neglijăți această măreață mântuire care v-a fost pusă în față de ani de zile, disprețuiți acest minunat dar al îndreptării prin sângele lui Hristos și al sfințirii prin puterea curățitoare a Duhului Sfânt – și nu mai rămâne nicio jertfă pentru păcate, ci numai așteptarea sigură și plină de groază a judecății și indignării arzătoare.”⁹

După Minneapolis, în scrisorile lui Ellen White către cei care continuau să se opună luminii pare să se distingă cel puțin o temă principală. Aceștia continuau să atribuie fanatismului adevărata lucrare a Duhului Sfânt, iar consecințele erau distrugătoare.

După șase luni, scriindu-le „fraților care ocupă funcții de răspundere în lucrare” la începutul anului 1896, Ellen White avea să le scrie încă o dată cuvinte de avertizare celor care arătau „dispreț față de manifestările Duhului Său Sfânt”. Ea le reamintea că „Mângâietorul trebuie să Se descopere nu în vreun mod clar precizat pe care omul să-l poată delimita, ci în ordinea lui Dumnezeu; la vreme neașteptată și în moduri care să-l onoreze Numele”. Acest lucru trebuia să fie păstrat în minte pentru că Dumnezeu „S-a revelat în mod repetat la Battle Creek, într-o manieră cât se poate de distinctă”, revărsându-și asupra lor Duhul Său cel Sfânt.

Apoi, în ceea ce este poate una dintre declarațiile mai însemnate făcute de Ellen White după 1888, ea a abordat din nou subiectul donațiilor mari făcute după manifestarea Duhului Sfânt la Battle Creek și cel al

⁹ Ibid., 1341, 1342.

necredinței care a urmat curând după aceea; cel mai notabil episod petrecut de la cazul lui Anna Rice de la sfârșitul anului 1893. Această declarație prezintă un interes special din cauza unora dintre afirmațiile făcute astăzi de unii istorici adventiști:

*„Dumnezeu S-a revelat în mod repetat la Battle Creek, într-o manieră cât se poate de distinctă. El le-a dăruit credincioșilor de acolo o măsură bogată a Duhului Său celui Sfânt. Uneori, aceasta s-a întâmplat pe neașteptate, iar inimile și mințile au fost profund impresionate; s-a văzut o renunțare la scopurile egoiste și aducerea în vistierie a multor lucruri pe care ați fost convinși că Dumnezeu vi le interzisese. Această binecuvântare s-a extins asupra multora, dar de ce nu a continuat în inimi și minți această dulce și sfântă lucrare? Unii s-au simțit iritați de această revărsare și și-au manifestat propriile înclinații naturale. Ei spuneau: **«Aceasta este doar o tulburare; nu este Duhul Sfânt, nu este revărsarea din ceruri a ploii târzii»**. Au fost inimi pline de necredință, care nu au sorbit din Duhul, ci care aveau amărăciune în suflet.*

În multe ocazii a lucrat Duhul Sfânt, însă cei care au opus rezistență Duhului lui Dumnezeu la Minneapolis așteptau o șansă ca să meargă pe același drum, pentru că și spiritul lor era același. După aceea, când au avut dovezi peste dovezi, unii au fost convinși, dar cei care nu s-au lăsat înmuiți și supuși prin lucrarea Duhului Sfânt au dat propria interpretare fiecărei manifestări a harului lui Dumnezeu și au pierdut mult. Ei au declarat în inima și în sufletul lor, precum și în vorbe, că această manifestare a Duhului Sfânt era fanatism și închipuire. Au rămas ca o stâncă, în timp ce valuri de îndurare curgeau peste ei și în jurul lor, dar ei le-au respins cu inima lor împietrită și rea, care s-a împotrivit lucrării Duhului Sfânt. Dacă ar fi primit-o, le-ar fi dat înțelepciune spre mântuirea lor; i-ar fi făcut mai sfinți, pregătiți să împlinească lucrarea lui Dumnezeu cu abilități sfințite. Însă întreg universul cerurilor a fost martor la modul rușinos în care L-au tratat pe Isus Hristos, reprezentat de Duhul Sfânt. Dacă în fața lor S-ar fi

aflat Hristos, ei L-ar fi tratat într-o manieră similară cu cea în care L-au tratat evreii.

Ce i-a mișcat pe oameni la Battle Creek când și-au umilit inima înaintea lui Dumnezeu și și-au lepădat idolii? În zilele lui Hristos, când El își proclama misiunea, cu toții au fost martori și s-au minunat de cuvintele pline de har ce ieșeau din gura Sa. Însă necredința șoptită de Satana a început să lucreze, iar ei au spus: «Nu este Acesta fiul lui Iosif?»¹⁰

Indiferent de greșelile lui Jones și Prescott în episodul Anna Rice, Ellen White nu le-a găsit scuze celor care pretindeau că mișcările Duhului Sfânt erau în întregime rezultatul fanatismului. Cu toate acestea, astăzi, după 125 de ani, chiar când „celebrăm” anul 1888, se aude ecoul aceluiași sentimente: *A fost doar tulburare emoțională; nu a fost Duhul Sfânt, nu au fost revărsări din cer ale ploii târzii.*^{11*}

¹⁰ Ellen G. White către frații care ocupă funcții de răspundere în lucrare, Scrisoarea 6, 16 ianuarie 1896; în *Materialele 1888*, 1478, 1479, cu sublinierea autorului.

¹¹ George Knight aduce această acuzație de mai bine de douăzeci și cinci de ani, susținând că mișcarea de învioreare din 1892-1893 s-a întemeiat pe o surescitare fanatică, fiind rezultatul faptului că Jones și Prescott au interpretat în mod fals declarația lui Ellen White din 22 noiembrie, ca urmare a acceptării de către ei a lui Anna Rice ca profet: „Jones și Prescott, mai degrabă decât d-na White, au fost cei care au dus *fervoarea din 1893 la proporții exagerate*, făcând o exegeză a declarației ei din noiembrie 1892 în lumina interpretării lor personale a înălțării chipului fiarei în vara lui 1892... Te confrunți cu adevărul crud că Jones, cel care *întotdeauna se entuziasma prea ușor*, nu era un conducător de încredere în 1893. Cu toate că a avut o solie oportună, centrată pe Hristos, el acceptase și viziunile lui Anna Rice și ar fi prezentat mărturiile ei pentru a promova reînviorearea, în solia lui despre marea strigare la sesiunea Conferinței Generale din 1893, dacă Olsen nu i-ar fi interzis să facă astfel... Nu trebuie să uităm niciodată că el a avut *permanent problema extremismului*... În urma dezastrului Rice, Ellen White a adresat adventismului chemarea de a nu se mai concentra asupra fervorii exagerate, ci asupra Evangheliei mântuirii așa cum se găsește ea în Biblie”. (*From 1888 to Apostasy*, 100, 101, cu sublinierea autorului)

„Această concluzie ne aduce înapoi la declarația lui Ellen White din noiembrie 1892, în care susținea că marea strigare a început în 1888. De vreme ce acel citat a servit ca punct central al *fervorii religioase legate de ploaia târzie* de la întrunirile din 1893, el merită o analiză atentă... Un al doilea aspect... «faimoasa

Ellen White i-a scris gânduri asemănătoare și lui Harmon Lindsay, care în 1896 continua să lupte împotriva soliei de la Minneapolis, în timp ce se afla încă sub aripa lui O.A. Olsen. Ellen White i-a adresat cuvintele cerului: „[Harmon Lindsay] nu poate vedea acum lumina Duhului Sfânt, pe care a stins-o în sufletul lui. El a rămas la fel de orb cum erau evreii, care au închis ochii ca nu cumva să vadă și și-au închis inima ca nu cumva să simtă. El a numit fanaticism manifestările Duhului. Buzele lui trecătoare au exprimat simțămintele care au arătat lucrarea puterii din sufletul lui. Percepția lui este într-atât de pervertită încât el numește lumina întuneric, iar întunericul, lumină”¹²

Scriindu-i lui S.N. Haskell la o lună după aceea, Ellen White declara că „biserica trebuie să se convertească” și că „reprezentanții bisericii” trebuie, cu inima smerită, să „imploare cu seriozitate ca Duhul Sfânt să fie

---

declarație» din 22 noiembrie nu a fost făcută «faimoasă» de Ellen White, ci de Jones, Prescott și de urmașii lor din prezent, cu privire la înțelesul afirmației despre marea strigare... Ești lăsat cu impresia distinctă că «faimoasa declarație» a fost enorm de mult exagerată în mijlocul *surescitării din perioada aceea.*” (*Angry Saints*, 126, 127, cu sublinierile autorului)

„Din nefericire, Jones cel exuberant nu a înțeles acea declarație, a confundat marea strigare (o solie) cu ploaia târzie (puterea de a transmite solia) și a creat la sesiunea din 1893 a Conferinței Generale *un entuziasm exagerat, de proporții escatologice.* Parțial, motivul surescitării lui Jones a fost faptul că el o acceptase deja pe Anna Rice drept un al doilea profet adventist și, deci, și lucrarea ei drept un semn al revărsării Duhului Sfânt. Din nefericire, ea s-a dovedit a fi un profet fals, însă acest lucru nu s-a văzut până ce Jones și Prescott au agitat adventismul în 1893 și 1894, referitor la acest subiect. Jones, în *entuziasmul lui caracteristic*, a eșuat să discearnă nu numai problemele legate de domnișoara Rice, ci și diferența, nu la fel de subtilă, dintre marea strigare și ploaia târzie.” (*A Search for Identity*, 109)

„Contrar acelei interpretări [că 1893 a marcat retragerea darului cerului, al ploii târzii], *faptele arată că Jones și Prescott fuseseră «înșelați» înainte de începutul întrunirilor din 1893... Trebuie să subliniem din nou că, la momentul întrunirilor din 1893, nici Jones, nici Prescott nu erau niște călăuze pe deplin sigure în privința aspectelor legate de Duhul Sfânt.* Cu toate că nu cunoaștem toate motivele pentru întârzierea celei de-a doua veniri, din câte se pare printre ele nu s-a numărat respingerea interpretării lui A.T. Jones a ploii târzii în 1893.” (*A User-Friendly Guide to the 1888 Message*, 128, cu sublinierea din original).

¹² Ellen G. White către H. Lindsay, Scrisoarea 63, 20 aprilie 1896; în *Materialele 1888*, 1505.

revărsat de sus asupra noastră”. Cu toate acestea, ei trebuia să se roage de asemenea „să aibă discernământul necesar pentru a înțelege că este de la Dumnezeu”. Întrucât, îi muștra ea, „unii au tratat Duhul ca pe un musafir nepoftit, refuzând să primească darul bogat, refuzând să-l recunoască, întorcându-i spatele și condamându-l drept fanatism”.¹³

Într-un articol despre istoria idolatriei lui Israel și a vițelului de aur, scris cu câteva zile mai înainte, Ellen White le cerea celor aflați în inima lucrării din America să „analizeze experiența” anilor trecuți și să vadă dacă se potriveau cuvintele „*Bine, rob bun*”: „Nu v-ați temut de Duhul Sfânt?”, întreba ea. „Din când în când El și-a făcut simțită influența atotstăpânitoare în școala de la Battle Creek și în școlile din alte părți. L-ați recunoscut?” Apoi, într-o declarație oarecum retorică, ea afirma: „*Dacă* ați limitat și respins în felul acesta Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, vă implor să vă pocăiți cât mai repede posibil”.

Ellen White îl cunoștea pe „acest oaspete ceresc” și știa că „Duhul Sfânt adăsta asupra tineretului” (n.trad.: expresie similară cu cea din Gen. 1:2). Însă unele „inimi erau atât de reci și de întunecate... încât lumina lui Dumnezeu a fost retrasă”. Nu este de mirare că ea se simțea „indignată în duh, deoarece în instituțiile noastre I s-a dat atât de puțină cinstire Dumnezeului cel viu... Duhul lui Dumnezeu nu este recunoscut și respectat; oamenii L-au judecat, L-au condamnat acțiunile drept fanatism, entuziasm exagerat, excitare emoțională nejustificată”.¹⁴

---

¹³ Ellen G. White către S.N. Haskell, Scrisoarea 38, 30 mai 1896; în *Materialele 1888*, 1540.

¹⁴ Ellen G. White, „Experience of the Golden Calf an Example for God’s People Today”, Manuscrisul 16, 10 mai 1896; în *Manuscript Releases*, vol. 19, 113, 114, cu sublinierile autorului.

12

Întoarcerea Domnului amânată

În mai 1896, Ellen White i-a trimis din nou o scrisoare lungă lui O.A. Olsen. Încă o dată, ea i-a transmis muștrări și sfaturi trimise din cer cu privire la faptul că el continua să permită unor oameni precum Harmon Lindsey și A.R. Henry – care se răzvrăteau pe față împotriva soliei de la Minneapolis – să îi fie sfătuitoari de încredere. Din nou ea arăta că a permite unor astfel de bărbați să aibă un loc în centrul lucrării era asemenea păcatului lui Acan și acest lucru avea să aibă aceleași rezultate în Battle Creek, la fel ca în Israel, când s-au ridicat împotriva cetății Ai. Ea mai sugera faptul că Olsen luase rolul lui Aaron, care cedase în fața Israelului cel răzvrătit și construise vițelul de aur. Însuși Olsen era condus „să privească lucrurile așa cum le priveau acești bărbați, care se opuseseră Duhului Sfânt.” Acești bărbați orbi din punct de vedere spiritual respingeau „Duhul Sfânt din sfaturile lor și, astfel, sub puterea și numele Conferinței Generale, ei inventau reguli prin care îi constrângeau pe oameni să se lase conduși de ideile lor și nu de Duhul Sfânt.” Apoi, Ellen White a atins chiar miezul problemei și a vorbit despre importanța unor astfel de acțiuni: Satan căuta să înăbușe marea strigare și să întârzie a doua venire:

„Solia îngerului al treilea trebuie să fie vestită de poporul nostru. Ea se va dezvolta într-o mare strigare. Domnul are un timp rânduit când va dezlega lucrarea; dar când va fi acest timp? Când adevărul care trebuie să fie vestit pentru aceste zile de pe urmă va înainta ca să fie de mărturie

tuturor neamurilor, atunci va veni sfârșitul. Dacă puterea lui Satana poate să intre în templul lui Dumnezeu, ca să manipuleze lucrurile după cum îi place, timpul de pregătire va fi prelungit. Acesta este secretul mișcărilor făcute pentru a se împotrivi bărbaților pe care Dumnezeu i-a trimis cu o solie de binecuvântare pentru poporul Său. Bărbații aceștia au fost urâți, solia lor a fost disprețuită, întocmai așa cum a fost urât și disprețuit Isus la prima Lui venire. Bărbații aflați în poziții de răspundere au manifestat întocmai atributele pe care Satana le-a dat pe față.”¹

Aici găsim motivul pentru acțiunile lui Satana. Erau implicate nu doar păcate personale. Dacă cei aflați în poziții de conducere îndreptau lucrarea în direcția greșită, atunci ceilalți aveau să îi urmeze, boala urma să se răspândească și, în cele din urmă, venirea lui Hristos avea să fie amânată.^{2*}

Trei luni mai târziu, Ellen White a fost foarte sinceră în scrisoarea ei către A.O. Tait în Battle Creek, cu privire la preocuparea pe care o avea pentru Olsen și efectele deciziilor sale asupra bisericii în întregime. Deși ei îi „părea foarte rău pentru fratele Olsen,” pentru ea era o taină de ce el „nu acționase în lumina care îi fusese dată” prin Mărturiile trimise de ea:

„În timp ce a călătorit din loc în loc, și-a luat ca însoțitori bărbați ale căror spirit și influență nu ar trebui aprobate, iar oamenii care își pun încrederea în ei vor fi conduși pe o cale rea. Dar, fără să țină seama de lumina care

---

¹ Ellen G. White către O.A. Olsen, Scrisoarea 83, 22 mai 1896; în *Materialele 1888, 1521, 1525*, sublinierile autorului.

² Da, mulți bărbați din poziții de răspundere, în viața personală, comiteau păcat, dar efectele păcatelor lor aveau o influență foarte mare. Scriind în anii 1890 cu privire la națiunea iudaică, Ellen White spunea: „Ei [cărturarii și fariseii] erau răspunzători pentru lepădarea Domnului Hristos și pentru rezultatele ce au urmat. Păcatul și ruina națiunii s-au datorat conducătorilor ei religioși. (*Parabolele Domnului Hristos*, 305). Am putea spune că același principiu era adevărat și în zilele ei? Acest lucru nu le dă dreptul membrilor laici sau grupurilor răsărite ici-colo să spună că biserica este Babilon. Acest lucru ne arată marea responsabilitate care stă asupra conducerii, un motiv foarte bun pentru care noi trebuie să îi susținem în rugăciune și să ne alăturăm lor în a-L căuta pe Domnul.

i-a fost pusă în fața de ani de zile în legătură cu această problemă, se aventurează să meargă mai departe, exact contra luminii pe care i-a dat-o Domnul. Toate acestea aduc confuzie peste discernământul lui spiritual și îl fac să fie un străjer necredincios, în ce privește interesul general, integritatea și înaintarea sănătoasă a lucrării. El merge pe o cale dăunătoare discernământului său spiritual și conduce alte minți să vadă lucrurile într-o lumină pervertită. El a dat dovezi de netăgăduit despre faptul că nu pune preț pe Mărturiile pe care Domnul a văzut de bine să le dea poporului Său, ca fiind mărturii vrednice de respect, cu suficientă greutate pentru a-i influența comportarea.

Mă doare acest lucru într-un mod pe care nu-l pot descrie. Fără îndoială, fratele Olsen a făcut ca Aaron, în ce privește pe acești oameni ce s-au opus lucrării lui Dumnezeu tot timpul de la Minneapolis încoace. Ei nu s-au pocăit de păcatul lor de a se fi împotrivit luminii și dovezilor. Cu mult timp înainte am scris lui A.R. Henry, dar nu mi-a venit de la el nici un cuvânt de răspuns. De curând am scris lui Harmon Lindsay și soției lui, însă presupun că nu va acorda suficientă atenție acestui fapt încât să răspundă.

După lumina pe care Dumnezeu a binevoit să mi-o dea, până când câmpul intern nu va avea bătăile inimii mai sănătoase, cu cât mai puține călătorii lungi va face fratele Olsen împreună cu ajutoarele lui alese, A.R. Henry și Harmon Lindsay, cu atât va fi mai bine pentru cauza lui Dumnezeu. Câmpurile îndepărtate vor fi foarte bine fără aceste vizite. Boala de la inima lucrării otrăvește sângele, și în felul acesta boala este transmisă trupurilor pe care le vizitează ei. Totuși, fără să țină seama de starea de lucruri bolnăvicioasă de acasă, unii au simțit o mare povară ca să strângă sub aripile lor părintești toate corpurile de credincioși.³*

---

³ Ellen G. White către A.O. Tait, scrisoarea 100, 27 august 1896; în *Materialele 1888*, 1607, 1608. După ce Olsen a fost înlocuit ca președinte al Conferinței Generale, Ellen White a continuat să își exprime îngrijorarea cu privire la rezultatele nefaste ale eșecului lui de a lua aminte la sfatul trimis din cer. Într-o scrisoare către I.H. Evans, la sfârșitul anului 1897, ea spunea: „mi-a fost trimisă

lumină din partea Domnului că fratele Olsen a respins încrederea care i-a fost dată și nu și-a făcut datoria de a citi, înaintea celor care aveau nevoie, lucrurile pe care i le-am dat. (Scrisoarea 51, 21 noiembrie 1897, nepublicată). Înainte de a trimite copii ale acestei scrisori, Ellen White a schimbat cuvântul „respins” în „neglijat”, exprimând totuși o atitudine izbăvitoare față de fostul președinte care a avut de înfruntat provocări atât de mari.

Dar „neglijarea” Mărturiilor de către Olsen a trecut dincolo de eșecul de a împărtăși aceste Mărturii cu alți lideri, așa cum îi spusese ea, lucru care a alimentat răzvrătirea continuă față de solia și solii de la Minneapolis. Olsen a folosit greșit unele din Mărturiile care i-au fost trimise, ca rezultat al influențelor negative din jurul lui și s-a alăturat în asuprirea lui Jones și Waggoner. În tot acest timp, Olsen a lăsat impresia că era un susținător credincios al acestor bărbați și al soliei.

După ce a fost trimis în Anglia, în 1892, Waggoner a aflat că „frații din poziții oficiale din America au consimțit ca eu să plec din America, deoarece ei nu doreau învățăturile și influența mea în acel loc” (E.J. Waggoner către A.G. Daniells, 24 iulie 1903). Confirmarea a venit din partea lui Ellen White, căreia „îi fusese arătat” că „unii din poporul nostru au fost foarte mulțumiți ca Waggoner să fie îndepărtat din lucrarea de la Battle Creek, fiind numit să lucreze în Anglia” (W.C. White către A.G. Daniells, 30 mai 1902). Din nefericire, opoziția nu a încetat după ce Waggoner a ajuns în Anglia. La scurtă vreme s-au făcut încercări de a-i scurta și lucrarea de peste hotare. Waggoner explică:

„Nu a trecut multă vreme până când frații din America au fost nemulțumiți de situația de aici [din Anglia] și s-au făcut eforturi pentru a distruge controlul pe care ei credeau că îl am asupra acestui câmp. Se credea că D.A. Robinson era prea mult sub influența mea, și el a fost trimis, prin canale obișnuite, în India, ca fiind „omul potrivit pentru acel loc,” etc., deși el știa prea bine că fusese trimis nu pentru că era nevoie de el în India, ci pentru că nu era dorit în Anglia. (Nu vreau să spun că oamenii din Anglia nu îl voiau.” Apoi, H.E. Robinson a venit cu ordinul de a-mi zdrobi influența și să „dea tonul lucrării din Anglia.” El avea mână liberă și susținerea Conferinței Generale” (E.J. Waggoner către A.G. Daniells, 24 iulie 1903).

J.S. Washburn, care timp de mulți ani lucrase cot la cot cu Waggoner în Anglia, concluziona într-o scrisoare lungă adresată lui Ellen White că partea pe care O.A. Olsen a jucat-o, ca președinte al Conferinței Generale, în a lucra în ascuns pentru a-l ține pe Waggoner la țarm, și acțiunile sale, a afectat întreaga lucrare din Anglia:

„Fratele Waggoner a fost prezentat într-o lumină falsă și s-a lucrat în mod tainic împotriva lui. Fratele Olsen le-a vorbit și le-a scris fraților Hope și O.O. Farnsworth și a vorbit cu mine împotriva lui D.A. Robinson și a fratelui Waggoner și cu toate

acestea, nu le-a rostit niciun cuvânt în mod direct. S-a observat fățarnicie, trădare și lucruri care mie mi se păreau a fi neadevăr, până când au reușit să scape de fratele D.A. Robinson, toate acestea în numele ordinii și al organizației, când de fapt era doar anarhie și fratele Waggoner, în mod crud, a fost prezentat într-o lumină falsă și privit ca un om periculos care trebuia supravegheat, și asupra a tot ceea ce spunea sau învăța era aruncată o umbră de suspiciune – din partea liderilor, nu a lui D.A. Robinson. Nimeni nu crede mai cu tărie în adevărata ordine și organizare ca fratele Waggoner. Nu l-am auzit niciodată să spună măcar un cuvânt care să indice faptul că el nu ar crede în ordine și organizație, așa cum ne învață Biblia și Mărturiile. Dar el nu crede în politici fățarnice sau în tiranie.

Dar chiar înainte de a pleca din Washington, D.C. și de a veni în Anglia [1891], fratele Olsen mi-a spus că Jones și Waggoner nu erau bărbați practici, ferm convins că ei nu erau în siguranță și că nu prezentau siguranță, asta în timp ce el îi trimitea pretutindeni, peste tot în Statele Unite pentru a susține Institute. Fie că sunt practici și siguri sau nu, eu știu că învățătura pe care ei și tu o aveți este viață și mântuire pentru mine...

Am vorbit despre discuțiile fratelui Olsen cu alții împotriva fratelui Waggoner și a lui D.A. Robinson, prin insinuări, dar el nu le spunea nimic direct până când ei nu îi vorbeau despre acest lucru. Fratele Olsen a purtat o discuție lungă cu mine despre aceste lucruri înainte de a vorbi cu ei. Am fost uimit de unele lucruri pe care le-a spus. El a spus că ceea ce a făcut Conferința Generală era conform minții Duhului Sfânt. Ei au cerut călăuzirea Duhului Sfânt și desigur că au primit-o, așa că ceea ce au făcut era bine – nu putea fi altfel; dar aceasta este doar doctrina infailibilității papale și i-am spus acest lucru...

Apoi, H.E. Robinson a fost trimis în Anglia din Conferința Atlantic... Fratele Olsen le spusese că a fost trimis în Anglia pentru a da „ton” lucrării... [H.E. Robinson] a continuat să îl critice pe fratele Waggoner înaintea mea și chiar s-a folosit de Mărturiile pe care spunea că fratele Olsen i le trimisese pentru a le folosi „în mod judicios.” El a spus: „Oricine ar avea dreptate, noi știm că dr. Waggoner se înșeală în acest punct” (J.S. Washburn către Ellen G. White, 10 februarie 1897; în *Manuscripts and Memories of Minneapolis*, 302, 303, porțiuni nepublicate).

Nu știm să existe astăzi vreo scrisoare a lui Ellen White ca răspuns către Washburn, dar un an mai târziu, Ellen White îi răspundea lui Waggoner pe un ton care trăda simpatie: „Cât de mulțumită aș fi să te văd și să fiu cu tine. Îmi doresc atât de mult să ne vizitezi în Australia; au trecut deja câțiva ani de când am considerat Conferința Generală ca fiind glasul lui Dumnezeu și de aceea nu simt nicio dorință de a scrie, deși din nou și din nou am ajuns în punctul în care să cer ca tu să faci o vizită în Australia. Nu poți face acest lucru? Te rog să ne scri dacă poți veni. Când am aflat că fratele [H.E.] Robinson și soția lui au fost trimiși în Anglia, am spus: este o greșeală. El nu are calificări care să fie de folos și pentru

binele Europei; dacă el nu poate conduce, el va ruina... Cine l-a pus în poziție de putere? De ce l-au pus în acea poziție? El și-a lăsat amprenta acolo unde a făcut rău și acest lucru nu va fi șters cu ușurință. Domnul să te ajute și să te întărească împotriva acestor influențe. Ce face fratele Olsen acum în Europa? Îmi pare foarte rău pentru el. Nu pot simți împreună cu el, așa cum o făceam înainte. El nu a folosit cum trebuie Mărturiile care mi-au fost date pentru el. El a lăsat o impresie greșită, alegând porțiuni din Mărturii și folosindu-se de ele în mod puternic, sărind peste mustările date lui și altora. Nu îmi pot pune încrederea în el. El s-a opus fraților săi aducând elemente care să lucreze împotriva celor pe care Dumnezeu îi folosea pentru a face lucrarea Sa. Oare nu va judeca Dumnezeu pentru aceste lucruri? Sper să se întâmple ceva care să îmi dea o încredere mai puternică decât cea de acum în Battle Creek și în lucrarea cauzei lui Dumnezeu în instituțiile de acolo.” (Ellen G. White către E.J. Waggoner, scrisoarea 77, 26 august 1898; în *Manuscript Releases*, vol. 17, 216, 217).

Un an mai târziu, Ellen White a pus din nou penița pe hârtie și a scris „cuvinte de povață cu privire la administrarea lucrării lui Dumnezeu.” Din nou, ea își amintea de rezultatele nefaste a așezării atâtor responsabilități pe umerii fratelui Olsen, cu sfătuitoari neconvertiți de partea lui:

„Chiar în inima lucrării se doreau a fi recunoscute principii false. Toate aceste chestiuni ar fi trebuit puse înaintea poporului. Ar fi trebuit să îl căutăm pe Domnul prin rugăciune smerită. Atunci Duhul Sfânt ar fi fost învățătorul lor. Dar Conferințele, toate, nu au fost luminate cu privire la ce se făcea. Bărbați au fost puși în legătură cu fratele Olsen, care l-au condus și i-au insuflat spiritul lor. Nemustrată, în inima lucrării se vedea corupție. Cauza lui Dumnezeu în instituțiile noastre era pervertită. Oamenii erau înălțați, indiferent de sfatul pe care îl dădea Dumnezeu. Invidia era în floare. Practicile lui Iuda contaminau lucrătorii. Nu sunt cuvinte care să descrie rezultatul de a pune bărbați necredincioși, neconvertiți, în locuri sfinte.” (Manuscrisul 91, 19 iunie 1899; în *Manuscript Releases*, vol. 13, 183).

Deși nu ne dorim să discredităm lucrarea bună a fratelui Olsen, să subestimăm încercările aspre pe care le-a înfruntat, să îl judecăm sau să nu ne vedem propriile noastre slăbiciuni, o apreciere nedreaptă a greșelilor din trecutul nostru ca popor doar ne menține astăzi starea noastră laodiceană de orbire. Multe relatări istorice publicate de denominațiunea noastră, care ne vorbesc despre președinția lui Olsen, au încercat să prezinte anii lui de slujire ca fiind ani de biruință și succes total, ignorând rezultatele veșnice ale nebăgării în seamă a sfatului ceresc. L.H. Christian comentează perioada de conducere a lui Olsen, spunând că „președintele nou ales al Conferinței Generale”, împreună cu alți bărbați puternici, „a dat startul unei serii de întâlniri de reînviore în toate părțile Americii”, ca urmare a întâlnirilor de la Minneapolis. Timp de opt ani, Olsen a fost „responsabil în mare

parte, sub călăuzirea lui Dumnezeu, de lucrarea puternică de reînviore care a fost înfăptuită.” (*The Fruitage of Spiritual Gifts* [1947], 237, 220). Arthur W. Spalding urmează un curs asemănător, descriind anii victorioși de după Conferința de la Minneapolis. Despre Olsen el spune doar următoarele: „calmul său și duhul lui milostiv au fost foarte eficiente în unirea bisericii în timpul anilor cruciali ai președinției sale, până în 1897” (*Captains of the Host* [1949], 367).

A.V. Olsen, cu ajutor din partea lui Arthur L. White și a White Estate, recunoaște că întâlnirile de la Minneapolis au fost urmate de controversă, dar descrie președinția lui Olsen ca fiind supusă și sprijinind sfatul Spiritului Profetic, rezultând în cele din urmă în biruință: „Fratele Olsen a fost un bărbat temător de Dumnezeu și sufletul lui a fost tulburat văzând și auzind ce se petrecea la Battle Creek. Cu ajutorul lui Dumnezeu, el a trudit să aducă pace și armonie. Cu bucurie a susținut-o pe sora White, în eforturile ei nobile și stăruitoare de a aduce îmbunătățiri situației și el s-a bucurat împreună cu ea, după cum am văzut și într-un capitol anterior, atunci când bărbații au început să se predea și să își mărturisească greșelile.” (*Through Crisis to Victory: 1888-1901* [1966], 116).

Gânduri asemănătoare au fost scrise și în compilațiile lui Ellen White, publicate de White Estate. În 1923, *Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei* a fost publicată de White Estate, fiind una dintre primele compilații publicate după moartea lui Ellen White. În această carte sunt incluse fragmente din mai multe Mărturii trimise către Battle Creek în decada 1890. În 1962 a fost publicată a treia ediție a *Mărturiilor pentru pastori*, cu un adaos de douăzeci și două de pagini, „Prefață istorică”, scrise de Arthur L. White, cu scopul de a oferi cititorului „o cunoaștere a circumstanțelor existente în momentul scrierii acelor solii. Deși cartea conține Mărturiile scrise în primul rând în perioada 1890 până în 1915 – anul în care Ellen White a murit – majoritatea Prefațelor încearcă să abordeze probleme legate de Conferința de la Minneapolis din 1888 și rezultatele ei, până la sfârșitul secolului. Se pare că Prefața a fost scrisă ca răspuns la proaspătul interes pentru 1888, după ce Robert J. Wieland și Donald K. Short au trimis materialul „1888 Reexaminat” Conferinței Generale. De aceea este interesant să observăm că Prefața la *Mărturii pentru pastori* urmează îndeaproape conceptele găsite în cartea lui A.V. Olsen, *Through Crisis to Victory: 1888-1901*, publicată în 1966. E oarecum de înțeles, din moment ce Olsen a murit în 1963, moment în care cartea a fost sponsorizată de Ellen G. White Estate Board, al cărei secretar era Arthur L. White.

Toate aceste informații ne aduc în punctul de față. În Prefață, unde sunt adresate câteva probleme care au apărut după întâlnirea de la Minneapolis, se declară următoarele despre O.A. Olsen, fostul președinte al Conferinței Generale: „Fratele Olsen, un bărbat care simpatizase pe deplin adevărul neprihănirii prin credință și fusese dintotdeauna loial sfaturilor Spiritului Profeției, a descoperit că îi

era greu să rezolve anumite probleme existente la Battle Creek” („Prefață istorică,” în *Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, xxvi). Acele probleme de la Battle Creek sunt puse în mare parte doar la picioarele câtorva bărbați, despre care fratele Olsen, „în speranța că se va putea opune efectelor rele ale unei asemenea influențe, a pus la dispoziția pastorilor bisericii multe dintre soliile ce conțineau sfaturile adresate lui și altor conducători din Battle Creek în această perioadă critică” (*Ibid.*, xxix). Astfel, perioada președinției lui Olsen este văzută, în fond, ca o perioadă pozitivă, în care au fost făcute doar câteva greșeli izolate de câțiva oponenți ai soliei de la Minneapolis, care în cele din urmă au fost anihilate de victorioasa Conferință Generală din 1901.

LeRoy E. Froom a fost de neclintit și a continuat să emită concepte asemănătoare în bine cunoscuta sa lucrare istorică. El nu doar că a scris lucruri foarte pozitive despre președinția lui Olsen, ci a încercat să îndepărteze orice sugestie că ar putea fi altfel: „Relatarea despre conducerea spirituală a lui Olsen este clară și fidelă, și sprijinul lui hotărât și conducerea sa dreaptă în sfera cuprinzătoare a Neprihănirii prin Credință stă clar înaintea noastră... Anii de conducere ai lui Olsen au fost marcați de loialitate și înaintare... A început o perioadă binecuvântată de reînviare și reformă.... Mulți se aflau încă în nedumerire și anxietate. Dar Olsen părea să simtă implicațiile spirituale ale chestiunii în discuție și a oferit o conducere tăcută, dar eficientă, drept soluție... Calmul și spiritul blând al lui Olsen au ajutat la unificarea bisericii în acest timp dificil și la înaintarea soliei de la Minneapolis în timpul celor nouă ani cruciali ai președinției lui, după 1888 – adică din 1888 până în 1897. El a avut o influență vindecătoare, unificatoare și de ajutor, după tensiunile furtunoase de după Sesiune... Mandatul lui Olsen a fost o vreme de trezire din starea de mulțumire de sine și încredere în forțele proprii, renaștere adusă prin acceptarea tot mai largă a soliei neprihănirii prin credință.” (*Movement of Destiny*, [1971], 360-363).

De asemenea, Froom a atras atenția asupra anilor 1890, ca o perioadă de mare reînviare, fără a include posibilitatea ca mesajul să fie împiedicat în vreun fel: „Pe bună dreptate nu se poate spune că Olsen a respins sau a slăbit solia neprihănirii prin credință, sau că a condus, îndreptat sau stârnit într-o astfel de direcție. Din contră, aceștia au fost primii ani de înaintare constantă și s-a răspândit prin reînviări în colegii, biserici, institute și întâlniri de tabără... Fără îndoială că nu poate fi interpretată ca respingere. Din contră, a fost chiar invers. Waggoner și Jones, în deceniul care a urmat după 1888, au fost profesori biblici de seamă în biserică – și acest lucru datorită acțiunii conducerii bisericii. Aceasta nu este respingere.” (*Ibid.*, 363, 364).

În continuare, Froom susține că orice insinuare a „unei respingeri a soliei de la Minneapolis” sau a unui impact negativ asupra progresului soliei din partea conducerii Conferinței, „poate fi încadrat ca defăimare a caracterelor celor morți.”

Din nefericire, boala contagioasă a respingerii și indiferenței față de cea mai prețioasă solie se răspândea dinspre inima lucrării de la Battle Creek aproape către fiecare zonă a bisericii din toată lumea. O cale prin care opoziția s-a răspândit încă din 1888 a fost prin influența lui Uriah Smith ca editor al revistei *Review and Herald*. Pentru tot binele pe care Smith l-a făcut în anii trecuți, antagonismul lui față de mesaj și chiar față de Mărturiile lui Ellen White, a făcut ca influența lui să fie și mai vătămătoare. În iunie 1896, Ellen White a fost condusă să îi scrie lui Smith, rezumând controversa cu privire la legea din Galateni, care a dus la mare parte din opoziția față de Jones și Waggoner în 1888. Ellen White nu doar că a sprijinit pe deplin poziția lui Jones și Waggoner cu privire la

---

Froom le mai amintește cititorilor lui că scrierea lui nu a fost singura „mărturie a celui mai bine informat.” Bărbați precum „Oliver Montgomery, L.H. Christian, A.W. Spalding, A.V. Olson, Norval Pease, A.L. White, R.L. Odom și alții, inclusiv acest scriitor – sunt una atunci când vine vorba de neloialitate față de adevăr și încredere din partea liderilor de după 1888.” (*Ibid.*, 364, 370).

George R. Knight, timp de decenii, a promovat aceași idee cu privire la conducerea Conferinței Generale în perioada anilor 1890: „De fapt, după cum am observat de mai multe ori înainte, mandatele lui O.A. Olsen (1888-1897) și G.A. Irwin (1897-1901) de la Conferința Generală au făcut tot ce le-a stat în putere pentru a-i pune pe Jones și Waggoner în fruntea adventismului începând cu anul 1889, până la sfârșitul secolului. Astfel, ei nu doar că au fost vorbitorii principali la fiecare sesiune a Conferinței Generale în anii 1890, ci aveau acces liber în biserică prin casele de editură... Este greu să ne imaginăm că ar putea exista administrații mai susținătoare pentru solii din 1888. *Slujbași de la Conferința Generală nu au acordat altor teologi din istoria denominațiunii mai multă importanță decât lui Jones și Waggoner*. Ei nu au fost deloc respinși de administrațiile de după 1888” (*A User-Friendly Guide to the 1888 Message* [1998], 145-150, sublinierile din original).

Dar pretențiile acestor bărbați, combinate, nu pot elimina Mărturiile lui Ellen White, la care toți acești bărbați au avut acces liber, dar totuși și-au întors privirea de la ele. Deși ar trebui să pășim cu grijă atunci când privim spre provocările cu care s-a confruntat Olsen și la biruințele pe care le-a obținut, este esențial pentru noi astăzi să privim cu sinceritate înspre eșecurile lui și ale liderilor și administrației bisericii în acei ani cruciali. Toată nesinceritatea fățișă cu privire la istoria noastră, prin care se încearcă să se vadă toate lucrurile în roz privind înspre trecut și se ignoră Mărturia lui Isus, doar ne condamnă la starea de laodiceeni, „bogați, ne-am îmbogățit și nu ducem lipsă de nimic” (Apocalipsa 3:17).

îndrumătorul din Galateni 3:24, ci, în anul 1896, privind înapoi spre marile posibilități ale sesiunii de la Minneapolis, fără urmă de îndoială, ea a afirmat că marea strigare și ploaia târzie, în mare măsură, fuseseră alungate de poporul nostru:

„*«Legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință.»*” [Galateni 3:24] *În versetul acesta, prin apostolul, Duhul Sfânt vorbește îndeosebi despre legea morală. Legea ne descoperă păcatul, ne face să simțim nevoia noastră după Hristos, și să fugim la El pentru a găsi iertare și pace în urma pocăinței față de Dumnezeu și a credinței în Domnul nostru Isus Hristos.*

*O lipsă de dispoziție de a renunța la păreri preconcepute și de a accepta **acest adevăr**, stă în mare măsură la temelia opoziție manifestate la Minneapolis împotriva soliei Domnului transmisă prin frații Jones și Waggoner. Prin exercitarea acelei opoziții, **Satana a reușit** să îndepărteze în mare măsură de la poporul nostru, puterea specială a Duhului Sfânt pe care Dumnezeu a tânjit să le-o împărtășească. Inamicul i-a împiedicat să obțină eficiența care ar fi putut fi a lor, în vestirea adevărului [ploaia târzie] către lume așa cum l-au vestit apostolii după ziua Cinzecimii. Lumina care trebuie să lumineze tot pământul cu slava ei [marea strigare] a fost întâmpinată cu împotrivire și, **prin acțiunea propriilor noștri frați**, a fost în mare măsură ținută departe de lume.”^{4*}*

---

⁴ Ellen G. White către Uriah Smith, scrisoarea 96, 5 iunie 1896; în *Materialele 1888*, 1575, sublinierile și parantezele introduse de autor. Această scrisoare pe care Ellen White i-a adresat-o lui Uriah Smith a fost transcrisă de Marian Davis cu următoarea notă: „Paginile atașate ne prezintă câteva puncte care i-au fost prezentate sorei White noaptea trecută și care dorea să ți le trimită ție. De câteva zile ea a suferit din cauza efectelor unei răceli și a lucrului peste măsură, de aceea astăzi nu poate citi sau scrie.” Scrisoarea nu a fost publicată până în 1952, în „The Law in Galatians: Two Significant Statements,” *Review and Herald*, 13 martie 1952, 6.

Pentru mai multe informații cu privire la controversa referitoare la lege în Galateni și pentru o descriere modernă a ceea ce a avut loc în 1888 și după aceea, care ne prezintă biruința și acceptarea soliei, vezi Ron Duffield, *Întoarcerea ploii*

Fără urmă de îndoială, Ellen White a afirmat fără ezitare în 1896 că ploaia târzie și marea strigare, care *începuseră* în 1888, au fost împiedicate și în cele din urmă alungate, prin acuzațiile aduse de frații noștri. Drept urmare, fără îndoială că renunțarea la ploaia târzie avea să aducă o întârziere a celei de-a doua veniri a lui Hristos. Dar Ellen White nu a fost singura care a recunoscut rezultatele triste ale asaltului neîntrerupt și cu succes al lui Satana asupra celei mai prețioase solii. Aproape trei luni mai târziu, O.A. Olsen avea să rezume, într-o scrisoare către W.W. Prescott, gândurile sale cu privire la întunericul care s-a lăsat asupra Battle Creek-ului și a instituțiilor sale. După viziunea lui Olsen, anul 1892 „a fost un an remarcabil din mai multe puncte de vedere.” În acel an, mare parte din opoziția față de neprihănirea prin credință „a dispărut și poporul și pastorii noștri, în general, au acceptat acel adevăr. Ne vine în minte experiența minunată care am avut-o la tabăra din [Lansing] Michigan, în acel an. Apoi, la începutul anului 1893, a urmat Conferința Generală, o întâlnire remarcabilă. În acea vreme s-a susținut pentru prima dată că ploaia târzie începuse și că solia era dusă cu o mare strigare.”

Olsen a descris în continuare felul în care, „din punct de vedere financiar,” anii 1892 și 1893 au fost „cei mai favorabili” și au adus cu ei „o abundență din tot ceea ce era nevoie pentru înaintarea cauzei.” Apoi, își amintește Olsen, la sfârșitul lui 1893, „mi se părea, privind la situație, că din acel moment, lucrurile s-au îndreptat în cealaltă direcție. Întunericul apăsa tot mai tare asupra bisericii din Battle Creek, și *aluziile și îndoielile exprimate de diverse persoane, s-au răspândit în mare parte în poporul nostru din diverse locuri.* Contribuțiile bănești au început să scadă constant în unele locuri.” Olsen nu atribuia această scădere de fonduri „condițiilor financiare din țară,” ci „declinului spiritual care există în biserică.”⁵ În mod regretabil, Olsen încă trebuia să mai accepte faptul că propriile lui acțiuni jucau un rol în declinul spiritual.

În noiembrie 1896, ca răspuns la muștrările sincere ale lui Ellen White și a explicării tacticilor lui Satan de a întârzia întoarcerea lui Hristos, O.A. Olsen a compilat o serie de scrisori și mesaje scrise de penița ei, care vorbeau direct despre felul necuvenit în care a fost primită revărsarea Duhului Sfânt începând cu Conferința de la Minneapolis. Toate mesajele

---

târzii, vol. 1, cap. 1, „Ploaia târzie și marea strigare care va veni”, 58-82; capitolul 6, „Trei răspunsuri,” 163-178.

⁵ O.A. Olsen către W.W. Prescott, 3[0] august 1896, 4, 5, sublinierile autorului.

din noua lucrare scrisă se ocupau într-o oarecare măsură de rezultatele atribuirii manifestării Duhului Sfânt fanatismului.^{6*}

În comentariile introductive ale cărții *Special Testimony to Battle Creek Church*, Olsen spunea că lucrarea conținea lucruri de „cea mai mare importanță pentru biserica din Battle Creek și instituțiile de acolo.” Deși „mesajele solemne și foarte importante de avertizare și învățătură” au fost primite în trecut, Olsen recunoștea că „aceste mesaje nu au primit o atenția cuvenită și că reforma pe care o ceruseră nu avusese loc.” Acum, mesajele ajunseseră din nou la ei și aveau ocazia să le studieze cu atenție: „Dumnezeu are pregătite mari binecuvântări pentru poporul Său și El este gata să lucreze pentru noi, aici, în Battle Creek în mod minunat. De mai multe ori în trecut Domnul a luptat pentru poporul Său și noi am fost martori ai revărsării Duhului lui Dumnezeu în măsură bogată; dar în loc să folosim cât mai bine cu putință aceste binecuvântări și privilegiile, s-a observat un spirit de depărtare de Dumnezeu, care a adus întuneric și multă lucrare rea.” Olsen îi îndemna pe „toți să caute pe Domnul cu sârguință, să își mărturisească relele făcute, să se pocăiască de păcat, să se întoarcă înspre Dumnezeu din toată inima.” Dacă făceau acest lucru, Olsen îi asigura că „Dumnezeu va veni aproape și vom vedea puterea glorioasă a mântuirii Sale manifestată în mijlocul nostru.”⁷

Mărturisirea păcatelor asemenea lui Daniel

A.F. Ballenger, care fusese pastor adventist încă din anii 1880, lucrase în departamentul de Libertate Religioasă al bisericii timp de câțiva ani, avusese o experiență de reconvertire în 1891 și a avut un rol esențial în întâlnirile de reînviore din 1897 până în 1900.^{8*} Când Ballenger a citit

---

⁶ *Special Testimony to Battle Creek Church* (1896), includeau la acea vreme mai multe scrisori și manuscrise nepublicate (majoritatea din care am citat mai sus): Ellen G. White către S.N. Haskell, scrisoarea 38, 30 mai 1896; Ellen G. White către O.A. Olsen, scrisoarea 57, 1 mai 1895; „Experience of the Golden Calf an Example for God’s People Today”, manuscrisul 16, 10 mai 1896; Ellen G. White către frații din poziții de răspundere din America, scrisoarea 5, 24 iulie 1895.

⁷ O.A. Olsen, remarci introductive, 18 noiembrie 1896, *Special Testimony to Battle Creek Church*, broșura nr. 154, 1, 2.

⁸ Vezi Don F. Neufeld, ed., „Ballenger, Albion Fox”. *Seventh-day Adventist Encyclopedia*, vol. 10, 121. Pentru informații cu privire la experiența convertirii lui

noua publicație, *Special Testimony to Battle Creek Church*, în 1897, inima lui a fost profund tulburată. Într-o predică ținută în tabernacolul din Battle Creek, în 25 septembrie 1897, Ballenger a atras atenția, sutelor de adventiști adunați acolo, la chemarea biblică a lui Ellen White pentru pocăință, găsită în această lucrare. Făcând referire la rugăciunea lui Daniel, capitolul 9, Ballenger sugera că aceasta era „rugăciunea pe care toți cei care plâng, văzând cauza suferindă din Battle Creek, ar trebui să o rostească.” În capitolul 9, Daniel se ruga pentru păcatele sale și pentru păcatele poporului său, recunoscând și pedeapsa de șaptezeci de ani de pustiire, rezultatul a sute de ani de răzvrătire.⁹

În continuarea predicii lui, Ballenger a atras atenția asupra unei declarații a lui Ellen White care fusese publicată în *Review* cu câteva luni înainte, în care ea sfătuia biserica să „se roage cât mai stăruitor ca acum, în timpul ploii târzii, stropii harului să poată cădea peste noi.”¹⁰ Ballenger a simțit că nu exista nimic altceva mai sigur decât acest lucru, dar a simțit că este „la fel de adevărat că Duhul Sfânt nu are să fie revărsat acolo unde nu este o mărturisire sinceră și o renunțare la păcat.” Dar, amintindu-și de unele întâlniri de tabără din trecut, Ballenger a povestit felul în care au venit mari binecuvântări atunci când „pastorii și bărbații responsabili și-au

---

Ballenger, vezi Ron Duffield, *Întoarcerea ploii târzii*, capitolul 17, 437-469. Pentru a vedea un exemplu al felului în care a lucrat cu A.T. Jones în domeniul libertății religioase, vezi A.F. Ballenger, „Lessons From the Closing of the Marlowe Theater”, *General Conference Daily Bulletin*, 6 martie 1893, 487-489. Există unele dovezi că la întâlnirile de reînviore „Receive Ye the Holy Ghost” de la sfârșitul secolului au pătruns unele vederi mai extremiste, dar în 1899, Ellen White l-a descurajat pe Ballenger să accepte o funcție care implica partea financiară și nu evanghelizarea, spunând următoarele: „Lucrarea ta ți-a fost încredințată ție de către Dumnezeu. Lucrarea de evanghelist este chemarea ta și în nici un caz nu trebuie să privești cu ușurință responsabilitățile tale morale” (Ellen G. White către A.F. Ballenger, scrisoarea 90, 6 iunie 1899; în *Manuscript Releases*, vol. 11, 47). Din nefericire, Ballenger a început să se depărteze de la învățăturile fundamentale adventiste despre sanctuar după intrarea în noul secol și la scurtă vreme după aceea, în 1905, a părăsit biserica.

⁹ A.F. Ballenger, „Who is on the Lord’s Side?”. Predică susținută în tabernacolul din Battle Creek, Sabat, 25 septembrie 1897; în *Review and Herald*, 5 octombrie 1897, 629.

¹⁰ Ellen G. White, „Pray for the Latter Rain”, *Review and Herald*, 2 martie 1897, sublinierile autorului.

smerit inimile înaintea Domnului și au stăruit înaintea Lui să depărteze mustările Sale de la străjerii Lui.” El spera să vadă întreaga „biserică ca unul singur plecat înaintea lui Dumnezeu, căutând botezul cu Duhul Său,” dar încă mai era „păcat în tabără.” Acel păcat, spunea Ballenger în continuare, pe baza a ceea ce a citit din materialele lui Ellen White, era atitudinea față de solia de la Minneapolis și manifestările Duhului Sfânt observate de la acel timp:

„Noi am respins binecuvântarea neprihănirii prin credință; și când Domnul a început să reverse Duhul Său Sfânt, în 1893, asupra celor care acceptaseră neprihănirea lui Dumnezeu prin credință, acel Duh a fost declarat ca fiind fanaticism. Respingerea binecuvântatului Mângâietor atunci, a adus ruină și moarte de la acea vreme încoace.

*Pastorii și lucrătorii de la adunările de tabără au mărturisit că au participat la acea Conferință Generală și s-au bucurat să vadă manifestarea Duhului, dar când au fost avertizați de bărbați cu influență din biserică și li s-a spus că toate nu erau altceva «decât entuziasm și fanaticism», ei au fost uimiți și nu mai știau ce să creadă sau să spună. Când s-au întors în câmpul lor de lucru și frații care citiseră din **Buletin** și auziseră ce făcuse Domnul la Conferință veneau la ei să afle mai mult despre darul prețios, acești lucrători, la rândul lor, îi avertizau să fie atenți la manifestarea Duhului Sfânt ca fiind fanaticism și sărmanii frați și surori auzeau astfel două glasuri contradictorii din partea așa-zișilor străjeri ai lui Dumnezeu. În consecință, trâmbița suna cu sunete neclare și atât biserica cât și lumea a început să își dea seama de acest lucru. Ah, de s-ar pocăi poporul din Battle Creek!...*

Solia îndreptățirii prin credință, care timp de șapte ani a fost adusă tot mai aproape de inimile poporului, este sau nu de la Domnul? Cine este de partea Domnului? Și-a revărsat Domnul Duhul Său la Conferința Generală din 1893? Sau a fost doar un entuziasm fanatic? Cine este de partea Domnului?”¹¹

---

¹¹ A.F. Ballenger, „Who is on the Lord’s Side?” *Review and Herald*, 5 octombrie 1897, 629.

Ballenger a spus în continuare că timp de mulți ani, „am făgăduit lumii, prin sutele de mii de cărți și publicații periodice pe care le-am distribuit și prin predicile predicate în ultimii cizeci de ani, că această solie se va încheia cu repeziciune sub împrăștierea ploii târzii. Dar anii au trecut și lumea nu a văzut acest lucru.” În lumina acestor lucruri, Ballenger se adresa celor care credeau că nu trebuie să se vorbească despre păcatele bisericii:

„Poate cineva va obiecta împotriva prezentării acestui subiect acum și aici, spunând că nu trebuie să facem publice păcatele poporului lui Dumnezeu. Ele deja sunt făcute publice. Potrivit Duhului Sfânt, «în lume prinde teren tot mai mare convingerea că adventiștii de ziua a șaptea sună din trâmbiță cu sunete nesigure, că ei urmează pe calea celor lumești.»¹²

Fraților, păcatele noastre au mers înaintea lumii și următorul raport care ar trebui să meargă către lume este că ne mărturisim păcatele. Dacă biserica din Battle Creek se smerește înaintea lui Dumnezeu, printr-o mărturisire arzătoare a păcatelor, aș vrea să văd raportul tipărit în fiecare ziar din lume.”¹³

În lumina acestor posibilități, Ballenger concluziona: Fiecare adventist de ziua a șaptea ar trebui acum, asemenea lui Daniel, să își mărturisească păcatele lui și ale poporului.”^{14*} În *Review* se scria că după acea predică, „s-a făcut apel ca cei care simțeau că trebuie să se dedice lui

---

¹² Din nou, Ballenger cita din Ellen White, *Special Testimony to Battle Creek Church* (1896), 30.

¹³ A.F. Ballenger, „Who is on the Lord’s Side?” *Review and Herald*, 5 octombrie 1897, 629.

¹⁴ *Ibid.* Ellen White rezona cu aceste gânduri despre rugăciunea lui Daniel în 1902, în contextul lucrării pentru sud: „Este nevoie de rugăciune ca aceea rostită de Daniel. Dacă a fost vreodată un popor care să trebuiască să înalțe o astfel de rugăciune, acela este poporul adventist de ziua a șaptea. În rândul lor se observă atât de multă încredere în sine, atâta îngâmfare. Domnul a trimis lumină poporului Său, dar nu s-a luat seama la Mărturie” (Ellen G. White către A.G. Daniells, 16 noiembrie 1902, nepublicată; o declarație asemănătoare se găsește și în *Spalding and Magan Collection*, 346).

Dumnezeu prin mărturisire și pocăință, prin recunoașterea păcatelor personale și a păcatelor poporului, să se întâlnească după-masă. A fost o surpriză plăcută că aproape întreaga adunare a fost prezentă... și s-a văzut o seriozitate profundă în a se împăca cu Dumnezeu.”^{15*}

Dar Ballenger nu era singurul care simțea că ei nu reușiseră să primească ceea ce Dumnezeu avea pregătit pentru poporul Său în 1893. Alții au ajuns la aceeași concluzie și în anii care au urmat, au exprimat acest lucru în mod deschis. E.A. Sutherland susținea cu insistență în 1898 că „ploaia târzie ar fi venit în 1893 dacă poporul ar fi înaintat în tot adevărul.”¹⁶

În 1899, la Conferința Uniunii Australiene, susținută la Colegiul Avondale, G.A. Irwin, nou alesul președinte al Conferinței Generale, a ținut o predică mișcătoare în Sabat despre a doua venire. Irwin sugera că dacă adventiștii ar fi urmat providența lui Dumnezeu, „noi am fi înaintat mult mai mult în mesaj, nu unde suntem astăzi.” Vorbind despre afirmația lui Ellen White din 22 noiembrie 1892 cu privire la marea strigare și la rezultatele dezamăgitoare care au urmat, Irwin declara că nu Dumnezeu era cel care greșise, ci „noi suntem cei care facem greșeli”:

„Noi am avut parte de câțiva picuri ai ploii târzii în anul următor [1893] după ce a fost scrisă acea mărturie. Sunetul a fost dat în Statele Unite de la un capăt al țării la celălalt. Nu aș vrea să mă înțelegeți greșit și să spuneți că marea strigare este doar atât, ci că acela a fost începutul mării strigări. Și

---

¹⁵ Note editoriale, *Review and Herald*, 28 septembrie 1897, 634. Se pare că unii istorici fac eforturi de a discredita toată mișcarea „Receive Ye the Holy Ghost” a lui Ballenger, care a început în vara lui 1897, datorită fanatismului care s-a observat în anii de mai târziu. Vezi de exemplu Bert Haloviak, „Pioneers, Pantheists, and Progressives: A.F. Ballenger and Divergent Paths to the Sanctuary” (manuscris nepublicat, Office of Archives and Statistics, Conferința Generală a Adventiștilor de Ziua a Șaptea, Washington, D.C.: iunie 1980), 2-10; George R. Knight, *1888 to Apostasy*, 169, 170. Cu toate acestea, Ron Clouzet ne oferă o vedere echilibrată, afirmând: „Trebuie să fim cinstiți, mult din ceea ce Ballenger a împărtășit în acei ani era învățătură biblică corectă – chiar dacă era puțin extremă – și a condus pe mulți oameni să se predea lui Dumnezeu.” (*Cea mai mare nevoie a adventismului: revărsarea Duhului Sfânt*, 190).

¹⁶ E.A. Sutherland, „The Illinois and Indiana Camp-Meetings”, *Review and Herald*, 27 septembrie 1898, 622.

dacă am simți timpul teribil în care trăim, ne-am mărturisi păcatele și ne-am smeri inimile înaintea lui Dumnezeu, astfel încât Duhul lui Dumnezeu să se pogoare asupra noastră cu o putere mare. Atunci marea strigare ar porni de la această întâlnire și nu s-ar opri până când nu și-ar încheia lucrarea. Am vrut să fixez acest lucru în mințile noastre, că Domnul ne-a spus că marea strigare a început deja și că au trecut deja zece ani de la începerea mării strigări, cu care trebuie să se încheie lucrarea finală a Evangheliei. Dacă am fi mers în continuare de la acea vreme până astăzi, cred că nu greșesc dacă spun că solia s-ar fi încheiat până acum, la această vreme.”¹⁷

Ellen White, care de asemenea participa la întâlniri, a profitat de ocazie pentru a-i răspunde la multe dintre „întrebările nedumeritoare” cu privire la lucrarea din America în timpul vizitei sale în Australia. Acest lucru a deschis ușa ca să împărtășească celor de acolo sfaturi pentru binele celor aflați în centrul lucrării. Este evident faptul că predica lui Irwin a fost pe aceeași linie cu afirmațiile făcute de Ellen White timp de mulți ani cu privire la întârzierea venirii Domnului, rezultatul necredinței din poporul lui Dumnezeu.¹⁸

Câteva zile mai târziu, în 17 iulie 1899, S.N. Haskell, și el prezent la întâlnire, a prezentat o lecție despre solia celui de-al treilea înger. Haskell a vorbit despre generația finală și a parcurs bine cunoscutele profeții referitoare la timp și evenimentele sfârșitului care arătau spre iminenta întoarcere a lui Hristos. Continuând subiectul lui Irwin despre marea strigare, Haskell a întrebat: „Credeți că trăim în ultimele zile? Suntem în ultimele zile ale ultimei generații. De zece ani suntem în marea strigare a soliei îngerului al treilea.” Apoi Haskell și-a amintit de sesiunea Conferinței Generale din 1893, unde se exprimase ideea că Hristos ar fi putut veni: „Există o mărturie în *Bulletin*, publicată în 1892, care spune: «Dacă poporul lui Dumnezeu ar fi mers la lucru așa cum ar fi trebuit, imediat

---

¹⁷ G.A. Irwin, „Sermon”, sâmbătă dimineața, 8 iulie 1899; în *Australasian Union Conference Record*, nr. special 1, 10 iulie 1899, 10-12, sublinierile autorului.

¹⁸ Ellen G. White către S.M.I. Henry, scrisoarea 96, 21 iunie 1899; în *Solii Alese*, vol. 3, 51; Ellen G. White, „The Close of the Conference”, *Australasian Union Conference Record*, 28 iulie 1899, 13.

după întâlnirea de la Minneapolis din 1888, lumea ar fi putut fi avertizată în doi ani și Domnul ar fi venit.» Din nefericire, Haskell fie a citat o dată greșită în cuvântarea sa, fie stenograful a notat data greșită în *Bulletinul* din 1893; afirmația lui Haskell a fost pusă între ghilimele, de parcă ar fi fost un citat exact din Ellen White.¹⁹

Chiar și așa, conceptul este totuși ușor de înțeles; dacă solia din 1888 ar fi fost acceptată de îndată, lumea ar fi fost avertizată în scurt timp și Hristos ar fi venit. Probabil că Haskell își amintea de predica 15 a lui A.T. Jones de la sesiunea Conferinței Generale din 1893, în care el cita câteva afirmații ale lui Ellen White din 1890, unde ea menționa solia de la Minneapolis și lipsa primirii ei din „ultimii doi ani.”²⁰ Probabil că el își amintea și de afirmația lui Ellen White pe care tocmai o primiseră și care fusese citată patru zile mai târziu în cadrul Conferinței, care spunea clar: „Dacă fiecare soldat al lui Hristos și-ar fi făcut datoria, dacă fiecare veghetor de pe zidurile Sionului ar fi sunat clar din trâmbiță, lumea ar fi auzit de multă vreme mesajul de avertizare. Dar lucrarea este cu mulți ani în urmă.”²¹ Indiscutabil, Ellen White a făcut multe afirmații asemănătoare atât înainte cât și după sesiunea de la Minneapolis din 1888, indicând faptul că Hristos ar fi putut veni mai de mult, idee transmisă de Haskell la sesiunea Conferinței Uniunii Australasia din 1899.

De exemplu, Ellen White a scris în 1894 că dacă „cei care pretind că au o experiență vie în lucrurile lui Dumnezeu și-ar fi făcut lucrarea încredințată lor de Domnul, întreaga lume ar fi fost avertizată și Domnul Isus ar fi venit în lumea noastră cu mare putere și slavă.”²² Aceeași afirmație a fost repetată în *Review*, la sfârșitul anului 1896.²³ În 1898, Ellen White a făcut o afirmație asemănătoare: „Dacă scopul lui Dumnezeu de a duce solia harului ar fi fost adus la îndeplinire de poporul Său, Domnul

---

¹⁹ S.N. Haskell, „Bible Study: The Third Angel's Message”, *Australasian Union Conference Recorder*, nr. Special 4, 17 iulie 1899, 9, 10.

²⁰ A.T. Jones, „Solia îngerului al treilea, nr. 15”, *General Conference Daily Bulletin*, 23 februarie 1893, 359.

²¹ Ellen G. White către W. Ing, scrisoarea 77, 9 ianuarie 1893; în *General Conference Daily Bulletin*, 419, 420.

²² Ellen G. White către Emma și Edson White, Scrisoarea 84, 14 noiembrie 1894; în *Manuscript Releases*, vol. 16, 38.

²³ Ellen G. White, „Whosoever Will, Let Him Come”, *Review and Herald*, 6 octombrie 1896.

Hristos ar fi venit pe pământ, iar sfinții ar fi fost bineveniți în cetatea lui Dumnezeu.”²⁴ *Hristos lumina lumii*, care tocmai fusese publicată, prezenta același gând: „Dacă biserica lui Hristos și-ar fi făcut lucrarea rânduită de Domnul, lumea ar fi fost deja avertizată, iar Domnul Isus ar fi venit pe pământ cu putere și slavă mare.”^{25*}

Probabil că Haskell era familiarizat cu toate aceste citate despre întârzierea venirii lui Hristos și tocmai de aceea el concluziona gândurile din predica sa în 1899 afirmând: „Dumnezeu a avut în plan să încheie lucrarea în aceeași proporție în care poporul Său simțea importanța și sfințenia lucrării și zelul cu care făceau ei această lucrare.”²⁶ Dar din nefericire, lucrarea nu a fost începută și venirea lui Hristos a fost întârziată și mai mult.

Felul în care Ellen White înțelegea întârzierea venirii lui Hristos a căpătat o nouă dimensiune în timp ce ea era în Australia, înainte de încheierea secolului. Într-o viziune de noapte, în 1898, Ellen White a fost condusă să înțeleagă că ea nu va trăi să vadă venirea lui Hristos, ci va fi trecută la odihnă. Tot atunci ea a fost încurajată să facă tot ce putea pentru a pregăti cărți pentru generațiile viitoare din sfaturile și Mărturiile pe care le primise. În 1913, W.C. White a împărtășit această experiență la sesiunea Conferinței Generale:

„Cu aproximativ cinsprezece ani în urmă, într-una din viziunile ei de noapte, ea a venit dintr-un loc foarte întunecat la o lumină foarte mare și tata [James White] era împreună cu ea. Când a văzut-o lângă el, a exclamat foarte surprins:

---

²⁴ Ellen G. White, „The Loving Watchcare of Jesus”, *Union Conference Record* (Australasian), 15 octombrie 1898.

²⁵ Ellen G. White, *Hristos lumina lumii* (1898), 633, 634. Din nefericire, în *Index to the Writings of Ellen G. White* declarația lui Haskell din 1899 se găsește la secțiunea „Afirmării atribuite din greșeală lui Ellen G. White”, doar cu următoarea explicație scurtă: „Fratele S.N. Haskell a citat această referință din memorie într-o predică publicată în 1899. În anul 1892 nu a fost publicat niciun *Bulletin* și nici nu a fost găsită afirmația în orice sursă publicată sau nepublicată.” (vol. 3, 3192; la <<http://www.whiteestate.org/issues/faq-mist.html#mistaken-section-d11>>, accesat la 30 ianuarie 2012). Ar fi fost mai ușor ca cititorii să fie îndrumați înspre *Bulletinul* din 1893 al White Estate, cu o explicație simplă.

²⁶ S.N. Haskell, „Bible Study: The Third Angel’s Message”, *Australasian Union Conference Recorder*, No. Special 4, 17 iulie 1899, 10.

„Cum, și tu ai fost acolo, Ellen?” Ea întotdeauna a înțeles că acest lucru însemna că Domnul avea să o treacă la odihnă cu puțin înainte ca El să vină. Ea a încercat să lucreze gândindu-se la acest lucru. Adesea ea primise solii să grăbească lucrarea ei – lucrarea de pregătire a cărților – deoarece ea mai avea doar puțin timp în care să lucreze. Ea a încercat să aranjeze scrierile ei în forma unei cărți, astfel încât să fie de ajutor bisericii.”²⁷

G.B. Starr, care și el a lucrat alături de Ellen White în anii petrecuți în Australia, relatează, câțiva ani mai târziu, o experiență asemănătoare pe care a avut-o în timp ce discuta cu Ellen White, într-o ocazie după 1897:

„Într-o zi, în timp ce mă aflam în casa sorei White din Sydney, New South Wales, Australia, o grupă de cinci sau șase persoane discuta cu ea; atunci cineva din acel grup a întrebat: «Soră White, credeți că veți trăi până vine Domnul?» Atunci ea a răspuns: «Nu pot să cred acest lucru, dar Domnul nu mi-a descoperit clar acest lucru încă.» «Dar să presupunem că veți muri, credeți că Domnul va chema pe alții să scrie mărturii?» «Pot să vă spun doar», le-a răspuns ea, «ceea ce mi-a arătat Domnul cu privire la acest lucru.» Noi i-am răspuns: «Tocmai asta vrem să știm.» «Ei bine», a spus ea, «îngerul Domnului a deschis Biblia în Zaharia 4:9 și arătând înspre verset a spus: ‘Acest verset ți se aplică ție și lucrării tale. Mâinile lui Zorobabel au întemeiat Casa aceasta, și tot mâinile lui o vor isprăvi; și veți ști dacă Domnul oștirilor m-a trimis la voi.’» «Dar acest lucru nu vrea să spună că vei trăi până la sfârșit?» a întrebat cineva. «Nu», a răspuns ea, «nu am înțeles acest lucru. ‘Mâinile lui o vor isprăvi’ credeam că se referă la scrieri; că ele vor fi suficiente pentru a duce poporul lui Dumnezeu până la sfârșit.»²⁸*

²⁷ W.C. White, „Bible Study Hour: Confidence in God”, 30 mai 1913; în *General Conference Daily Bulletin*, 1 iunie 1913, 219. Vezi și Arthur L. White, *The Later Elmshaven Years: 1905-1915*, 445.

²⁸ G.B. Starr, *Fifty Years With One of God’s Seers*, manuscris nepublicat [- 1928], 105. Aparent, Ellen White nu a avut o casă în Sydney decât după februarie 1897,

Această înțelegere a vieții ei muritoare a dus la o schimbare a accentului pus de Ellen White, când ea s-a întors în America după zece ani petrecuți în Australia. Ea nu doar că a început să depună eforturi mult mai mari pentru a publica mai multe dintre materialele inspirate, dar ea a început să facă din nou apel ca scrierile oricărui pionier adventist în viață să fie puse înaintea poporului. Cu prelungirea întârzierii întoarcerii lui Hristos și cu provocări uimitoare cu care se confrunta biserica după intrarea în noul secol, Dumnezeu avea să susțină temelii pentru a rezista furtunilor atunci când „niciun pionier nu avea să mai fie în viață.”²⁹ Chiar și așa, încă era speranță pentru reînvierea și reforma pe care Dumnezeu le ceruse și aștepta să aibă loc în ultimii cincizeci de ani. Oare Conferința Generală din 1901 avea să aducă vreo schimbare?

---

unde ocupa o cameră mobilată închiriată, amenajată pentru vizitele ei în oraș (vezi Arthur L. White, *The Australian Years: 1891-1900*, 291).

G.B. Starr a citat în continuare următoarea afirmație a lui Ellen White, din 1903: „Din punct de vedere fizic, dintotdeauna am fost un vas spart; și totuși, chiar și la o vârstă înaintată, Domnul continuă să lucreze în mine prin Duhul Său cel Sfânt pentru a scrie cele mai importante cărți care vor veni vreodată înaintea bisericilor și a lumii. Domnul scoate în evidență ce poate să facă prin vase slabe. Viața pe care mi-o cruță o voi folosi spre slava Lui. Când El va vedea potrivit să mă treacă la odihnă, soliile Sale vor fi o forță și mai vitală decât atunci când mijlocul plăpând prin care au fost trimise, era în viață.” (Ellen G. White, „The Time of the End”, Manuscrisul 122, 9 octombrie 1903; în *Manuscript Releases*, vol. 8, 428).

²⁹ Fred Bischoff, „A Second Look at – The Importance of the Adventist Pioneers, partea 4 (concluzie)”, *Lest We Forget*, trimestrul patru, 2001, 2; la <<http://www.aplib.org/files/lwf/LW-FV11N4/pdf>>.

13

Conferința Generală din 1901

La sesiunea Conferinței Generale din 1901, Ellen White tocmai se întorsese din exilul de zece ani în Australia. Deși Domnul binecuvântase din belșug lucrarea ei acolo, în sânul bisericii din Battle Creek apăreau probleme tot mai mari. La deschiderea sesiunii Conferinței Generale, marțea, 2 aprilie, după cuvântul președintelui G.I. Irwin, sesiunea a fost declarată deschisă. De îndată ce Irwin a întrebat, „Ce v-ar face plăcere,” Ellen White a ieșit în față să vorbească:

*„Simt un interes deosebit față de mișcările și deciziile care ar trebui luate la Conferința aceasta, în ce privește lucrurile care ar fi trebuit făcute de ani de zile, mai precis acum zece ani [1891], când eram adunați pentru Conferință, iar Duhul și puterea lui Dumnezeu au pătruns în cadrul întrunirii noastre, ca să mărturisească faptul că Dumnezeu era gata să lucreze pentru poporul acesta dacă voia să intre pe făgașul lucrării. Frații **au consimțit** în fața luminii pe care a dat-o Dumnezeu, dar au fost unii dintre cei legați de instituțiile noastre, îndeosebi de Editura Review and Herald și de Conferință, care au introdus elemente ale necredinței, așa încât nu s-a acționat după lumina care a fost dată. **S-a consimțit în fața ei**, dar nu s-a făcut nici o schimbare deosebită care să producă o astfel de stare a lucrurilor încât puterea lui Dumnezeu să poată fi descoperită în mijlocul poporului Său.*

Lumina care mi-a fost dată arăta că poporul acesta ar trebui să stea mai sus decât orice alt popor de pe fața pământului, că ei ar trebui să fie un popor loial, un popor care să reprezinte în mod corect adevărul. Puterea sfințitoare a adevărului, descoperită în viețile lor, trebuia să-i distingă de lume. Ei trebuia să stea în demnitate morală, având o legătură așa de strânsă cu cerul încât Domnul Dumnezeu lui Israel să le poată da un loc pe pământ.

An după an s-a făcut aceeași recunoaștere, dar principiile care înalță poporul nu au fost țesute în lucrare. Dumnezeu le-a dat lumină clară despre ceea ce ar trebui să facă, și ce să nu facă, dar ei s-au îndepărtat de lumina aceea, și este o mirare pentru mine că încă suntem în așa prosperitate cum suntem acum. Aceasta se datorează mării îndurări a lui Dumnezeu și nu propriei noastre neprihăniri, pentru ca Numele Lui să nu fie dezonorat în lume.”¹

Solia neprihănirii prin credință, care ajunsese la urechile conducerii bisericii la sesiunea de la Minneapolis, în 1888, și care fusese proclamată cu convingere în lung și în lat timp de mulți ani, dacă ar fi fost acceptată, ar fi adus o schimbare pozitivă în fiecare domeniu al experienței individuale și a lucrării bisericii organizate. Printr-o experiență creștină mai profundă, nu doar că s-ar fi văzut o maturizare a înțelegerii teologice experiențiale, dar totodată s-ar observa schimbări în organizație, finanțe, publicații, educație, evanghelizare, reforma sănătății, lucrarea misionară medicală și pastorală și lucrarea în general ar avea de beneficiat. Cu toate acestea, prin elemente de necredință, doar s-a consimțit în fața luminii din cer și principiile care puteau schimba vieți nu au fost întreprinse în lucrare. Prosperitatea și creșterea numărului de membri în biserică și extinderea instituțiilor nu era un indiciu al acceptării soliei sau al sfatului dat, ci o reflectare a mării îndurări a lui Dumnezeu.

Ellen White și-a continuat discursul la Conferință, vorbind despre unele probleme care încă existau în diverse instituții din Battle Creek. Ea spunea că „bărbații să stea într-o poziție sacră, ca să fie glasul lui Dumnezeu pentru popor, așa cum am crezut cândva că este Conferința

---

¹ Ellen G. White, „Remarks at 1901 General Conference” *General Conference Bulletin*, 3 aprilie 1901, 23, sublinierile autorului.

Generală - aceasta s-a dus. Acum e nevoie de o reorganizare. E nevoie să începem de la temelie și să zidim pe un principiu diferit.” Dar Ellen White cerea mai mult decât o reorganizare structurală – ea cerea noi „principii” care trebuiau să îi călăuzească pe bărbații de frunte din biserică. Dar schimbarea nu avea să aibă loc „prin încredințarea responsabilităților unor bărbați asupra cărora a fost revărsată lumină an după an în ultimii zece sau cincisprezece ani și totuși nu au luat seama la lumina pe care Dumnezeu le-a dat-o.”^{2*} Până la sfârșitul Conferinței, Ellen White a cerut schimbări structurale, dar și experiențiale.

Atât A.T. Jones cât și E.J. Waggoner descriau o stare asemănătoare care era rezultatul simplului consimțământ față de lumină și adevăr, care nu fusese luată cu adevărat în seamă în așa manieră încât să aducă schimbare în viață. La sesiunea Conferinței Generale din 1893, Jones a rezumat răspunsul față de solia neprihănirii prin credință până la acea dată:

„Când a fost prezentată în urmă cu patru ani [în 1888] și tot timpul de atunci încoace, unii au acceptat solia așa cum a fost dată și au fost bucuroși la auzirea veștii că Dumnezeu avea o neprihănire care trecea de judecată... Alții nu voiau să aibă nimic de-a face cu ea și au respins-o în întregime. Alții păreau să aibă o poziție de mijloc... Astfel, între predare deschisă și voită și acceptarea ei, până la respingere deschisă, voită și o respingere a sa – între aceste două extreme – adepții compromisului au fost împrăștiați pretutindeni; cei care au adoptat acea poziție compromițătoare nu sunt mai bine pregătiți în această seară să discearnă care este solia neprihănirii prin credință a lui Hristos decât erau în urmă cu patru ani.”³

² Ibid., 25. „Zece sau cincisprezece ani”, ne duceau înapoi la Conferința Generală din 1886, de când lui Ellen White i-au fost date multe sfaturi cu privire la schimbările organizaționale necesare. Dar totodată a fost și timpul în care conceptele lui Jones și Waggoner, despre neprihănirea prin credință și cartea Galateni, au fost prezentate pentru prima dată.

³ A.T. Jones, „Solia îngerului al treilea, nr. 11, *General Conference Daily Bulletin*, 13 februarie 1893, 243-244.

Ani mai târziu, Jones rezuma din nou răspunsul celor care doar au consimțit la auzirea soliei: „După cum bine știți, de la început sora White a susținut deschis și cu tărie neprihănirea prin credință; după ce Conferința [din 1888] s-a încheiat, ea, fratele Waggoner și cu mine am continuat să predicăm despre neprihănirea prin credință... Acest lucru a continuat iarna și până în primăvară. Apoi, când a venit timpul pentru adunarea de tabără, toți trei am vizitat adunările de tabără cu solia neprihănirii prin credință și a libertății religioase; uneori toți trei fiind la aceeași adunare.” Rezultatele eforturilor lor unite au fost observabile, dar acest lucru pare să nu fi adus o schimbare durabilă. Jones explică: „Acest lucru a produs o schimbare în popor și aparent, în majoritatea conducătorilor. Dar la cei din urmă a fost doar în aparență; nu a fost niciodată autentică, deoarece tot timpul în Comitetul Conferinței Generale, și printre alții, întotdeauna se observa un antagonism secret.”⁴

Waggoner de asemenea a rezonat cu comentariile lui Ellen White de la Conferința din 1901. Scriindu-i lui A.G. Daniels în 1903, Waggoner își amintește de starea din America în timpul în care Daniels a fost în Australia:

*„În tot acest timp [în anii 1890], în America, lucrurile nu s-au îmbunătățit, după cum știi... Aceasta se datora doar faptului că deși, după multă împotrivire, biserica a acceptat oficial adevărul avansat al soliei, dar nu l-au pus în practică. Ei l-au acceptat ca fiind unul din lucrurile în care „noi, ca și popor, credem,” dar nu ca ceva după care să conduci lucrările, să predai științele, etc. Ei nu au văzut în lumina trimisă de Domnul un principiu care putea să rezolve orice problemă și care să reorganizeze, sau mai bine zis să organizeze, să aducă viață în toată lucrarea. Cel mai rău este că ei nu au acceptat **avansarea** luminii soliei. Deoarece ei au făcut o singură mișcare, s-au simțit inconfortabil când li s-a sugerat că trebuie să meargă mai departe. Ei credeau că trebuie să li se acorde încredere pentru demersul măreț de a ieși dintr-o direcție și a intra în alta...”*

---

⁴ A.T. Jones către fratele Holmes, 12 mai 1921; în *Manuscripts and Memories of Minneapolis*, 329, sublinierile autorului.

Niciun alt bărbat nu a avut un cuvânt mai bun de deschidere, sau să înceapă mai bine decât fratele Olsen, în urmă cu paisprezece ani. [1889] Dar el nu a putut înfrunta vechea gardă. Fratele [Irwin] a început în circumstanțe excepțional de favorabile; dar curând s-a demonstrat că lucrarea sa a fost un eșec. Este inutil să spunem că greșeala era la om; anume, să spunem că ei nu erau bărbați buni; ei erau la fel de buni și dreți ca și creștini ca oricine altcineva... Dacă a fost ceva greșit la ei, ca oameni, a fost incapacitatea lor de a vedea un principiu de adevăr care putea să rezolve orice problemă și putea stinge orice situație dificilă. Dar vechea plămădeală a rămas și a lucrat.”⁵

A.G. Daniells, care urma să fie votat ca președinte la Conferința din 1901, a predicat în seara zilei de duminică, 14 aprilie. El a vorbit despre solia neprihănirii lui Hristos care trebuia dusă în întreaga lume de adventiștii împărățiați pretutindeni pe pământ. „Ah, de ne-ar atinge Dumnezeu buzele cu un cărbune aprins de pe altar!” proclama Daniells, „până când neprihănirea – acea neprihănire despre care am vorbit atât de mult în ultimii zece-doisprezece ani – ar merge înainte ca o candelă care arde.” Dar deși se vorbise mult despre solie, Daniells se temea ca nu cumva „să nu ne fi prins de ea așa cum am putea, cum ar trebui. Mi-e teamă că a fost prea mult doar în teorie! Dar știu că în ea este o putere binecuvântată.”⁶ Daniells a continuat să exprime gânduri asemănătoare și în anii care au urmat. Puterea nelimitată a mării strigări și mesajul ploii târzii nu fusese realizată, deși se pusese accent pe solie mai bine de un deceniu.

În seara următoare, 15 aprilie, W.W. Prescott și-a împărtășit și el convingerile tot mai puternice cu privire la vremurile impresionante în care trăiau. El a vorbit despre exemple din istorie din care puteau fi învățate câteva lecții. Știind că „istoria se repetă,” Prescott a prezentat din lumina Cuvântului lui Dumnezeu, „trei perioade de timp în care același set de circumstanțe a dus la aceleași experiențe.” El a acoperit perioada de timp chiar înainte ca poporul lui Dumnezeu „să fie dus în Babilon,” timpul

---

⁵ E.J. Waggoner către A.G. Daniells, 24 iulie 1903.

⁶ A.G. Daniells, „Sermon, 14 aprilie 1901”, *General Conference Bulletin*, 16 aprilie 1901, 272.

„chiar înainte de distrugerea Ierusalimului,” și „timpul prezent”, în 1901. Fiecare din aceste trei perioade de timp despre care a vorbit au fost precedate de mesajul neprihănirii prin credință, rezultate cumplite ale respingerii acestei solii și apelului pentru confirmare, mărturisire și pocăință pentru a îndrepta pedeapsa divină care urma. „Acum noi trecem din nou prin aceleași circumstanțe,” declara Prescott. Biserica a fost „amenințată cu distrugerea. De ce? – Din același motiv ca în vechime – deoarece ei au refuzat adevărul, deoarece ei au respins solia lui Dumnezeu, deoarece ei s-au întors de la un serviciu din inimă și au acceptat forme și ceremonii în locul faptelor vieții lui Dumnezeu în inimă și suflet.”⁷

Prescott a încercat să îndrepte mințile celor din audiență înspre deceniul 1880, când poporul era orientat înspre lege și a încercat să le reamintească faptul că „în urmă cu treisprezece ani, la Minneapolis, Dumnezeu a trimis o solie acestui popor, ca să îi scoată din acea experiență.” Ajuns la apogeul cuvântării, Prescott a rezumat istoria modului în care solia a fost tratată din 1888 până în acel moment și implicațiile cerute de o astfel de atitudine în 1901:

„Care a fost istoria acestui popor și a acestei lucrări de la acea vreme până astăzi? Care este poziția noastră astăzi față de această solie? Cât de mult a fost primit acel adevăr – nu doar consimțit, ci primit cu adevărat? Vă spun eu, nu foarte mult. Cât de mult a fost binecuvântată cu Duhul lucrarea acestei biserici? Vă spun eu, nu foarte mult. În ultimii treisprezece ani această lumină a fost respinsă și mulți s-au întors împotriva ei și chiar astăzi se întorc împotriva ei și o resping; oricui care face acest lucru îi spun: «Astfel, luați seama să nu vi se întâmple ce se spune în prooroci: ‘Uitați-vă, disprețuitorilor, mirați-vă și pieriți.’»

Care este remediul? Același ca și în vechime, nu este altul – pocăință față de Dumnezeu și credință în Domnul Isus Hristos. Când Ioan Botezătorul a venit pentru a pregăti calea Domnului în circumstanțele despre care v-am povestit, care a fost solia lui? «Pocăiți-vă: căci Împărăția cerurilor este

---

⁷ W.W. Prescott, „Sermon”, 15 aprilie 1901; în *General Conference Bulletin*, 17 aprilie 1901, 303, 304, sublinieri în original.

aproape.» Când Însuși Hristos a apărut și și-a început lucrarea, ce a spus El? – «S-a împlinit vremea, și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie.» Când i-a trimis pe ucenici, apostolii, în locul Lui, să ducă mai departe lucrarea Lui după înălțare, ce au predicat ei? – «Pocăiți-vă, dar, și întoarceți-vă la Dumnezeu.» Care sunt soliiile către biserici? – Pocăiți-vă, pocăiți-vă, pocăiți-vă. Care este solia către biserica Laodicea? «Fii plin de râvnă, dar, și pocăiește-te.»⁸

Dar, așa cum a observat și Prescott în timpul Conferinței, care acum se apropia de ultima săptămână, pocăința la care chema Dumnezeu nu avea loc. Oare urmau ei pe urmele pașilor primelor două exemple găsite în Scriptură?

„Nu am văzut și nu văd la această Conferință acel răspuns veritabil la solia pe care Dumnezeu ne-a trimis-o, care să aducă vreun rezultat eficient în lucrarea Sa. Sunt gata să accept acest lucru, căci e sigur. Vreau să vă spun că trebuie să vină asupra noastră, lucrători ai cuvântului lui Isus Hristos, un așa duh de pocăință cum mulți dintre noi nu au cunoscut timp de mulți ani. La această Conferință trebuie să se facă o lucrare ale cărei semne nu le-am văzut încă. M-am rugat din nou și din nou, ca Dumnezeu să producă aceste semne; El este singurul care poate face acest lucru. Le spun fraților mei din lucrare, dar și celorlalți: Dacă plecăm de la această Conferință, această criză în lucrarea lui Dumnezeu, această vreme în care noi, poporul lui Dumnezeu, stăm pentru a treia și ultima oară față în față cu experiența pe care am studiat-o în Scriptură – dacă plecăm de la această Conferință fără o schimbare hotărâtă și foarte vizibilă în noi, diferit de ceea ce s-a văzut până acum – Dumnezeu să aibă milă de poporul Lui și de lucrarea Sa!

Poate aveți impresia că mă adresez vouă în cuvinte prea simple, dar vreau să vă spun, frații mei, sufletul meu este

---

⁸ W.W. Prescott, „Sermon”, (concluzie), 15 aprilie 1901, *General Conference Bulletin*, 18 aprilie 1901, 321.

împovărat de acest lucru și trebuie să îmi rostesc mesajul. Eu cred că Dumnezeu, prin soliile cuvântului Său, prin soliile servei Sale [Ellen White], a rostit aici cuvinte care ar trebui să ne țiuie urechile. Dacă acest cuvânt care a fost rostit aici nu reușește să ne țiuie urechile și să ne aducă într-o stare de pocăință și smerenie înaintea lui Dumnezeu, atunci ce altceva ar putea? Dar totuși, acest lucru nu s-a întâmplat și deja am trecut de jumătatea Conferinței. Vom continua la fel până la încheierea Conferinței? Ne vom întoarce înapoi fără putere, fără lumină nouă? Ne vom întoarce și vom trece din nou prin aceleași experiențe?”⁹

Apropiindu-se de finalul cuvântării sale, Prescott i-a asigurat pe frații pastori că solia era aceeași și după treisprezece ani: neprihănirea prin credință. Dar nu ca teorie, ci ca o experiență care să schimbe inima. Astfel, schimbările de care era nevoie în organizație nu urmau să aducă schimbările dorite dacă nu includeau și o schimbare interioară. Oare nu era de datoria pastorilor să deschidă calea?

*„Solia este foarte simplă. «Cel neprihănit va trăi prin credință.»... Aceasta este solia acum. Aceasta este solia care a venit la acest popor în urmă cu treisprezece ani și a fost ținută la distanță și este ținută la distanță de parcă nu ar fi solia; **și este solia**. Cei care și-au închis ochii în fața ei, atât de mulți ani, îmi e teamă că nu o vor vedea clar niciodată. Mi-e teamă că ei sunt cei care și-au pierdut capacitatea de discernământ și nu vor fi în stare să recunoască acum solia, să discearnă adevărul; dar poate această lucrare și poate acest popor, să fie scos afară din starea lui actuală de confuzie, întuneric și descurajare, de astfel de conducători și învățători? Vă spun că nu. Dumnezeu trebuie să lucreze. El trebuie să pună puterea asupra cuiva care este dispus să o primească, care va sta drept și va rosti solia cu claritate și putere și va deschide calea, departe de confuzie și întuneric.*

Aceasta nu se va face prin forma vizibilă de organizare. Mințile noastre au fost foarte ocupate în ultima săptămână în

---

⁹ Ibid.

*formularea de planuri de organizare și simțământul meu spiritual este că noi am pierdut teren în lucrarea de organizare. Să nu credeți că se va face prin schimbarea **planului**, prin schimbarea **administrației**, printr-o modalitate nouă de a face lucrurile. Schimbarea de care este nevoie este o **schimbare totală a inimii**. Când în lucrarea lui Dumnezeu se va vedea o schimbare totală a inimii, puterea care este în ea va mătura toate acele lucruri străine... Nu se va vedea în forma exterioară și în planul de funcționare. Este în regulă, acestea trebuie schimbate; dar dacă mințile noastre zăbovesc asupra acestui lucru, lucrarea nu va fi făcută pe această cale...*

Dacă Dumnezeu nu ne ajută, atunci cine ne va ajuta? Și dacă El nu ne dă Duhul Său de pocăință adevărată și o întoarcere la El, cine o va face? Frații mei din lucrare, nu ar trebui să deschidem noi calea pentru popor? Vă întreb pe fiecare persoană prezentă aici, fiecare lucrător al Evangheliei lui Isus Hristos, chemat la o lucrare mare sau mică: Nu trebuie să îi arătăm noi poporului calea pe care trebuie să meargă? Nu este oare vremea să luăm solia lui Dumnezeu pentru noi înșine și să ne dăm seama că El ne vorbește nouă și pentru noi și așteaptă un răspuns din partea noastră?”¹⁰

Ar trebui să luăm seama la preocuparea lui Prescott privitoare la schimbări organizaționale exterioare care sunt făcute fără o schimbare a inimii. Deși astfel de schimbări ar fi benefice pentru biserică în anii care vor veni, ele nu ar fi răspuns pentru lucrurile de la bază, care rețin făgăduințele lui Dumnezeu. O săptămână mai târziu, pe 23 aprilie, Conferința din 1901 a luat sfârșit, cu mari schimbări organizaționale, cel puțin din punct de vedere structural.

Ellen White, care privea cu mare teamă înspre efectele acestei Conferințe, în ultima zi a spus: „niciodată în viața mea nu am fost mai uimită decât acum, văzând ce întorsătură au luat lucrurile la această întâlnire. Aceasta nu este lucrarea noastră. Dumnezeu a înfăptuit-o.” Cum s-a întâmplat acest lucru? Dumnezeu și-a trimis îngerii Săi să le dea „minți corecte și pașnice. Ei au fost în mijlocul nostru pentru a face lucrările lui

¹⁰ Ibid., 321, 322, sublinierile în original.

Dumnezeu, să țină puterile întunericului, pentru ca lucrarea pe care Dumnezeu intenționase să o facă să nu fie împiedicată.”¹¹ Cu toate că, Conferința Generală din 1901 s-a încheiat într-o notă victorioasă, se va vedea în curând că lucrurile la care Ellen White spera din toată inima – și putem spune că întreg cerul – nu s-au împlinit.^{12*}

1901 în retrospectivă

În decembrie 1901, Ellen White sugerează că și după schimbările făcute la Conferința Generală, lucrurile nu mergeau bine. Scriindu-i lui P.T. Magan în eforturile lui timpurii de a restabili colegiul din Battle Creek în Berrien Springs, Michigan, în mijlocul luptelor lui, ea îi amintea că „mâna Providenței ține acest mecanism.” Doar atunci când mâna Sa „pornește roata, toate lucrurile vor începe să se miște.” Dar Ellen White, cercetând

---

¹¹ Ellen G. White, comentarii făcute în cadrul „Missionary Farewell Service,” 23 aprilie 1901; în *General Conference Bulletin*, 25 aprilie 1901, 464, 463.

¹² Referitor la sesiunile Conferinței Generale din 1889 și 1891, la care Ellen White a fost prezentă personal, pot fi citate și folosite afirmații care să sugereze o biruință totală și succes pentru Conferința din 1901, deși în același timp, se vedea *negare* și înfrângere sau eșec, care este posibil să fi lăsat rezultate negative de durată (vei Ron Duffield, *Întoarcerea Ploii Târzii*, vol. 1, capitolul 10, „Închinarea la Baal”, 256-274). Un exemplu îl găsim în prefața cărții lui A.V. Olson, *Crisis to Victory*, în care se susține că „cei treisprezece ani dintre Minneapolis 1888 și sesiunea Conferinței Generale din 1901 au fost, într-o oarecare măsură, cei mai progresivi ani de până atunci ai Mișcării Advente.” Deși admite că acei ani au fost „încărcăți de conflicte cu privire la idei organizatorice și păreri teologice,” analiza finală este că „a fost o perioadă în care Providența a putut rosti cuvântul *biruință*.” (Arthur L. White, în *Crisis to Victory: 1888-1901*, 7, sublinieri în original). Afirmații asemănătoare au fost împărtășite de mulți alți autori încă din 1901, dar totuși, ar părea că nu mai e nevoie de nicio altă dovadă în afară de calendarele de pe pereții noștri, care să ne demonstreze cât de eronată este această teorie folosită adesea. Dacă 1901 a adus biruința pe care atâția au sugerat-o, când s-a pus capăt rezultatelor negative ale Conferinței de la Minneapolis și s-a intrat într-o nouă eră, în care neprihănirea prin credință a fost acceptată pe deplin, atunci nu s-ar fi întors Hristos cu mult timp în urmă? Pentru a răspunde la aceste întrebări, acum vom privi mai în profunzime la evenimentele care au avut loc la scurtă vreme după Conferința din 1901, pentru a înțelege afirmația finală a lui Ellen White cu privire la succesul sau eșecul său.

trecutul, a spus foarte clar că nu Dumnezeu era vinovat că roata progresului a fost ținută pe loc:

„Poporul Lui este cu mult înapoi. Agențiile omenеști, sub planul divin, ar putea recâștiga ceva din ceea ce a fost pierdut din cauză că oamenii care au avut o mare lumină nu au avut evlavie, sfințirea și zelul necesare pentru a pune în aplicare planurile date de Dumnezeu. Ei au pierdut spre nenorocirea lor ceea ce ar fi putut câștiga pentru înaintarea adevărului dacă ar fi înfăptuit planurile și voia lui Dumnezeu. Nu e posibil ca omul să se întindă peste acel abis care a fost creat prin lucrători care nu L-au urmat pe Conducătorul ceresc.

Poate va fi nevoie să mai rămânem mulți ani în această lume datorită neascultării, la fel ca poporul Israel, dar, de dragul lui Hristos, poporul Său nu ar trebui să mai îngrămădească păcat peste păcat [Isaia 30:1^{13*}], acuzându-L pe Dumnezeu de consecințele acțiunilor lor greșite.”¹⁴

Acțiunile greșite și neascultarea cuprindeau mult mai mult decât ceea ce se petrecea în lucrarea de educație de la Battle Creek – lucruri pe care Magan și alții încercau acum să le corecteze. Aici erau incluse în special acțiunile întreprinse la Minneapolis și după Minneapolis, care afectaseră multe alte domenii ale lucrării lui Dumnezeu în biserică de-a lungul anilor. Chiar și așa, toate aceste probleme ar fi putut fi rezolvate prin pocăința laodiceanului și prin acceptarea adevăratelor remedii ale lui Dumnezeu. Vara următoare, când scria noului comitet al Conferinței Generale și comitetului Misionar Medical, Ellen White a exprimat următoarele gânduri în contextul Conferinței Generale din 1901:

*„O lucrare minunată **ar fi putut fi făcută** pentru marea mulțime adunată în Battle Creek la Conferința Generală din*

---

¹³ „Vai – zice Domnul – de copiii răzvrățiți, care iau hotărâri fără Mine, fac legăminte care nu vin din Duhul Meu și îngrămădesc astfel păcat peste păcat!” (Isaia 30:1)

¹⁴ Ellen G. White către P.T. Magan, scrisoarea 184, 7 decembrie 1901; în *Manuscript Releases*, vol. 10, 277, 278.

*1901 dacă conducătorii lucrării noastre s-ar fi reformat pe ei înșiși. Dacă s-ar fi făcut o lucrare amănunțită la această Conferință; dacă s-ar fi făcut, așa cum intenționa Dumnezeu să se facă, o desțelenire a pământului inimii de către bărbații care purtau responsabilități; dacă ei, smerindu-și sufletele, **ar fi condus în lucrarea de mărturisire și consacrare**, dând dovadă că ei au primit sfaturile și avertizările trimise de Domnul pentru a îndrepta greșelile lor, atunci s-ar fi văzut una dintre cele mai mari reînviări de la Cincizecime încoace.*

Dar lucrarea pe care întreg cerul aștepta să o facă, de îndată ce oamenii aveau să pregătească calea, nu a fost făcută: conducătorii din lucrare au închis și au pus zăvorul pe ușă, împiedicând intrarea Duhului Sfânt. Ei au hotărât să nu se predea pe deplin lui Dumnezeu. Inimi care ar fi putut fi curățite de greșală au fost întărite în facerea răului. Ușile au fost îngrădite împotriva curentului ceresc, care ar fi măturat tot răul. Bărbații nu și-au mărturisit păcatele. Ei s-au întărit în facerea răului și au spus Duhului Domnului: «De astă dată, du-te; când voi mai avea prilej, te voi chema.»

*Domnul cere acum să se facă o auto-examinare atentă, o examinare **care nu s-a făcut la ultima Conferință Generală**, când El aștepta să fie îndurător. Prezentul este vremea când noi să secerăm pentru veșnicie. Noi trebuie să culegem roadele seminței rele pe care am semănat-o dacă nu ne căim că am semănat și cerem iertare pentru **greșelile făcute**. Cei care, după ce li s-a dat ocazia de a se pocăi și de a face reformă, trec pe acest teren fără a-și smeri inima înaintea lui Dumnezeu, fără să renunțe la lucrurile pe care Dumnezeu le muștră, vor avea inima împietrită la sfatul Domnului Isus.”¹⁵*

Ellen White a spus foarte clar că dacă s-ar fi făcut lucrarea cuvenită în 1901, s-ar fi văzut o căință amănunțită pentru greșelile făcute în ultimul deceniu și Duhul Sfânt ar fi fost revărsat în măsura Cinzecimii. Dar vai, acea lucrare nu fusese făcută.

---

¹⁵ Ellen G. White către Comitetul Conferinței Generale și Comitetul Misionar Medical, Scrisoarea 129, 11 august 1902; în *Kress Collection*, 95, sublinierile autorului.

În februarie 1902, Uriah Smith, pus din nou în funcția de redactor șef la *Review*, a arătat clar că vechile controverse nu fuseseră uitate și încă se manifesta necredință față de solia de la Minneapolis. Smith a dat tiparului o serie de articole în trei părți în revista *Review*, scrie de W.M. Brickey, care aducea din nou în atenție poziția lui Jones și Waggoner cu privire la Legea din Galateni și legămintele – componente cheie ale soliei 1888, pe care Ellen White le susținuse.^{16*} A.G. Daniells, președintele Conferinței Generale, i-a spus lui W.C. White că articolele erau „pe cât se poate de greșite și neraționale”, și că „erau un atac vicios și pe față al mesajului neprihănirii prin credință prezentat la Minneapolis.” El nu putea percepe cum Smith putea „să își proclame încrederea deplină în Spiritul Profeției și totuși să respingă solia de la Minneapolis.” Dar Daniells nu era îngrijorat doar pentru Smith, ci pentru „toată progenitura de bărbați ai vechiului legământ care constant trezeau îndoială și necredință cu privire la lumina care venise la întâlnirea de la Minneapolis.”^{17*}

¹⁶ W.M. Brikey, „Notes on Galatians, No. 1-3”, *Review and Herald*, 21 ianuarie, 28 ianuarie, 4 februarie, 36, 52, 67-68. Susținerea lui Ellen White față de prezentările lui Jones și Waggoner despre Legea din Galateni și legămintele poate fi găsită în: Ellen G. White către Uriah Smith, Scrisoarea 59, 8 martie 1890 și Ellen G. White către Uriah Smith, Scrisoarea 96, 6 iunie 1896; în *Materialele 1888*, 604, 1575. Pentru mai multe detalii despre acest subiect, vezi Ron Duffield, *Întoarcerea ploii târzii*, vol. 1, capitolele 12 și 16. Acest episod anume din 1902 cu articolele despre Galateni a dus din nou la demiterea lui Smith din funcția de redactor șef.

¹⁷ A.G. Daniells către W.C. White, 14 aprilie 1902; în *Manuscripts and Memories of Minneapolis*, 318, 321. Eugene F. Durand scrie în biografia sa despre Uriah Smith: „Este evident faptul că concepțiile lui Uriah Smith despre neprihănirea prin credință și Legea din Galateni nu s-au schimbat nici măcar puțin de-a lungul vieții sale. Promisiunea făcută față de Ellen White cu lacrimi, în 1891, s-a dovedit peste puterea lui. Dar cu toate acestea, el nu și-a retras calitatea de membru, așa cum au făcut Jones și Waggoner, ci a rămas unul dintre „opozanții loiali în acest punct.” (*Yours in the Blessed Hope, Uriah Smith* [Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1980], 268). Deși lucrarea lui Durand este o resursă inestimabilă în a vedea contribuția enormă a pionierului Uriah Smith pentru Biserica Adventistă, favoritismul lui față de Smith și uneori descrierea defavorabilă a lui Jones și Waggoner, l-au făcut să ajungă la unele concluzii stranii. Deși nu vom pune în discuție destinul veșnic al lui Uriah Smith, ideea că cineva ar putea fi un „opozant loial” față de mesajul mării strigări, fără consecințe de durată, ne-a făcut reticenți, ca popor, în a recunoaște greșelile trecutului și orbi față de cauza întârzierii lui Hristos.

În cele din urmă, Ellen White a răspuns la controversa amenințătoare în noiembrie 1902. Cu câțiva ani înainte, ea i-a relatat lui Smith sfaturi trimise din cer, spunându-i că neacceptarea adevărului că Legea din Galateni vorbea în primul rând despre legea morală stă la temelia opoziției față de solia prezentată de Jones și Waggoner. Prin astfel de acțiuni, Satana reușise să alunge puterea ploii târzii, care i-ar fi făcut în stare să ducă lumii solia mării strigări. Mulți frați s-au împotrivit și luminii soliei mării strigări, în mare măsură, iar Smith avusese un rol semnificativ.¹⁸ Acum nu era vremea ca vechile controverse să fie readuse la lumină și să se facă din aceasta un test în stabilirea calității de membru în biserică, asupra unei probleme care îndepărtase deja Duhul Sfânt și întârziase întoarcerea Domnului.

Ellen White i-a avertizat pe frați cu ardoare: „Niciodată nu ar trebui ca ceea ce Dumnezeu nu a dat ca test, să fie tratat așa cum a fost tratat subiectul Legii din Galateni. Am fost instruită că experiența teribilă de la Conferința de la Minneapolis este una dintre cele mai triste capitole din istoria celor ce cred adevărul prezent.”¹⁹

O lună mai târziu, Ellen White nu reușea să doarmă noaptea fiindu-i îndreptată atenția înspre starea poporului lui Dumnezeu, „atât pastori cât și membri laici.” Într-un manuscris lung adresat celor din lucrare, Ellen White declara că „în fiecare biserică din țara noastră” este nevoie de „mărturisire, pocăință și convertire.” Dacă acestea nu se vor face „cu rapiditate,” amăgirile ultimelor zile „îi vor lua în stăpânire,” și curând lumina se va transforma în întuneric și întunericul în lumină:

„Dumnezeu cheamă la pocăință fără întârziere. Mulți s-au jucat atâta vreme cu mântuirea încât vederea lor spirituală a scăzut și ei nu mai pot discerne lumina și întunericul. Hristos este umilit în poporul Său. Dragostea dintâi a dispărut; credința este slabă, este nevoie de o transformare categorică...

Neprihănirea de sine nu este haina de nuntă. Eșecul în a urma lumina clară a adevărului este un pericol de temut.

---

¹⁸ Ellen G. White către Uriah Smith, Scrisoarea 96, 6 iunie 1896; în *Materialele 1888*, 1575.

¹⁹ Ellen G. White către C.P. Bollman, Scrisoarea 179, 19 noiembrie 1902; în *Materialele 1888*, 1796.

Solia către biserica din Laodicea ne descoperă starea noastră ca popor. Luați seama la această solie. [Citează Apocalipsa 3:14-18.]

Ah, ce descriere! Câți de acolo se află în această stare teribilă. Rog stăruitor pe fiecare pastor să studieze cu atenție capitolul trei din Apocalipsa, căci în el este redată starea de lucruri din ultimele zile. Studiați cu atenție fiecare verset din acest capitol, căci prin aceste cuvinte, Isus vă vorbește vouă.

Dacă a fost vreodată un popor care să fie reprezentat de solia către Laodicea, acela este poporul care a avut o lumină mare, descoperirea Scripturilor, așa cum au primit adventiștii de ziua a șaptea. În loc să înălțăm eul nostru, dând pe față mândrie, încredere în propriile puteri și auto-suficiență; în loc să descopere slăbiciunile personale de caracter rămânând mândri, lăudăroși și neconvertiți, poporul lui Dumnezeu cu numele ar trebui să își dea seama de nevoia lor de harul Duhului adevărului și al neprihănirii.”²⁰

A continua în starea de laodiceeni, refuzând să se pocăiască, nu doar că era în detrimentul celor din Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, dar era o umilință pentru Hristos. O astfel de stare doar continua să prelungească marea luptă cu Satana, cu toate acuzațiile lui aduse împotriva guvernării lui Dumnezeu. Într-o declarație a lui Ellen White, care ar putea fi considerată una dintre cele mai sfâșietoare declarații referitoare la simțămintele lui Isus față de starea noastră continuă de laodiceeni, ea declara: „dezamăgirea lui Hristos nu poate fi descrisă.”

Deși Ellen White avea o dorință arzătoare să vadă biserica „umblând în lumină, așa cum Hristos este în lumină,” și se ruga stăruitor pentru frați în acest scop, ea totuși a reușit să vadă că „lumina pe care Dumnezeu mi-a dat-o nu este favorabilă pentru pastorii și bisericile noastre.” Astfel de atitudini față de lucrarea pe care i-o încredințase Dumnezeu, arătau că schimbările necesare nu fuseseră făcute la Conferința din 1901. Acum ea

---

²⁰ Ellen G. White, „Heed the Message to Laodicea”, Manuscrisul 166, 17 decembrie 1902; în *Manuscript Releases*, vol. 18, 192, 193, 194. Doi ani mai târziu, pasaje din acest manuscris au fost publicate în *Review*: „A Call to Repentance”, *Review and Herald*, 15 decembrie 1904.

spunea că nu mai simțea dorința să participe la următoarea Conferință Generală, din martie 1903:

„Frații mei, simt o mare durere în inimă. Nu mă voi mai înfățișa înaintea voastră din nou la întâlnirile noastre generale dacă nu voi simți îndemnul din partea Duhului lui Dumnezeu că trebuie să fac acest lucru. Ultima Conferință Generală la care am participat [în 1901] v-a dat toate dovezile pe care le veți avea în orice întâlnire convocată. Dacă acea întâlnire nu v-a convins că Dumnezeu lucrează prin Duhul Său prin slujitorii Săi smeriți, motivul este că sfeșnicul a fost înlăturat din locul lui. Am crezut că după ultima Conferință Generală vă veți schimba părerea, dar în timpul acelei întâlniri lucrarea care trebuia făcută pentru ca Dumnezeu să intre nu a fost făcută și nici nu a fost făcută de atunci până în prezent. Dumnezeu bate la ușa inimii noastre; dar până în prezent, ușa nu a fost deschisă pentru a-L lăsa să intre și să ia pe deplin în stăpânire templul sufletului.”²¹

Astfel că, la aproape doi ani după Conferința Generală din 1901, lucrarea din inimă, care ar fi trebuit făcută încă era lăsată nefăcută și motivul principal era șovăiala în a asculta chemarea Martorului Credincios la pocăință, dată prin Mărturiile Sale. Două săptămâni mai târziu, lui Ellen White i-a fost arătată din nou enormitatea acestei stări, de data aceasta printr-un vis avut în timp ce scria despre reforma nereușită de după Conferința Generală din 1901:

„Într-o zi, la amiază, scriam cu privire la lucrarea ce s-ar fi putut face la ultima Conferință Generală, dacă oamenii din poziții de răspundere ar fi urmat voia și calea lui Dumnezeu. Aceia care au avut o mare lumină n-au mers în lumină. Adunarea s-a încheiat și ruptura nu s-a făcut. Oamenii nu s-au smerit înaintea Domnului, așa cum ar fi trebuit să o facă, și Duhul Sfânt nu a fost revărsat. Scrisesem până aici când mi-am pierdut cunoștința și se făcea ca și cum aș fi fost martoră la o scenă ce se petrecea în Battle Creek.

---

²¹ Ibid., 192, 195, 196.

Eram adunați în auditoriul Tabernacolului. S-a înălțat o rugăciune, s-a cântat un imn, și din nou s-a înălțat o rugăciune. Se adresa lui Dumnezeu cea mai călduroasă cerere. Adunarea se caracteriza prin prezența Duhului Sfânt. Lucrul se adâncea tot mai mult și unii dintre cei prezenți plâneau în hohote. Cineva s-a ridicat din locul unde era plecat și a spus că înainte avusese neînțelegeri cu anumite persoane și că nu simțise iubire pentru ele, dar că acum se vedea așa cum era. Cu multă solemnitate, el a repetat solia către biserica din Laodicea: «Pentru că zici: ‘Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic.’ În îngâmfarea mea mă simțeam chiar așa,» a spus el. «‘Și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol.’ Acum văd că aceasta este starea mea. Ochii mei sunt deschiși. Duhul meu a fost aspru și nedrept. M-am socotit neprihănit, dar inima mea este zdrobită și simt nevoia sfatului prețios al Aceluia care m-a cercetat până în străfundurile inimii mele. O, cât de îndurătoare, miloase și iubitoare sunt cuvintele acestea: ,Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești, și haine albe, ca să te îmbraci cu ele, și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale; și doctorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi’.» (Apocalipsa 1:17, 18).

Vorbitorul s-a întors către cei care se rugaseră și a spus: «Avem ceva de făcut. Trebuie să ne mărturisim păcatele și să ne umilim inima înaintea lui Dumnezeu.» El a făcut mărturisiri dintr-o inimă zdrobită și apoi a pășit spre diferiți frați, unul după altul, și le-a întins mâna, cerându-le iertare. Aceia cărora li se adresa se ridicau repede în picioare, mărturisindu-și greșelile și cerând iertare, și cădeau unul pe gâtul celuilalt, plângând. Spiritul mărturisirii se întindea prin toată adunarea. Era ca în Ziua Cincizecimii. Se cântau laude lui Dumnezeu și lucrarea aceasta s-a făcut până târziu în noapte, până spre dimineață.»²²

---

²² Ellen G. White către A.G. Daniells (Battle Creek Church), Scrisoarea 7, 3 ianuarie 1903; în *Mărturii*, vol. 8, 104, 105.

Fără îndoială că Ellen White a fost cuprinsă de simțăminte de bucurie de nedescris fiind martoră la această scenă, când lucrarea de mărturisire a continuat: „Nimeni nu părea că e prea mândru pentru a face mărturisiri cu o inimă zdrobită, iar *cei care stăteau în fruntea lucrării erau cei cu influență*, dar care mai înainte nu avuseseră curaj să-și mărturisească păcatele. Era o bucurie ce nu se mai simțise niciodată în Tabernacol.” Trezindu-se din starea de inconștiență, Ellen White, pentru o scurtă vreme, părea să nu știe unde era. Penița i-a rămas în mână. Apoi au fost rostite cuvintele: „Așa ar fi putut să fie. Domnul aștepta să facă toate acestea pentru poporul Său. Tot cerul aștepta să-și reverse îndurarea.” Ellen White s-a „gândit ce ar fi putut să fie, dacă la ultima adunare a Conferinței Generale s-ar fi făcut o lucrare deplină; și asupra mea s-a abătut o agonie a dezamăgirii când mi-am dat seama că scena la care fusem martoră nu era realitatea.”^{23*}

Două săptămâni mai târziu, Ellen White îi scria lui Jude Jesse Arthur, un bărbat care nu avea foarte multă experiență cu darul ei profetic. Dorind să îl încurajeze să nu se lase atras de cei care puneau la îndoială acest dar, ea îl asigura de modul în care Dumnezeu o susținuse în lucrarea ei:

„Puterea Lui a fost cu mine tot timpul la ultima Conferință Generală și dacă bărbații din poziții de răspundere au simțit un sfert din povara ce apăsa pe umerii mei, atunci s-ar fi văzut mărturisire și căință din inimă. Duhul Sfânt ar fi făcut o lucrare cum nu s-a mai văzut în Battle Creek niciodată înainte. Cei care, la acea vreme, au auzit soliile mele și au refuzat să își smerească inimile înaintea lui Dumnezeu, nu au nici o scuză. Niciodată nu le va mai fi dată o dovadă mai mare.”

---

²³ Ibid., 105, 106, sublinierile autorului. Este evident că Ellen White nu considera anul 1901 ca fiind o mare biruință. Pe bună dreptate ne putem întreba cum a putut A.V. Olson să scrie o carte intitulată „Through Crisis to Victory: 1888 to 1901”. Cartea a fost publicată în 1966, iar A.V. Olson a murit înainte cu trei ani, în 1963, când cartea a fost preluată și sponsorizată de Ellen G. White Estate Board, avându-l pe A.L. White ca secretar. Este posibil ca nu Olson să fie cel care a ales titlul cărții.

Rezultatul ultimei Conferințe Generale a fost cea mai mare, cea mai îngrozitoare întristare din viața mea. Nu s-a făcut nici o schimbare. Spiritul care ar fi trebuit adus în toată lucrarea ca rezultat al întâlnirii nu a fost adus deoarece oamenii nu au primit Mărturiile Duhului lui Dumnezeu. Întorcându-se în câmpurile lor de lucru, ei nu au umblat în lumina pe care Domnul o făcuse să lumineze pe cărarea lor, ci au dus în lucrarea lor principiile greșite care predominau în lucrarea de la Battle Creek.

Domnul a însemnat fiecare mișcare făcută de bărbații din fruntea instituțiilor și Conferințelor noastre. Este periculos să respingi lumina pe care Dumnezeu o trimite. Cele mai bogate binecuvântări au fost oferite fără plată pentru Horazin și Betsaida... Dar ele au refuzat Darul ceresc... Astăzi, asupra celor care au avut lumină și dovezi, dar care au refuzat să ia seama la avertizările și rugămințile Domnului, este pronunțat un vai din cer.”²⁴

Evident că Ellen White nu vorbea despre schimbările structurale în organizație, care au avut loc în 1901. Ea vorbea despre „spiritul care ar fi trebuit adus în toată lucrarea.”

În 18 februarie 1902, principala clădire a sanatorului de la Battle Creek – spitalul – a ars din temelii. Zece luni mai târziu, pe 30 decembrie 1902, sediul Review and Herald a avut aceeași soartă. Împotriva simțămintelor ei de mai înainte, Ellen White a fost călăuzită să participe la Conferința Generală, câteva luni mai târziu, în Oakland, California. Fiind acolo, atenția ei a fost atrasă, printr-o viziune de noapte, asupra cazului lui Iosia, care i-a fost prezentat ca o lecție pe care „să o aducă în atenție la Conferință.” Astfel, ea a împărtășit aceste gânduri înaintea celor adunați la Conferința Generală, în 1 aprilie 1903.

Împăratul Iosia a fost credincios Dumnezeului lui Israel. „El nu a repetat păcatele tatălui său, umblând pe calea fărădelegii,” spunea Ellen White. El a ales să nu calce pe urmele greșelilor înaintașilor lui, ci a încercat să readucă închinarea la Dumnezeu. Când Iosia a găsit cartea legii (Deuteronom) și a citit pentru prima dată binecuvântările și blestemele, el

---

²⁴ Ellen G. White către Judge Jesse Arthur, Scrisoare, 14 ianuarie 1903; în *Manuscript Releases*, vol. 13, 122, 123, sublinierile autorului.

și-a sfâșiat hainele, dându-și seama că timp de secole, poporul Israel umblase contrar poruncilor lui Dumnezeu. El și-a dat seama că păcatele adunate ale națiunii urmau să aducă asupra lor judecățile grabnice ale lui Dumnezeu. Continuând să împărtășească această relatare înaintea celor adunați la Conferința Generală, Ellen White a făcut o paralelă cu adventismul din zilele lor:

„Iosia, văzând în trecut idolatria și ireverența din mijlocul lor, a fost foarte tulburat. Acum, citind din cartea legii despre pedeapsa care era rezultatul sigur al acestor practici, inima lui a fost cuprinsă de o mare întristare. Niciodată înainte nu mai realizase el atât de deplin dezgustul pe care Dumnezeu îl avea pentru păcat...

*Împăratul nu a considerat că aceasta era o chestiune de mică importanță. Preoților și celorlalți bărbați din slujbe sfinte, el le-a dat porunca: «Duceți-vă și întrebați pe Domnul pentru mine, pentru popor și pentru Iuda, cu privire la cuvintele cărții acesteia care s-a găsit, căci mare este mânia Domnului, care s-a aprins împotriva noastră, **pentru că părinții noștri n-au ascultat de cuvintele cărții acesteia și n-au împlinit tot ce ne este poruncit în ea.**» Iosia nu a spus: «nu știam nimic despre această carte. Acestea sunt învățături vechi și vremurile s-au schimbat.» El a numit bărbați care să cerceteze acest lucru și acei bărbați s-au dus la prorocița Hulda...*

Astăzi Dumnezeu privește asupra poporului Său. Noi ar trebui să încercăm să aflăm ce vrea El să ne spună prin arderea sanatoriului și a editurii. Să nu mergem înainte ca și când nimic nu ar fi în neregulă. Împăratul Iosia și-a sfâșiat hainele și și-a zdrobit inima. El a plâns și a suspinat pentru că el nu avusese cartea legii și el nu cunoștea pedepsele care îi amenințau. Dumnezeu vrea să ne venim în fire. El dorește ca noi să cercetăm care este semnificația calamităților care au venit asupra noastră, ca să nu călcăm pe urmele poporului

Israel și să spunem: «Acesta este Templul Domnului, Templul Domnului suntem noi», când noi de fapt nu suntem deloc.»²⁵

În continuare, Ellen White a aplicat acest sfat lucrării care ar fi trebuit făcută la Conferința Generală din 1901, lucrare care încă trebuia făcută:

*„În fiecare instituție a noastră e nevoie să se facă o reformă. Aceasta este solia care am dat-o la ultima Conferință Generală ca fiind Cuvântul Domnului. La acea întâlnire am purtat o povară foarte mare și o port cu mine de atunci. Noi nu am obținut biruința la acea întâlnire. De ce? – **Pentru că au fost atât de puțini care au urmat cursul lui Iosia.** La acea întâlnire au fost persoane care nu au văzut lucrarea care trebuia făcută. Dacă ei și-ar fi mărturisit păcatele, dacă ar fi luat o pauză, dacă s-ar fi așezat într-un loc mai înalt, puterea lui Dumnezeu ar fi intrat la întâlniri și ar fi trebuit să vedem vremea Cincizecimii.*

Domnul mi-a arătat ce ar fi putut fi dacă lucrarea care trebuia făcută ar fi fost făcută. În timpul nopții am fost prezentă la o întâlnire unde un frate mărturisea altui frate. Cei prezenți au căzut unul pe gâtul celuilalt și au făcut mărturisiri dintr-o inimă zdrobită. Duhul și puterea lui Dumnezeu au fost descoperite. Nimeni nu părea prea mândru pentru a se pleca înaintea lui Dumnezeu în umilință și părere de rău. Cei care conduceau această lucrare erau cei care nu avuseseră curajul mai înainte să își mărturisească păcatele. Așa ar fi putut să fie. Domnul aștepta să facă toate acestea pentru poporul Său. Tot cerul aștepta să-și reverse îndurarea.»²⁶

La scurtă vreme după ce focul a distrus sediul Review and Herald, în revista Review a fost publicat un articol scris de Ellen White, „în care se afirma clar că distrugerea prin foc a sanatoriului și a sediului Review a fost

---

²⁵ Ellen G. White, „Lessons from Josiah’s Reign”, predică din 30 martie 1903; în *General Conference Bulletin*, 1 aprilie 1903, 29-31, sublinierile autorului.

²⁶ Ibid., sublinierile autorului.

o pedeapsă de la Dumnezeu datorită depărtării permanente de la căile Sale și din cauză că nu au acționat conform avertizării și sfatului dat de El în urmă cu mulți ani prin Spiritul Profeției.”²⁷ Ellen White a pledat înaintea celor de la Battle Creek care „s-au opus luminii și dovezilor, refuzând să asculte avertizările lui Dumnezeu,” ca ei să vadă în „distrugerea sediului Review and Herald un apel de la Dumnezeu pentru ei, să se întoarcă la El cu inimă deplină.”²⁸ Cu toate acestea, la scurtă vreme după sesiunea Conferinței Generale din 1903, la o „întâlnire a acționarilor de la Review and Herald, s-a afirmat înaintea unei audiențe deschise că aceste incendii nu erau judecățile lui Dumnezeu.”²⁹

La scurtă vreme după această întâlnire, W.W. Prescott a vorbit înaintea unei mari adunări în tabernacolul din Battle Creek, în Sabat, 9 mai. Aici, el a îndreptat audiența adventistă înspre cartea lui Ieremia, „unde se vorbește despre experiența legată de distrugerea și demolarea Ierusalimului, în speranța că vom vedea clar adevărata cauză a dărâării sale și a ducerii poporului în captivitate.” Ajuns la apogeul mesajului său, Prescott le-a amintit ascultătorilor ce a făcut Dumnezeu cu poporul Său de la sesiunea de la Minneapolis până în acel moment:

„Celor care sunt familiarizați cu circumstanțele lucrării noastre și a instituțiilor de aici, în special din ultimii zece sau cinsprezece ani, nu trebuie să le mai amintesc de multele cuvinte de avertizare și învățătură pe care Domnul ni le-a trimis prin purtătorul Său de cuvânt ales, până când judecata lui Dumnezeu a căzut peste noi datorită neascultării noastre și este inutil, ba chiar mai rău decât inutil, să încerc să ascund acest lucru de ochii noștri sau de ochii lumii. Ceea ce am fi putut salva dacă ascultam de cuvintele de învățătură și avertizare a devenit acum o calamitate publică pentru noi, dar în ciuda acestor lucruri, încă se mai aud voci care spun că asupra noastră nu este nicio judecată. Acum este vremea ca cei care se tem de Dumnezeu să răspundă învățăturii,

---

²⁷ Notă editorială, „Instruction and Response”, *Review and Herald*, 19 mai 1903, 8.

²⁸ Ellen G. White, „The Meaning of God’s Providences,” *Review and Herald*, 27 ianuarie 1903, 8.

²⁹ Notă editorială, „Instruction and Response”, *Review and Herald*, 19 mai 1903, 8, sublinierile autorului.

avertizării și sfatului Său. [Glasuri: «Amin.»] Cred că este vremea ca poporul lui Dumnezeu să se scoale și să spună ca răspuns că ei cred în Domnul, Dumnezeu lor, chiar și atunci când El îi pedepsește cu judecăți. Cred că este vremea ca acest popor și această biserică să ia poziție deschis și public ca răspuns la aceste cuvinte de învățătură și avertizare și să recunoască înaintea lui Dumnezeu și a lumii că Domnul i-a pedepsit cu judecată și ne pocăim și ne întoarcem la El.»³⁰

Atitudinea și acțiunile celor care au refuzat solia de la Minneapolis, în deceniul trecut, răspândiseră un efect istovitor asupra succesului bisericii în aproape orice sarcină. Cel mai mare rău a rezultat din desconsiderarea sfatului trimis din cer, sfat dat pentru fiecare aspect al vieții și al responsabilității bisericii, datorită necredinței crescânde în Spiritul Profeției după răzvrătirea de la Minneapolis. Un lucru era sigur – deși la Conferința Generală din 1901 se făcuseră schimbări majore în structura organizațională, schimbări care sunt valabile și astăzi, experiența pocăinței Laodiceei și a ploii târzii nu a apărut niciodată. În 1903 biserica se confrunta cu provocări de tot felul. Din nefericire, cei doi soli de la Minneapolis, Jones și Waggoner, la scurtă vreme după aceea au părăsit slujirea lor credincioasă, în mare parte datorită opoziției constante cu care s-au confruntat din 1886. Din păcate, amândoi au fost influențați de J. H. Kellogg, care până la sfârșitul secolului, s-a depărtat de biserică. Waggoner a fost influențat de ideile panteiste ale lui J.H. Kellogg, pe când participa la Conferința Generală din 1897 și în 1899 a început să exprime idei asemănătoare cu ale acestuia. Jones a fost influențat de răzvrătirea lui Kellogg împotriva bisericii organizate și de desconsiderarea lui față de Spiritul Profeției, mutându-se înapoi la Battle Creek în 1903, deși Ellen White îl avertizase împotriva acestui lucru.^{31*} Chiar și Prescott, care

³⁰ W.W. Prescott, în „Instruction and Response”, *Review and Herald*, 19 mai 1903, 8.

³¹ Ellen G. White către fratele și sora Paulson, scrisoarea 116, 2 aprilie 1906. Unii poate sunt dezamăgiți că nu vom oferi foarte multe detalii despre a doua parte a vieții lui Jones și Waggoner. Dar, în timp ce dorim să fim sinceri cu privire la căderea lor, ne dorim să fim siguri că spunem povestea cu toate detaliile ei. Plănuim să facem acest lucru mai în detaliu în seria *Întoarcerea Ploii Târzii*.

lucrase cu atâta putere la începutul anilor 1890, a început să pună sub semnul îndoielii validitatea darului lui Ellen White la scurtă vreme după

Pentru acum se merită să menționăm că încă din 1892, Ellen White avertiza cu privire la rezultatele urii continue manifestată de mulți dintre frați față de cei doi soli, Jones și Waggoner. Ea întreba următoarele: „solul Domnului va putea suporta presiunea exercitată împotriva lui”? „Dacă da,” răspundea ea, „este pentru că Dumnezeu îl face să stea în puterea Lui, și să apere adevărul că el este trimis de Dumnezeu.” În continuare Ellen White a afirmat că „dacă solii Domnului, după ce au luat poziție cu tărie pentru adevărul pentru această vreme, vor cădea pradă ispitei și îl vor dezonora pe Cel care le-a încredințat lucrarea, va fi aceasta o dovadă că solia nu este adevărată? Nu, pentru că Biblia este adevărată... Păcatul solilor lui Dumnezeu îl va face pe Satan să tresalte și cei care respins solul și solia vor birui; dar acest lucru nu îi va scuza deloc pe cei care s-au făcut vinovați de respingerea soliei adevărului trimisă de Dumnezeu.” Ellen White și-a exprimat „marea mâhnire din inimă” pentru că a văzut „cât de rapid un cuvânt sau o acțiune din partea fraților Jones și Waggoner era criticat. Cât de repede trec cu vederea tot binele care a fost făcut prin ei.” Ea se temea de rezultatul final al acestor critici continue (Ellen G. White către O.A. Olsen, scrisoarea 19d, 1 sept. 1892; în *Materialele 1888*, p. 1025, 1026).

Doar câteva săptămâni mai târziu, Ellen White a exprimat gânduri asemănătoare într-o scrisoare către Uriah Smith, unul dintre principalii oponenți ai lui Jones și Waggoner. „Este foarte posibil,” avertiza ea, „ca frații Jones și Waggoner să fie doborâți de ispitele vrăjmașului; dar dacă va fi așa, acest lucru nu va demonstra că ei nu au avut o solie de la Dumnezeu, sau că lucrarea pe care au făcut-o a fost cu totul o greșeală. Dar dacă se va întâmpla acest lucru, câți alții vor adopta această poziție și vor cădea pradă unei amăgiri fatale pentru că nu sunt sub controlul Duhului lui Dumnezeu... și vor orbecăi la fel ca și evreii.” Din nefericire, Ellen White știa că „aceasta este poziția pe care mulți o vor adopta dacă unul dintre acești bărbați va cădea”, unii fiind cuprinși de această amăgire fatală chiar și astăzi (Ellen G. White către Uriah Smith, scrisoarea 24, 19 sept. 1892; în *Materialele 1888*, p. 1044-1045, sublinierile autorului).

Ellen White a înțeles în tot acest timp pe umerii cui cădea mare parte din vină dacă Jones și Waggoner aveau să cadă pradă ispitei. La începutul anului 1893 ea a vorbit din nou despre opoziția continuă împotriva acestor soli: „Nu inspirația cerului este cea care îi conduce pe oameni să fie suspicioși, așteptând ocazia și acționând numaidecât pentru a dovedi că acești frați care interpretează unele versete diferit de noi nu au credința bună. Există pericolul ca aceste acțiuni să producă chiar rezultatul pe care ei încearcă să îl evite și, în mare măsură, vina va cădea asupra celor care pândesc răul” (Ellen G. White către W. Ings, scrisoarea 77, 6 ian. 1893; în *Materialele 1888*, p. 1027, sublinierile autorului).

moartea ei.³² Ellen White a fost trecută la odihnă în 1915, fără a trăi să mai vadă a doua venire pe care o așteptase atât de mult; binecuvântata ploaie târzie a fost respinsă și în cele din urmă retrasă.

---

³² Vezi Arthur L. White, „The Prescott Letter to W.C. White: April 6, 1915”, White Estate Shelf Document, 15 iunie 1981.

14

Minneapolis-ul nu a fost uitat

Odată cu începerea secolului al XX-lea, reminescente ale Conferinței de la Minneapolis au început să apară la suprafață. În iulie 1912, fostul președinte al Conferinței Generale, G.A. Irwin, le-a îndreptat atenția cititorilor revistei *Review* către cele șapte biserici din Apocalipsa. În istoria acestor bisericii puteau fi văzute cele două forțe care se luptau, binele și răul. Nici o tabără nu își schimbase tactica pentru a câștiga sufletele oamenilor. Mântuirea în păcat sau prin faptele bune ale omului s-au aflat întotdeauna la „temelia tuturor religiilor păgâne și este și astăzi principiul papalității,” declara Irwin. Pe de cealaltă parte, solia îndreptățirii prin credință dintotdeauna a fost „secretul unei vieți biruitoare.” Tocmai predicarea soliei îndreptățirii prin credință a marcat începutul mării strigări, despre care Ellen White scrisese în noiembrie 1892. Dar care a fost istoria acestei solii? Irwin avea să răspundă la această întrebare:

„Dacă predicarea neprihănirii prin credință ca o solie specială în această biserică a fost începutul mării strigări și a «luminii îngerului a cărui slavă va umple întreg pământul», este evident că Dumnezeu nu a intenționat ca această solie să înceteze până când tot pământul nu va fi umplut de slava Domnului.

Faptul că solia nu a mers așa cum era planificat reiese clar din următoarea afirmație a servei Domnului: «Bisericile sunt căldicele... Învățătura neprihănirii prin credință a fost

pierdută din vedere de mulți care pretind a crede solia îngerului al treilea.»

Fără îndoială că în mintea cititorului se va ridica întrebarea de ce o astfel de solie, de o importanță atât de vitală pentru oameni, o solie care era începutul mării strigări, poate fi pierdută din vedere. Răspunsul la această întrebare îl găsim în următoarea afirmație, a aceleiași autoare: «Vrăjmașul omului și al lui Dumnezeu nu dorește ca acest adevăr să fie prezentat cu claritate; el știe că dacă poporul primește pe deplin această solie, puterea lui va fi zdrobită. Dacă el poate controla mințile astfel încât îndoiala, necredința și întunericul să fie experiența celor care pretind a fi copiii lui Dumnezeu, el îi poate birui prin ispită.»

Când solia neprihănirii prin credință (despre care serva Domnului a spus că „este cu adevărat a treia solie îngerească”) a început să fie predicată în această denominațiune, vrăjmașul a fost foarte tulburat și a făcut eforturi puternice pentru a o împiedica să se răspândească...

Cu siguranță... putem afirma că noi suntem cu ani în urmă față de unde am fi putut fi și ar fi trebuit să fim în progresul acestei lucrări... și când citesc că doar «cei care sunt îmbrăcați cu neprihănirea lui Hristos vor sta fermi în acea zi de partea adevărului și a datoriei» și că «toți cei care s-au încrezut în propria lor neprihănire vor sta sub steagul negru al prințului întunericului», sunt convinși că, cu adevărat, a sosit vremea pentru ca solia îndreptăririi prin credință să devină din nou o solie proeminentă în această biserică.¹

Pentru Irwin era evident că solia neprihănirii prin credință nu dusese la îndeplinire scopul pentru care fusese dată în 1888. Aproape douăzeci și cinci de ani mai târziu – și Domnul încă aștepta.

În 1924, la nouă ani după moartea lui Ellen White, Consiliul Consultativ al Asociației Pastorale a votat ca fratele A.G. Daniells, fostul președinte al Conferinței Generale, să pregătească o compilație a scrierilor ei pe subiectul îndreptăririi prin credință. Începând o muncă de „cercetare exhaustivă,” el a fost „uimit și a amuțit văzând obligația solemnă care

---

¹ G.A. Irwin, „The Message for This Time”, *Review and Herald*, 4 iulie 1912, 5.

fuse pusă” asupra lui. Studiarea subiectului neprihănirii prin credință din scrierile lui Ellen White l-a condus pe Daniells la „o convingere puternică”, și anume că sfaturile ei prezentau „două aspecte: în primul rând, un fapt uimitor, că prin credință în Fiul lui Dumnezeu, păcătoșii pot primi neprihănirea lui Dumnezeu și, în al doilea rând, scopul și providența lui Dumnezeu prin faptul că a trimis poporului Său adunat la Conferința Generală din orașul Minneapolis, Minnesota, în anul 1888, solia specifică a primirii neprihănirii lui Dumnezeu prin credință.”²

Citând din articolul lui Ellen White din Review, 22 noiembrie 1892 și din *Scrieri Timpurii*, 85 și 86, Daniells a concluzionat că ea „plasează revărsarea ploii târzii în același timp cu marea strigare, descoperirea neprihănirii lui Hristos și umplerea pământului cu lumina soliei îngerului al treilea.” Pentru Daniells era evident faptul că „începutul sau deschiderea tuturor acestor evenimente are loc în același timp. Apariția uneia dintre ele este un semnal că vor apărea toate.”³ Dar, cercetând cei treizeci și opt de ani care se scurseseră de la solia de la Minneapolis, el a fost condus la o concluzie tristă:

„Cât de trist, cât de regretabil este că solia neprihănirii în Hristos, la momentul în care a fost dată, a fost întâmpinată cu opoziție de bărbații zeloși și cu intenții bune în cauza lui Dumnezeu! Solia nu a fost primită niciodată, nici proclamată, nici nu i s-a dat curs liber așa cum ar fi trebuit pentru a aduce asupra bisericii binecuvântările nemăsurate care se ascundeau în ea. Seriozitatea exercitării unei astfel de influențe este indicată de muștrările care au fost date. Aceste cuvinte de muștrare și avertizare trebuie să primească cea mai atentă considerație în acest moment [în 1926]...”

O, dacă am fi ascultat cu toții așa cum ar fi trebuit atât avertizarea cât și apelul care ne-a fost făcut în acel mod aparent ciudat, dar totuși impresionant, la Conferința din 1888! De câtă nesiguranță am fi scăpat, câte răătăciri,

---

² A.G. Daniells, *Christ Our Righteousness* (Washington, D.C.; Ministerial Assn. of Seventh-day Adventists, 1926), 5-7.

³ Ibid., 56, 59, 62.

înfrângeri și pierderi ar fi fost prevenite! Ce lumină, binecuvântare, triumf și progres ar fi venit asupra noastră!”⁴

La doar câțiva ani după ce cartea lui Daniells a fost tipărită, Taylor Bunch, pastor, profesor biblic și autor, a alcătuit o broșură intitulată *Forty Years in the Wilderness in Type and Antitype* (n.tr. *Patruzeci de ani în pustie în tip și antitip*), în care erau prezentate vederi asemănătoare despre ploaia târzie și marea strigare.⁵ În această broșură, Bunch prezintă paralelele dintre Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea și poporul Israel în călătoria lor din Egipt înspre Canaan. Cu ajutorul soției lui, Taylor Bunch a susținut prezentări în cadrul săptămânii de rugăciune de toamnă și de primăvară la Pacific Union College în anul școlar 1930-1931, unde a prezentat subiectul din broșură.⁶ Câțiva ani mai târziu, în 1937, Bunch a prezentat o serie asemănătoare de șase predici în tabernacolul din Battle Creek în timpul serviciilor de seară din Sabat. Aceste predici au fost publicate într-o carte intitulată *The Exodus and Advent Movement in Type and Antitype* (n. tr. *Exodul și adventismul de ziua a șaptea în tip și antitip*), special pentru „cei care le-au auzit și totodată la cererea pastorilor și a altor lucrători ai Evanghelie care le doresc.”⁷

În studiile sale, Bunch a pătruns mai în detaliu, în comparație cu Daniells. Când a ajuns la experiențele de la Kadesh-Barnea ale Israelului din vechime, Bunch le-a aplicat Conferinței de la Minneapolis din 1888, la ceea ce s-a întâmplat după aceea și la întoarcerea în pustia rătăcirii. Bunch susținea că „solia neprihănirii prin credință a fost predicată cu putere mai bine de zece ani, timp în care criza de la Minneapolis a fost ținută înaintea liderilor.” Citând din articolul lui Ellen White din *Review*, 22 noiembrie 1892, Bunch declara că „solia a adus începutul ploii târzii... De ce nu a continuat revărsarea ploii târzii? Din cauză că solia care a adus-o a încetat să mai fie predicată. Ea a fost respinsă de mulți și curând s-a stins din experiența poporului advent și ploaia târzie s-a stind odată cu ea. Ea poate începe din nou doar când solia care a adus-o atunci este reînviată și acceptată.” Tot așa cum poporul Israel, stând la granițele Canaanului, a

---

⁴ Ibid., 47, 69.

⁵ Taylor G. Bunch, *Forty Years in the Wilderness in Type and Antitype* (ca. 1928).

⁶ Vezi *The Adventist Review and Sabbath Herald*, 21 martie 1931, 24, 25.

⁷ Taylor G. Bunch, *The Exodus and Advent Movements in Type and Antitype* (facsimil publicat în mod privat, cir. 1937), i.

trebuie să se împace cu trecutul lor, și adventismul, sugera Bunch, trebuie „să primească o viziune” a trecutului lui:

„Chiar înainte de sfârșit, poporul advent va revizui istoria lor trecută și o va vedea într-o lumină nouă. Noi trebuie să studiem și să înțelegem antitipurile experiențelor de la Kadesh-Barnea ale Israelului din vechime și să învățăm din greșelile înaintașilor noștri, în special în timpul crizei din 1888. Trebuie să recunoaștem și să mărturisim greșelile înaintașilor noștri și să ne asigurăm că nu le vom repeta și astfel să întârziem și mai mult triumful final al Mișcării Advente. Istoria trecutului trebuie reînviată și studiată în lumina acestor greșeli și a consecințelor lor în marea întârziere a venirii lui Hristos. O astfel de viziune va explica multe întrebări enigmatice și ne va întări mult credința în călăuzirea divină a Mișcării Advente.”⁸

După săptămâna de rugăciune pe care Bunch a susținut-o în toamna anului 1930 la Pacific Union College, nu a trecut multă vreme până când vestea a ajuns la Elmshaven, unde era situat White Estate la acea vreme. D.E. Robinson, făcând parte din personalul de la White Estate, i-a trimis o scrisoare lui Bunch și deși i-a scris cu cordialitate, el nu a fost de acord cu câteva comparații și concluzii ale lui Bunch referitoare la Israelul din vechime și mișcarea adventă.^{9*} Astfel s-a început o eră a încercării

---

⁸ Ibid., 107, 168.

⁹ D.E. Robinson către Taylor G. Bunch, 30 decembrie 1930; în *Manuscript and Memories*, 333-335. Această scrisoare a fost scrisă de D.E. Robinson, născut în 1879 și care nu a fost prezent la Conferința de la Minneapolis; el i-a scris lui Taylor Bunch fiind angajat la White Estate, în 1930, unde indexa. Robinson a fost ofensat de comparația lui Bunch și a încercat să apere biserica de ceea ce el considera a fi atacuri nefondate, care vor duce la apariția altor grupuri. Același episod a stârnit răspunsuri scrise și din partea lui A.T. Robinson (tatăl lui D.E. Robinson) și C. McReynolds (*Manuscripts and Memories*, 136-142).

O copie a scrisorii originale a lui D.E. Robinson poate fi găsită în Document File 371, la Ellen G. White Estate, în Silver Spring, MD. La un moment dat, scrisoarea lui Robinson a fost rescrisă, un paragraf care îl numea pe el ca autor al scrisorii a fost scos și a fost pus numele lui A.L. White, după care numele lui A.L. White a fost șters și înlocuit cu numele lui W.C. White, în ceea ce pare a fi scrisul de mână a lui

eliberării adventismului de acuzația că respingerea din 1888 și anii care au urmat au adus întârzierea întoarcerii lui Hristos.^{10*}

A.L. White. Originalul acestei scrisori *rescrise* se găsește în Document File 331 și este copia publicată în *Manuscripts and Memories*, 333-335 și atribuit lui W.C. White (Tim Poirier de la White Estate a verificat aceste descoperiri).

Se pare că această scrisoare, atribuită pe nedrept lui W.C. White, nu a apărut decât în 1981, ca „Apendice D” în *Thirteen Crisis Years: 1888-1901*. Această carte a fost o retipărire a cărții lui A.V. Olson, *Through Crisis to Victory: 1888-1901*, publicată pentru prima dată în 1966 și sponsorizată de Comitetul Ellen G. White Estate, avându-l pe A.L. White ca secretar. Cartea din 1981 a fost publicată sub același patronaj. În Apendice D, Arthur White susține că W.C. White a scris această scrisoare ca răspuns la „ipotezele nefondate care ies de sub penița și de pe buzele unuia [Taylor Bunch] care, la momentul acela [Conferința de la Minneapolis] avea doar trei ani” și care a prezentat „o așa distorsionare a istorie și așa o prognoză.” (*Thirteen Crisis Years*, 331).

Deși nu ar trebui să atribuim nicio indentație răutăcioasă din partea lui D.E. Robinson sau chiar a lui A.L. White – probabil amândoi credeau că apără biserica de ceea ce ei considerau a fi acuzații false – trebuie să ne dăm seama că doar tatăl minciunilor putea țese această pânză până la ceea ce a devenit astăzi, distorsionând astfel ceea ce s-a întâmplat cu adevărat în 1888 și după aceea.

¹⁰ Vezi A.T. Robinson, „Did the Seventh-day Adventist Denomination Reject the Doctrine of Righteousness by Faith?” 30 ianuarie 1931; C. McReynolds, „Experience While at the General Conference in Minneapolis, Minn. in 1888,” n. d. 1931; toate în *Manuscripts and Memories of Minneapolis 1888*, 333-342.

N.F. Pease, „Justification and Righteousness by Faith in the Seventh-day Adventist Church Before 1900” (lucrare de dizertație nepublicată, 1945); L.H. Christian, *The Fruitage of Spiritual Gifts* (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1947); A.W. Spalding, *Captains of the Host* (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1949).

Conferința Generală a Adventiștilor de Ziua a Șaptea, „First General Conference Committee Report,” 4 decembrie 1951, în A.L. Hudson, *A Warning and its Reception* (publicată în privat, n.d.); Conferința Generală a Adventiștilor de Ziua a Șaptea, *The Story of Our Church* (Mountain View, CA: Pacific Press Pub. Assn., 1956); Conferința Generală a Adventiștilor de Ziua a Șaptea, „Further Appraisal of the Manuscript ‘1888 Re-Examined,’” septembrie 1958, în A.L. Hudson, *A Warning and its Reception* (publicată în privat, n.d.).

A.W. Spalding, *Origin and History of Seventh-day Adventists* (Washington, D.C.; Review and Herald Pub. Assn., 1962); N.F. Pease, *By Faith Alone* (Mountain View, CA: Pacific Press Pub. Assn., 1962); A.V. Olson, *Through Crisis to Victory 1888-1901*

Scrisă pentru a ne fi exemplu

Biblia ne-a fost dată pentru a învăța lecții din relatările ei inspirate; lecții care pot fi aplicate și în zilele noastre. În Leviticul 26, Moise a lăsat în scris pentru copiii lui Israel făgăduințele binecuvântărilor sau blestemelor pentru depărtarea sau urmarea lui Dumnezeu și a sfaturilor Sale. În acea listă de binecuvântări se află făgăduințele pentru ploaie târzie și timpurie, dar în blesteme se spune că cerul se va face asemenea fierului și pământul ca arama (26:4, 19). Tot în acest capitol găsim remediile inspirate în cazul în care aveau să vină blesteme asupra națiunii: „Iar pe aceia dintre voi care vor mai rămâne în viață îi va apuca durerea pentru *fărădelegile lor*, în țara vrăjmașilor lor; îi va apuca durerea și pentru *fărădelegile părinților lor*. Își vor mărturisi *fărădelegile lor* și *fărădelegile părinților lor*, călcările de lege pe care le-au săvârșit față de Mine și împotrivirea cu care Mi s-au împotrivit, păcate din pricina cărora și Eu M-am împotrivit lor și i-am dus în

---

(Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1966); N.F. Pease, *The Faith That Saves* (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1969).

Leroy E. Froom, *Movement of Destiny* (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1971); Desmond Ford, *The Doctrinal Decline of Dr. E.J. Waggoner: Its Relationship to the Omega Apostasy*, (localizat în Adventist Heritage Center, Andrews University, Berrien Springs, MI, anii 1970); Bert Haloviak, „Ellen White și A.T. Jones la Ottawa, 1889: Diverging Paths from Minneapolis,” (Archives of the General Conference Seventh-day Adventists, Washington, D.C., 1981); A.L. White, *Ellen G. White, The Lonely Years* (Washington D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1984); George R. Knight, *From 1888 to Apostasy: The Case of A.T. Jones* (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1987); Arthur J. Ferch, Ed., *Towards Righteousness by Faith: 1888 in Retrospect* (New South Wales: South Pacific Division of Seventh-day Adventists, 1989); George R. Knight, *Angry Saints: The Frightening Possibility of Being Adventist Without Being Christian* (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1989).

Roy Adams, *The Nature of Christ: Help For a Church Divided Over Perfection* (Hagerstown, MD: Review and Herald Pub. Assn., 1994); Woodrow W. Whidden, *Ellen White on Salvation* (Hagerstown, MD: Review and Herald Pub. Assn., 1995); George R. Knight, *A User-Friendly Guide to the 1888 Message* (Hagerstown, MD: Review and Herald Pub. Assn., 1998).

George R. Knight, *A Search for Identity: The Development of Seventh-day Adventist Beliefs* (Hagerstown, MD: Review and Herald Pub. Assn., 2000); Woodrow W. Whidden, *E.J. Waggoner: From the Physician of Good News to Agent of Division* (Hagerstown, MD: Review and Herald Pub. Assn., 2008).

țara vrăjmașilor lor. Și atunci, inima lor netăiată împrejur se va smeri și vor plăti datoria fărădelegilor lor. Atunci Îmi voi aduce aminte de legământul Meu cu Iacov, Îmi voi aduce aminte de legământul Meu cu Isaac și de legământul Meu cu Avraam și Îmi voi aduce aminte de țară.” (26:39-42; sublinierile autorului).

Astfel, pentru a fi reprimat în țara sa, poporul Israel trebuia să își mărturisească și să își recunoască păcatele lor și ale părinților lor, păcate pe care le-au perpetuat, recunoscând că toate aceste fărădelegi au adus asupra lor pedeapsa captivității într-o țară străină. Aceleași concepte au fost reiterate în cartea Deuteronomul și repetate poporului Israel înainte de a trece în Țara Făgăduită (Deut. 9:1-27; 11:13-21; 12:3-8; 28:1-68; 30-32). Solomon a repetat aceste adevăruri biblice la inaugurarea templului în timpul domniei sale (2 Cronici 6:12-40; 7:1-15).

La aproape un secol după moartea lui Solomon, îl vedem pe Ilie chemând poporul să se întoarcă de la închinarea la Baal, lucru care în cele din urmă a făcut să nu mai cadă rouă sau ploaie pe pământ, așa cum scria Moise. Ca răspuns la acuzațiile regelui, care spunea că Ilie tulbura sau cauza probleme pentru Israel, el a răspuns că era vina regelui și a casei tatălui său (2 Împărați 18:18).

Vedem că regele Ezechia a căutat să aducă reînviore și reformă în Iuda, căutând să urmeze muștrările găsite în Leviticul și Deuteronom: „Și [Ezechia] le-a zis: Ascultați-mă, leviților! Acum sfințiți-vă, sfințiți Casa DOMNULUI, Dumnezeului părinților voștri, și scoateți afară din Sfântul Locaș ce este necurat. *Căci părinții noștri au păcăluit*, au făcut ce este rău înaintea DOMNULUI, Dumnezeului nostru. L-au părăsit, și-au abătut privirile de la cortul Domnului și i-au întors spatele... Și din pricina aceasta au căzut părinții noștri uciși de sabie și fiii noștri, fiicele noastre și nevestele noastre sunt în robie” (2 Cronici 29:5-9). Ellen White spune despre conducătorii din zilele lui Ezechia că ei „cereau iertare pentru păcatele națiunii.”¹¹

Împăratul Iosia a recunoscut că Iuda era în mare pericol după ce a citit din cartea Deuteronom, din cauză că „părinții noștri n-au ținut cuvântul Domnului, și n-au împlinit tot ce este scris în cartea aceasta” (2 Cronici 34:1-30). El și-a mărturisit păcatele și păcatele părinților lui și a încercat să evite pedeapsa pronunțată de Dumnezeu prin scrierile lui Moise.

---

¹¹ Ellen G. White, *Profeți și Regi*, 333.

Ieremia, care a prevăzut distrugerea viitoare a Ierusalimului, a recunoscut că rezultatele curviei sau ale închinării la Baal au adus blestemele: „Ai spurcat țara prin curviile tale și cu răutatea ta! Măcar că ploile au fost oprite, și ploaia de primăvară a lipsit, totuș tu ți-ai păstrat fruntea de curvă, și n-ai vrut să ai rușine” (Ieremia 3:2, 3). Apelul lui era să își „recunoască numai nelegiuirea, recunoaște că ai fost necredincioasă DOMNULUI Dumnezeului tău... căci *am păcătuit* împotriva DOMNULUI Dumnezeului nostru, *noi și părinții noștri*, din tinerețea noastră și până în ziua de azi, și n-am ascultat glasul Domnului, Dumnezeului nostru” (3:13, 25).

Ellen White confirmă că Ieremia urma sfatul din Deuteronom: „Ca adaos la aceste minunate îndemnuri [Ieremia 3:12-14, 19, 22], Domnul a dat poporului Său înstrăinat de El chiar și cuvintele cu care ar fi trebuit să se întoarcă la El. Ei trebuiau să spună: «Iată-ne, venim la Tine... căci am păcătuit împotriva Domnului, Dumnezeului nostru, *noi și părinții noștri din tinerețea noastră* și până în ziua de azi, și n-am ascultat glasul Domnului, Dumnezeului nostru»... Ieremia le-a atras atenția de repetate ori asupra sfaturilor date în Deuteronomul. Mai mult decât alți prooroci, el a accentuat învățămintele legii mozaice și a arătat cum acestea pot aduce cea mai înaltă binecuvântare spirituală atât poporului cât și fiecărei inimi în parte.”¹² Când în cele din urmă a venit distrugerea, Ieremia a început să se tânguiască: „Părinții noștri care au păcătuit nu mai sunt, iar noi le purtăm păcatele... Vai de noi, căci am păcătuit!” (Plângeri 5:7, 16).

Daniel a recunoscut că Iuda a fost dus în Babilon ca împlinire a blestemelor rostite în Deuteronomul. De aceea, el a rostit o rugăciune de mărturisire a păcatelor lui și a păcatelor părinților lui și a recunoscut pedeapsa care a fost adusă asupra lor: „Din pricina păcatelor noastre și din pricina neleguirilor părinților noștri sunt Ierusalimul și poporul Tău de ocară tuturor celor ce ne înconjoară” (Dan. 9:16).

La încheierea celui de-al șaptezecilea an de captivitate, Dumnezeu a orchestrat întoarcerea israeliților în țara lor de baștină. Dar acest lucru nu s-a întâmplat până nu s-a făcut mărturisirea și recunoașterea păcatelor care îi duseseră acolo: „Zorobabel și tovarășii lui erau familiarizați cu acestea [Deut. 28 și Deut. 4] și multe alte versete asemănătoare și în recenta robie avuseseră dovadă după dovadă cu privire la împlinirea lor. Iar acum, după ce se pocăiseră de păcatele care aduseseră asupra lor și a

---

¹² Ibid., 410, sublinierile autorului.

părinților lor judecățile profetizate atât de clar prin Moise, după ce se întorseseră cu toată inima la Dumnezeu și-și reînnoiseră legătura cu El, prin legământ, li se îngăduise să se reîntoarcă în Iudea ca să refacă ceea ce fusese distrus.”¹³

Când Neemia a auzit că Ierusalimul era încă în ruine, el a înălțat rugăciunea din Leveticul și Deuteronomul: „Am postit și m-am rugat înaintea Domnului cerurilor și am zis: «Doamne, Dumnezeul cerurilor, Dumnezeule mare și înfricoșat, Tu care ții legământul Tău și ești plin de îndurare față de cei ce Te iubesc și păzesc poruncile Tale! Să ia aminte urechea Ta și ochii să-Ți fie deschiși: ascultă rugăciunea pe care ți-o face robul Tău acum, zi și noapte, pentru robii Tăi, copiii lui Israel, mărturisind păcatele copiilor lui Israel, păcatele făcute de noi împotriva Ta, *căci eu și casa tatălui meu am păcătuit*. Te-am supărat și n-am păzit poruncile Tale, legile și orânduirile pe care le-ai dat robului Tău Moise. Adu-ți aminte de cuvintele acestea pe care le-ai dat robului Tău Moise să le spună.»” (Neemia 1:4-8).

Ellen White confirmă că Neemia „cu credință, a mărturisit *păcatele lui și ale poporului lui*... Vezi Deuteronomul 4:29-31. Această făgăduință fusese dată lui israel, prin Moise, înainte ca ei să fi intrat în Canaan, și de-a lungul secolelor, ea rămăsese neschimbată. Poporul lui Dumnezeu se întorsese acum la El, în pocăință și credință, iar făgăduința nu avea să rămână neîmplinită.”¹⁴ Neemia a făcut apeluri asemănătoare la pocăință, după cum vedem în capitoul 9. Ellen White ne confirmă din nou ce stătea la baza acestor evenimente: „În timp ce ascultau o zi după alta cuvintele Legii, *poporul a fost convins de nelegiuirile lui și de păcatele națiunii, în generațiile trecute*. Copiii lui Israel au văzut că, datorită depărtării lor de Dumnezeu, grija Lui protectoare fusese retrasă, iar copiii lui Avraam fuseseră împrăștiați în țări străine; și s-au hotărât să caute mila Sa și au făgăduit să umble în poruncile Sale... Când poporul s-a plecat înaintea Domnului, mărturisindu-și păcatele și rugându-se pentru iertare, conducătorii îi încurajau să creadă că Dumnezeu, conform făgăduinței Sale, le ascultă rugăciunile. Ei nu trebuia numai să se jelească, să plângă și să se pocăiască, ci să și creadă că Dumnezeu îi iartă. Ei trebuia să-și

---

¹³ Ibid., 569, 570, sublinierile autorului.

¹⁴ Ibid., 629, 630, sublinierile autorului.

dovedească credința, reamintindu-și mila Lui și laudându-L pentru bunătatea Sa.”¹⁵

Aproape 500 de ani mai târziu, Ioan Botezătorul avea să intre pe scenă cu solia sa venită direct din cer, să pregătească calea Domnului: „Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape” (Matei 3:2). „Cu spiritul și puterea lui Ilie, el denunța corupția națională și muștra aspru păcatele vremii.” El a mai „proclamat venirea lui Mesia și a chemat poporul la pocăință.”¹⁶ Dar deși mulți au luat seama la apelul lui la pocăință, și în a căror inimă era pregătită calea pentru a-L accepta pe Mesia, Israel, ca națiune, avea să îl aleagă pe Baraba.

După răstignirea lui Mesia, ucenicii au postit și s-au rugat timp de zece zile, pocăindu-se de păcatele lor și ale națiunii, care s-au purtat cu atâta perfiditate cu Isus. Doar după acest proces venit din cer au fost pregătiți pentru revărsarea Duhului Sfânt la Cincizecime. Predicarea lor din acea dimineață, când au chemat la pocăință pentru păcatele națiunii, a adus 3.000 de suflete la creștinism (Fapte 1 și 2).

Trei ani și jumătate mai târziu, Ștefan a încercat să îi învețe pe conducătorii națiunii iudaice despre autenticitatea lui Hristos ca adevăratul Mesia și să îi avertizeze de apropiata distrugere a Ierusalimului. El le-a îndreptat atenția către greșelile din trecut ale națiunii, care au dus la răstignirea lui Hristos. Neluând seama la îndelunga răbdare a lui Dumnezeu și la apelul final al lui Ștefan la pocăință pentru păcatele lor și ale națiunii lor, ei și-au sigilat timpul lor de probă prin moartea Lui. Prin mândria lor națională și răspunsul lor încăpățânat, conducătorii iudei au adus asupra lor și asupra națiunii lor sângele tuturor neprihăniților

---

¹⁵ Ibid., 665, 666, sublinierile autorului.

¹⁶ Ellen G. White, *Hristos Lumina Lumii*, 104. Este interesant de observat că în timp ce Zaharia, tatăl lui Ioan Botezătorul, își îndeplinea slujba de o săptămână la Templul din Ierusalim, în timp ce a fost anunțată nașterea lui Ioan, „era de datoria preotului din această slujbă să se roage pentru iertarea păcatelor publice și ale națiunii și pentru venirea lui Mesia” (Ibid., 99). Este la fel de interesant să observăm și că Zaharia provenea din Abia, preotul, care participase la multe slujbe sub conducerea lui Neemia atunci când locuitorii Ierusalimului se adunaseră să se pocăiască pentru păcatele lor și pentru păcatele părinților lor (Luca 1:5; Neemia 10:1, 26; 12:4).

înjunghiați, de la Abel la Zaharia, profetul, și acum chiar până la Mesia (Fapte 7; Matei 23: 35, 36).^{17*}

Cum rămâne cu noi?

Biserica ultimelor zile, Laodicea, este descrisă astfel: „ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol,” dar totuși pretinde să fie „bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic” (Apoc. 3:17). Timp de mai bine de 150 de ani s-a auzit apelul laodicean. Domnul ne-a spus foarte clar că dacă solia ar fi luată în considerare, lucrarea ar fi fost scurtată în neprihănire. Hristos ar fi putut veni înainte de 1888. Dar când acest lucru nu s-a întâmplat, cea mai prețioasă solie – remediul divin – a fost trimisă bisericii în 1888. Dar când mulți dintre părinții noștri s-au răzvrătit împotriva soliei, ei au adăugat acel păcat la starea laodiceană. Refuzul de a recunoaște acest lucru în anii următori a înrăutățit starea și mai mult. Afirmatia că manifestarea Duhului Sfânt este fanaticism a fost cea care, în cele din urmă, a îndepărtat începutul ploii târzii și a mării strigări. Dar mândria denominațională ne-a împiedicat să recunoaștem că începutul ploii târzii a eșuat și că rezultatul păcatelor noastre și ale păcatelor părinților noștri a condus la acea lungă întârziere.

Răspunsul la apelul lui Taylor Bunch la pocăința a Laodiceei a fost unul de apărare, din partea unora din funcții de conducere. Acea apărare a continuat și a crescut chiar și până în zilele noastre. Douăzeci de ani mai târziu, când Donald K. Short și Robert J. Wieland au afirmat că era necesară o reexaminare a anului 1888 și au făcut referire la apelul Martorului Credincios la pocăință, răspunsurile oficiale au devenit și mai răutăcioase. Au trecut șaptezeci și șapte de ani de când Taylor Bunch a prezentat seria lui de predici în Battle Creek (n.ed. la data scrierii cărții). Recent am sărbătorit 150 de ani de existență a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.¹⁸ Acum sărbătorim 125 de ani de la istorica sesiune a Conferinței

---

¹⁷ Scriind despre distrugerea Ierusalimului, Ellen White face următoare afirmație despre păcatele părinților: „Copiii nu trebuiau condamnați pentru păcatele părinților; dar atunci când, cu toată cunoașterea luminii întregi, dată părinților, copiii au lepădat lumina mai mare dată lor, ei au devenit părtași la păcatele părinților și au umplut măsura nelegiurii lor.” (*Tragedia Veacurilor*, 28).

¹⁸ Mark A. Kellner și Elizabeth Lechleitner, „Adventist Leaders Hear Fresh Perspectives on Adventist Church History”, *Adventist World*, iunie 2013, 6, 7.

Generale din 1888, de la Minneapolis, despre care Ellen White spunea că a fost începutul mării strigări și a revărsării Duhului Sfânt ca primii stropi ai ploii târzii.

S-ar părea că unii își doresc ca a 125-a aniversare să fie momentul în care să lăsăm la o parte anul 1888. Dar mulți alții se întrebă dacă se merită să sărbătorim astfel de borne de hotar, se întrebă și unde este ploaia târzie. Ce a produs lungă ei întârziere? Fără îndoială că făgăduințele lui Dumnezeu nu s-au schimbat! Dar vai, dacă ar fi ca ploaia târzie să se întoarcă din nou la noi ca popor, la fel ca la Conferința de la Minneapolis și în anii care au urmat, ce se va întâmpla dacă noi nu recunoaștem acuzele aduse Laodiceei pentru păcatele noastre și păcatele părinților noștri și fără să admitem că întârzierea este rezultatul ei? Cum vom răspunde dacă nu am învățat din lecțiile trecutului sau dacă am rescris istoria noastră pentru a se potrivi cu pretențiile căldicele ale denominațiunii noastre? ***Cât vom mai continua să îl rănim pe Hristos în casa celor ce îl iubeau?***

Cuvintele lui Ellen White sunt tot la fel de adevărate astăzi ca și atunci când le-a scris, în 1892: „Nu avem nimic a ne teme pentru viitor decât dacă vom uita calea pe care ne-a condus Domnul, și ceea ce a vrut El să ne învețe în istoria noastră trecută.”¹⁹ Rugăciunea autorului este ca această carte pe care o ții în mână să ne ajute să înțelegem mai bine istoria.

---

¹⁹ Ellen G. White către frații de la Conferința Generală, Scrisoarea 32, 19 decembrie 1892; în „Council Meeting,” *General Conference Daily Bulletin*, 29 ianuarie 1893, 24.

Cuprins

Prefață	5
Introducere	9
Ploaia Târzie a Duhului Sfânt	15
1889-1891 - Institute Pastorale și Sesiuni ale Conferinței Generale	25
Taberele de redeșteptare din 1892	41
Redeșteptarea de la Battle Creek și în continuare	63
Institutul Pastoral din 1893	75
Ascultarea de sfatul Martorului Adevărat	101
Conferința Generală din 1893	137
„O! Cât de mult se bucură inima mea!”	159
Strategii satanice împotriva ploii târzii și a marii strigări	181
Un alt profet? Acuzații de fanatism	199
Acan în tabără	237
Întoarcerea Domnului amânată	249
Conferința Generală din 1901	271
Minneapolis-ul nu a fost uitat	297

